

การศึกษาศานภาพและบทบาทผู้หญิงในนวนิยายของฉรรษา

เสาวคนธ์ วงศ์สุกชัชฌิมิต

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

สิงหาคม ๒๕๕๕

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

THE STUDY OF STATUS AND ROLES OF FEMALE CHARACTERS IN NARA'S NOVELS

SAOWAKON WONGSUPACHAINIMIT

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FUFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR THE MASTER DEGREE OF ART
FACULTY OF HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCES

BURAPHA UNIVERSITY

AUGUST 2016

COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ เสาวคนธ์ วงศ์สุภชัยนิมิต ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

ธนัฐ คำชู อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ดร.ธนัฐ คำชู)

สหะโรจน์ กิตติมหาเจริญ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สหะโรจน์ กิตติมหาเจริญ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

สิริชญา คอนกรีต ประธาน
(ดร.สิริชญา คอนกรีต)

ธนัฐ คำชู กรรมการ
(ดร.ธนัฐ คำชู)

สหะโรจน์ กิตติมหาเจริญ กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สหะโรจน์ กิตติมหาเจริญ)

ศกดินา บุญเปี่ยม กรรมการ
(ดร.ศกดินา บุญเปี่ยม)

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยบูรพา

ศกดินา บุญเปี่ยม คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญรอด บุญเกิด)

วันที่ ๑๕ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก ดร.ณัฐ คำชู อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สหะโรจน์ กิตติมหาเจริญ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความละเอียดถี่ถ้วนและเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.สิริชญา คอนกรีต ที่กรุณา เมตตา และเป็นประธานสอบปากเปล่า และกราบขอบพระคุณ ดร.ศักดิ์นา บุญเปี่ยม กรรมการสอบเปล่าในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ทศนีย์ ทานตวนิช และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตตภา สารพัตติก ไชยปัญญา ที่กรุณา เมตตา และเอาใจใส่ต่อศิษย์ด้วยดีเสมอมา

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับทุนอุดหนุนวิทยานิพนธ์และคุณิพนธ์ จากมหาวิทยาลัยบูรพา ปีงบประมาณ ๒๕๕๕ ขอขอบพระคุณ ณ ที่นี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณพ่อแม่ที่เข้าใจและให้กำลังใจ กราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และขอบคุณทุกพลังใจจากน้อง เพื่อน พี่ และน้องสุดดีทุก ๆ ท่าน ที่ให้คำปรึกษา ให้กำลังใจ และการสนับสนุนตลอดเวลา ขอขอบคุณตัวเองที่มีความอดทน พยายาม จนสำเร็จ

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบเป็นกตัญญูจดเวทิตาแด่ บุพการี บูรพาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่มี การศึกษา และประสบความสำเร็จมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

เสาวคนธ์ วงศ์ศุภชัยนิมิต

๕๒๕๒๑๑๓๓: สาขาวิชา: ภาษาไทย; ศศ.ม. (ภาษาไทย)

คำสำคัญ: สถานภาพ/ บทบาท/ ผู้หญิง/ ฌารา/ เพศวิถี/ นวนิยาย/ สตรี

เสาวคนธ์ วงศ์ศุภชัยนิมิต: การศึกษาสถานภาพและบทบาทผู้หญิงในนวนิยายของฌารา
(THE STUDY OF STATUS AND ROLES OF FEMALE CHARACTERS IN NARA'S NOVELS)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ญัฐา คำชู, อ.ค., สหะโรจน์ กิตติมหาเจริญ, อ.ค., ๒๖๑ หน้า. ปี
พ.ศ. ๒๕๕๕.

งานวิจัยนี้ศึกษาวิเคราะห์สถานภาพและบทบาทผู้หญิงในนวนิยายของฌารา จำนวน ๑๐ เรื่อง เสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า ด้านสถานภาพและบทบาทในครอบครัว ได้แก่ สถานภาพและบทบาทภรรยา พบภรรยาโดยนิตินัย และภรรยาโดยพฤตินัยก่อนการสมรส มีบทบาทดูแลให้เกียรติสามี ดูแลค่าใช้จ่ายภายในบ้าน วางแผนครอบครัว เลี้ยงลูกและทำงานไปด้วย สถานภาพและบทบาทลูกสาวเป็นลูกสาวสมัยใหม่กล้าคิดกล้าตัดสินใจ เป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นผู้สืบทอดกิจการ กตัญญูเคารพพ่อแม่ สถานภาพและบทบาทแม่ เป็นแม่สมัยใหม่ เลี้ยงลูกแบบตะวันตก สนับสนุนลูก และพบบทบาทของแม่เลี้ยงเดี่ยวมากขึ้น ด้านสถานภาพและบทบาทในสังคม พบว่าตัวละครหญิงส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีถึงปริญญาเอก จบการศึกษาทั้งในและต่างประเทศ และการศึกษาเฉพาะทาง ใช้อังกฤษได้ในระดับดี ประกอบอาชีพที่ใช้ความรู้ความสามารถ และทักษะในการทำงาน ได้แก่ เลขานุการ ผู้บริหาร นักประชาสัมพันธ์ นักจิตวิทยา อาจารย์มหาวิทยาลัย นางแบบ พยาบาล บรรณาธิการ แพทย์ทางอายุรกรรมทางประสาท สถาปนิก และตำรวจ นอกจากนี้มักเดินทางทำงานทั้งในและต่างประเทศ แสดงให้เห็นถึงบทบาททางสังคมของผู้หญิงที่มีมากขึ้น ด้านกลวิธีการสร้างตัวละคร พบว่า ตัวละครผู้หญิงในนวนิยายของฌาราเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ มีบุคลิกลักษณะภายนอกและภายในที่แสดงถึงความมั่นใจในตัวเอง ดำเนินชีวิตด้วยการอุปโภคบริโภคในสังคมเมือง มีการกินการดื่มตามแบบตะวันตกมากขึ้น และผู้หญิงสมัยใหม่ออกไปใช้ชีวิตในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น มีความสะดวกสบายยิ่งขึ้นด้วยด้านเพศวิถีที่นำเสนอผ่านตัวละคร ๓ ด้าน คือ ด้านการนำเสนอร่างกาย มีการนำเสนอเรือนร่างของผู้หญิงและผู้ชาย การนำเสนอความสัมพันธ์หญิงและชาย ความสัมพันธ์ของคู่รักที่เลือกด้วยความเหมาะสมและความชอบส่วนตัว ความสัมพันธ์ของสามีภรรยาแบบหนึ่งหญิงหนึ่งชาย และการนำเสนอการแสดงออกทางเพศสัมพันธ์ นำเสนอความปรารถนาและความสุขทางเพศสพพฤติกรรมทางเพศที่มีการป้องกันการตั้งครรภ์ หญิงและชายมีการป้องกันการตั้งครรภ์ในการมีเพศสัมพันธ์

52921173: MAJOR: THAI; M.A. (THAI)

KEYWORDS: STATUS/ ROLES/ FEMALE/ NARA/ SEXUALITY/ NOVEL/ WOMAN

SAOWAKON WONGSUPACHAINIMIT: THE STUDY OF STATUS AND ROLES OF FEMALE CHARACTERS IN NARA'S NOVELS. ADVISORY COMMITTEE: NATTHA KHAMCHOO, Ph.D., SAHAROT KITTIMAHACHAROEN, Ph.D. 261 P. 2016.

The research was to analyze the female characters' status and role in 10 Nara's Novels by descriptive analysis. For the legal or de facto wives' role, they showed respect and looked after their husband, managed home expenses, did family planning, and worked outside while raising their children. To the daughters' role, they were modern and decisive girls. They acted as the family's head and were expected to be the family business successor and were grateful to their parents. To the mother's role, they were modern mothers who raised and supported their children in Western style. The findings revealed that the number of single mothers was increasing. For the status and role in the society, most female characters had a university degree (bachelor, master or doctoral degree) either in their home country or abroad. They were specialized in specific fields of studies. Most could speak English well, had noble professions requiring high skills and ability. For example, they were secretaries, administrators, public relations officers, psychologists, university professors, models, nurses, editors, doctors of neurological medicine, architects, or police officers. Moreover, they had to travel a lot both in the country and foreign countries. All showed that women had more important roles. Regarding the strategies for creating characters, it was found that female characters in Nara's novels portrayed themselves as modern women with self-confidence showing from both inner self and physical appearance. They led their lives in urban consumerism with western eating and drinking styles. Also, these female characters were more likely to present themselves comfortably in public. Considering sexuality, it was presented through characters in three aspects. This included physical presentations of men and women and relationship between men and women. The second aspect was the relationship between lovers which were chosen based on social appropriateness and personal preference, showing the relationship of monogamous spouses. The final aspect was the presentation of sexual relationship which demonstrated sexual desire and pleasure, sexual behavior with pregnancy prevention. Male and female characters had pregnancy precaution when having sexual relationship.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่	
๑ บทนำ.....	๑
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	๑
วัตถุประสงค์การศึกษาครั้งนี้.....	๕
ประโยชน์ในการศึกษาครั้งนี้.....	๕
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	๕
ขอบเขตของการวิจัย.....	๕
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	๖
วิธีการศึกษาครั้งนี้.....	๖
๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	๘
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพและบทบาทของผู้หญิง.....	๘
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการสร้างตัวละคร.....	๑๒
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเพศวิถี.....	๑๘
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	๒๓
๓ สถานภาพและบทบาทในครอบครัวและสังคม.....	๓๒
สถานภาพและบทบาทในครอบครัว.....	๓๓
สถานภาพและบทบาทในสังคม.....	๘๑
๔ กลวิธีการสร้างตัวละคร.....	๑๑๓
การสร้างตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา.....	๑๑๕
การสร้างตัวละครเพศวิถี.....	๑๘๔
๕ สรุปและอภิปรายผล.....	๒๑๒
การศึกษาด้านสถานภาพและบทบาทของผู้หญิง.....	๒๑๒
การศึกษาด้านกลวิธีการสร้างตัวละครผู้หญิง.....	๒๑๖

สารบัญ

บทที่	หน้า
อภิปรายผล.....	๒๒๘
ข้อเสนอแนะ.....	๒๓๑
บรรณานุกรม.....	๒๓๒
ภาคผนวก.....	๒๔๓
ภาคผนวก ก.....	๒๔๔
ภาคผนวก ข.....	๒๕๓
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	๒๖๑

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
๓-๑ สถานภาพและบทบาทในสังคมด้านการศึกษาของผู้หญิงในนวนิยายของฌารา.....	๙๔
๓-๒ สถานภาพและบทบาทในสังคมด้านการประกอบอาชีพของผู้หญิงในนวนิยายของ ฌารา.....	๑๐๕
๔-๑ รูปร่างหน้าตาตัวละครเอกหญิงของฌารา.....	๑๑๕

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ทศวรรษที่ ๒๕๓๐ เป็นระยะเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของสังคมไทย การเติบโตของระบบทุนนิยมจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๓๐ – ๒๕๓๕) เกิดการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย (เจริญศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, ๒๕๕๕, หน้า ๖๓) และการเข้าเป็นส่วนหนึ่งของระบบโลก ที่เรียกว่า โลกาภิวัตน์ (Globalization) ด้วยระบบเทคโนโลยี การสื่อสารไร้พรมแดนและการคมนาคมที่สะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น (กำจร หลุยยะพงศ์ และดวงมน จิตรจำนง, ๒๕๕๐, หน้า ๗) รวมทั้งการพัฒนาประเทศด้วยการศึกษาแบบตะวันตก การเปลี่ยนแปลงทางสังคม และเศรษฐกิจจึงมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างสังคม และได้ส่งผลให้สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงพัฒนามากขึ้นเป็นลำดับ สังคมเริ่มเห็นตัวตนและบทบาทของผู้หญิงมากขึ้นเช่นกัน ในภาครัฐมีการแต่งตั้งผู้หญิงให้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารระดับสูง ปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ เช่น ราชทูต ประจำในต่างประเทศ ผู้พิพากษา อธิบดี นักการเมือง รัฐมนตรี เป็นต้น ในภาคเอกชนก็มีผู้หญิงที่โดดเด่น เป็นเจ้าของกิจการ เป็นผู้บริหารสูงสุด (CEO) ของภาคธุรกิจ การเงินการธนาคาร สังคมเริ่มยกระดับความเข้าใจจากการพัฒนาสตรี มาสู่การพัฒนาความเสมอภาคทางเพศ โดยส่งเสริมโครงการความเสมอภาคหญิงชายเป็นกระแสหลักของการพัฒนา (Gender mainstreaming) (กมลพร กัลยาณมิตร, ๒๕๕๔, หน้า ๑๖)

การเติบโตทางเศรษฐกิจแบบก้าวกระโดดนี้ได้ผลักดันผู้หญิงจำนวนมากออกจากพื้นที่ครัวเรือนมาสู่พื้นที่การทำงานนอกบ้าน และส่งเสริมให้ผู้หญิงส่วนหนึ่งเข้าสู่ตำแหน่งหน้าที่และสถานภาพที่เคยสงวนไว้ให้ผู้ชาย เกิดอุดมคติ “ผู้หญิงเก่ง” ได้เข้ามาเบียดบังอุดมคติ “แม่ศรีเรือน” ดั้งเดิมไป เป็นปรากฏการณ์กระแส “ผู้หญิงก้าวหน้า” ปรากฏในสื่อสาธารณะต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง เพื่อยืนยันต่อสังคมว่า ผู้หญิงมีความสามารถทัดเทียมกับผู้ชาย ผู้คนเริ่มชินตากับภาพผู้หญิง นักการเมือง นักธุรกิจ นักบริหารระดับสูง นักบิน ตำรวจ ทหาร แพทย์ เป็นต้น ซึ่งเป็นอาชีพที่ผู้ชายเคยผูกขาดไว้ (นพพร ประชากุล, ๒๕๔๘, หน้า ๘ – ๑๖)

กระแสดังกล่าวทำให้ผู้หญิงมีสถานภาพ บทบาทและเสรีภาพมากขึ้นจริง หรือความคาดหวังของสังคมไทยที่มีต่อผู้หญิงได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว (นพพร ประชากุล, ๒๕๔๘, หน้า ๘ – ๑๖) การขยายตัวของ “ผู้หญิง” ทั้งในระดับสากลและสังคมไทย เกิดกระแสความคิดเรื่องหญิงชาย

อย่างรวดเร็ว เกิดโครงการสตรีศึกษาขึ้นในหลายหน่วยงาน เช่น โครงการสตรีศึกษามหาวิทยาลัย เชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (เสนาะ เจริญพร, ๒๕๔๘, หน้า ๔ และ ๘)

แม้การขยายตัวของกระแสการศึกษาผู้หญิงจะส่งผลต่อสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงอย่างมาก (เสนาะ เจริญพร, ๒๕๔๘, หน้า ๗) แต่ในบริบทของสังคมไทย ผู้หญิงก็ยังมีข้อจำกัดจากวัฒนธรรม ประเพณี ค่านิยม ความเชื่อที่ปลูกฝังมายาวนาน ในขณะเดียวกันผู้หญิงในเมืองก็รับอิทธิพลแนวคิดตะวันตกจากการศึกษาเล่าเรียนและจากสื่อมวลชนมากขึ้น ผู้หญิงเกิดการตระหนักในความสามารถ มีความเชื่อมั่น และการเรียกร้องสิทธิของตน ที่มักจะถูกละเลยหรือเอาเปรียบจากฝ่ายชาย (นิตยา มาศะวิสุทธิ์, รุ่งฤทัย สัจจพันธุ์ และชาริต สุขพานิช, ๒๕๕๕, หน้า ๓๕๘) ทำให้ผู้หญิงบางส่วนต้องสับสนในพฤติกรรมของตนกับค่านิยมที่ได้รับการสั่งสอนมาตั้งแต่เด็ก เช่น ค่านิยมเรื่อง “กุลสตรี” และ “พรหมจรรย์” (อรอนงค์ สวัสดิ์บุรี, ๒๕๓๓, หน้า ๑๖๕)

นอกจากนี้สังคมปัจจุบันยังเปิดโอกาสและยอมรับให้ผู้ชายและผู้หญิงคบค้าสมาคมกันอย่างเปิดเผย ไม่ต้องอยู่ในความดูแลของผู้ใหญ่อย่างใกล้ชิด การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมีมากขึ้น วัฒนธรรมการปล่อยเนื้อปล่อยตัวและปล่อยใจของผู้หญิงสมัยใหม่กำลังมีบทบาทในสังคมไทยอย่างเห็นได้ชัด และทัศนคติที่มีต่อการแต่งงานสำหรับหนุ่มสาวในปัจจุบันต่างไปจากสมัยก่อน ที่บิดามารดาเลือกให้ หนุ่มสาวจะเลือกคู่ครองที่สามารถเอื้อประโยชน์ และโอกาสแก่ตน โดยใช้เหตุผล “ความเหมาะสม” มากขึ้น (นิตยา มาศะวิสุทธิ์, รุ่งฤทัย สัจจพันธุ์ และชาริต สุขพานิช, ๒๕๕๕, หน้า ๓๕๘)

ตั้งแต่ทศวรรษ ๒๕๓๐ เป็นต้นมา นักเขียนนวนิยายหญิงนิยมนำประเด็นทางสังคมเกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงที่เปลี่ยนแปลงไป โดยประพันธ์ให้ตัวละครหญิงมีความโดดเด่นเท่าเทียมกับตัวละครชาย เช่น ตัวละครหญิงบางตัวมีหน้าที่การงานที่ดี เป็นผู้บริหารองค์กร และเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในเรื่องให้คลี่คลายลงได้ เป็นต้น การศึกษาสถานภาพและบทบาทจากนวนิยายโดยผ่านตัวละครซึ่งมิใช่จะเป็นเพียงบุคคลในจินตนาการเท่านั้น แต่มีเค้าความจริงผสมกับจินตนาการด้วย จึงถือว่าตัวละครเป็นภาพแทนของบุคคลที่มีอยู่ในสังคมได้เช่นกัน เนื่องจากนักเขียนสร้างตัวละครโดยนำมาจากคนที่มีอยู่ในสังคม มีวิถีชีวิตที่สอดคล้องกับคนที่พบได้ในสังคม แล้วนักเขียนนำมาแต่งเติมเพิ่มทัศนคติต่าง ๆ ของตนเองลงไป (ปิ่นหล้า ศิลาบุตร, ๒๕๕๑, หน้า ๓)

นักเขียนนวนิยายหญิงที่มีชื่อเสียง สร้างสรรค์ผลงานที่มีคุณภาพ และได้รับความนิยมน่าจะมีหลายท่าน เช่น ว.วินิจฉัยกุล กฤษณา อโศกสิน วิมล ศิริไพบูลย์ กิ่งฉัตร เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีนักเขียนรุ่นใหม่ที่น่าสนใจนั่นคือ ฌารา หรือ ฌิชา ตันติเฉลิมสิน นวนิยายหลายเรื่องได้รับความนิยมนำไปดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์เผยแพร่ต่อสาธารณชนอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะ

“ธาราหิมาลัย” หนึ่งในละครชุดโทรทัศน์ “สี่หัวใจแห่งขุนเขา” ที่สร้างปรากฏการณ์ใหม่ ได้รับความสนใจจากผู้ชมอย่างมาก ส่งผลให้นวนิยายชุดนี้มียอดจำหน่ายสูงมากโดยเฉพาะช่วงที่ละครออกอากาศ นอกจากนี้นวนิยายเรื่องธาราหิมาลัย ยังได้รับการจัดพิมพ์ซ้ำระหว่าง พ.ศ. ๒๕๕๒ – ๒๕๕๔ ถึง ๑๓ ครั้ง จนมีผู้ชมสนใจและติดตามงานเขียนของณารามากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งเรื่องที่ได้รับการดัดแปลงเป็นบทละครโทรทัศน์ และเรื่องที่ดีพิมพ์เรื่องอื่น ๆ ความนิยมในผลงานของณาราไม่ได้มีแต่ที่เป็นนวนิยายที่เป็นรูปเล่มหรือดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์เท่านั้น ผู้อ่านและสมาชิกที่ชื่นชอบยังสามารถติดตามผลงานความเคลื่อนไหวของณาราผ่านสื่อออนไลน์เว็บไซต์ <http://www.naralovestory.com> หน้าเพจเฟซบุ๊กชื่อ ณารา และหน้าเพจเฟซบุ๊กสำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คได้ด้วย

นวนิยายของณาราส่วนใหญ่เป็นนวนิยายรักโรแมนติก เช่น ธาราหิมาลัย ปลาไหลป้ายแดง สัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว นวนิยายชุด The Sixth Sense สี่รักสัมผัสหัวใจ เรื่อง ญาณสี่รัก นวนิยายชุดสุภาพบุรุษจุฑาเทพ เรื่องคุณชายธราธร นวนิยายชุด Rising Sun เรื่องรอยรักหักเหลี่ยมตะวัน และรอยฝันตะวันเดือด เป็นต้น ลักษณะเด่นของนวนิยายที่ณาราประพันธ์มีหลายประการ เช่น มีการใช้กลวิธีที่หลากหลายในการประพันธ์ มีการดำเนินเรื่องที่น่าสนใจ การสร้างตัวละครซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการดำเนินเนื้อเรื่อง โดยเฉพาะตัวละครเอกหญิงมีลักษณะสมจริง โดดเด่น เป็นผู้หญิงที่มีความเข้มแข็ง ประกอบอาชีพเลี้ยงดูตนเอง มีอำนาจการตัดสินใจในการดำเนินชีวิตด้วยตนเอง เป็นตัวละครที่สะท้อนถึงบทบาทและสถานภาพของผู้หญิงปัจจุบัน

ตัวละครเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งของนวนิยาย ที่ช่วยทำให้เรื่องราวหรือเหตุการณ์ในเรื่องดำเนินต่อไป ตัวละครคือ ผู้ที่ทำให้เหตุการณ์ในเรื่องหรือเป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในเรื่อง เพราะถ้าไม่มีตัวละครแล้ว เรื่องราวต่าง ๆ ในนวนิยายก็ย่อมจะเกิดขึ้นไม่ได้ (สายทิพย์ นุกุณิจ, ๒๕๓๕, หน้า ๑๘๓) ตัวละครจึงเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของนวนิยาย ซึ่งมีความยาวมากพอที่ผู้เขียนจะพรรณานาบุคลิกลักษณะและนิสัยใจคอของตัวละครได้ละเอียด ผู้อ่านจะรู้สึกเหมือนตัวละครสมจริงเสมือนมีตัวตน หรือไม่ก็ทำให้นึกถึงคนที่เราเคยรู้จัก ในนวนิยายบางเรื่องเราจดจำตัวละครได้ดีกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ เพราะนักเขียนทำให้เรารู้สึกชื่นชม หมั่นไส้ สมเพช ฯลฯ ตัวละครนั้นได้อ่านอย่างน่าอัศจรรย์ (อิรวดี ไตลังคะ, ๒๕๔๓, หน้า ๔๕) แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของตัวละครที่มีต่อนวนิยายและมีอิทธิพลต่อผู้อ่านคือสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกร่วมไปกับเนื้อเรื่องได้ ตัวละครจึงเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้นวนิยายเป็นวรรณกรรมที่จดจำของผู้อ่านมาโดยตลอด

ตัวละครผู้หญิงในนวนิยายของณารามีลักษณะ โดดเด่น เป็นผู้หญิงยุคใหม่ที่มีการศึกษาสูง มีความรู้ความคิด มีความเข้มแข็ง ประกอบอาชีพเลี้ยงดูตนเอง มีความมั่นคงในสถานะทาง

เศรษฐกิจ สามารถพึ่งพาตนเองได้ทัดเทียมกับผู้ชาย มีศักดิ์ศรีในตนเอง มีอำนาจการตัดสินใจในการดำเนินชีวิตด้วยตนเอง เป็นผู้หญิงไทยสมัยใหม่ที่รับวัฒนธรรมตะวันตกมาเป็นแบบในการดำเนินชีวิตอย่างเต็มตัว มีความเป็นปัจเจก ผู้หญิงเป็นผู้ตัดสินใจเลือกที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้ชาย เลือกคู่ครอง แต่งงาน และจดทะเบียนสมรสกับผู้ชายที่เลือกด้วยตนเอง การมีความสัมพันธ์ทางกายฉันทหญิงชายเป็นเรื่องธรรมชาติ พรหมจรรย์ไม่ใช่เรื่องที่ทำให้ผู้หญิงด้อยคุณค่าในตัวลงไป แม้จะสูญเสียพรหมจรรย์ให้ชายคนรักไปก่อนการสมรส และผู้หญิงบางคนตั้งครรภ์ก่อนการสมรส ผู้หญิงก็เข้มแข็ง และรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ โดยไม่ร่ำร้องให้ผู้ชายต้องมารับผิดชอบเพียงฝ่ายเดียว ตัวละครเอกหญิงของณาราจึงเป็นตัวละครที่สะท้อนถึงบทบาทและสถานภาพของผู้หญิงปัจจุบันได้อีกทางหนึ่ง

ณาราเป็นนักเขียนสตรีที่กล้าแสดงทัศนะ นำเสนอเรื่องเพศวิถี การมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งของหญิงชายในสังคมไทย เสรีภาพการมีเพศสัมพันธ์นั้นผู้หญิงโดนจำกัดสิทธิ์มากที่สุด ทั้งที่สังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไปมาก ผู้หญิงเข้าไปมีบทบาทอย่างทัดเทียมผู้ชายในแทบทุกเรื่อง แต่สังคมไทยยังไม่ให้การยอมรับในเรื่องนี้ นักเขียนสตรีก็ควรมีสิทธิ์ในการแสดงทัศนคติหรือถ่ายทอดเรื่องราว เพศวิถีสู่สังคมเช่นเดียวกันกับนักเขียนผู้ชาย แต่นักเขียนผู้หญิงกลับถูกวิจารณ์ไปในทางไม่ดีและไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม นวนิยายของณาราจึงเป็นอีกหนึ่งทางที่บันทึกเรื่องราวทางพฤติกรรมของผู้หญิงไว้อย่างละเอียด ที่จะสะท้อนภาพให้เห็นสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงด้านต่าง ๆ ในสังคมไทยปัจจุบันได้

การเปลี่ยนแปลงและความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทผู้หญิง ได้ถูกบันทึกและสะท้อนให้เห็นหลากหลายรูปแบบ เช่น งานวิจัย กฎหมาย วรรณกรรม มหรสพ กีฬา ฯลฯ แต่สิ่งที่บันทึกความเป็นอยู่ของคนในสังคมไว้ได้อย่างละเอียดและสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนคือ วรรณกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งนวนิยายซึ่งเป็นผลผลิตรูปแบบหนึ่งของมนุษย์ในสังคม ย่อมมีเนื้อหาและความคิดที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการมีชีวิตร่วมกันของคนในสังคม นำสิ่งที่พบเห็นมาจำลองเป็นภาพชีวิตในนวนิยาย โดยใช้ตัวอักษรเป็นสื่อกลาง (สุจิตรา สุดเด็วไกร, ๒๕๑๘, หน้า ๔๐ – ๔๕) หากต้องการทราบสภาพความเป็นไปของบุคคลในสมัยใด ก็อาจศึกษาจากนวนิยายที่เกิดขึ้นในสมัยนั้น โดยวิธีนี้จะทำให้ผู้ศึกษาทราบข้อเท็จจริง คือ การศึกษาความคิด จินตนาการ ความรู้สึก อารมณ์ และประสบการณ์ของมนุษย์ซึ่งบันทึกไว้ด้วยภาษา นับเป็นการศึกษาวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง (วิภา กงกะนันท์, ๒๕๓๓, หน้า ๑๑) การศึกษาสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงที่ถูกบันทึกไว้อย่างละเอียดจึงศึกษาได้จากนวนิยายอีกทางหนึ่ง

การศึกษาสถานภาพและบทบาทผู้หญิงในนวนิยายของณารา นี้ จะเป็นเสมือนภาพสะท้อนสถานภาพและบทบาทผู้หญิงในสังคมปัจจุบัน ผู้วิจัยมีความสนใจถึงปรากฏการณ์ทาง

สังคมและวัฒนธรรมไทยที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่มีความแตกต่างจากอดีตค่อนข้างมาก ผ่านสื่อสะท้อนสังคมประเภทนวนิยายของฉรร่า ซึ่งเป็นนักเขียนหน้าใหม่คนหนึ่งที่ได้รับความนิยมมากในขณะนี้ ฉรร่าได้นำเสนอความคิด ทศนคติด้านต่าง ๆ รูปแบบการใช้ชีวิต สถานภาพ บทบาท และเพศวิถีของผู้หญิงในสังคมปัจจุบันไว้อย่างไร สร้างสรรค์สังคมในมุมมองของผู้เขียนอย่างไร จึงเป็นประเด็นให้ผู้วิจัยสนใจศึกษา เพื่อจะทำให้เห็นถึงสถานภาพและบทบาทผู้หญิงไทยสมัยใหม่ที่เปลี่ยนแปลงไปในสังคมไทย

วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาวิเคราะห์สถานภาพและบทบาทผู้หญิงในนวนิยายของฉรร่า
๒. เพื่อศึกษาทวิวิธีการสร้างตัวละครผู้หญิงในนวนิยายของฉรร่า

ประโยชน์ของการศึกษาค้นคว้า

๑. ทำให้เห็นภาพสะท้อนและเข้าใจสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงในนวนิยายของฉรร่า
๒. ทำให้เข้าใจและยอมรับความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีความสอดคล้องกับความเป็นจริงในสังคมปัจจุบัน
๓. ทำให้เข้าใจและทราบรายละเอียดเกี่ยวกับทวิวิธีการสร้างตัวละครในนวนิยายของฉรร่า
๔. เพื่อเป็นแนวทางและประโยชน์ต่อการศึกษาวรรณกรรมไทยเรื่องอื่นต่อไป

ข้อตกลงเบื้องต้น

การอ้างอิงระบบนาม – ปี ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับกรยกตัวอย่างตัวบทจากนวนิยายของฉรร่า ผู้วิจัยจะใช้วิธีเขียนชื่อเรื่อง ปีที่พิมพ์ และหน้าหนังสือที่อ้างถึง ตามลำดับ โดยจะวางไว้ได้ข้อความที่อ้างถึง ดังตัวอย่าง

“และเท่าที่ผ่านมามากหลายวัน ผมยอมรับว่าประทับใจในตัวคุณมากเลย ที่ไม่ร้องไห้
พร่ำบ่นทั้งที่ต้องเจอเหตุการณ์ร้ายมากมาย ไหนจะตกเหว ไหนจะลุย คุยกััน ใต้ง่าย”
(สัมภาษณ์น้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๑๔๕)

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิเคราะห์บทบาทและสถานภาพผู้หญิงในนวนิยายของฉรร่า มีขอบเขตการศึกษา ดังนี้

๑. ขอบเขตด้านข้อมูล

ศึกษาวิเคราะห์สถานภาพและบทบาทผู้หญิงในนวนิยายของณาราที่ตีพิมพ์เป็นรูปเล่ม และณาราเป็นผู้ประพันธ์คนเดียวทั้งเรื่อง โดยคัดเลือกเรื่องที่มีตัวละครหญิงที่มีเชื้อชาติไทย มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องที่ชัดเจน เป็นผู้หญิงดำเนินเรื่องส่วนใหญ่อยู่ในฉากของสังคมไทย ปรากฏว่ามีนวนิยายที่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด จำนวน ๑๐ เรื่อง ได้แก่

๑. รักร้าย	ฉบับพิมพ์ครั้งแรก	พ.ศ. ๒๕๕๐
๒. คุณแจ๋วอินเตอร์	ฉบับพิมพ์ครั้งแรก	พ.ศ. ๒๕๕๐
๓. ส้มหวานน้ำตาลเปรี้ยว	ฉบับพิมพ์ครั้งที่สอง	พ.ศ. ๒๕๕๐
๔. ปลาไหลป้ายแดง	ฉบับพิมพ์ครั้งแรก	พ.ศ. ๒๕๕๑
๕. ชาราทิมาลัย	ฉบับพิมพ์ครั้งแรก	พ.ศ. ๒๕๕๒
๖. ไฟรักเกมร้อน	พิมพ์ครั้งที่สาม	พ.ศ. ๒๕๕๒
๗. ทะเลไฟ	ฉบับพิมพ์ครั้งแรก	พ.ศ. ๒๕๕๓
๘. โซเวรี	ฉบับพิมพ์ครั้งแรก	พ.ศ. ๒๕๕๔
๙. บ่วงวิมาลา	ฉบับพิมพ์ครั้งที่สอง	พ.ศ. ๒๕๕๕
๑๐. แผลเก่าหิบบองรัก	ฉบับพิมพ์ครั้งแรก	พ.ศ. ๒๕๕๗

๒. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาสถานภาพและบทบาทผู้หญิงในนวนิยายของณาราครั้งนี้ จะศึกษาวิเคราะห์ในประเด็นต่อไปนี้

๒.๑ สถานภาพและบทบาทในครอบครัวและในสังคม

๒.๑.๑ สถานภาพและบทบาทในครอบครัว

สถานภาพและบทบาทของลูกสาว

สถานภาพและบทบาทของแม่

สถานภาพและบทบาทของภรรยา

สถานภาพและบทบาทของญาติผู้ใหญ่

๒.๑.๒ สถานภาพและบทบาทในสังคม

สถานภาพและบทบาทด้านการศึกษา

สถานภาพและบทบาทด้านการประกอบอาชีพ

๒.๒ กลวิธีการสร้างตัวละคร

๒.๒.๑ การสร้างตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา

การนำเสนอผ่านบุคลิกลักษณะ

การนำเสนอผ่านการอุปโลกภิโศก

การนำเสนอผ่านพื้นที่

๒.๒.๒ การสร้างตัวละครผ่านเพศวิถี

การนำเสนอเรือนร่าง

การนำเสนอความสัมพันธ์หญิงชาย

การนำเสนอการแสดงออกทางเพศสัมพันธ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้หญิง หมายถึง ตัวละครที่เป็นผู้หญิงที่มีเชื้อชาติไทย ที่แสดงสถานภาพและบทบาทสำคัญ และมีลักษณะต่าง ๆ แสดงออกเป็นตัวดำเนินเรื่องราวต่าง ๆ ในฉากสังคมไทย ในนวนิยายของณารา

สถานภาพ หมายถึง ฐานะ สถานะ ตำแหน่ง หน้าที่ของบุคคลที่ถูกกำหนดขึ้นทางสังคม เพื่อบ่งบอกบทบาท และความรับผิดชอบที่จะต้องปฏิบัติ

บทบาท หมายถึง การกระทำ การปฏิบัติ หรือพฤติกรรมที่แสดงออกมาในบริบท ต่าง ๆ ตามความรับผิดชอบจากสำนักในหน้าที่ทั้งกาย ใจ ซึ่งเป็นไปตามสถานภาพตามที่ปรากฏในบทบาทด้านครอบครัว การศึกษา อาชีพ และสังคม ตามแต่ละสถานภาพที่บุคคลดำรงในแต่ละขณะ

เพศสภาวะ หมายถึง บทบาททางเพศของหญิงชาย ที่กำหนดโดยเงื่อนไขทางสังคม ให้แสดงบทบาทหญิงหรือชายที่เปลี่ยนแปลงได้ตามสภาวะและเงื่อนไขที่เปลี่ยนแปลงไป มีสังคมเป็นส่วนหนึ่งในการหล่อหลอมกระบวนการเรียนรู้บทบาททางเพศ ให้เกิดความเป็นหญิง และเป็นชาย

เพศวิถี หมายถึง วิธีปฏิบัติที่เกี่ยวกับความปรารถนาทางเพศ กามารมณ์ การแสดงออกในมิติต่าง เช่น ความปรารถนา การแสดงออกด้านร่างกาย ความประพฤติกิริยา มารยาท มีการดำเนินความสัมพันธ์ของหญิงและชายด้วยการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย และขึ้นอยู่กับบรรทัดฐานของสังคมที่บุคคลอาศัยอยู่

วิธีการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยเรื่อง การศึกษาสถานภาพและบทบาทผู้หญิงในนวนิยายของณารา เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary research) โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

๑. ขั้นศึกษาและรวบรวมข้อมูล

๑.๑ ศึกษานวนิยายของณารา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ – พ.ศ. ๒๕๕๘ รวบรวมได้ทั้งหมด จำนวน ๔๒ เรื่อง

๑.๒ ศึกษาและรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลงานของณารา

๑.๓ ศึกษาและรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ บทความ งานวิจัยต่าง ๆ ที่ให้ความรู้ด้านวรรณกรรม สังคมวิทยา มานุษยวิทยา ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพบทบาทสิทธิ และหน้าที่ของผู้หญิงไทยในอดีตจนถึงปัจจุบัน และกลวิธีการสร้างตัวละคร ทั้งนี้เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์

๑.๔ คัดเลือกนวนิยายที่ตรงกับขอบเขตข้อมูลได้จำนวน ๑๐ เรื่อง

๒. ชั้นวิเคราะห์ข้อมูล

ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลตามขอบเขตด้านเนื้อหาที่กำหนดไว้

๓. ชั้นสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

นำข้อมูลมาเรียบเรียง เพื่อการนำไปเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

๔. ชั้นนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

เสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description)

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าแบ่งเป็น ๔ ส่วน มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

๑. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทบาทและสถานภาพของผู้หญิง
๒. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการสร้างตัวละคร
๓. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเพศภาวะและเพศวิถี
๔. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพและบทบาทของผู้หญิง

จากการทบทวนวรรณกรรม มีผู้ให้นิยาม “สถานภาพและบทบาท” ไว้ ดังนี้

ไพบุลย์ ช่างเรียน (๒๕๑๖, หน้า ๒๖ – ๓๑) ได้ให้ความหมายว่า สถานภาพ หมายถึง ฐานะที่เป็นผลจากเกียรติภูมิ สิทธิ อำนาจ และหน้าที่ของบุคคลในระบบสังคมใดสังคมหนึ่ง สถานภาพจึงเป็นที่รวมแห่งสิทธิและหน้าที่ที่มีอยู่ จึงก่อให้เกิดบทบาทของการปฏิบัติตาม สถานภาพ บทบาทของบุคคลจึงแตกต่างกันไปตามลักษณะของสถานภาพ อุปนิสัย ความคิด ความรู้ ความสามารถ มุมเหตุจูงใจ การอบรมขัดเกลา ความพอใจ ซึ่งบทบาทมีอยู่ในทุกสถานภาพของ สังคม ถูกกำหนดโดยวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีในสังคม การที่บุคคลจะทราบ สถานภาพและบทบาทได้จะต้องมีการขัดเกลาทางสังคม (Socialization) และบทบาทจริงที่บุคคล แสดงนั้นไม่แน่นอนเสมอไปว่าจะเหมือนกับบทบาทที่ควรจะเป็นไปตามปทัสถานของสังคม เพราะ บทบาทที่บุคคลนั้นแสดงจริง ๆ เป็นผลของปฏิกริยาแห่งบุคลิกภาพของบุคคลที่ครองสถานภาพ ร่วมกับบุคลิกภาพของบุคคลอื่นมาร่วมในพฤติกรรม และเป็นเครื่องกระตุ้นให้เกิดการแสดง บทบาท

พัทธา สายหู (๒๕๔๐, หน้า ๔๗-๔๘) ได้ให้ความหมายว่า สถานภาพ คือ ฐานะ ตำแหน่งที่ บุคคลได้จากปฏิบัติตามบทบาทนั้น เมื่อเทียบกับฐานะตำแหน่งของผู้อื่นตามบทบาทอื่น บทบาท จึงหมายถึงขอบเขตอำนาจหน้าที่ และสิทธิในการกระทำตามบทของแต่ละงานที่เรามีต่อผู้อื่น

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๔๒, หน้า ๑๑๕๘-๑๑๕๙) ได้ให้ความหมายของ สถานภาพ คือ ฐานะ ตำแหน่งหน้าที่ หรือเกียรติของบุคคลที่ปรากฏในสังคม สิทธิหน้าที่ตามบทบาทของบุคคล และบทบาท (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๔๒, หน้า ๖๔๘-๖๔๙) คือ ฐานะ การทำตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ เช่น บทบาทของพ่อแม่ บทบาทของครู เป็นต้น

สุพัตรา สุภาพ (๒๕๔๒, หน้า ๒๖) กล่าวว่า สถานภาพเป็นสิ่งเฉพาะบุคคล ทำให้บุคคลนั้นแตกต่างจากบุคคลอื่น โดยสถานภาพแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. สถานภาพโดยกำเนิด เป็นสถานภาพทางสังคมที่สมาชิกได้รับโดยกำเนิด ได้แก่ เชื้อชาติ สัญชาติ เพศ อายุ และสถานภาพอันเกิดจากการเป็นสมาชิกครอบครัวโดยกำเนิดทั้งสิ้น ในบางสังคมมีการจัดลำดับช่วงชั้นของสมาชิกในสังคม โดยพิจารณาจากสถานภาพโดยกำเนิดเป็นเกณฑ์สำคัญ

๒. สถานภาพโดยความสามารถของบุคคล เป็นสถานภาพทางสังคมที่เกิดจากการกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับสถานภาพโดยยึดถือความสามารถตามเกณฑ์ที่สังคมกำหนด เช่น การได้รับปริญญาเกียรตินิยมของบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ เป็นต้น

บทบาทจึงหมายถึงการปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ของสถานภาพ หรือตำแหน่งที่ได้จากการเป็นสมาชิกของกลุ่ม เป็นสิทธิและหน้าที่ทั้งหมดที่บุคคลมีอยู่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น และสังคมส่วนรวม สถานภาพกำหนดว่าบุคคลนั้นจะต้องมีหน้าที่ปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไร มีหน้าที่รับผิดชอบอย่างไรในสังคม

Pietila and Vickers (๑๙๙๖ อ้างถึงใน วรรณภา โพธิ์น้อย, ๒๕๔๕, หน้า ๖๒) กล่าวว่า สถานภาพ (Status) โดยทั่วไปหมายถึง ตำแหน่งซึ่งบุคคลได้รับตามโครงสร้างทางสังคม การศึกษา อาชีพ ระบบการเมือง และในครอบครัว บุคคลอาจมีหลายตำแหน่งในขณะเดียวกัน เนื่องจากเป็นสมาชิกของกลุ่มทางสังคมหลายกลุ่ม ซึ่งตำแหน่งเหล่านี้มีอำนาจ สิทธิพิเศษ และศักดิ์ศรีในระดับที่แตกต่างกัน ดังนั้น แนวคิดเกี่ยวกับสถานภาพแสดงนัยสำคัญของการจัดลำดับชั้นของตำแหน่ง ซึ่งแต่ละตำแหน่งมีสิทธิและหน้าที่ที่ผู้ได้รับตำแหน่งนั้นถูกคาดหวังให้ทำ และบทบาท (Role) หมายถึง แบบแผนพฤติกรรมและหน้าที่ความรับผิดชอบของคนตามสถานภาพหรือตำแหน่งของบุคคลนั้น ๆ ทั้งนี้สถานภาพอาจเปลี่ยนแปลงไปตามระดับการศึกษาและสถานะทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป

ปิ่นหล้า ศิลาบุตร (๒๕๕๑, หน้า ๑๔) กล่าวว่า สถานภาพ แบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ สถานภาพโดยกำเนิด เป็นสถานภาพที่บุคคลได้รับโดยไม่มีสิทธิ์เลือกเป็นอย่างอื่น เช่น สถานภาพบุตร สถานภาพความเป็นผู้หญิงผู้ชาย เป็นต้น และสถานภาพที่ได้มาภายหลังหรือได้โดยความสามารถ เป็นสถานภาพที่ได้มาภายหลังด้วยความสำเร็จของบุคคลนั่นเอง เช่น การสมรสทำให้มีสถานภาพภรรยา-สามี มารดา-บิดา หรือสถานภาพเป็นครู แพทย์ เป็นต้น และบทบาท หมายถึง การปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ของสถานภาพ ซึ่งก็คือตำแหน่งหรือฐานะ บทบาทจะช่วยให้บุคคลปฏิบัติตามสถานภาพอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะบทบาทกำหนดความรับผิดชอบของงานต่าง ๆ ที่ปฏิบัติ

จากการศึกษาความหมายข้างต้น สถานภาพและบทบาทของแต่ละบุคคลนั้น แตกต่างกันตามตำแหน่งในสังคม แต่ละคนมีสถานภาพโดยกำเนิดที่ถูกกำหนดไว้แต่แรก และสถานภาพที่ได้มาภายหลังจากความสามารถ ซึ่งจะทำให้ต้องมีบทบาท ความรับผิดชอบ การปฏิบัติตามสิทธิหน้าที่ตามแต่ละสถานภาพของบุคคล เช่น สถานภาพและบทบาทแม่ มีหน้าที่การอบรมเลี้ยงดูลูก เป็นต้น

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิง มีผู้ศึกษาไว้ ดังนี้

พรพรรณ กาญจนวิวัฒน์ (๒๕๕๕, หน้า ๑ – ๘) ได้เสนอบทความเรื่อง ภาพตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่ในสื่อบันเทิงไทย : บทวิเคราะห์จากภาพยนตร์เรื่อง "รถไฟฟ้ามหานครเธอ" และละครโทรทัศน์เรื่อง "สูตรเสน่หา" มีจุดมุ่งหมายเพื่ออธิบายภาพตัวแทนผู้หญิงสมัยใหม่ในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งมีความหมายต่อการนิยามตนเองของผู้หญิงบางกลุ่มในปัจจุบัน โดยเฉพาะประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างเพศในชีวิตประจำวัน และวิเคราะห์ว่าภาพตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่ที่ปรากฏขึ้นในสื่อบันเทิงมีความเกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ทางสังคมวัฒนธรรมอย่างไร โดยสรุปได้ว่า เรื่องราวของทั้งสองนำมาสู่ความสนใจเกี่ยวกับความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ มีนิยามอยู่ในกรอบของความทันสมัยหรือความเป็นสมัยใหม่ (Modernity) ซึ่งบ่งบอกถึงสภาพการณ์ความเปลี่ยนแปลงภายใต้แนวโน้มของระบบทุนนิยมเสรี ครอบคลุมทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ซึ่งพบว่ามีลักษณะหลักร่วมกันอยู่ ๕ ประเด็น ได้แก่ พื้นที่เมือง ชนชั้น หน้าที่การงาน เวลาว่าง และความคาดหวังต่อตนเอง ทั้งสองคนมีความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ลักษณะสำคัญคือเป็นตัวของตัวเอง สามารถที่จะพึ่งพาตนเองและใช้ชีวิตในแบบที่ต้องการไม่จำเป็นต้องให้ผู้ชายมาเลี้ยงดู มีโอกาสพัฒนาตนเองหลาย ๆ ด้านไม่แตกต่างจากผู้ชาย รักในศักดิ์ศรีตนเอง เชื่อมมั่นในการตัดสินใจและกล้าแสดงออก สังเกตได้จากการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างเพศ เช่น การจีบผู้ชายก่อน ภาพตัวแทนผู้หญิงสมัยใหม่ในสื่อบันเทิงนั้นเป็นตัวอย่างความหมายของผู้หญิงสมัยใหม่ที่ไม่ตายตัวในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง แต่เป็นคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ประกอบกันขึ้นในกระบวนการนำเสนอภาพแทนความจริงของสื่อภาพยนตร์และละครความหมายที่ผ่านการสอดแทรกและตีความในภาพตัวแทนผู้หญิงสมัยใหม่นั้น เชื่อมโยงกับการประกอบสร้างความจริงทางสังคม ซึ่งสะท้อนให้เห็นอุดมการณ์และแบบแผนทางวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมชายเป็นใหญ่ (Patriarchy) วัฒนธรรมการบริโภค (Consumerism) เป็นต้น

ทักษ์ เถลิ้มเตียรณ (๒๕๕๘, หน้า ๓๕) ได้เสนอบทความวิจัย ความไม่พยายามของครูเหลี่ยมกับวิบากความทันสมัยของไทย แปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดย พงษ์เลิศ พงษ์วานานต์ สรุปได้ว่า นิยามความสำเร็จของหญิงไทยสมัยใหม่ดำเนินไปตามพล็อตเรื่องแนวสุภนาฏกรรม “ที่บางครั้งก็ชนะ บางครั้งต้องประนีประนอมกับพลังต่าง ๆ ในสังคมและโลกธรรมชาติ” เพื่อที่จะบรรลุความสำเร็จในฐานะผู้บงการชีวิตตนเอง ที่ไม่ถูกบงการโดยกฎเกณฑ์และ

จารีตแบบแผนของสังคม ขณะที่นักธุรกิจชายอิงแอบความสำเร็จของตน โดยผู้โยงพวกเขาเข้ากับความเป็นไทยภายใต้คุณธรรมจริยธรรมความเป็นจีน ผู้หญิงไทยเหล่านี้ก็กลับเลือกที่จะนิยามตัวเองกับ “อุดมคติพื้นฐาน ‘มาตรฐานสากลของความงาม’ ซึ่งข้ามพ้นชนชั้นและเชื้อชาติ” จะพบว่าวิธีการรับมือกับค่านิยมและจารีตประเพณีชายเป็นใหญ่ในสังคมไทย หญิงไทยจะต้องนิยามตัวเองให้เข้ากับ “ความเป็นสากล” หรืออีกนัยหนึ่งคือ “ความเป็นตะวันตก” ซึ่งทำหน้าที่เป็นเสมือนเกราะป้องกันพวกเธอจากการถูกจ้องจ้ำของประเพณี ขณะเดียวกันก็เป็นใบเบิกทางให้พวกเธอสามารถเข้าไปสมาคมกับบรรดาผู้ชาย เพราะอาศัยรัศมีของความเป็นสากลและความเป็นตะวันตกที่สังคมไทยและเหล่าชายยำเกรง

การทบทวนวรรณกรรมข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงสมัยใหม่ เป็นผู้หญิงที่มีการศึกษาสูงขึ้นไปได้ออกมาใช้ชีวิตในพื้นที่สาธารณะในเมืองใหญ่ และรับอิทธิพลจากแนวคิดตะวันตก ผู้หญิงสมัยใหม่จึงเป็นผู้หญิงที่ทำงานนอกบ้านมากขึ้น มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีอิสระในการดำเนินชีวิต กล้าตัดสินใจทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยความมั่นใจ และรักศักดิ์ศรีของตน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการสร้างตัวละคร

๑. ตัวละคร

มีผู้ให้นิยาม ความหมายของ “ตัวละคร” ไว้ ดังนี้

สมพร มั่นตะสุตร (๒๕๒๕, หน้า ๘๖ – ๘๘) ได้ให้ความหมายของ ตัวละคร คือ ผู้กระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ในเรื่อง หรือเป็นผู้ที่ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่อง โดยปกติตัวละครมี ๒ ประเภท คือ ตัวละครที่ไม่เปลี่ยนแปลง (Flat character) คือ ตัวละครที่มีลักษณะเฉพาะตัวไม่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ลักษณะนิสัย ไม่ว่าเหตุการณ์จะผันแปรไปอย่างไร มีลักษณะจำง่าย ๆ คือ อาจเป็นคนดีหรือเลวอย่างใดอย่างหนึ่ง และตัวละครที่เปลี่ยนแปลง (Round character) คือ ตัวละครที่เปลี่ยนพฤติกรรมและอุปนิสัยไปตามสภาพแวดล้อมและเหตุการณ์ต่าง ๆ ไม่คงที่ ตัวละครประเภทนี้บางครั้งเรียกว่า “Dynamic C” ซึ่งเป็นตัวละครสำคัญในเรื่อง

สายทิพย์ นุกุลกิจ (๒๕๓๘, หน้า ๒๐๖ – ๒๑๑) ได้ให้ความหมายของ ตัวละคร คือ ผู้ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง หรือเป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในเรื่อง ตัวละครนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งของนวนิยาย เพราะถ้าไม่มีตัวละครแล้ว เรื่องราวต่าง ๆ ในนวนิยายก็ย่อมจะเกิดขึ้นไม่ได้ ตัวละครในนวนิยายย่อมมีได้ไม่จำกัดทั้งในส่วนที่เป็นตัวละครเอกและตัวละครประกอบ ตัวละครเอกของเรื่อง คือ ตัวละครที่เป็นศูนย์กลางของเรื่อง อาจมีทั้งฝ่ายชายฝ่ายหญิง หรืออาจมีเพียงฝ่ายเดียวก็ได้ ตัวละครประกอบมีส่วนช่วยเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องดำเนินไปด้วยดี

อิราวดี ไตลังคะ (๒๕๔๑, หน้า ๔๘) ได้กล่าวถึงตัวละครว่าเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของบันเทิงคดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในนวนิยายที่มีขนาดความยาวมากพอที่ผู้เขียนจะพรรณานบุคลิกลักษณะนิสัยใจคอของตัวละครได้ละเอียด ผู้อ่านจะรู้สึกเหมือนตัวละครสมจริงเสมือนมีตัวตน หรือไม่ก็ทำให้เรานึกถึงคนที่เราเคยรู้จัก ในนวนิยายบางเรื่องเราจะจดจำตัวละครได้ดีกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ เพราะผู้เขียนทำให้เรารู้สึกชื่นชม หมั่นได้ สมเพช ฯลฯ ตัวละครนั้น ๆ ได้อย่างน่าอัศจรรย์อย่างไรก็ตาม ในโลกอันน่าพิศวงของบันเทิงคดี ตัวละครไม่เพียงแต่เป็นมนุษย์ได้เท่านั้น อาจเป็นสัตว์ เป็นวิญญาณ อมนุษย์ หรือแม้แต่สิ่งของก็ได้ แต่สิ่งเหล่านี้จะมีอารมณ์ความรู้สึกหรือความนึกคิดแบบมนุษย์

มีนักวิชาการได้ศึกษา แบ่งประเภทของตัวละครไว้ ดังนี้

ชนิกานต์ กุ์เกียรติ (๒๕๔๖, หน้า ๔๕) ได้แบ่งประเภทตัวละครไว้ ๒ แบบ คือ

๑. ตัวละครแบบแบน หรือตัวละครน้อยลักษณะนิสัย เป็นตัวละครที่มีลักษณะเรียบง่าย ไม่มีความซับซ้อนในด้านบุคลิกภาพและสภาพจิตใจ มีลักษณะคงที่ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงลักษณะของตัวละครแบบแบน ประกอบด้วย

๑.๑ มักจะมีลักษณะคล้ายกันทุกตัวจนสามารถสรุปเป็นแบบที่แน่นอนได้ และไม่คอยสร้างความประทับใจให้แก่ผู้อ่าน เช่น นางเอกต้องรูปร่างหน้าตาสวยงาม มีความประพฤติเรียบร้อย ใจดี มีเมตตา

๑.๒ มีลักษณะไม่สมจริง ไม่เหมือนคนจริง ๆ

๑.๓ การแนะนำตัวละครทำได้ง่ายกว่า

๑.๔ มีลักษณะคงที่ตลอดทั้งเรื่อง

ตัวละครแบบนี้มักจะพบในนวนิยายยอดนิม เช่น เรื่องประเภทรักริษยา บู้โลด โผน ตื่นเต้น ผจญภัย

๒. ตัวละครแบบกลม หรือตัวละครที่มีหลายลักษณะ เป็นตัวละครที่สร้างความประทับใจให้แก่ผู้อ่านได้มาก เพราะมีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นมนุษย์มากกว่าแบบแรก ผู้เขียนสร้างตัวละครมาจากแง่มุมหลากหลายของมนุษย์ มีบุคลิกภาพและนิสัยซับซ้อนแตกต่างกันไปตามสภาพอารมณ์ สถานการณ์และสภาพแวดล้อมเหมือนมนุษย์จริง ลักษณะเด่นของตัวละครแบบกลมประกอบด้วย

๒.๑ มีลักษณะนิสัย อารมณ์ ความรู้สึกหลากหลาย และเปลี่ยนแปลงพัฒนาไปตามสภาพแวดล้อม

๒.๒ ลักษณะคล้ายชีวิตจริงมาก

๒.๓ ตัวละครปรากฏในเรื่องแต่ละครั้งด้วยลักษณะที่แตกต่างไปจากเดิม

๒.๔ การนำเสนอตัวละครทำได้ยากและซับซ้อนกว่า

อรรถภาค เล่าจินตนาศรี (๒๕๔๘ หน้า ๕๘) แบ่งตัวละครตามความสำคัญ ตามบทบาท
ของตัวละคร ไว้ดังนี้

๑. ตัวละครหลัก เป็นตัวละครที่มีบทบาทมากที่สุดในนวนิยายแต่ละเรื่อง
 ๒. ตัวละครรอง เป็นตัวละครที่มีบทบาทรองจากตัวละครหลัก เป็นตัวละครที่มีบทบาท
เป็นคู่เทียบหรือขัดแย้งกับตัวละครหลัก
 ๓. ตัวละครประกอบ เป็นตัวละครอื่น ๆ ที่ผู้เขียนสร้างขึ้น เพื่อเสริมสร้างความสมจริง
สร้างบรรยากาศ หรือมีส่วนเสริมให้เรื่องในช่วงเหตุการณ์นั้นดำเนินต่อไปได้
- นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการได้ให้เกณฑ์การสร้างตัวละครไว้ ดังนี้
- กุหลาบ มลลิกะมาส (๒๕๓๘, หน้า ๑๑๒ – ๑๑๔) ให้เกณฑ์การสร้างตัวละครใน
วรรณกรรม สรุปได้ดังนี้

๑. ลักษณะนิสัยตัวละคร (Trail) นักเขียนที่ไม่สันหัด จะสร้างตัวละครที่มีลักษณะนิสัย
ประจำเป็นประเภท ๆ ไป ได้แก่ ประเภทร่าเริงสดใส ประเภทหงอยเหงาเฉื่อยชา ประเภทขี้โกรธ
และประเภทเศร้าเหี่ยวแห้ง ตัวละครจึงมีลักษณะนิสัยอย่างเดียว หรือน้อยอย่าง (Flat character) หาก
นักเขียนมีฝีมือจะสร้างตัวละครที่มีนิสัยหลายอย่าง หรือหลากหลาย (Round character)

๒. ผู้แต่งที่เข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ จะใช้ความต้องการ ความจำเป็นของมนุษย์เป็น
แนวทางในการสร้างตัวละครในเรื่อง โดยตัวละครที่มีลักษณะสมจริงจะมีความคิดความต้องการ
อย่างมนุษย์ เช่น ต้องการความรัก ต้องการเพื่อนที่เข้าใจ ต้องการความบันเทิง เป็นบุคคลที่ก่อให้เกิด
ความเข้าใจในธรรมชาติของมนุษย์ เกิดความหยั่งเห็น (Insight) หรือให้ความคิดตระหนัก เป็น
ความรู้สึกลึกซึ้ง และจิตใจของมนุษย์ทั่วไป

๓. ผู้แต่งสร้างตัวละคร ให้มีลักษณะคงที่ไว้ การเปลี่ยนแปลงนิสัยจะต้องเป็นไปอย่าง
สมเหตุสมผล คือ ตัวละครต้องมีประสบการณ์เรื่องราวต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลพอที่จะเปลี่ยนแปลงนิสัย
บุคลิกภาพของตัวละครนั้น มิใช่ผู้แต่งจะเปลี่ยนตามความพอใจของตน ทั้งนี้ตัวละครมีทั้งประเภท
สถิต (Static character) คือ ไม่เปลี่ยนแปลง และประเภทพลวัต (Dynamic character) คือ เปลี่ยน
แปลงไปตามเหตุการณ์

ตัวละครจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของนวนิยายในการดำเนินเรื่อง ที่ผู้แต่งสร้างขึ้น
เพื่อให้ตัวละครเป็นผู้ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ หรือเป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในเรื่อง ตัวละครมี
ทั้งตัวละครหลัก ตัวละครรองและตัวประกอบ ตามความสำคัญ ตามบทบาท มีทั้งแบบหลายมิติที่มี
ลักษณะเหมือนมนุษย์ และมิติเดียวไม่ลักษณะคงที่ไม่เปลี่ยนแปลง ตัวละครทุกแบบมีความสำคัญ
เพราะหากขาดตัวละครแบบใดไป ก็จะทำให้เรื่องราวไม่สมบูรณ์ ผู้เขียนสร้างตัวละครแต่แบบเพื่อ
สื่อสารบางประการนั่นเอง โดยตัวละครที่มีความสมจริง ผู้แต่งต้องสร้างตัวละครที่มีความเป็น

มนุษย์มากที่สุด ทั้งลักษณะนิสัย ธรรมชาติของมนุษย์ อย่างสมเหตุสมผลในความเป็นมนุษย์ มีการเปลี่ยนแปลงนิสัยไปอย่างสมเหตุสมผล ตามเหตุการณ์ที่ประสบ ผู้อ่านจะจดจำตัวละครที่ประทับใจได้ดีกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ เมื่อผู้อ่านจดจำตัวละครจนเกิดความรู้สึกคล้อยตามไปกับนวนิยาย เกิดความรู้สึกร่วมต่าง ๆ ทั้งรัก ชัง ชอบ เป็นต้น

๒. กลวิธีการสร้างตัวละคร

รัชช ปัญญโณทก (๒๕๒๗, หน้า ๕๔ – ๕๕) ได้ให้ความหมายคำว่า การสร้างตัวละครที่นิยมมี ๕ แบบ ดังนี้

๑. การสร้างตัวละครแบบพิมพ์เขียว เป็นตัวละครที่เป็นแบบตัวเอกของเรื่องที่มีพฤติกรรมเป็นมาตรฐานถอดมาจากชีวิตจริง เป็นภาพคนจริง ๆ ในสังคมนั้น ๆ ผู้อ่านจะมีความรู้สึกว่าเป็นบุคลิกของคนในสังคม ซึ่งเป็นบุคลิกที่เหมาะสมกับฐานะ อาชีพ ของตัวละครนั้น การสร้างตัวละครแบบนี้ผู้เขียนมีความมุ่งหมายที่จะแสดงภาพผิวเผินเห็นได้ง่ายจากภายนอก ไม่มีลักษณะเนื่องจำซับซ้อน ฉะนั้น โดยบทบาทของตัวละครจึงไม่ค่อยเด่นมากนัก เป็นเพียงแต่แสดงพฤติกรรมบทบาทเท่านั้น

๒. การสร้างตัวละครแบบธรรมเนียมนิยม มีลักษณะสร้างแบบอุดมการณ์ซึ่งอาจจะเลียนแบบมาจากวีรบุรุษ หรือตัวละครในวรรณคดีโบราณ ที่ตัวเอกมีความเก่งกาจ สามารถ รักเกียรติ เสียสละ เป็นตัวอย่างที่ดีแก่บุคคลทั่วไป บุคลิกลักษณะของตัวละครเป็นแบบจิตนิยม คือไกลจากสังคมปัจจุบันมาก

๓. การสร้างตัวละครแบบนิทานเปรียบเทียบหรือสัญลักษณ์ การสร้างตัวละครแบบนี้มักจะพบในวรรณกรรมประเภท Modernize (คือ นวนิยายที่มีได้มีแนวคิดเป็นไปตามที่เคยมืออยู่แต่มีรูปแบบและแนวคิดที่แปลกใหม่ออกไป หรืออาจจะมีรูปแบบเก่าหลาย ๆ แบบปะปนกันไป โดยไม่มีลักษณะใดเด่นกว่า คือ มีทั้งส่วนที่เป็นคลาสสิก และ โรแมนติกปะปนกัน เป็นต้น) การสร้างตัวละครแบบนี้ผู้เขียนจะกำหนดให้ตัวละครในเรื่องเชื่อมโยงกับบุคคลจริง ๆ เช่น สร้างอัศวินให้เป็นคนดีมีศีลธรรม สร้างพระมหากษัตริย์ขึ้นมาเป็นผู้แทนของความยิ่งใหญ่สง่างาม

๔. การสร้างตัวละครแบบมิติสมบูรณ คือ ตัวละครที่มีลักษณะอุปนิสัยที่พัฒนาไปตามเหตุการณ์และกาลเวลา ทั้งนี้เรื่องราวของตัวละครต้องมีมากมาย คือ เป็นเรื่องราวที่แสดงพฤติกรรมหนึ่งช่วงชีวิตของตัวละครซึ่งผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะเสนอแนวคิดโดยผ่านพฤติกรรมของตัวละครทุกแง่มุม โดยสร้างสถานการณ์แวดล้อมของตัวละครให้แตกต่างไปจากเดิม เพื่อแสดงให้เห็นพฤติกรรมและความคิดของตัวละครในสถานการณ์ต่าง ๆ รวมถึงการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของตัวละครเหล่านั้น เพื่อให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวได้ร่องรองพินิจพิจารณา และเป็นการสร้างประสบการณ์

ชีวิตจำลองให้แก่ผู้อ่านอีกด้วย พอเรื่องราวจบลงผู้อ่านจะได้รับความรู้สึกที่ครบถ้วนสมบูรณ์ทุกแง่มุม ทุกมิติอย่างลึกซึ้งและกว้างไกล

๕. การสร้างตัวละครแบบคงที่ตลอดกาล ตัวละครประเภทนี้ย่อมมีลักษณะพื้นฐานธรรมชาติ เพราะคงที่ไม่เปลี่ยนแปลง ถึงแม้ว่ากาลเวลาจะล่วงเลยไปนานเพียงไร ตัวละครนั้นก็ยังมีนิสัย ความประพฤติ การพูดจาและบุคลิกอื่น ๆ คงที่ ผู้เขียนจะเขียนนวนิยายเรื่องใหม่ แต่ให้ตัวละครเดิมเป็นตัวแสดงพฤติกรรม คือ เปลี่ยนฉาก เปลี่ยนเนื้อเรื่อง แต่ยังใช้ตัวละครเดิม มีบุคลิกภาพเดิม ส่วนใหญ่มักจะเป็นบุคลิกของตัวละครที่คุ้นเคยกับผู้อ่าน การสร้างบุคลิกของตัวละครแบบคงที่นั้น ผู้เขียนมักจะสร้างบุคลิกประจำตัวของตัวละครเหล่านั้นอย่างคงที่ถึงจะเปลี่ยนเรื่องและให้ตัวละครเหล่านั้นแสดงพฤติกรรม ก็จะพบว่าทุกตัวจะมีบุคลิกภาพที่ไม่เปลี่ยนแปลง คือ คงที่ตลอด เป็นตัวละครที่ไม่ตาย

เถกิง พันธุ์เถกิงอมร (๒๕๔๑, หน้า ๖๕๔ – ๗๓๔) ได้กล่าวถึงกลวิธีการสร้างตัวละครไว้ว่า นักเขียนที่ดีต้องพยายามสร้างตัวละครให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง แบ่งออกเป็น ๕ แนว ดังนี้

๑. การสร้างตัวละครแนวสมจริง หมายถึง การทำให้ตัวละครนั้น ๆ มีบุคลิกลักษณะความรู้สึกนึกคิด ทักษะคติ พฤติกรรมการแสดงออกต่าง ๆ ในสภาพแวดล้อมและเหตุการณ์ต่าง ๆ คล้ายคลึงกับคนจริง ตามปฏุชนวิสัยจะเป็นไปได้ คือ มีทั้งด้านดีและด้านเลว

๒. การสร้างตัวละครแนวอุดมคติ หมายถึง การที่นักเขียนมีความมุ่งหมายที่จะแสดงให้เห็นถึงบุคลิกลักษณะนิสัยใจคอของตัวละครตามที่มีอยู่ในความคิดฝันหรือในอุดมคติของตัวนักเขียนเอง ตัวละครแนวนี้จึงขาดความสมจริง คือ อาจดีเกินคนธรรมดา

๓. การสร้างตัวละครแนวแบบฉบับ หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะคงที่ มีอุปนิสัย ใจคอ และพฤติกรรมไม่เปลี่ยนแปลง มีบุคลิกภาพแบบตัวละครมิติเดียว คือ บุคลิกเรียบง่ายไม่ซับซ้อนมองเห็นบุคลิกภาพเพียงด้านเดียว หรือแง่มุมเดียว เช่น ศรีธนญชัย ที่เป็นแบบฉบับของคนเจ้าเล่ห์ กะล่อน และฉลาดแกมโกง เป็นต้น

๔. การสร้างตัวละครแนวเหนือจริง คือ ตัวละครที่มีพฤติกรรมผิดปกติธรรมดาของมนุษย์ทั่วไป เช่น มีอิทธิฤทธิ์ หายตัวได้ เป็นต้น

๕. การสร้างตัวละครแนวบุคลาธิษฐาน หมายถึง ตัวละครที่ไม่ใช่คน ที่ถูกกำหนดให้มีลักษณะเลียนแบบมนุษย์ คิด พูด และทำแทนมนุษย์ หรือกล่าวอีกนัยคือ ทำหน้าที่แทนผู้เขียนนั่นเอง ซึ่งส่วนมากจะเป็นสัตว์ โดยเฉพาะจะพบมากในบรรดานิทานและนิยายต่าง ๆ

ไพโรธ เลิศพิริยกุลมด (๒๕๔๒, หน้า ๗๔) ได้กล่าวถึงกลวิธีการสร้างตัวละครไว้ ดังนี้

๑. การสร้างตัวละครที่เป็นแบบพิมพ์เดียวกัน หมายถึง ตัวละครที่เป็นแบบมาตรฐานที่ได้แบบอย่างมาจากชีวิตจริง อ่านแล้วจะรู้สึกว่าเหมือนชีวิตจริงที่พบเห็นจริง ๆ ในสังคมนั้น

๒. การสร้างตัวละครแบบธรรมเนียมนิยม คือ สร้างนิสัยตัวละครจากแบบฉบับ เช่น สร้างให้เป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้วแบบนางในวรรณคดี ซึ่งในชีวิตจริงจะไม่ค่อยพบ เพราะเป็นลักษณะนิสัยแบบอุดมคติ

๓. การสร้างตัวละครแบบมิติสมบูรณ์ คือ สร้างนิสัยตัวละครมีวิวัฒนาการไปตามลักษณะเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา ตามประสบการณ์ที่เข้ามากระทบซึ่งจะต้องเกี่ยวพันกับทุกสภาพการณ์ ทุกแง่ทุกมุม และต้องสมเหตุสมผลด้วย

๔. การสร้างตัวละครแบบเปรียบเทียบหรือสัญลักษณ์ หมายถึง ตัวละครที่เป็นสัญลักษณ์ที่สมบูรณ์ของความดี ความชั่ว ที่เพียบพร้อมในทุกแง่ทุกมุม เช่น มหาเวสสันดร เป็นสัญลักษณ์ด้านความดี ด้านคุณธรรม เป็นต้น

๕. การสร้างตัวละครแบบคงที่ตลอดกาล คือ เมื่อสร้างตัวละครให้มีลักษณะอย่างไร ก็คงตัวอย่างนั้นตลอดไป ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เช่น รวยก็รวยตลอด เจ้าสำราญก็เจ้าสำราญตลอด กลัวก็กลัวตลอด เป็นต้น

จากการศึกษาสามารถสรุปกลวิธีการสร้างตัวละคร ได้ดังนี้

๑. ตัวละครแบบสมจริง เป็นตัวละครที่มีหลายมิติในตัวเอง ตัวละครจะมีลักษณะอุปนิสัยที่พัฒนาไปตามเหตุการณ์และกาลเวลา มีพฤติกรรมที่แสดงออกทั้งด้านดีและไม่ดี

๒. ตัวละครแบบมาตรฐาน เป็นตัวละครที่ได้แบบอย่างมาจากชีวิตคนทั่วไป ที่พบเห็นในสังคม เป็นบุคลิกที่เห็นจากสถานภาพและบทบาทในสังคม ตามฐานะ อาชีพ ที่แสดงให้เห็นเพียงผิวเผิน บทบาทของตัวละครจึงไม่ค่อยเด่นมากนัก

๓. ตัวละครแบบธรรมเนียมนิยม เป็นตัวละครที่สร้างมาจากแบบฉบับ สร้างนิสัยตัวละครจากวีรบุรุษ หรือตัวละครในวรรณคดี เป็นตัวละครแบบอุดมคติ หรือจิตนิยม

๔. ตัวละครแบบสัญลักษณ์ เป็นการสร้างตัวละครที่มีความสมบูรณ์ของความดี ความเก่ง ความยิ่งใหญ่ ความชั่วร้าย เป็นต้น โดยสร้างตัวละครเปรียบเทียบแทนสัญลักษณ์ความดี ความชั่ว ความยิ่งใหญ่ เช่น มหาเวสสันดร เป็นสัญลักษณ์ด้านความดี มหาจักรพรรดิเป็นตัวแทนความยิ่งใหญ่ เป็นต้น

๕. ตัวละครแบบคงที่ หรือตัวละครมิติเดียว เป็นตัวละครที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบเรื่อง

๖. ตัวละครแบบเหนือจริง เป็นตัวละครที่มีพฤติกรรมผิดปกติธรรมดาของมนุษย์ เช่น หายตัวได้ มีพลังวิเศษต่าง ๆ เป็นต้น

๗. ตัวละครแบบเสมือนมนุษย์ แนวบุคลาธิษฐาน เป็นตัวละครที่ไม่ใช่มนุษย์ แต่มีลักษณะเลียนแบบมนุษย์ คิด พูด และทำสิ่งต่าง ๆ เป็นมนุษย์ เช่น ตัวละครสัตว์ในนิทานต่าง ๆ

นวนิยายแต่ละเรื่องผู้เขียนจะใช้กลวิธีการสร้างตัวละครแต่ละแบบตามความเหมาะสมของเรื่อง ตามการสร้างสรรค์จินตนาการ แรงบันดาลใจของผู้แต่ง ในนวนิยายของณาราผู้เขียนใช้กลวิธีการสร้างตัวละครแบบสมจริง เป็นตัวละครที่มีหลายมิติในตัวเอง มีพฤติกรรมที่แสดงออก มีอารมณ์ความรู้สึกทั้งด้านดีและไม่ดี และมีอุปนิสัยที่พัฒนาไปตามเหตุการณ์และกาลเวลา ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายต่อไป

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเพศภาวะและเพศวิถี

การศึกษาวิเคราะห์หัตถบาทหญิงชายนั้น จำเป็นต้องมีความเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับความหมายและแนวคิดพื้นฐานของคำว่า “เพศ” โดย กฤตยา อาชวนิจกุล (๒๕๕๔, หน้า ๔๔) กล่าวว่า “เพศ” มีความหมาย ๓ นัยยะ คือ

๑. เพศสรีระ (Sex) หมายถึง สรีระร่างกาย หรือกล่าวให้ตรงก็คือ อวัยวะที่บ่งบอกว่าเป็นเพศอะไร

๒. เพศภาวะ (Gender) หมายถึง ภาวะแห่งเพศที่ถูกประกอบสร้างทางสังคม เพศภาวะที่เราคุ้นเคยและถูกขัดเกลาล้อมสร้างกันมา คือ ความเป็นหญิง เป็นชาย ดังนั้นอีกแง่มุมหนึ่ง เพศภาวะจึงเป็นเรื่องของบทบาทในเรื่องต่าง ๆ ที่สังคมกำหนดให้กับสถานะทางเพศ ซึ่งมักดูจากเพศสรีระ คือ หญิง ชาย หากสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงการกำหนดสถานะทางเพศว่า อาจมาจากองค์ประกอบอื่น ๆ นอกเหนือจากเพศสรีระ สถานะทางเพศก็อาจมีเพศทางเลือกเพิ่มมากขึ้น อันจะนำไปสู่การกำหนดบทบาทเพศต่าง ๆ มากกว่าหญิงและชาย

๓. เพศวิถี (Sexuality) หมายถึง วิถีทางเพศที่ถูกหลอมสร้างจากค่านิยม บรรทัดฐาน และระบบวิธีคิด วิธีปฏิบัติที่เกี่ยวกับความปรารถนาและการแสดงออกทางเพศ ความคิดเกี่ยวกับคู่รัก คู่ชีวิต ในอุดมคติ และกามกิจ ซึ่งเป็นระบบความคิดและพฤติกรรมที่มีความหมายทางสังคม สัมพันธ์กับมิติทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมที่กำหนดและสร้างความหมายให้แก่เรื่องเพศในหลากหลายมุม

มีผู้ให้นิยาม ความหมายของ “เพศภาวะ” ไว้ ดังนี้

เย็นจิตร ถิ่นขาม (ม.ป.ป.) กล่าวว่า เพศสภาพ (Gender) ของชายหญิงเป็นเรื่องที่ถูกสร้างขึ้นมาจากวัฒนธรรม และอำนาจ ในการที่จะรักษาสภาพความแตกต่างกัน ซึ่งนั่นหมายถึงว่าเพศสภาพดังที่เป็นอยู่ก็มิได้เป็นสิ่งที่สถิต ไม่เปลี่ยนแปลง และเป็นธรรมชาติ ดังนั้นชายหญิงก็อาจจะมีเพศสภาพที่เปลี่ยนแปลงไปได้ ความเป็นเพศชายและความเป็นเพศหญิงจะเป็นวาทกรรมที่ถูกรื้อถอนและสร้างขึ้นใหม่ได้ตลอดเวลา นอกจากนั้นวาทกรรมนี้ยังเลื่อนไหลตามพื้นที่ และเวลาที่ต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับว่าผู้หญิงในศตวรรษที่ ๒๑ จะเข้าใจถึงความแตกต่างอันเกิดมาจากการ

สร้างทางสังคม และสร้างความหมายใหม่ของตัวเธอภายใต้สถานการณ์แห่งความเป็นจริงได้เพียงใด

ภัตสร ลิมานนท์ (๒๕๔๒, หน้า ๑) กล่าวว่า Gender หรือบทบาทเพศที่สังคมกำหนด นั้นหมายถึง เพศที่ถูกกำหนดโดยเงื่อนไขทางสังคม หรือวัฒนธรรม ให้แสดงบทบาทหญิงหรือบทบาทชาย ดังนั้นเพศที่ถูกกำหนดโดยสังคมนี้จึงอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์และเงื่อนไขของสังคมที่เปลี่ยนไป เช่น สตรีต้องเข้ามารับภาระต่าง ๆ ซึ่งเคยเป็นงานของชาย และชายอาจต้องรับบทบาทการดูแลบ้านเรือน เลี้ยงบุตร ซึ่งเคยเป็นหน้าที่ของสตรี

สุชาดา ทวีสิทธิ์ (๒๕๔๗, หน้า ๖) กล่าวว่า เพศสภาวะ เพศสภาพหรือเพศสถานะ หมายถึง ภาวะที่แตกต่างกันของผู้หญิงและผู้ชายที่สังคมหนึ่ง ๆ เป็นผู้กำหนด และแตกต่างกันไปตามบริบททางวัฒนธรรมและเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์ คำนี้เกิดขึ้นเพื่อแยกให้เห็นความแตกต่างกับคำ “เพศ” (Sex) ซึ่งเป็นสภาวะที่เป็นไปตามธรรมชาติ

นอกจากนี้ เพศสภาวะก็ถูกกำหนดด้วยบทบาททางเพศ (Gender role) โดย จูดีตีวัฒน์ สมิตินันท์ (๒๕๕๓, หน้า ๒๖ – ๒๗) กล่าวไว้โดยสรุป คือ บทบาททางเพศนั้นเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นด้วยกระบวนการการเรียนรู้ทางสังคม (Socialization) กล่าวคือ กระบวนการเรียนรู้ทางสังคมจะสามารถอธิบายถึงกลไกในพัฒนาการของบทบาททางเพศด้วยวิธีเดียวกับการอธิบายกลไกในการเรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์นั่นเอง จึงจะบ่งบอกเด็กแรกเกิดนั้นเป็นเด็กผู้หญิง เด็กผู้ชาย แต่เด็กแรกเกิดเหล่านั้นก็จะยังคงไม่มีสิ่งที่เรียกว่าบทบาททางเพศในทันที จนกระทั่งพวกเขาได้เจริญเติบโตขึ้น สังคมจะค่อย ๆ หล่อหลอมพฤติกรรม (Model of behavior) ให้เหมาะสมกับเพศของพวกเขา ผ่านสถาบันต่างๆ ของสังคม ไม่ว่าจะเป็นสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา รวมไปถึงสถาบันสื่อสารมวลชนด้วย

มีผู้ให้นิยาม ความหมายของ “เพศวิถี” ไว้ดังนี้

เสนาะ เจริญพร (๒๕๔๖, หน้า ๒๑๖) กล่าวว่า เพศวิถี (Sexuality) หมายถึง แนวประพฤตินของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ รวมไปถึงแรงปรารถนาจากส่วนลึก การแสดงออก และความคาดหวังของบุคคลนั้น ๆ ในเรื่องดังกล่าว เพศวิถีเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดขึ้นด้วยแรงขับเคลื่อนจากร่างสรีระ และในขณะเดียวกันก็ถูกกำกับด้วยกระบวนการหล่อหลอมทางสังคมและวัฒนธรรม หากพิจารณาเพศวิถีในแง่ความแตกต่างระหว่างหญิงชาย ก็ปรากฏให้เห็นชัดว่า อารมณ์มักมีลักษณะเป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย สังคมแบบปิตาธิปไตยได้สร้างวิธีการต่าง ๆ นานาที่จะสกัดกั้นการแสดงออกทางอารมณ์เพศของผู้หญิง และเข้าไปหล่อหลอมเพศวิถีของผู้หญิงถึงภายในของตัวตนเสมอมา

พริศรา แซ่ก้วย (๒๕๔๗, หน้า ๑๔) กล่าวว่า เพศวิถี หมายถึง วิธีปฏิบัติที่เกี่ยวกับความปรารถนาทางเพศ หรือที่เรียกไว้ในกฎหมายล้านนาดั้งเดิมว่า “ตั้นหาอาลัย” ในแต่ละระบบสังคมนั้น ความปรารถนาทางเพศของปัจเจกบุคคลเป็นมากกว่าพฤติกรรมตามธรรมชาติ ว่าใครนอนกับใคร ที่ไหน อย่างไร แต่หมายรวมความปรารถนาที่ดี ที่เหมาะสม การเกี่ยวพาราสี มโนนึกเกี่ยวกับนางและชายในอุดมคติ ฯลฯ

วิลาสินี พิพิธกุล (๒๕๔๗, หน้า ๔๔) กล่าวว่า เพศวิถี คือ ระบบความคิด ความเชื่อเรื่องเพศ เป็นกระบวนการทางสังคมและวัฒนธรรมที่กำหนดจัดการ กำกับ ควบคุม รวมทั้งการแสดงออกเกี่ยวกับรสนิยมทางเพศ ความปรารถนา ความพึงพอใจในเรื่องเพศ การแสดงท่าทีเกี่ยวกับเรื่องเพศ การแต่งกาย เป้าหมายในความสนใจทางเพศ และการสร้างจินตนาการที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ ไปจนถึงการออกกฎเกณฑ์ ระเบียบกฎหมายต่างๆ ที่มาควบคุมหรือกำกับดูแลเรื่องเพศของคนในสังคม โดยทั่วไปสังคมจะมีการสร้างบรรทัดฐานชุดหนึ่งที่ยอมรับหรือให้ความชอบธรรมกับเพศวิถีที่กำหนดขึ้นเท่านั้น

ชลิตาภรณ์ ส่องสัมพันธ์ (๒๕๕๑, หน้า ๔๔ – ๔๕) ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับมุมมองของเพศวิถี ไว้ ๖ มิติ ดังนี้

๑. มิติความปรารถนา การประพฤติ การปฏิบัติ และอัตลักษณ์ (Erotic desires, Practices and identity) เป็นการเชื่อมโยงความเชื่อและความหมายเรื่องเพศ ซึ่งอาจจะขัดแย้งหรือสอดคล้องกันก็ได้ เช่น เพศวิถีที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ทางเพศ คือ การนิยามตัวเองในทางเพศเชื่อมโยงกับเพศภาวะ แต่อัตลักษณ์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการที่นิยามตัวเองเพียงอย่างเดียว ยังขึ้นอยู่กับ การที่คนอื่นนิยามหรือมองว่าเราเป็นอย่างไรในทางเพศด้วย

๒. มิติการนำเสนอร่างกาย (Appearances and display) เราอยากให้คนอื่นเห็นเราเป็นอย่างไร เราก็นำเสนอตัวเองอย่างนั้น เช่น ผู้หญิงที่มีรูปร่างผิวพรรณอย่างไร ทรงผม หรือสวมใส่เสื้อผ้าแบบไหน เพื่อนำเสนอความเป็นเพศหญิง ส่วนเพศชายหรือเพศทางเลือกอื่น ๆ ก็จะหาวิธีนำเสนอตัวเองเพื่อให้บุคคลอื่นรับรู้ การนำเสนอร่างกายจึงส่งผลให้เกิดอัตลักษณ์ทางเพศ

๓. มิติพฤติกรรมและกิริยามารยาท (Behaviors and manners) เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังทางสังคมและอัตลักษณ์ทางเพศ การกระทำแบบเดียวกันในแต่ละสังคมอาจถูกตีความไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับบริบท ความพึงพอใจ หรือความรู้สึกที่เรามีต่อคนคนนั้นเป็นความรู้สึกส่วนตัว

๔. มิติการดึงดูดทางเพศ (Attraction) เป็นสิ่งที่กำหนดจากสังคม เช่น ความสวยความงาม ความมีคุณค่า ความรัก เช่น สังคมจะวางกฎของความรักให้รักเฉพาะเพื่อนต่างเพศเท่านั้น แต่คนที่รักเพศเดียวกันก็ไม่ได้หลุดออกจากกติกาของการรักต่างเพศ ซึ่งถ้าหลุดจากกรอบนี้คือ สามารถ

สนใจหรือดึงดูดกับคนได้ทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย นอกจากนี้ความรักยังเกี่ยวข้องกับเชื้อชาติ ชนชั้น และอื่น ๆ อีกด้วย

๕. ด้านความสัมพันธ์ (Relationship) ถูกตีความว่าด้วยการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย และวัฒนธรรม บางสังคมไม่มีกติกากองการจบความสัมพันธ์

๖. มิติเพศสัมพันธ์ (Having sex) เพศวิถีมีการนิยามว่าอะไรคือการร่วมเพศ ทำอย่างไรจึงเรียกว่า การร่วมเพศ และการร่วมเพศที่ถูกต้องเป็นอย่างไร และที่ผิดปกติเป็นอย่างไร

จากการศึกษาความหมายของคำว่า Gender ในที่นี้ผู้ศึกษาใช้คำภาษาไทยว่า “เพศสถานะ” ซึ่งหมายถึง บทบาททางเพศของหญิงชาย ที่กำหนดโดยเงื่อนไขทางสังคม ให้แสดงบทบาทหญิงหรือชายที่เปลี่ยนแปลงได้ตามสถานะและเงื่อนไขที่เปลี่ยนแปลงไป มีสังคมเป็นส่วนหนึ่งในการหล่อหลอมกระบวนการเรียนรู้บทบาททางเพศ ให้เกิดความเป็นหญิง และเป็นชายนั่นเอง

ความหมายของคำว่า เพศวิถี โดยสรุปคือ วิถีปฏิบัติที่เกี่ยวกับความปรารถนาทางเพศ กามารมณ์ การแสดงออกในมิติต่าง เช่น ความปรารถนา การแสดงออกด้านร่างกาย ความประพฤติ กิริยา มารยาท มีการดำเนินความสัมพันธ์ของหญิงและชายด้วยการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย และขึ้นอยู่กับบรรทัดฐานของสังคมที่บุคคลอาศัยอยู่ ในการวิเคราะห์เพศวิถีในที่นี้จะวิเคราะห์ในกรอบของ สถิติการณ์ ส่งสัมพันธ์ (๒๕๕๑, หน้า ๔๔ – ๔๕) ในนวนิยายของณาราจะมีเนื้อหาที่ปรากฏ สามารถวิเคราะห์ใน ๓ มิติ คือ การนำเสนอด้านร่างกาย การนำเสนอด้านความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชาย และการนำเสนอด้านเพศสัมพันธ์

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับเพศวิถี มีผู้ศึกษาไว้ ดังนี้

เสนาะ เจริญพร (๒๕๔๘) เสนอบทความวิจัยเรื่อง “เพศวิถีของผู้หญิงในวรรณกรรมยุคทอง” สรุปได้ว่า ในทศวรรษ ๒๕๓๐ พบงานวรรณกรรมที่นำเสนอความต้องการทางเพศของผู้หญิงในแง่ลบอย่างรุนแรง นั่นคือ ตัวละครหญิงที่ปลดปล่อยอารมณ์พิศواسงของตนโดยเสรีจะถูกจัดให้อยู่ในกระบวนทัศน์ “ผู้ป่วยทางจิต” หากพิจารณาในแง่ความแตกต่างระหว่างหญิงชาย ก็ปรากฏให้เห็นชัดว่า กามารมณ์มักมีลักษณะเป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับผู้หญิงมากกว่าผู้ชายสังคมแบบปิตาธิปไตย (Patriarchy) ได้สร้างกลวิธีการต่าง ๆ นานา ที่จะสกัดกั้นการแสดงออกทางอารมณ์เพศของผู้หญิง และเข้าไปหล่อหลอมเพศวิถีของผู้หญิงถึงภายในตัวตนเสมอมา และยังเป็นช่วงเวลาซึ่งพฤติกรรมทางเพศของผู้หญิงถูกนำเสนอออกมาในแง่มุมที่แตกต่างจากในอดีต ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน ซึ่งการเลือกที่จะมีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน ย่อมต้องถูกประณามจากผู้คนในสังคมที่เชื่อว่า ความสัมพันธ์แบบต่างเพศ คือ สิ่งที่สอดคล้องกับหลักการตามธรรมชาติ แต่เพศวิถีแบบหญิงรักหญิงก็เป็นหนทางหนึ่งผู้หญิงสามารถใช้ต่อสู้กับผู้ชาย หรือประกาศอิสรภาพทางเพศจากผู้ชาย

เมื่อพิจารณางานเขียนแนวพิศวาสหรือ “อีโรติก” ซึ่งถูกยึดครองด้วยนักเขียนชายมาเป็นเวลานาน แต่ปรากฏงานของสุจินดา ชันตยาภักดิ์ ที่บรรยายฉากพิศวาสอย่างโจ่งแจ้ง และจัดวางให้ตัวละครหญิงมีความเป็นอัตบุคคลทางเพศอย่างเต็มที่ เป็นนักเขียนหญิงคนหนึ่งที่ยพยายามปฏิวัติเรื่องราวทางเพศของผู้หญิง แม้จะมีประเด็นหลักคือการปลดปล่อยทางเพศเพียงหนึ่งเดียวก็ตาม ไม่ว่าจะนำเสนอเพศวิถีของผู้หญิงว่าเป็นสิ่งอันพึงปิดกั้น หรือเป็น “ข้อเท็จจริง” อันพึงสังวร หรือเป็นแรงปรารถนาที่ดิ้นรนแสวงหาการปลดปล่อย

วรรณกรรมไทยในทศวรรษ ๒๕๓๐ ก็ได้ดึงเอาสิ่งที่ถือกันว่า “ลึกลับ” ที่สุดในความเป็นผู้หญิง เพื่อให้ผู้อ่านได้พินิจพิจารณา ความหลากหลายของทัศนคติเกี่ยวกับเพศวิถีที่ปรากฏออกมาผ่านตัวบทเหล่านี้ บ่งชี้ให้เห็นว่าสังคมไทยมีค่านิยมทางเพศสำหรับผู้หญิงหลายระดับที่ซ้อนทับกันอยู่ โดยที่คติเรื่องความสงบเสงี่ยมและรักนวลสงวนตัวแบบกุลสตรียังคงเป็นแนวหลัก ขณะเดียวกันก็มีกระแสที่ตั้งคำถามต่อคติดังกล่าวในแง่ที่ถือว่าเป็นเครื่องจองจำผู้หญิง ส่วนในอีกด้านหนึ่งก็พบความพยายามแสวงหาเสรีภาพทางเพศให้แก่ผู้หญิงอย่างเปิดเผยและท้าทาย ทั้งนี้การปลดปล่อยทางเพศก็มีใช้ภารกิจอันง่ายตาย สมดังข้อเสนอในบทกวีของอัญชันที่ว่า เพศวิถีที่สมยอมเป็นผู้ตามหรือผู้ถูกกระทำได้แฝงฝังอยู่ในตัวเพศหญิงอย่างแนบแน่น และมันคือแม่บทอันสำคัญ ซึ่งนำมาสู่ชีวิตที่สยบยอมต่อเพศชายในอีกหลายแง่มุมด้วยกัน

พริศรา แซ่ก๊วย (๒๕๔๗) เสนอบทความ เรื่อง “สั้น ๆ เกี่ยวกับเพศวิถีจากมุมมองสตรีนิยม” โดยสรุป ได้ว่า การควบคุมเพศวิถีปรับเปลี่ยนไปตามกาลและเทศะ สังคมไทยสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ “รักต่างเพศ” ที่เหมาะสม คือ การมีเมียหลายคนของผู้ชาย หลัง พ.ศ. ๒๔๗๘ “รักต่างเพศ” ที่เหมาะสม คือ การมีผัวเดียวเมียเดียวของหญิงไทย แต่ในทางปฏิบัติ เพศวิถีของหญิงและชายอดีตจนปัจจุบันก็ไม่ได้จำกัดอยู่ที่การหลับนอนกับผู้ชายหรือผู้หญิงคนเดียว ในบางวาระ ผัว - เมีย กลายเป็นสถานะที่รัฐรับรอง มากกว่าที่จะเป็นสถานะในทางพฤตินัย สังคมไทยปัจจุบันยอมรับกรอบการสมรสตามกฎหมาย คือ ชายหนึ่งคนต่อหญิงหนึ่งคน หรือแบบผัวเดียวเมียเดียว ส่วนความสัมพันธ์ที่มีและเกิดขึ้นในสังคมไทยนอกเหนือกรอบการสมรสตามกฎหมาย เช่น ชายหนึ่งคนต่อหญิงหลายคน หรือแบบผัวเดียวหลายเมีย และแบบหญิงหนึ่งคนต่อชายหลายคน หรือแบบเมียเดียวหลายผัวนั้น ถือว่าเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศที่เกิดขึ้นในสังคมเท่านั้น กฎหมายไม่รับรองว่าถูกต้อง แต่ค่านิยมเก่า ๆ ที่ฝ่ายชายเป็นใหญ่ในสังคมไทยและเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์การปฏิบัติในสังคมยังมีความเหนียวแน่นและมีอิทธิพลต่อจิตใจ ต่อความประพฤติของฝ่ายชายอยู่มาก การแสดงออกซึ่งอำนาจ บารมียังแสดงออกให้เห็นในปัจจุบัน คือ ฝ่ายชายยังนิยมมีผู้หญิงอื่นเกี่ยวข้องกับเชิงชู้สาวนอกเหนือจากภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมาย อยู่ในฐานะ เมียน้อย เมียเก็บ แฟนเก็บ ชู้หรือกิ๊ก หรือแม้แต่ฝ่ายหญิงก็ยังปรากฏค่านิยมดังกล่าวด้วยเช่นกัน ความสัมพันธ์

เหล่านี้อาจจะเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยต่อสังคม แต่สังคมก็ไม่ยอมรับ ซึ่งยังปรากฏให้เห็นและถูกถ่ายทอดออกมาในรูปของวรรณกรรม

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้น แสดงให้เห็นถึง เพศวิถีในสังคมไทย ผู้หญิงยังถูกปิดกั้นในเรื่องนี้ตลอดมา ด้วยการปลูกฝังความเป็นกุลสตรีไทยผ่านขนบวัฒนธรรม ประเพณีของสังคมไทยมาอย่างยาวนาน ในสังคมไทยปัจจุบันเรื่องของเพศวิถีด้านความสัมพันธ์ของหญิงชายมีรูปแบบต่าง ๆ มากมาย อาจจะเปิดเผยหรือไม่เปิดเผย แต่รูปแบบความสัมพันธ์หลายอย่างก็ถูกถ่ายทอดไว้ในวรรณกรรมสังคม ซึ่งสังคมไทยยอมรับเพียงความสัมพันธ์ของหญิงชายที่มีการสมรสและจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยสถานภาพและบทบาทของผู้หญิง มีผู้ศึกษาไว้ ดังนี้

คณะอนุกรรมการพัฒนากิจกรรมและบทบาทสตรี สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (๒๕๒๓) ได้นำเสนอการวิจัยเรื่อง สถานภาพปัจจุบันของสตรีไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพปัจจุบันของสตรี โดยแบ่งเป็น ภาค ๑ สภาพประชากร ภาค ๒ สตรีกับเศรษฐกิจ ภาค ๓ สตรีกับการศึกษา ภาค ๔ สตรีกับการสาธารณสุข ภาค ๕ สตรีกับสังคมวัฒนธรรม และภาค ๖ สตรีกับการเมืองการปกครอง ผลการศึกษาพบว่า ในทุกส่วนสตรียังมีบทบาทน้อยกว่าบุรุษ ยกเว้นด้านการศึกษาศตรีและบุรุษมีความเท่าเทียมกันทุกประการในการได้รับการศึกษาตามกฎหมาย แต่สตรีก็ยังมีโอกาสน้อยกว่าเพราะองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น ค่านิยมทัศนคติ และสภาพของสังคม เป็นต้น การเปลี่ยนแปลงสถานภาพและบทบาทของสตรีนั้นจะเกิดขึ้นในสังคมเมืองมากกว่า การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญและเห็นได้ชัดคือ การที่สตรีโสดและแม่บ้านต้องออกไปทำงานนอกบ้าน แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงกล้าที่จะก้าวไปสู่โลกภายนอก เพื่อจะเป็นผู้ทำหน้าที่เลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัว และการก้าวไปสู่โลกภายนอกนี้ทำให้ผู้หญิงพบเห็นสิ่งใหม่ ๆ ทั้งจากการศึกษา จากประสบการณ์ของตนเอง ทำให้เกิดการปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัย และสภาพเศรษฐกิจ ทำให้สถานภาพและบทบาทสตรีไทยเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

ภัตสร ลิมานนท์ (๒๕๒๕) ได้เสนอโครงการวิจัยเรื่อง การศึกษาทัศนคติและค่านิยมของสตรีไทยเกี่ยวกับการสมรส พบว่า ประชากรสตรีที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ มีอายุแรกสมรสเพิ่มขึ้นเป็นโสดมากขึ้น และมีอัตราการหย่าร้างเพิ่มขึ้น ประเมินผลได้ว่า ผู้ตอบคำถามจำนวนไม่น้อยมีความคิดว่า ผู้หญิงสมัยนี้ไม่จำเป็นต้องแต่งงานก็ได้ และมองเห็นว่าสถานการณ์ชีวิตคู่ปัจจุบัน ทำให้คำว่า “แต่งงาน” สูญเสียความหมายที่แท้จริง ปัจจัยสำคัญในการเปลี่ยนแปลงรูปแบบและพฤติกรรมสมรสของสตรียุคใหม่ในเขตเมืองมีตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความคิดของผู้ตอบ

คือ ระดับการศึกษาที่ต่างกัน กลุ่มที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จะมีทัศนคติยึดเอาประเพณีนิยมเกี่ยวกับการสมรสและครอบครัวแบบเก่าค่อนข้างมาก ในขณะที่ผู้ตอบที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทและเอก มีทัศนคติที่ค่อนข้างเปิดกว้างและยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในประเพณีนิยมมากกว่า ความแตกต่างทางความคิดของผู้ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ยิ่งเห็นได้ชัดเจนมากเกี่ยวกับทัศนคติต่อบทบาททางเพศและสถานภาพสตรี คือ ผู้จบการศึกษาระดับต่ำมีแนวโน้มที่จะยอมรับบทบาทของชายและหญิงที่สังคมแบบเก่ากำหนดให้ เช่น ชายไม่ต้องรับผิดชอบงานบ้านเพราะเป็นหน้าที่ภรรยา ชายมีอิสระเที่ยวนอกบ้านอย่างเสรี เป็นต้น แต่ค่านิยมนี้ไม่เป็นที่ยอมรับในกลุ่มที่มีการศึกษาสูงกว่า ซึ่งค่านิยมและทัศนคติที่ต่างออกไปนี้ เชื่อว่าส่วนหนึ่งมาจากอิทธิพลของการศึกษาระดับสูงที่ทำให้ผู้ตอบคำถามมองฐานะตนเองในสังคมดีกว่า และเห็นศักยภาพของตนเองในการมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจ และสังคมมากกว่าที่สังคมในอดีตเคยเปิดโอกาสให้สตรี

สุธีรา ทอมสัน และเมทินี พงษ์เวช (๒๕๓๘) ได้เสนองานวิจัยเรื่อง ผู้หญิงไทย : สถานภาพและบทบาทที่เปลี่ยนแปลง ผลการวิจัยส่วนหนึ่งพบว่า มีบางประเด็นที่สะท้อนให้เห็นถึงสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงไทยในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๕ - ๒๕๓๘ อย่างน่าสนใจ คือ การแต่งงานในยุคปัจจุบันไม่ได้เป็นการแต่งงานที่ครอบครัวจัดการให้ แต่จะเป็นการเลือกด้วยตนเองมากขึ้นเรื่อย ๆ สถานภาพของผู้หญิงในครอบครัวเปลี่ยนแปลงไปจากที่เคยรับผิดชอบทำงานบ้าน มาเป็นผู้ทำงานนอกบ้าน ทั้งโดยสมัครใจและไม่สมัครใจ นอกจากนี้ยังมีการหย่าร้างเพิ่มมากขึ้น ส่วนหนึ่งอาจเนื่องมาจากผู้หญิงมีอาชีพ หรือหาเงินได้เองมากขึ้น ไม่ต้องพึ่งพาผู้ชายอย่างในสมัยก่อน ในด้านเศรษฐกิจผู้หญิงมีบทบาทมากกว่าผู้ชายก็จริง แต่ก็ยังเป็นชนชั้นแรงงานเท่านั้น ค่าตอบแทนจึงน้อยกว่าชาย ซึ่งทำงานในตำแหน่งที่สูงกว่า ส่วนในด้านการเมืองทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ผู้หญิงก็ยังคงมีส่วนร่วมน้อยมากเช่นกัน

เพ็ญแข งามดวงใจ (๒๕๔๑) เสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง ผู้หญิงในนวนิยายของวิมลศิริไพบูลย์ ผลการศึกษาพบว่า บทบาทในฐานะบุตรสาวที่ดีจะต้องประพฤติตนอยู่ในกรอบของประเพณีและค่านิยมของสังคม บทบาทภรรยาที่ดีจะต้องเป็นแม่บ้านแม่เรือน ซื่อสัตย์ต่อสามี บทบาทในฐานะมารดาจะต้องมีความเสียสละเพื่อครอบครัว ส่วนบทบาทในการประกอบอาชีพ ผู้หญิงสามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเอง และเป็นที่พักของครอบครัวได้ ส่วนบทบาทด้านการเมือง ผู้หญิงสามารถเป็นหัวคะแนน เสรีไทย นายกรัฐมนตรี และพระราชินีปกครองประเทศได้

กาญจนา แก้วเทพ และสายสุรี จุติกุล (๒๕๔๒, หน้า ๔๗-๔๘) ได้วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์รายการโทรทัศน์โดยใช้แนวคิดเรื่องบทบาทหญิง-ชาย ผลการวิจัยส่วนหนึ่งมีข้อค้นพบที่น่าสนใจ ดังนี้ นวนิยายที่เขียนโดยนักเขียนสตรียังคงเป็นเรื่องราวของชีวิตและปัญหาที่ผู้หญิงส่วนใหญ่ต้องเผชิญอยู่ แต่ทว่าภาพสะท้อนของสตรีที่เป็นตัวละครก็แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงจะเป็นแบบเดิม ๆ

ไม่ได้แล้ว แต่จะต้องก้าวออกมาเป็นผู้หญิงรุ่นใหม่ในแต่ละช่วงเวลา ในแง่นี้ต้องนับว่า นวนิยายที่เขียนโดยนักเขียนสตรีเหล่านี้ได้ทำหน้าที่อบรมบ่มเพาะทางอ้อม (Gender socialization) ให้แก่ผู้อ่านสตรีที่สำคัญอย่างยิ่ง และนวนิยายบางเรื่องก็ยังพาผู้หญิงออกจากโลกภายในบ้านไปสู่โลกทางเศรษฐกิจและการเมืองภายนอก สำหรับงานศึกษานวนิยายที่เขียนโดยนักเขียนชายนั้น มีอยู่ 2 ท่านคือ งานศึกษาคำพูน บุญทวี และเสนีย์ เสาวพงศ์ ซึ่งมีลักษณะสะท้อนทั้งปัญหาผู้หญิงไทย โดยเฉพาะผู้หญิงในชนบทกำลังประสบอยู่ และในเวลาเดียวกันก็นำเสนอภาพผู้หญิงแบบใหม่ที่จะต้องกล้าหาญ เป็นอิสระและมีส่วนร่วมในสังคมระดับกว้างมากขึ้น

เสนาะ เจริญพร (๒๕๔๖) เสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง ศึกษาภาพเสนอผู้หญิงในวรรณกรรมไทยช่วงทศวรรษ ๒๕๓๐: วิเคราะห์ความโยงใยกับประเด็นทางสังคม ผลการศึกษาสรุปได้ว่า นวนิยายในช่วงต้นทศวรรษที่ ๒๕๓๐ ได้เสนอภาพของผู้หญิงในวรรณกรรมในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ หน้าที่การงาน วงการนักเลง พื้นที่การเมือง ชาติพันธุ์ ร่างกาย และเพศวิถี ทั้งหมดนี้ทำให้เห็นภาพการนำเสนอบทบาทของผู้หญิงซึ่งมีลักษณะขัดแย้งระหว่างความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ หัวก้าวหน้า กับความเป็นกุลสตรีและความเป็นภรรยาและมารดาที่ดี ซึ่งนำหนักบทบาทของผู้หญิงที่พบจะโอนเอียงมาด้านการเป็นกุลสตรี เป็นภรรยาและมารดาที่ดีมากกว่าความเป็นผู้หญิงก้าวหน้า ทำให้ผู้หญิงต้องปฏิบัติหน้าที่ทั้งสองทาง อันเป็นการกล่อมเกลาระหว่างกรอบปีศาจไปโดยในสังคมไทย

ดวงทิพย์ คุ้มมณี (๒๕๔๖) เสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง สถานภาพและบทบาทตัวละครหญิงในนวนิยาย: กรณีศึกษานวนิยายของกิ่งฉัตร ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ - ๒๕๔๔ ผลการศึกษาพบว่า สถานภาพและบทบาทของตัวละครในนวนิยายทั้งในครอบครัวและสังคม สะท้อนภาพชีวิตของผู้หญิงในสังคมปัจจุบัน มีทั้งความสอดคล้องกับแนวคิดลิตีริสตร์ในปัจจุบัน ส่วนปัญหาที่ตัวละครหญิงยังต้องประสบเป็นปัญหาเรื่องการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และความคาดหวังจากสังคมเกี่ยวกับความเป็นผู้หญิง โดยเฉพาะคุณลักษณะของผู้หญิงร่วมสมัย และการศึกษาทัศนคติของผู้เขียนเกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงในปัจจุบันพบว่า ผู้หญิงควรมีความเป็นผู้หญิงร่วมสมัย ไม่ว่าจะมีความรู้ความสามารถและพึ่งพาตนเองอย่างไรก็ควรคงความเป็นผู้หญิงไทยไว้ และหากฝ่ายชายและฝ่ายหญิงต้องการที่จะอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขต้องเคารพสิทธิซึ่งกันและกัน

สร้อยญา เอกธรรมสุทธิ (๒๕๔๘) เสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์ค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทหญิงชายในหนังสือแบบเรียนภาษาไทย ในช่วงชั้นที่ ๑ และ ช่วงชั้นที่ ๒ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๔๔ ผลการศึกษาพบว่า มีค่านิยม ๓ ด้าน คือ ๑. ค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทการให้กำเนิดและการเลี้ยงดูลูก เน้นที่ผู้ใหญ่ฝ่ายหญิงที่มักใกล้ชิดกับเด็ก ๆ ในครอบครัว บทบาทของฝ่ายหญิงที่ปรากฏในทุกครัวเรือน ได้แก่ การจัดอาหารให้สมาชิกในครอบครัว การ

ทำงานบ้าน การดูแลเด็ก การถ่ายทอดค่านิยมทางศีลธรรม จริยธรรม โดยใช้วิธีการเล่านิทาน ตลอดจนเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติเป็นตัวอย่างในเรื่องการทำบุญ การเข้าวัดฟังเทศน์ ส่วนบทบาทของชาย ได้แก่ เล่าเรื่อง เล่านิทาน หรือเป็นผู้รอบรู้ในการตอบคำถามที่ฝ่ายหญิงไม่สามารถตอบได้ ๒. ค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทการผลิตในกำลังแรงงาน คือ การประกอบอาชีพ ซึ่งตัวละครเพศชายมีอาชีพที่หลากหลาย ได้แก่ คนขายหนังสือเร่ ชาวประมง ตำรวจ ทหาร นักกีฬา นักบิน นักมายากล ครู ผู้ประกาศข่าว พ่อค้า ฯลฯ ส่วนอาชีพเพศหญิงมีจำนวนน้อยมากเมื่อเทียบกับอาชีพของผู้ชาย ได้แก่ ครู นักร้อง แม่เพลง บรรณารักษ์ แม่ค้า ๓. ค่านิยมเกี่ยวกับบทบาทหญิงชายในการจัดการชุมชน ไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากต่างก็มีส่วนร่วมช่วยพัฒนาชุมชนและด้านอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม

ปีนหล้า ศิลปิน (๒๕๕๑) เสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงในนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม ผลการศึกษาตัวละครหญิงมีสถานภาพและบทบาท ๒ ด้าน คือ ด้านแรกสถานภาพและบทบาทในครอบครัว ได้แก่ สถานภาพของลูกสาว ภรรยา แม่ และญาติผู้ใหญ่ ผู้เขียนแสดงให้เห็นว่าตัวละครหญิงมีบทบาทตามสถานภาพแตกต่างกัน การแสดงบทบาทขัดแย้งกับสถานภาพส่งผลให้ตัวละครไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต และด้านที่สองสถานภาพและบทบาทในสังคม ได้แก่ ด้านการศึกษาและการประกอบอาชีพ การศึกษาของตัวละครหญิงมีผลทำให้ตัวละครมีสถานภาพเป็นที่ยอมรับในสังคมและสร้างความภาคภูมิใจให้ครอบครัว การศึกษาสูงยังทำให้ผู้หญิงมีความมั่นใจในตนเองและมีความคิดที่กว้างไกล ยกย่องสถานภาพของผู้หญิงในสังคมให้ดีขึ้นด้วย ด้านการประกอบอาชีพผู้หญิงมีหน้าที่การงานเป็นที่ยอมรับของสังคม มีสิทธิ์เลือกประกอบอาชีพตามใจรัก และประสบความสำเร็จในอาชีพของตนเอง

กนกวรรณ คันสินธุ์ (๒๕๕๒) เสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์บุคลิกภาพตัวละครเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายของกิ่งฉัตร ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๕๐ ผลการศึกษาพบว่าตัวละครฝ่ายหญิงทั้ง ๗ เรื่องที่ศึกษา มีบุคลิกภาพภายนอกที่สอดคล้องกัน โดยภาพรวม คือ บุคลิกภาพภายนอกด้านลักษณะทางกาย ส่วนใหญ่มีความงามตามแบบหญิงไทย มีตัวละครบางคนที่มีรูปร่างลักษณะความงามแบบสมัยใหม่ คือ มีรูปร่างสูง และมีผิวคล้ำ ซึ่งไม่ใช่ความงามตามค่านิยมหญิงไทย และไม่ใช่ความงามตามค่านิยมของหญิงไทย ด้านอากัปภิกิริยาของตัวละครเอกฝ่ายหญิงเหล่านี้ เริ่มมีภาพลักษณ์ของสตรีสมัยใหม่มากกว่าครึ่ง คือ มีท่าทีแข็งกระด้าง ตรงไปตรงมาและเด็ดเดี่ยว ไม่ยอมแพ้ใคร และมีความมั่นใจในตนเอง แต่ก็ยังคงลักษณะตัวละครเอกแบบฉบับไว้ บุคลิกภาพภายในด้านสติปัญญาค่อนข้างเป็นภาพลักษณ์ของผู้หญิงสมัยใหม่ คือ ตัวละครเอกฝ่ายหญิงทั้งหมดมีสติปัญญาดี เฉลียวฉลาด มีเหตุผล และปรากฏตัวละครในภาพลักษณ์ที่เป็นตัวละครแบบฉบับ ส่วนบุคลิกภาพภายในด้านอุปนิสัยที่แตกต่างออกไป คือ เอาจริงเอาจัง มีทัศนคติไม่ดีต่อเพศชาย

บุคลิกภาพภายในของตัวละครเอกฝ่ายหญิงส่วนใหญ่จึงยังคงเป็นภาพลักษณ์ของผู้หญิงไทยที่เป็นแบบฉบับเดียวกัน

เกตุวดี บัวตุม (๒๕๕๔) เสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง วิถีชีวิตผู้หญิงสังคมเมืองในนวนิยายไทยร่วมสมัย ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๔๕ – ๒๕๕๒ โดยการศึกษานวนิยายร่วมสมัยของไทย จำนวน ๑๐ เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายร่วมสมัยของไทย ทั้ง ๑๐ เรื่อง สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความ เป็นศูนย์กลางความเจริญในทุกๆ ด้านของเมือง ที่เป็นปัจจัยหลักดึงดูดให้คนจำนวนมหาศาลเข้ามา อยู่รวมกันในเมือง ก่อให้เกิดเป็นความหลากหลายทางวัฒนธรรม ความสัมพันธ์แบบคนเมืองที่ ซับซ้อน ค่านิยมและวิถีชีวิตในแบบเมือง ล้วนแต่ส่งผลกระทบต่อตัวละครหญิงที่อาศัยอยู่ในเมือง ภาพของตัวละครหญิงในนวนิยายร่วมสมัยของไทยจึงมีลักษณะเป็นผู้หญิงยุคใหม่ที่ทันสมัย มี บทบาทสำคัญทางเศรษฐกิจและสังคม รับรู้และเข้าใจในคุณค่าของตัวเอง มีความตั้งใจในการ ประสบความสำเร็จในชีวิต ได้รับอิทธิพลจากสังคมบริโภคนิยม และค่อนข้างเสรีจากกรอบ ประเพณี ผู้ประพันธ์จึงนำเสนอภาพนางเอกแห่งยุคสมัยที่ไม่ได้ให้ความสำคัญในเรื่องการรักษา พรหมจรรย์ และมีค่านิยมในการอยู่ก่อนแต่ง สังคมเมืองซึ่งเป็นภูมิหลังของเรื่องจึงเป็นพื้นที่สร้าง โอกาสให้ชีวิตหรือทำลายชีวิตของตัวละคร ได้ทั้งสองแบบ

โครงการสตรีและเยาวชนศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (๒๕๕๔) ได้เสนอรายงาน การศึกษานับสมบูรณเรื่อง การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาท สถานภาพสตรี และความ เสมอภาคระหว่างผู้หญิงผู้ชาย ผลการสังเคราะห์งานวิจัยในประเด็นการฝึกอบรมของสตรี ในด้าน บทบาทผู้หญิงผู้ชายกับระบบการศึกษา พบว่าการหลอมทัศนคติเกี่ยวกับบทบาทผู้หญิงผู้ชายผ่าน ระบบการศึกษามี ๒ รูปแบบ คือ ผ่านทางแบบเรียน และผ่านระบบการศึกษาโรงเรียนสตรี โดย บทบาทผู้หญิงผู้ชายที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนภาษาไทยในช่วงชั้นที่ ๑ และ ๒ ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๔๔ ปรากฏว่า ในทั้ง ๒ ช่วงชั้น เพศชายจะได้รับบทบาทเด่นกว่าเพศ หญิงในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการปรากฏตัวในภาพประกอบ หรือจำนวนความถี่ของการปรากฏตัว ของผู้หญิงผู้ชายในข้อความ

ผลจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทและสถานภาพของผู้หญิงที่กล่าวมาแสดง ให้เห็นถึง ผู้หญิงสมัยใหม่ทำงานนอกบ้านมากขึ้น แต่ก็ยังต้องรับผิดชอบหน้าที่การดูแลบ้านควบคู่ ไปด้วย ปัจจัยที่ทำให้ผู้หญิงเก่ง คือ มีการศึกษาที่สูงขึ้น มีอาชีพรายได้เลี้ยงดูตนเอง ทำให้มีบทบาท ในสังคมมากขึ้น เมื่อผู้หญิงใช้เวลากับการศึกษามากขึ้น มีหน้าที่การงานพึ่งพาตนเองได้ในทาง เศรษฐกิจ การแต่งงานก็ช้าลง เป็น โสดมากขึ้น และมีอัตราการหย่าร้างสูงขึ้น แต่สังคมไทยก็ยัง หลอมความเป็นผู้หญิงไทยที่ดีผ่านแบบเรียน การศึกษาในระบบ การอบรมสั่งสอนของครอบครัว วัฒนธรรม ประเพณี และค่านิยม ต้องเป็นผู้หญิงที่ดี ลูกสาวที่ดี และแม่ที่ดี แต่เมื่อผู้หญิงได้รับ

อิทธิพลจากตะวันตกมากขึ้น ทั้งการศึกษาต่อต่างประเทศ การรับข้อมูลข่าวสาร ผู้หญิงสมัยใหม่จึงต้องการความเสมอภาคที่เท่าเทียมกับผู้ชายในสังคมไทย นั้นทำให้สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงสมัยใหม่ในสังคมไทยยังยื้อแย่งกัน โดยเฉพาะด้านเพศวิถีซึ่งเป็นเรื่องที่ถูกปิดกั้น ผู้หญิงที่ดีต้องรักษาพรหมจรรย์ เก็บงำความต้องการความรู้สึกรักชังชอบไว้ ไม่ว่าผู้หญิงไทยจะเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ก้าวหน้าไปด้วยการศึกษา มีสถานภาพและบทบาทในสังคมสูงขึ้น แต่ก็ยังต้องตกอยู่ภายใต้วาทกรรมผู้หญิงที่ดีของสังคมไทยที่ชายมีอำนาจเป็นใหญ่เช่นเดิม

งานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการสร้างตัวละคร มีผู้ศึกษาไว้ ดังนี้

นันทา พฤษภงษ์ (๒๕๔๑) เสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง วิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายของ ว.วินิจฉัยกุล ผลการศึกษาพบว่า การสร้างตัวละครเอกฝ่ายชาย ว.วินิจฉัยกุล จะให้ความสำคัญกับภูมิหลังในด้านการอบรมเลี้ยงดูเป็นหลัก แสดงให้เห็นว่าชาติตระกูลและการอบรมเลี้ยงดูมีผลต่อบุคลิกของตัวละคร ผู้เขียนให้ความสำคัญกับบุคลิกภาพภายใน ซึ่งแสดงความเป็นตัวตนที่แท้จริงของตัวละครมากกว่าบุคลิกภายนอก นอกจากนี้สิ่งที่จะทำให้ตัวละครแตกต่างกันก็ตรงด้านการศึกษาในหลายระดับ ตัวละครของ ว.วินิจฉัยกุลจบการศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุด และการศึกษามีส่วนสำคัญต่อความคิด อุดมการณ์ของตัวละคร ด้านสังคมผู้เขียนให้ความสำคัญด้านครอบครัวทำให้เห็นว่า การให้ความรักการเลี้ยงดูของบิดามารดาและการใช้ชีวิตคู่ ขึ้นอยู่กับความรัก ความเข้าใจมากกว่าวัตถุเงินทอง ด้านอาชีพตัวละครจะมีการประกอบอาชีพต่างกัน ตัวละครมีอาชีพนักธุรกิจมากที่สุด รองลงมาเป็นอาชีพรับราชการ ที่เหลือเป็นพนักงานธนาคาร นักข่าวและไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง ส่วนที่สำคัญในการสร้างตัวละคร คือ แนวคิดในการดำเนินชีวิต ความแตกต่างในด้านนี้ของตัวละครอาจเนื่องมาจากภูมิหลังบุคลิกภาพ การศึกษา แนวคิดที่มีในตัวละครที่พบมากที่สุดคือ ต้องการได้การยอมรับในสังคม รองลงมาคือมีจุดมุ่งหมายในการดำเนินชีวิต นอกจากนั้นต้องการมีการศึกษา ต้องการมีครอบครัวที่มั่นคง และต้องการมีฐานะดี ดังนั้นตัวละครจะน่าสนใจหรือไม่ขึ้นอยู่กับกลวิธีการแนะนำตัวละครและการสร้างตัวละครนั่นเอง

วิจิศา ไชยสินธุ์ (๒๕๔๗) เสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง อัตลักษณ์ผู้หญิงเก่งในนิยายสารคดี ช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๐ – ๒๕๔๕ ผลการศึกษาพบว่า การประกอบสร้างผู้หญิงเก่งจะใช้ภาษาแบบภาพพจน์ในการบรรยายลักษณะเฉพาะของผู้หญิงเก่ง คือ ผู้หญิงที่มีความรู้ความสามารถ มีวิสัยทัศน์ความเป็นผู้นำ มีชื่อเสียง สังคมยอมรับและมีความเท่าเทียมกันระหว่างหญิงและชาย บทบาทของผู้หญิงในการทำงานเท่าเทียมกับบทบาทในครอบครัว ส่วนอัตลักษณ์ของผู้หญิงเก่งได้แก่ อัตลักษณ์ในการทำงาน อัตลักษณ์ในการสร้างตัวตนสู่ความสำเร็จ อัตลักษณ์ด้านการแต่งกาย

พิรารวรรณ สังข์จันทร์ (๒๕๕๐) เสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง ศึกษาศิลปะการใช้ภาษา และกลวิธีการสร้างตัวละครในเรื่องสั้นอีโรติกของสุจินดา ชันดยาลงกต ผลการศึกษาพบว่า ผู้เขียนใช้

กลวิธีการนำเสนออย่างแยบยลใช้ศิลปะการใช้ภาษา ๓ ประการ คือ การเลือกใช้คำ การใช้ภาษา และภาษาภาพพจน์ ทำให้เรื่องมีเสน่ห์ชวนอ่าน ไม่หยาบ โหลน ตัวละครที่สร้างมีลักษณะนิสัยอย่าง เดียว (Flat character) และตัวละครที่มีลักษณะนิสัยหลายอย่าง (Round character) ผู้แต่งสร้างตัวละครทุกตัวอย่างสมจริง มีความคิดความต้องการเหมือนมนุษย์ปฏุชนทั่วไป ที่มีความต้องการด้าน จิตใจ ต้องการความรัก ต้องการคนที่เข้าใจ ต้องการความบันเทิง ต้องการเสรีภาพ ต้องการได้รับความ สนใจจากผู้อื่น และรวมไปถึงความต้องการทางร่างกาย ที่มาตอบสนองอารมณ์ความรู้สึกทาง เพศ โดยตัวละครหญิงซึ่งเป็นตัวละครในการดำเนินเรื่อง ผู้แต่งได้สะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงสามารถ พึ่งตัวเองได้ มีสิทธิเสรีภาพในการเลือกคบชาย และภาพของตัวละครผู้หญิงนั้นจะมีความมั่นใจและมีเสน่ห์ทางเพศ ซึ่งบางครั้งก็เพิ่มคุณค่าให้ตัวผู้หญิง แต่บางครั้งก็ลดคุณค่าตัวเอง เพราะเมื่อผู้หญิงมี เสรีภาพทางเพศ ผู้ชายมักจะใช้ออกาสเอาเปรียบผู้หญิงมากขึ้น และผู้หญิงก็ยินยอมโดยยึดเอาความ ต้องการอารมณ์เด่นเป็นหลัก และตกเป็นวัตถุทางเพศโดยไม่รู้ตัว งานเขียนนี้ไม่มีแต่เฉพาะเรื่อง อารมณ์รักความใคร่และเรื่องเพศเท่านั้น แต่ผู้แต่งยังสอดแทรกความเป็นสตรีนิยมไว้ด้วย

วิรัชพัชร จรัสเพชร (๒๕๕๕) เสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง กลวิธีการสร้างตัวละครใน นวนิยายของกึ่งฉัตร ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายที่ใช้วิเคราะห์ประพันธ์ขึ้น ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๓๕ – ๒๕๕๓ ตีพิมพ์เป็นเล่ม จำนวน ๓๓ เรื่อง กึ่งฉัตรมีกลวิธีการสร้างตัวละครที่ตอบสนอง ตามลักษณะโครงเรื่อง โดยสามารถจำแนกกลวิธีการสร้างตัวละคร ได้ ๕ ประเภท ได้แก่ การสร้าง ตัวละครตามแนวพาฝัน ตามแนวพาฝันผสมผสานแนวสืบสวนสอบสวน แนวพาฝันผสมผสานแนว เหนือธรรมชาติ การสร้างตัวละครจากคู่เทียบ และการสร้างตัวละครต่อเนื่อง ผลการวิเคราะห์ตัว ละครพบว่า ในนวนิยายของกึ่งฉัตรมีกลวิธีการสร้างตัวละครที่มีความหลากหลายและตอบสนอง ตามลักษณะ โครงเรื่อง การสร้างตัวละครมุ่งเน้นให้ตัวละครเป็นเสมือนตัวแทนความดี ความชั่ว และมีความสมจริงสะท้อนภาพของคนในสังคม นอกจากนี้ยังมีการนำความรู้ ความคิด และ ความเชื่อมาสร้างเป็นตัวละครเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ความคิด และความเชื่อที่อยู่คู่สังคมไทย มานานและยังคงอยู่ถึงปัจจุบัน

ผลจากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการสร้างตัวละคร แสดงให้เห็นว่าตัวละครเป็น องค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญ เป็นตัวดำเนินเรื่องราว เหตุการณ์ ตัวละครทุกตัวมีความสำคัญ ผู้เขียนที่มีความเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ก็จะสามารถสร้างตัวละครที่ใกล้เคียงมนุษย์ที่มีตัวตนจริง ในสังคมได้มากที่สุด ตัวละครที่มีความสมจริงจึงต้องมีลักษณะนิสัย ความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ต่าง ๆ คล้ายมนุษย์ในสังคมมากที่สุด กลวิธีการสร้างตัวละครของผู้เขียนแต่ละคนก็จะมี ลักษณะเฉพาะตามที่ผู้เขียนแต่ละคนสร้างสรรค์ตามแบบของตน เช่น มีการให้ภูมิหลังตัวละครไว้ อย่างชัดเจน กลวิธีการสร้างให้ตัวละครอย่างสมจริง มีความคิดความต้องการเหมือนมนุษย์ปฏุชน

ทั่วไป การใช้กลวิธีการสร้างตัวละครที่หลากหลายและตอบสนองตามลักษณะ โครงเรื่อง เป็นต้น ในนวนิยายของณารามีกวิธีการสร้างตัวละครสมจริง เป็นตัวละครที่มีความเป็นมนุษย์ทั่วไปที่เราสามารถพบเจอได้ในสังคมปัจจุบัน โดยเฉพาะตัวละครหญิงของณารามเป็นตัวละครที่สะท้อนให้เห็นถึงผู้หญิงในสังคมไทยปัจจุบัน เป็นผู้หญิงที่มีการศึกษา มีหน้าที่การงาน พึ่งพาตนเองได้ เป็นต้น

มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศภาวะและเพศวิถี มีผู้ศึกษาไว้ ดังนี้

ปกรส บุญศรีโรจน์ (๒๕๖๘) เสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์ทัศนคติของนักเขียนที่ปรากฏในงานเขียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนตัวมีอิทธิพลต่อทัศนคติทางเพศของนักเขียนสตรีทั้ง ๓ คน บางปัจจัยมีส่วนสนับสนุนและบางปัจจัยเป็นอุปสรรคในการผลิตวรรณกรรมทางเพศ โดยที่ปัจจัยเหล่านี้ทำให้ทัศนคติของนักเขียนแต่ละคนแตกต่างกัน ดังนี้ ม.ล. เบญจมาศ ชุมสาย ต้องการขยายสิทธิ์ในการรับรู้เรื่องเพศแก่ผู้อ่านและให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา แต่ยังมีข้อถกเถียง ค่านิยมและความเชื่อดั้งเดิมของไทยเกี่ยวกับสิทธิสตรี กังขา เสน่ห์ยงศ์ ณ อรุณยา ต้องการขยายสิทธิ์ในการแสวงหาประสบการณ์เรื่องเพศ สุจินดา ชันตยาลงกต ต้องการเปลี่ยนแปลงสังคมที่เพศชายมีความสำคัญเหนือเพศหญิง ผู้อ่านที่สำรวจมีปฏิกิริยาต่องานเขียนของนักเขียนแต่ละคนแตกต่างกันตามความเข้มข้นของการแสดงทัศนคติด้านเพศในงานเขียน

วิลาสินี พิพิธกุล (๒๕๔๗) วิเคราะห์วาทกรรมทางเพศจากหนังสือพิมพ์ โดยสรุปว่าเรื่องเพศ ประกอบด้วยความรู้ ๓ ส่วน คือ เพศสรีระ เพศสภาพ และเพศวิถี และเป็นเรื่องเพศเป็นการประกอบสร้างความหมายผ่านรูปแบบปฏิบัติการวาทกรรม ที่เป็นอุดมการณ์หลักเรื่องเพศ คือ วาทกรรมเพศสรีระและความงาม วาทกรรมเพศแบบดั้งเดิม นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ยังสะท้อนให้เห็นสภาพปัญหาการสื่อสารเรื่องเพศในสังคมไทยคือ การสร้างความเป็นจริงผ่านวาทกรรมเรื่องเพศของภาครัฐ สื่อมวลชน องค์กรเอกชนและวงวิชาการ ควรมีคุณธรรมมากขึ้น โดยเน้นให้เกิดการบูรณาการความรู้ ความเข้าใจเรื่องเพศในหลากหลายมิติ

ผลจากการศึกษางานวิจัยแสดงให้เห็นว่า การศึกษาด้านเพศวิถี เป็นเรื่องที่สังคมไทยให้ความสำคัญมากขึ้น แม้ปัจจุบันผู้หญิงและผู้ชายจะมีความเสมอภาคกันในหลาย ๆ เรื่อง แต่ในด้านเพศวิถีผู้หญิงไทยก็ยังคงอยู่ในกรอบประเพณีของสังคมที่ชายเป็นใหญ่ ผู้หญิงสมัยใหม่สามารถแสดงออกและเปิดเผยเรื่องเพศวิถีได้มากขึ้น แต่ผู้หญิงไทยก็ยังคงประพฤติดนในกรอบของกุลสตรี การศึกษานวนิยายของณารามจะเผยให้เห็นเพศวิถีของผู้หญิงสมัยใหม่ภายใต้กรอบของสังคมไทยอีกทางหนึ่ง

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น จะเห็นได้ว่าการศึกษาด้านภาพและบทบาทของผู้หญิงผ่านนวนิยายของนักเขียนหลาย ๆ ท่าน สามารถสะท้อนให้เห็นถึงสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงในสังคมไทย แม้จะมีสถานภาพและบทบาทที่เปลี่ยนไป แต่ผู้หญิงก็ยังคงอยู่ใน

กรอบของกุลสตรีในสังคมแบบปิตาธิปไตย และจะเห็นได้ว่ายังไม่มีผู้ใดศึกษาวิจัยสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงในนวนิยายของฉรรษา การศึกษานี้จะสะท้อนให้เห็นถึงสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงในสังคมปัจจุบันอีกทางหนึ่ง นอกจากนี้ตัวละครผู้หญิงของฉรรษาเป็นผู้หญิงที่มีการศึกษามีหน้าที่การงาน พึ่งพาตนเอง เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ การศึกษากลวิธีการสร้างตัวละครผู้หญิงของฉรรษาจะทำให้เห็นภาพรวมของตัวละครที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ ในเรื่องเพศสภาวะและเพศวิถี ฉรรษาได้นำเสนอเรื่องนี้ไว้ในมิติต่าง ๆ การศึกษาครั้งนี้จะแสดงให้เห็นถึงผู้หญิงสมัยใหม่ในสังคมปัจจุบันได้อีกทางหนึ่ง และข้อมูลทั้งข้างต้นจะได้ไปใช้ศึกษาวิเคราะห์ในบทต่อไป

บทที่ ๓

สถานภาพและบทบาทในครอบครัวและสังคม

ในสังคมบุคคลแต่ละคนจะมีสถานภาพต่าง ๆ ในขณะเดียวกันบุคคลไม่ได้กำหนดสถานภาพตัวเอง แต่เป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างในสังคม เป็นสิ่งที่สังคมกำหนดไว้แล้วในสังคมที่เขาเป็นสมาชิก สถานภาพต่าง ๆ มีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกัน เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและบุตร สามีกับภรรยา เป็นต้น แต่ละคนจะมีสถานภาพติดตัวมาไม่โดยทางตรงก็โดยทางอ้อม บุคคลจะมีสถานภาพและการกระทำอยู่ในขอบเขตของสถานภาพและบทบาท จึงเป็นลักษณะที่เปลี่ยนแปลงได้ หรือเป็นไปตามพฤติกรรมของสถานภาพของแต่ละบุคคล โดยที่บทบาทก็คือการปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ของสถานภาพนั่นเอง (สุภัตรา สุภาพ, ๒๕๔๑, หน้า ๒๖ – ๒๗)

ตัวละครเป็นองค์ประกอบสำคัญของนวนิยายซึ่งเป็นเสน่ห์ที่ทำให้นวนิยายนั้นดำเนินเรื่องราวไป การศึกษาบทบาทและสถานภาพของผู้หญิงในนวนิยายของฉรรวาทจึงจำเป็นต้องศึกษาผ่านตัวละคร ซึ่งการแสดงออกตามแต่ละสถานภาพ ก็จะมีบทบาทต่างกันไป เช่น บทบาทในสถานภาพการเป็นแม่แต่ละคนก็มีนิสัย ความคิด ความสามารถ ฐานะทางเศรษฐกิจ ชาติตระกูล ฯลฯ ไม่เหมือนกัน บทบาทในสถานภาพแม่ก็ต่างกัน

ผู้วิจัยจึงศึกษาลักษณะตัวละครหญิงในนวนิยายของฉรรวาท ตัวละครหญิงที่นำมาวิเคราะห์ในครั้งนี้ ได้เลือกตัวละครสำคัญที่มีบทบาทในการดำเนินเรื่องในนวนิยายจำนวน ๑๐ เรื่อง โดยศึกษาวิเคราะห์สถานภาพและบทบาทของตัวละคร ในประเด็น ดังนี้

๑. สถานภาพและบทบาทในครอบครัว

สถานภาพและบทบาทของภรรยา

สถานภาพและบทบาทของลูกสาว

สถานภาพและบทบาทของแม่

สถานภาพและบทบาทของญาติผู้ใหญ่

๒. สถานภาพและบทบาทในสังคม

ด้านการศึกษา

ด้านการประกอบอาชีพ

สถานภาพและบทบาทในครอบครัว

ครอบครัว เป็นสถาบันที่สำคัญที่สุดและเป็นพื้นฐานของสังคม สถาบันครอบครัว ก่อให้เกิดสถานภาพบทบาท และสร้างความรับผิดชอบร่วมกันระหว่างมนุษย์ ๒ เพศ ทั้งบทบาท ระหว่างสามีและภรรยา และบทบาทร่วมกันในการเป็นบิดามารดา ครอบครัวจะเป็นสุขหรือ ล้มเหลวก็อยู่ที่ความรับผิดชอบร่วมกัน ยอมรับและเข้าใจบทบาทหน้าที่ของกันและกัน (นิตยา มาศะวิสุทธิ์ รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ และจาริต สุขพานิช, ๒๕๓๓, หน้า ๔๐๒)

สถานภาพและบทบาทในครอบครัว เริ่มต้นเมื่อหญิงและชายมีความสัมพันธ์ และมี จุดมุ่งหมายเพื่อสร้างครอบครัว มีบุตรสืบสกุล หญิงและชายต่างถูกกำหนดบทบาทหน้าที่ที่มีต่อกัน และกัน หน้าที่ของหญิงและชายในครอบครัวมีทั้งหน้าที่ตามธรรมชาติ และหน้าที่ตามสังคม กำหนด หน้าที่ตามธรรมชาติ เช่น หญิงเป็นผู้ให้กำเนิดบุตร เลี้ยงดูบุตร หน้าที่ทางสังคม เช่น ภรรยา ดูแลปรนนิบัติสามี

การวิเคราะห์สถานภาพและบทบาทผู้หญิงในนวนิยายของฉรรษา ได้นำเสนอผล การวิเคราะห์จากประเด็นที่ปรากฏของตัวละครเอกมากที่สุด ไปสู่ประเด็นที่สำคัญน้อยที่สุด คือ สถานภาพและบทบาทภรรยา ลูกสาว แม่ และญาติผู้ใหญ่

๑. สถานภาพและบทบาทของภรรยา

ผู้หญิงที่มีสถานภาพเป็นภรรยาในสังคมเมืองยังคงมีบทบาทเป็นแม่บ้าน ทำหน้าที่ดูแล บ้าน เลี้ยงลูก และหารายได้มาจุนเจือครอบครัว ภรรยาในสังคมเมืองจำนวนมากต้องทำงานหา รายได้ด้วยเหตุผลทางสังคม และเศรษฐกิจ ทำให้มีอำนาจในการตัดสินใจมากขึ้น มีส่วนสำคัญใน การตัดสินใจเรื่องค่าใช้จ่ายภายในครอบครัว การตัดสินใจจำนวนบุตรที่ต้องการ และสามารถออก งานสังคมเคียงข้างสามี (จุไรรัตน์ จันทรธำรง, ๒๕๓๐)

ภรรยาที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ อยู่ในชนชั้นกลางถึงสูง มีการศึกษาดี มีหน้าที่การงานที่ ทัดเทียมสามี และมีความรับผิดชอบงานในหน้าที่ของตน ในขณะที่เดียวกันก็รับผิดชอบงานบ้าน ดูแลปรนนิบัติสามี และเลี้ยงดูบุตรไปด้วย ภรรยาสมัยใหม่เป็นผู้หญิงที่มีความมั่นใจใน ความสามารถของตน มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ และกล้าตัดสินใจ

๑.๑. สถานภาพภรรยา

การที่ชายหญิงคบหากันฉันคนรัก และมีความสัมพันธ์ทางกายโดยความสมัครใจทั้ง สองฝ่าย แต่ไม่มีการสัญญาว่าจะแต่งงานกันในอนาคต และไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน เพียงแต่คบ กันในฐานะคนรัก ไปมาหาสู่กัน นอนด้วยกันเป็นบางครั้ง แต่ไม่ได้อยู่ด้วยกันถาวรแบบครอบครัว ทั่วไป กรณีนี้จะถือว่าบุคคลทั้งสองเป็นสามีภรรยาตามพฤตินัย โดยนิตินัยไม่ได้เป็นสามีภรรยา

กัน ซึ่งโดยพฤตินัยนั้นเมื่อตั้งใจจะเป็นคนรักกัน ก็ยังไม่ถึงขั้นจะเป็นสามีภรรยากัน แม้จะหลับนอนกันเป็นครั้งคราวตามความสมัครใจก็ตาม (มิชัช ฤชพันธุ์, ๒๕๔๕)

ภรรยาที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ของฉรรษาแบ่งได้ ๓ กลุ่ม คือ ภรรยาโดยพฤตินัยก่อนการสมรส ภรรยาโดยพฤตินัยไม่ได้สมรส และภรรยาที่สมรสอย่างถูกต้อง ดังนี้

๑.๑.๑ ภรรยาโดยพฤตินัยก่อนการสมรส

เมื่อฝ่ายหญิงได้รู้จักฝ่ายชาย ทั้งคู่ดำเนินความสัมพันธ์การคบหากัน สนทนสนม ซิดไกล้ จนถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์ ได้ตกลงคบหาเป็นคนรัก และจะมีอนาคตร่วมกัน สถานภาพของผู้หญิงก็ไม่ต่างจากการเป็นภรรยาโดยพฤตินัยของผู้ชาย แต่สังคมไทยไม่ให้การยอมรับ หากมีการจัดงานแต่งงาน การจดทะเบียนสมรสตามกฎหมาย จึงจะได้รับการยอมรับทางสังคม

ในนวนิยายของฉรรษาพบตัวละครหญิงที่เป็นภรรยาโดยพฤตินัยก่อนการสมรส ได้แก่ ปุษยา จากเรื่องรักร้าย นายิกา จากเรื่องสั่มหวานน้ำตาลเปรี้ยว ปัทมาภรณ์ จากเรื่องปลาไหลป่าแดง ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน พศิกา จากเรื่องทะเลไฟปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี และวิลามา จากเรื่องบ่วงวิมาลา

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย เธอยอมเป็นภรรยาโดยพฤตินัยของชายคนรัก เพราะมันใจในความรักของเธอและชายคนรัก

“...เมื่อทั้งสองเฝ้าบ่มความรักจนสูงงอมหอมหวาน และกำลังรอคอยวัน
วิวาห์อย่างใจจดใจจ่อ เธอจึงยินยอมมอบตัวมอบใจให้เขาด้วยความเต็มอกเต็มใจใน
คืนสุดท้ายก่อนเดินทางกลับเมืองไทย”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๑๕๐)

นายิกา จากเรื่องสั่มหวานน้ำตาลเปรี้ยว เธอกับนาคินทร์ได้หลงป่าไปด้วยกันสองคน และได้มีความสัมพันธ์ทางกายกันหญิงชาย และต่อมาก็ยังยอมมีเพศสัมพันธ์กับเขาทั้งที่ยังไม่แต่งงาน เธอก็ถือเป็นความผิดพลาดของเธอ

“เมื่อเหตุการณ์ล่วงเลยมาถึงเพียงนี้แล้ว เธอเป็นผู้หญิงก็ได้แต่มานั่งเสียด
เสียดใจกับความใจง่ายของตน จะพูดจาผูกมัดเขาเธอก็ทำไม่ได้ เพราะได้คุยกันแล้ว เมื่อ
วันก่อนว่าจะค่อยๆ ให้เวลาศึกษาหัวใจโดยไม่เร่งรัด และเมื่อทั้งสองได้มี
ความสัมพันธ์ลึกซึ้ง ก็ถือเป็นความผิดพลาดของเธอเอง จะไปบังคับให้เขารับผิดชอบ
ไม่ได้”

(สั่มหวานน้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๑๗๕)

ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย เมื่อเธอได้มีความสัมพันธ์ฉันหญิงชายกับเจ้าชาย
ภูวนศแล้ว เธอก็เสียใจและสำนึกได้ว่าเธอไม่สามารถรักษาพรหมจรรย์ให้ถึงวันแต่งงานตาม
ขนบประเพณีไทยได้

“มันเป็นความผิดของตนเอง ฉันไม่ควรปล่อยให้ทุกอย่างมันล่วงเลย
มากถึงขนาดนี้...เป็นไปตามครรลองของความรักที่มันผิดจารีตประเพณีของคนไทย
ผู้หญิงที่ดีจะต้องมอบความบริสุทธิ์ให้สามีในวันแต่งงาน”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๒๕๑)

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอตั้งครรภ์กับกัณท์ก่อนการจัดงานแต่งงานและ
การจดทะเบียนสมรส

“เธอกับครอบครัวก็อุ่นวยเรื่องแต่งงาน แม้เธอกับกัณท์ตกลงกันว่า
จะไม่จัดงานใหญ่ แต่จะทำตามประเพณีทุกอย่าง แต่ก็ทำให้ชีวิตอุ่นวยไม่น้อย ทั้งเลือก
บัตรเชิญ แจกการ์ด ของชำร่วย ตัดชุดแต่งงาน ภายในอาทิตย์เดียวก็ทำให้ วิมาลาแทบ
จะหมดเรี่ยวแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เธอกำลังเข้าสู่ช่วงสุดท้ายของการตั้งครรภ์ ซึ่งทำ
ให้เห็น้อย่างกว่าปกติ”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๕๑๕)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า ภรรยาผู้หญิงสมัยใหม่กลุ่มนี้ไม่ได้ยึดติดกับพรหมจรรย์
แม้จะเสียความบริสุทธิ์ให้กับชายคนรักไปแล้ว แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเธอได้เสียคุณค่าทั้งหมด
ของตัวเธอไป ผู้หญิงสมัยใหม่ยังสามารถมีชีวิตและดำเนินชีวิตได้ แม้จะต้องเจ็บปวดหรือเสียใจใน
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การสูญเสียพรหมจรรย์เมื่อเสียแล้วก็แก้ไขอะไรไม่ได้ และไม่โทษฝ่ายชาย หาก
ต้องทบทวนตนเองว่า จริง ๆ แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นผู้หญิงเองก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ด้วย
ผู้หญิงสมัยใหม่จึงกล้ายอมรับความจริงที่เกิดขึ้น แต่ก็ยังมีความวิตกกังวลอยู่บ้าง เมื่อเกิดเรื่อง
ผิดพลาดผู้หญิงต้องตั้งครรภ์โดยที่ผู้ชายไม่สามารถรับผิดชอบได้ ผู้หญิงสมัยใหม่ก็เข้มแข็งอดทน
และเลี้ยงดูลูกอย่างดี ด้วยตัวเอง และเมื่อเรื่องคลี่คลายจึงจัดงานแต่งงานตามประเพณี และจด
ทะเบียนสมรสตามกฎหมายภายหลัง แม้จะเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ก็ยังต้องการมีครอบครัวที่อบอุ่น
ตามที่ผู้หญิงสมัยใหม่เป็นผู้กำหนดและเลือกด้วยตนเอง

๑.๑.๒ ภรรยาโดยพฤตินัยไม่ได้สมรส

การที่ชายหญิงคบหากันฉันฉันคนรัก แต่เกิดได้เสียกัน โดยความสมัครใจทั้งสองฝ่าย แต่ไม่มีการสัญญาว่าจะแต่งงานและจดทะเบียนสมรส เพียงแต่คบกันในฐานะคนรัก ไปมาหาสู่กันนอนด้วยกันเป็นบางครั้ง แต่ไม่ได้อยู่ด้วยกันถาวรแบบครอบครัวทั่วไป กรณีนี้จะถือว่าบุคคลทั้งสองเป็นสามีภรรยาตามพฤตินัย (มีชัย ฤชุพันธุ์, ๒๕๔๘)

ในนวนิยายของฉรรามีตัวละครที่มีบทบาทและสถานภาพของภรรยาโดย พฤตินัย ไม่ได้สมรส ได้แก่ ภาวิตา และอมรา จากเรื่องรักร้าย ดังนี้

ภาวิตา จากเรื่องรักร้าย เธอคบหากับนาธานเป็นคู่รักตั้งแต่อยู่ต่างประเทศ มีความสัมพันธ์ฉันชายหญิงที่มีการป้องกันการตั้งครรภ์ เพราะนาธานยังไม่พร้อมจะสร้างครอบครัว เขาไม่พูดเรื่องอนาคต และไม่แต่งงานกับภาวิตา ทั้งสองคบหากันช่วงระยะเวลาหนึ่งก็เลิกรักกัน

“เขาจึงกลายเป็นนาธานของเธอ...สองปีหลังจากนั้น นาธานก็ย้ายมาทำงานที่เมืองเดียวกัน แต่ช่างน่าขัดใจยิ่งนัก แม้เธอกับเขาจะเป็นคู่รักกันมาหลายปี แต่เขาก็ไม่เคยยอมย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกันเสียที มิหนำซ้ำยังไม่มีการขอร้องเธอแต่งงาน ทั้งที่คบกันมานานมากแล้วก็ตาม เธอพยายามพูดจาเปิดทางให้เขารู้เป็นนัย แต่ดูเหมือนเขาจะไม่สนใจความนัยนั้น ยังคงคบกับเธอแบบเสมอต้นเสมอปลาย...”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๕๘)

อมรา จากเรื่องรักร้าย เธอเป็นหญิงสาวคู่ควงของภานุวัฒน์ ซึ่งเธอไม่รู้ว่ามีคู่หมั้นแล้ว เธอกับเขามีเพศสัมพันธ์กันฉันสามีภรรยา แต่สุดท้ายต่างก็ต้องเลิกรักกัน

“อมรานอนมองแผ่นหลังขาว ๆ ของภานุวัฒน์ด้วยความอึดอัดในใจ เธอตกเป็นของภานุวัฒน์มาเกือบสองเดือนแล้ว และดูเหมือนว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองยังไม่คืบหน้าไปไหน ตอนแรกเธอคืออกคใจที่เขาพาเธอไปร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์กลุ่มเพื่อน ๆ คล้ายกับจะแนะนำเธอให้เพื่อนของเขาได้รู้จัก จากนั้นทั้งสองก็มาจบที่เตียงในโรงแรมหรู และเป็นอย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาไม่เคยแสดงท่าทีว่าจะพาเธอไปรู้จักครอบครัวของเขาเลยสักนิด”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๖๖ – ๖๗)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้หญิงที่ยอมตกเป็นภรรยาโดยพฤตินัยก่อน ย่อมมีแต่ความทุกข์ระทมใจ เพราะไม่สามารถเชื่อมั่นชายคนรักได้ว่า เขาคิดจริงจังหรือรักตนจริง เมื่อฝ่ายชายไม่รับผิดชอบ เมื่อหน่าย มีปัญหา ก็ยอมเลิกรักกันง่ายดาย

๑.๑.๓ ภรรยาที่สมรสอย่างถูกต้อง

ในสังคมไทย การเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามประเพณี ต้องจัดงานแต่งงาน และจดทะเบียนสมรสก่อน จึงจะมีความสัมพันธ์นั้นหญิงชายภายหลังการสมรส

ในนวนิยายของณาราผู้หญิงที่สมรสอย่างถูกต้อง ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงที่คบหาคู่ออกกับคนรัก ภายใต้อายตาและการรับรู้ของญาติผู้ใหญ่ จนมั่นใจในกันและกัน จึงจัดการแต่งงาน และจดทะเบียนสมรสถูกต้องตามกฎหมาย ได้แก่ ภณชิตลา และภวิตรา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ และ ยามิกา จากเรื่องแปลเล่ห์สืบสองรัก

ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ เธอคบหากับภวินท์ โดยที่แม่ของเธอรับรู้ และได้รู้จักกับผู้ชายที่เธอคบหา การคบหากันก็อยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ เมื่อทั้งคู่มั่นใจกัน และมีความพร้อม จึงจัดพิธีหมั้น และแต่งงานถูกต้องตามประเพณี

“คุณหญิงปรางค์...จำได้ขึ้นมาว่า ผู้ชายคนนี่เอง...เธอชอบยิ้มน้อย ๆ และแอบพินิจพิจารณา ก่อนจะสรุปว่าหน่วยก้านใช้ได้ แต่ถ้าจะให้ดี ต้องเชิญมากินข้าวกลางวันสักมื้อถึงจะได้ศึกษาผู้รับสมัครเป็นลูกเขยให้ละเอียดขึ้น”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๒๐๕)

“...ผมกับคุณวิตกลงจะหมั้นกันไว้ก่อน แล้วค่อยหาฤกษ์แต่งงานประมาณปลายปี ตอนนี้อย่ากับแม่ผมกำลังจะเชิญผู้ใหญ่ไปสู่ขอคุณวิเร็ว ๆ นี้”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๔๑๒)

ยามิกา จากเรื่องแปลเล่ห์สืบสองรัก เธออยู่กับปู่และย่ามาตั้งแต่เด็กจนโต เธอจึงรักเคารพ เชื่อฟัง และอยู่ในโอวาทของท่านทั้งสองตลอดมา เมื่อเธอมีคนรัก เธอก็คบหากับคนรัก ดำเนินความสัมพันธ์ในสายตาของผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่าย ผู้ชายก็เข้าตามตรอกออกตามประตู เมื่อทั้งสองคนมีความมั่นใจ จึงตกลงแต่งงานกัน ผู้ใหญ่ก็เป็นผู้ไปหาฤกษ์แต่งงาน จัดพิธีแต่งงานตามประเพณี ไม่ชิงสุกก่อนห่าม

“...เหมือนแสดงความจริงใจ อยู่ในสายตาผู้ใหญ่ ค่อย ๆ ปลุกต้นรัก รดน้ำ พรวดิน ช่วยกันพุ่มพักจนความรักสุกงอม แต่ปัญหาคือ...อายุไม่น้อยแล้ว ขึ้นรอนาน ไปจะห่อหมพอดี เขาเป็นว่าเราขอให้ผู้ใหญ่ไปหาฤกษ์แต่งงานให้เราดีไหม...”

(แปลเล่ห์สืบสองรัก, ๒๕๕๓, หน้า ๓๒๔)

“...อีกสามวันเท่านั้น เราก็จะได้เป็นสามีภรรยากันอย่างสมบูรณ์...ก่อนพี่ใจจะขาดตายไปเสียก่อน”

(แปลเล่ห์สืบสองรัก, ๒๕๕๓, หน้า ๓๖๘)

จากตัวอย่าง การเป็นภรรยาที่สมรสอย่างถูกต้อง หญิงและชายจะดำเนินความสัมพันธ์ไปตามขั้นตอน เริ่มต้นรู้จักพึงพอใจ ตกหลุมรัก และแนะนำให้ผู้ใหญ่ได้รู้จัก ดำเนินความสัมพันธ์ในสายตาของผู้ใหญ่ ไม่ชิงสุกก่อนห่าม เมื่อมีความมั่นใจและความพร้อมจึงจัดการสมรสตามประเพณี ผู้หญิงก็เป็นภรรยาที่สมรสอย่างถูกต้อง ได้รับการยอมรับจากสังคม ครอบครัวก็ภูมิใจที่ลูกสาวได้แต่งงานถูกต้องตามประเพณี

สถานภาพภรรยาที่ปรากฏในนวนิยายของฉรรษา จึงแบ่งเป็น ๓ กลุ่ม ได้แก่ ๑. ภรรยาโดยพฤตินัย ก่อนการสมรส เป็นภรรยาสมัยใหม่ที่ไม่ได้ผูกมัดตัวเองกับพรหมจรรย์ เมื่อต้องสูญเสียไป ผู้หญิงก็ยอมรับและไม่ได้ฟูมฟายเสียอกเสียใจจนเกินไป การสูญเสียพรหมจรรย์ไม่ได้หมายความว่าเธอจะสูญเสียอาชีพ สูญเสียอนาคต แต่สูญเสียบางอย่างที่สำคัญในชีวิตไป แต่ก็ยังมีอีกหลายอย่างที่สำคัญในชีวิตที่ยังต้องดำเนินต่อไป ผู้หญิงสมัยใหม่จึงก้าวข้ามผ่านการสูญเสียนี้ไป แม้ผู้หญิงบางคนอาจจะตั้งคร่ำครวญก่อน จนเป็นที่ครหาจากสังคม แต่นั่นเพราะเธอตั้งใจที่จะเก็บลูกไว้ ไม่หาทางออกโดยการทำลายเด็ก ผู้หญิงสมัยใหม่จึงมีความเข้มแข็งเพื่อรับผิชอบในฐานะแม่ จนครอบครัวรับรู้ ได้จัดงานแต่งงาน และจดทะเบียนสมรส และเป็นภรรยาที่มีสถานภาพสมรสตามกฎหมายอย่างถูกต้อง ๒. ภรรยาทางพฤตินัย เป็นผู้หญิงที่คบหากับผู้ชาย และมีเพศสัมพันธ์กันฉันสามีภรรยา โดยไม่ได้สมรส ผู้ชายวางสถานภาพผู้หญิงเป็นเพียงคู่อรัก คู่ควง หรือคู่นอนเท่านั้น ทำให้ผู้หญิงมีสถานภาพเป็นภรรยาทางพฤตินัยเท่านั้น ไม่ว่าจะอย่างไรผู้ชายก็ไม่ยอมรับเธอในสถานภาพภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมาย และ ๓. ภรรยาที่สมรสอย่างถูกต้อง เป็นผู้หญิงที่ประพฤติดน คบหาคู่อรักกับชายคนรักตามขนบประเพณีไทย คือ แนะนำฝ่ายชายให้ผู้ใหญ่รู้จักรับรู้การคบหากันของทั้งคู่ ดำเนินความสัมพันธ์ในสายตาของผู้ใหญ่ ไม่ชิงสุกก่อนห่าม เมื่อพร้อมก็จัดพิธีสมรสที่ถูกต้องตามประเพณี

๑.๒ บทบาทของภรรยา

ภรรยาในนวนิยายของฉรรษายังคงมีบทบาทในการทำหน้าที่เป็นแม่บ้าน ดูแลปรนนิบัติสามี ภรรยายุคใหม่มีหน้าที่การทำงานที่ต้องรับผิดชอบควบคู่ไปด้วย ทำให้มีอำนาจและมีส่วนสำคัญในการตัดสินใจมากขึ้น สามารถทำงานเคียงข้างเป็นคู่คิดสามี

บทบาทของภรรยาของฉรรษานั้นแบ่งเป็น ภรรยาที่ดั่งใจ ภรรยาผู้ควบคุมการเงิน ภรรยาที่ภาคภูมิใจ ภรรยาผู้วางแผนครอบครัว และภรรยาผู้เอาใจสามี ดังนี้

๑.๒.๑ ภรรยาที่ดั่งใจ เป็นภรรยาที่ปรนนิบัติดูแลสามีอย่างดี ให้เกียรติสามี

ภรรยาอย่างปรนนิบัติดูแลเอาใจใส่เรื่องอาหารการกิน การดูแลสามียามป่วยไข้ และให้เกียรติสามี เช่น การพูดคุยใช้เหตุผลในการแก้ปัญหาของครอบครัว ไม่ด่วนตัดสินใจเอง ไม่เอาแต่ความคิดของตัวเองเป็นที่ตั้งแต่ฝ่ายเดียว ให้เกียรติสามีในการตัดสินใจทำสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

ในนวนิยายของฉวารา พบภรรยาที่ดั่งงาม ได้แก่ ปัทมาจารีย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ ดังนี้

ปัทมาจารีย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง มีหน้าที่รับผิดชอบงานในตำแหน่งรองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาด นอกจากงานที่สำนักงานแล้ว เธอยังต้องเดินทางไปติดต่อประสานงานด้านการตลาดในต่างประเทศด้วย แต่เธอก็ยังทำหน้าที่ภรรยาปรนนิบัติดูแลสามีอย่างดี ดูแลการบ้าน การเรือน ทำอาหารสรรหาเมนูแปลก ๆ เพื่อเอาใจสามี

“ปกติปัทมาจารีย์มักจะแสดงฝีมือทำอาหารให้สามีได้รับประทานเป็นประจำ เธอมักสรรหาเมนูแปลกใหม่มาทดลองทำเสมอ”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๘๕)

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ ทำงานตำแหน่งรองประธานกรรมการบริหาร ของบริษัท ในเครืออันทันทุนกรู๊ป ซึ่งดูแลงาน โรงแรมในเครือทั้งที่ภูเก็ต กระบี่ และเกาะไข่มุก แต่ก็ยังดูแลปรนนิบัติสามี เป็นแม่บ้านสมัยใหม่ที่ไม่ได้ทำอาหารเอง เมื่อต้องเลือกระหว่างหน้าที่การทำงานกับการดูแลสามี เธอก็เลือกที่จะดูแลสามีโดยเฉพาะในยามที่เขาป่วยไข้ ให้ความสำคัญกับครอบครัวมากกว่าการงาน

“ทำใจให้สบายนะ เดี่ยวพี่นั้งจะเตรียมอาหารเย็นให้คุณก่อน ท้องอิมก็ลงจะหายโมโหไปบ้าง...เธอบอก เพราะแม่บ้านของโรงแรมได้เตรียมอาหารไว้ให้นินสู๋เย็นแล้ว เพียงแต่อุ่นก็รับประทานได้”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๔๑๓)

“เมื่อเตชินยังออกจากโรงพยาบาลไม่ได้ พศิกาก็ตัดสินใจเลื่อนกำหนดตรวจงานของเจ้าหน้าที่ต่างชาติออกไปอีกหนึ่งสัปดาห์จนกว่าสามีจะออกจากโรงพยาบาลเสียก่อน...ตอนเย็นก็กลับมาดูแลเตชินตามเดิม ดำเนินไปเช่นนี้จนบาดแผลของเขาแห้งดีแล้วในวันที่ห้า หมอจึงปล่อยตัวกลับบ้าน”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๔๔๕)

ปัทมาจารีย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เธอให้เกียรติสามี และสนับสนุนสามีเพื่อความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน แม้เธอจะไม่ชอบใจนัก

“ปัทมาจารย์นี่หัวหน้า แม้ไม่อยากให้สามีต้องไปยุ่งเกี่ยวกับกลุ่มผู้บริหารหรือนักการเมืองที่พี่ชายว่า แต่ก็คอยยอมรับไม่ได้ว่าการสร้างความสัมพันธ์แบบนี้สามารถช่วยเหลือกิจการของบริษัทมาแล้วหลายครั้ง”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๑๑๑)

“ไปลองใคร่ฟูก่อนก็ได้ละ บางทีอาจจะชอบ ก็จะได้เป็นช่องทางให้คุณฤทธิ์ได้เข้าถึงลูกค้าได้ลึกซึ้งอย่างที่เสียปากบอก เพราะเดี๋ยวนี้การค้าสมัยใหม่เขาไปตกลงที่สนามกอล์ฟกันทั้งนั้น”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๑๑๓)

นอกจากนี้ เมื่อปัทมาจารย์มีปัญหาเกี่ยวกับ ดร.พริษฐ์ ทำให้เธอจะขอหย่า แต่เมื่อได้พูดคุยกับน้ำสาว แล้วทบทวน เธอจึงพูดคุยกับ ดร.พริษฐ์ เพื่อรับฟังเหตุผลของเขาไม่ใช่เอาแต่ความคิดและอารมณ์ของเธอฝ่ายเดียว ซึ่งการให้เกียรติกันอย่างหนึ่งก็ต้องรับฟังความคิดเห็นกันและกัน

“ปัทมาจารย์ลูบหลังสามีเบา ๆ พลังทอดถอนใจ โชคดีเหลือเกินที่ปียะมาศได้ช่วยพูดเตือนสติเธอไว้ มิเช่นนั้นแล้ว เธออาจจะไม่ยอมฟังเหตุผลของพริษฐ์จนต้องลงเอยด้วยการหย่าอย่างแน่นอน”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๐๘)

“นั่นก็รู้เหมือนกัน เพราะถ้าฉันรู้ว่าคุณเคยยุ่งเกี่ยวกับเธอ หรือกับผู้หญิงคนอื่นแล้วละก็ ฉันคงไม่มานั่งอยู่ตรงนี้ ไม่เสียเงินไปจ้างนักสืบให้คอยตามคุณ และไม่เสียเวลาไปถล่มผู้หญิงคนนั้นถึงที่ห้องพัก เพราะฉันจะไปอ้าเกอแล้วขอหย่าให้จบเรื่องราวกันไปเลย”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๗๑)

ภรรยาที่ดิงามจึงเป็นภรรยาที่ดูแลปรนนิบัติสามีอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ภรรยาในปัจจุบันยังต้องทำงานนอกบ้านด้วย ซึ่งเธอก็รับผิดชอบหน้าที่ต่าง ๆ อย่างเต็มที่ ให้เกียรติสามี แม้บางเรื่องจะไม่เห็นด้วยแต่คำนึงถึงความก้าวหน้าและผลประโยชน์ของสามี รวมทั้งการพูดคุยกันเพื่อรับรู้ความคิด ไม่ตัดสินใจเองฝ่ายเดียว รับฟังความคิด ให้เกียรติกันและกัน

๑.๒.๒ ภรรยาผู้ควบคุมการเงิน เป็นภรรยาผู้ควบคุมดูแลการเงิน รายรับ – รายจ่ายของสามี และมีรายได้ของตนเอง

ในนวนิยายของณารา พบภรรยาผู้ควบคุมการเงิน ได้แก่ พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรัก เกมร้อน และปัทมาจารย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง ปุษยา จากเรื่องรักร้าย ดังนี้

พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน เธอได้รับมอบหมายจากป้าผู้เป็นสามีให้ดูแลค่าใช้จ่ายทั้งหมดภายในบ้าน รวมถึงรายได้จากการทำงานของเขาก็ให้พิรญาณ์เป็นผู้ดูแลบัญชีทั้งหมด พิรญาณ์จึงมีอำนาจทางการเงินภายในครอบครัว ในการเบิกจ่ายเงินทั้งหมดเพียงผู้เดียว

“...พิณดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายภายในบ้านทั้งหมด...พิณจัดการ”

(ไฟรักเกมร้อน, หน้า ๑๘๗)

ปิ่นทारीย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เธอดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายภายในบ้าน จัดสรรรายรับรายจ่ายให้สามี เธอถือว่าเป็นเรื่องสำคัญของการเป็นภรรยาอย่างยิ่ง เพราะเป็นการควบคุมดูแลการใช้จ่ายต่าง ๆ ของสามี หากมีรายรับรายจ่ายอะไรผิดปกติก็จะสามารถตรวจสอบสามีได้อีกทางหนึ่ง

“ปิ่นทारीย์แสดงความเหนือกว่าเขา อย่างเช่นเรื่องการควบคุมค่าใช้จ่าย นับตั้งแต่ให้รุ่นภรรยาโอนเงินเดือนทุกบาททุกสตางค์ของเขาเข้าบัญชีธนาคารของเธอ แล้วเธอก็จะเป็นผู้ดูแลส่งเงินของเขาไปให้มารดาที่ต่างจังหวัด เงินค่าผ่อนบ้าน ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ภายในบ้านและเงินออม เธอจะเป็นผู้จัดการให้ทั้งหมด จากนั้นก็มอบเงินจำนวนหนึ่งให้เขาใช้ประจำเดือน เวลาไปเรียนโดร์ฟกอล์ฟเธอก็จะมอบเงินจำนวนนั้นจัดใส่ซองให้เขาเรียบร้อยโดยที่เขาไม่จำเป็นต้องมานั่งทวง และเขาไม่รู้เลยว่าแต่ละเดือนเงินของเขาเหลือเท่าไร”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๑๔๕)

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ฉันดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายของเขาอยู่ ถ้าใช้เงินไปนิดเดียวก็ต้องมาเบิกแล้ว อย่างนี้หนีเที่ยวไม่ได้แน่”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๑๕๗)

นอกจากนี้บทบาทภรรยาที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ก็ทำงานมีรายได้เป็นของตนเอง ถ้าแต่งงานแล้วจะต้องเป็นแม่บ้านดูแลบ้านเรือน ก็เป็นเรื่องที่ผู้หญิงสมัยใหม่ไม่ชอบใจนัก ดังนั้นถึงแม้จะแต่งงานแล้วก็ไม่ได้อยากอยู่บ้านดูแลลูกและสามีเพียงแค่นั้น ภรรยาก็ยังต้องการทำงานเพื่อมีรายได้และพึ่งพาตนเอง มีอำนาจในการใช้จ่ายเงิน ไม่พึ่งพารายได้ของสามีเพียงฝ่ายเดียว

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย เมื่อเธอตกลงแต่งงานกับภานุวัฒน์ เขาก็เสนอให้เธอลาออกจากงานมาอยู่บ้าน ซึ่งปุษยายังอยากทำงานมีรายได้ของเธอ เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระ โดยไม่ต้องพึ่งเงินจากภานุวัฒน์เพียงอย่างเดียว เป็นการช่วยกันสร้างฐานะ ทำให้ปุษยามีความภูมิใจในตัวเอง

“ปานเสียดายค่ะพี่วัฒน์ ทำงานที่นี้ก็คืออยู่แล้ว เงินเดือนก็สูง ปานอยากจะช่วยแบ่งเบาระยะของพี่ อีกอย่างเราก็ไม่ได้ต้องการแม่บ้าน เพราะคุณแม่ของพี่วัฒน์ก็คอยดูแลอยู่แล้ว ถ้าเรามีลูกท่านก็คงจะช่วยดูแลหลานได้ หรือแม่ของปานท่านก็ช่วยดูแลได้อีกแรง อีกอย่างปานก็จะได้ภูมิใจที่ไม่ใช่เป็นภรรยาที่คอยเกาะสามี แต่ยังช่วยกันสร้างฐานะให้ครอบครัวของเราไงคะ”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๑๑๐)

จากตัวอย่าง พิรญาณ์ เป็นผู้ดูแลการเงินทั้งหมด เธอจึงมีอำนาจในการเบิกจ่ายเงินทั้งหมดของครอบครัวเพียงผู้เดียว ปันฑารีย์ดูแลเรื่องการเงินทั้งหมดของครอบครัว เธอจัดการการเงินของสามีอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง รู้ความเคลื่อนไหวในการจับจ่ายใช้สอยของสามี เป็นการติดตามควบคุมสามีทางอ้อม และปุษยาก็เป็นภรรยาสมัยใหม่ก็ยังต้องการทำงานมีรายได้ เพื่อความภูมิใจที่ได้ช่วยกันสร้างฐานะ ไม่พึ่งพารายได้จากสามีอย่างเดียว

การดูแลค่าใช้จ่ายในครอบครัวเป็นอีกบทบาทหนึ่งของภรรยา ภรรยาที่ควบคุมการดูแลค่าใช้จ่ายภายในบ้าน รวมทั้งการดูแลรายรับ – รายจ่ายของสามีทั้งหมด ทำให้รู้ค่าใช้จ่าย ต่าง ๆ ของสามี หากสามีมีค่าใช้จ่ายผิดปกติ ภรรยา ก็จะทราบ เป็นการติดตามสามีทางอ้อม ควบคุมสามีอีกทางหนึ่ง ภรรยาสมัยใหม่ก็พึ่งพาตัวเอง ทำงานมีรายได้ มีอำนาจทางการเงินของตนเอง ไม่ต้องพึ่งพาสามีเพียงฝ่ายเดียว เป็นความภูมิใจของภรรยา แสดงถึงความเท่าเทียม อาจรวมถึงอำนาจการตัดสินใจอื่น ๆ ของครอบครัวที่ต้องตัดสินใจร่วมกัน ไม่ใช่มาจากการตัดสินใจของสามีฝ่ายเดียว

๑.๒.๓ ภรรยาที่ภาคภูมิใจ เป็นภรรยาที่ทำงานเคียงข้างสามี เป็นที่ปรึกษาในการทำงาน ช่วยเชิดหน้าชูตา

ภรรยาที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่จะมีบทบาทการแบ่งเบาระหน้าที่การงาน เป็นคู่คิดที่ปรึกษา ช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ คอยช่วยเหลือดูแลกันในการทำงานเคียงข้างสามี

ในนวนิยายของฉนารา พบภรรยาที่ภาคภูมิใจ ได้แก่ พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ และภวิตรา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ ดังนี้

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ ในฐานะที่เธอทำงานที่บริษัทมาก่อนหลายปี และเมื่อเดชินต้องมาสืบทอดกิจการ เธอจึงต้องเป็นคนถ่ายทอด และสอนงานทั้งหมดให้แก่เขา จนทั้งคู่แต่งงานกัน พศิกาก็ยังคงช่วยแบ่งเบาคความรับผิดชอบงานต่าง ๆ พร้อม ๆ กับสามีเธอ ซึ่งเมื่อต้องทำงานร่วมกันกับสามีก็ทำงานในหน้าที่ด้วยความรับผิดชอบในงานเต็มที่ บางเวลาเป็นทั้งผู้ให้คำแนะนำ เป็นที่ปรึกษา และอยู่เคียงข้างสามียามที่เกิดปัญหา ไม่กลัวอันตราย พร้อมเผชิญปัญหาเคียงข้างกัน

“ไม่ค่ะ...พศิการีบโพล่งขึ้นทันที...พันธ์จะอยู่กับคุณ เราจะต้องช่วยกันจับตัวคนร้ายให้ได้...พันธ์จะรีบตรวจสอบระบบบัญชีทั้งหมด ให้มันรู้ไปเลยว่าเป็นฝีมือใคร...พันธ์จะไม่ยอมทิ้งคุณแต่ค่ะ...เธอบอกเสียงหนักแน่น ก่อนหันไปเตือนความจำสามี...ก่อนแต่งงาน เราสัญญากันแล้วนะว่าจะร่วมทุกข์ร่วมสุข แล้วนี่อะไร เวลาคุณมีอันตรายจะไล่ให้พันธ์ไปอยู่ที่อื่น...พันธ์ทำไม่ได้ค่ะ”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๔๓๓)

จากตัวอย่างเห็นได้ว่า พศิกาทำงานแบ่งเบาภาระสามี และยังอยู่เคียงข้างในยามที่เกิดปัญหา ไม่หลบหนี ไม่กลัวอันตราย แต่ขออยู่ด้วยกันช่วยแก้ปัญหา เคียงข้างสามีของเธอ

“...เพราะเธอเป็นผู้หญิงที่ผมแสวงหามานาน เป็นเพื่อน เป็นภรรยาที่ฉลาด และเก่งทัดเทียมกับผม ไม่ใช่ผู้คอยตามด้อย ๆ”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๔๒๘)

จากตัวอย่างเห็นได้ว่า สามีของพศิกายอมรับและภูมิใจว่าพศิกาเป็นผู้หญิงที่ฉลาด เก่งทัดเทียมกับสามี เป็นภรรยาที่สามารถเดินเคียงข้างกัน

นอกจากนี้ยังมี ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ ที่ฝ่ายชายเลือกเธอเป็นแฟนและแต่งงาน เพราะเห็นว่าเธอเป็นผู้หญิงที่เคียงข้างเขาได้ ไม่ใช่ผู้หญิงที่คอยเดินตามสามี

“เขาชอบผู้หญิงที่เป็นเพื่อนคู่คิด ไม่ใช่คนที่คอยตามด้อย ๆ”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๕๐)

จากตัวอย่างเห็นได้ว่า คู่รักของภวิตรา ต้องการผู้หญิงที่เป็นเพื่อนเคียงข้าง ไม่ใช่ผู้หญิงที่คอยเดินตามอยู่ข้างหลัง คอยให้สามีดูแล

“เขาเห็นภวิตราตะโกนสั่งงานเป็นระยะ ด้วยใบหน้าจริงจัง ดวงหน้าหวาน ละมุนเปลี่ยนเป็นเข้มงวดเอาการเอางาน...ยิ่งได้ใกล้ชิดมากขึ้น เธอก็ก้าวเข้ามาครอบครองหัวใจเขาจนหมดสิ้น”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๒๔๖)

จากตัวอย่างเห็นได้ว่า คู่รักของภาวิตราเมื่อเห็นการทำงานของภาวิตราแล้ว เขาก็รู้ว่าภาวิตราตั้งใจทำงานอย่างจริงจัง เองงานเอาการ เป็นผู้หญิงที่มีความรับผิดชอบ ทำให้เขารักเธอมากขึ้น เพราะเธอเป็นผู้หญิงที่จะเป็นเพื่อนเคียงข้างเขา ไม่ใช่ผู้หญิงที่เขาต้องมาคอยดูแลตลอดเวลา ภรรยาที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ จึงเป็นภรรยาที่เป็นเพื่อนคู่คิด เป็นภรรยาที่เก่งและฉลาด เป็นผู้หญิงที่เดินเคียงข้างทัดเทียมไปพร้อม ๆ กับสามี และได้รับการยอมรับจากสามีว่าเป็นภรรยาที่เขาภาคภูมิใจ ไม่ใช่ภรรยาที่คอยเดินตาม การแบ่งเบาภาระหน้าที่การงานของสามีนั้นก็เป็นอย่างอื่นหนึ่งบทบาทของภรรยาสมัยใหม่ นอกจากนี้สามีก็ยังภูมิใจกับภรรยาที่มีหน้าที่การงานทัดเทียมกัน เป็นผู้หญิงที่มีหน้าที่การงาน มีความรับผิดชอบต่องาน เป็นภรรยาที่ทัดเทียมเคียงข้างสามีได้

๑.๒.๔ ภรรยาผู้วางแผนครอบครัว เป็นภรรยาที่คิดเรื่องอนาคตของครอบครัว และวางแผนการมีลูก

ภรรยาสมัยใหม่มีการวางแผนครอบครัว เป็นคนริเริ่มคุยเรื่องนี้กับสามีก่อน เพราะภรรยาทำงานทั้งในและนอกบ้าน จึงต้องวางแผนครอบครัว ซึ่งมีความสำคัญมาก สามีภรรยาจะได้เรียนรู้การปรับตัวเข้าหากัน การวางแผนการมีลูก เตรียมฐานะให้มั่นคงพร้อมต่อการเลี้ยงดูลูก ที่สำคัญเพื่อครอบครัวมีความสุข ได้เตรียมพร้อมต่อการมีลูกและการทำงานในอนาคตของเธอเอง

ในนวนิยายของฉรรษา พบภรรยาผู้วางแผนครอบครัว ได้แก่ ปัทมาธิษั จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง และพศิกา จากเรื่องทะเลไฟ ดังนี้

ปัทมาธิษั จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง มีการวางแผนครอบครัว เริ่มตั้งแต่การสร้างบ้านสำหรับครอบครัว วางอนาคตถึงการมีลูก จึงต้องสร้างบ้านให้พอเหมาะพอดีสำหรับทุกคนในอนาคตด้วย

“หลังงานแต่งงานผ่านไป บ่าวสาวก็ย้ายเข้าไปอยู่บ้านหลังใหม่ตามกำหนดการ บ้านหลังนี้เป็นบ้านหลังเล็กที่สุดในบรรดาฤๅษณ์ที่ปลูกอยู่ในละแวกเดียวกัน เพราะบ่าวสาวเลือกแบบบ้านที่เหมาะสมสำหรับครอบครัว และวางแผนที่จะมีสมาชิกน้อย ๆ อีกสองคน จึงไม่ปลูกใหญ่เกินความจำเป็น”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๘๕)

จากตัวอย่าง ปัทมาธิษั เมื่อแต่งงานสร้างครอบครัว ก็วางแผนตั้งแต่การเลือกแบบสร้างบ้านที่เหมาะสม สำหรับลูกสองคนในอนาคตด้วย

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ เมื่อแต่งงานแล้ว เธอก็ยังต้องทำงานและมีงานใหญ่ที่ต้องรับผิดชอบให้สำเร็จลุล่วง เธอจึงต้องวางแผนครอบครัว โดยเฉพาะการมีลูก เพราะเธอต้องการดูแลลูกด้วยตนเอง หากต้องทำงานด้วยดูแลลูกไปพร้อมกัน โดยไม่มีการเตรียมตัววางแผน เธออาจจะ

ดูแลไม่ดีพอ ดังนั้นการวางแผนครอบครัว โดยเฉพาะการมีลูกจึงเป็นเรื่องสำคัญ ผู้หญิงสมัยใหม่
อย่างพศิกาจึงต้องเป็นฝ่ายเริ่มต้นคุยเรื่องการวางแผนครอบครัวกับสามี

“เธอพักหน้ารับ ก่อนปรึกษา...พอคุณพูดถึงเรื่องลูก...ฉันคิดว่าเรารอสัก
พักดีไหมคะ...เปล่าค่ะ เพียงแต่คุณบอกว่าจะจัดงานเลี้ยงหลังแต่งงานปีหน้า ฉันยังไม่
อยากจะใส่ชุดแต่งงานตอนท้องหรอกนะ นั่นเป็นเหตุผลแรก เหตุผลที่สองคืองาน
ตอนนี้แะเหลือเกินค่ะ ถ้าเราผ่านพ้นขั้นตอนการยกระดับโรงแรมเข้าสู่มาตรฐานห้า
ดาวแล้ว ตอนนั้นค่อยมาคุยกันอีกทีดีไหมคะ งานรับผิดชอบของพื้นที่จะลดลงเยอะเลย
คงจะมีเวลาให้ลูกได้ ถ้าท้องตอนนี้ บอก ตรง ๆ ว่าพื้นที่ว่างงานค่ะ...ขอบคุณมากค่ะที่
เข้าใจ...เธอยิ้มหวานตอบ...เพราะพื้นที่อยากมีเวลาให้ลูกมาก ๆ อยากให้เขาได้รับความ
อบอุ่นจากทั้งพ่อและแม่ ไม่อยากให้โตมาเพราะพี่เลี้ยงเลยล่ะ”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๓๖๗)

จากตัวอย่าง พศิกาเป็นภรรยาสมัยใหม่มีหน้าที่การงานที่ต้องรับผิดชอบ หากเธอ
ต้องตั้งครรภ์ เลี้ยงดูลูก ซึ่งอาจจะทำให้เกิดผลต่อความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน เธอจึงต้องมีการ
วางแผนครอบครัว ในเรื่องการมีลูก เมื่อพร้อม

ภรรยาสมัยใหม่ต้องทำงานนอกบ้านด้วย การวางแผนครอบครัว เช่น การสร้าง
บ้าน การมีลูก และเรื่องอื่น ๆ ในครอบครัว ภรรยาสมัยใหม่เป็นผู้เริ่มต้นคุยกับสามีวางแผนอนาคต
โดยเฉพาะการมีลูก เพราะผู้หญิงต้องเป็นฝ่ายตั้งครรภ์อุ้มท้องถึง ๙ เดือน และเลี้ยงดูลูกหลังคลอด
และให้นมลูกอีกอย่างน้อย ๓ เดือน การวางแผนครอบครัว โดยเฉพาะการมีลูกจึงเป็นเรื่องสำคัญ
สำหรับผู้หญิงสมัยใหม่ เพื่อไม่ให้กระทบกับงาน และการมีเวลาเลี้ยงดูลูกได้อย่างเต็มที่

๑.๒.๕ ภรรยาผู้เอาอกเอาใจสามี เป็นภรรยาที่หาวิธีการแปลกใหม่ในการมี
เพศสัมพันธ์กับสามี

เมื่อหญิงชายมีความรักใคร่ต่อกันจนสูงงอม มีความเห็นอกเห็นใจกันและพร้อมที่
จะดำเนินชีวิตร่วมกันเป็นครอบครัวอย่างสามีภรรยา จึงแต่งงานกัน หรือบางทีอาจจะกล่าวได้ว่าการ
แต่งงานนั้นเพื่อหญิงชายได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับคู่ของตนอย่างถูกต้อง เป็นไปตามประเพณี
ของสังคมไทย มีผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายยอมรับและสังคมต้องรับรู้ ในรูปของการสมรส (สุพัตรา สุภาพ,
๒๕๔๒, หน้า ๕๘)

การตอบสนองความต้องการของสามีนั้น ภรรยาที่เป็นผู้หญิงยุคใหม่ ก็ทำหน้าที่
ภรรยาได้เป็นอย่างดี และมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้พอสมควร พวกเขาตอบสนองความต้องการ
ของสามีตามที่เขาต้องการโดยไม่เกี่ยงงอน ทำให้สามีได้ปลดปล่อยอารมณ์ของตน ไม่เกิดปัญหา

การมีหญิงอื่น ภรรยาสมัยใหม่ไม่เหนียมอายต่อเรื่องเพศวิถีกับสามีตน แต่สนใจและเรียนรู้เพิ่ม เพื่อนำไปใช้เพิ่มชีวิตชีวาในชีวิตแต่งงาน

ในนวนิยายของณารา พบภรรยาผู้ออกเอาใจสามี ได้แก่ ปันฑาจารย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ และวิมาลา จากเรื่อง บ่วงวิมาลา ดังนี้

ปันฑาจารย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง นอกจากการปรนนิบัติดูแลสามีเรื่องการกิน การอยู่ที่ไม่ขาดตกบกพร่องแล้ว ในเรื่องการตอบสนองความต้องการทางเพศให้สามี เธอก็ปรนนิบัติดูแลอย่างดีเช่นกัน เพื่อเพิ่มความมีชีวิตชีวาในชีวิตแต่งงาน ทั้งการได้รับการสั่งสอนจากแม่ การศึกษาหาข้อมูลจากหนังสือ นำมาใช้ในชีวิตของเธอและสามี

“รู้ไว้ก็ไม่เสียหาย ก็เมื่ออยากจะทำเอาใจเขาแล้วนี่ ก็ต้องพยายามทุกอย่าง...ก่อนปันฑาจารย์จะรีบเก็บหนังสือใส่กระเป๋าถือ ตั้งใจว่าจะต้องอ่านเพื่อเพิ่มความมีชีวิตชีวาในชีวิตแต่งงานให้ได้ หากโชคดีอาจได้ลูกน้อยมาเซยชมสักคน หลังจากรอคอยมาหลายเดือนแล้วก็ยังไม่มียิว้าวสักที ดังนั้นหากขยันทำการบ้านบ่อยขึ้น ก็หวังว่าเธอกับพริษฐ์คงจะมีลูกน้อยมาเป็นโช่ทองคล่องใจในเร็ววัน”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๑๕๘ – ๑๕๙)

ปันฑาจารย์ปรนนิบัติดูแลสามีในเรื่องต่าง ๆ อย่างดี รวมทั้งการตอบสนองความต้องการทางเพศต่อสามี เธอก็หาวิธีการต่าง ๆ เพื่อปรนนิบัติสามีด้วย เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีการเรียนรู้เรื่องต่าง ๆ แม้แต่เรื่องเพศวิถีด้านการมีเพศสัมพันธ์ และนำมาใช้ในชีวิตคู่ของครอบครัวเธออย่างชาญฉลาด ไม่ใช่เพราะความชอบส่วนตัว

“...เมื่อกลับถึงบ้านก็พบภรรยาสาวเตรียมต้อนรับขับสู้อย่างอ่อนหวาน และแทบทุกครั้งพวกเขาจะไปลงเอยที่เตียงอย่างเร่าร้อน เมื่อปันฑาจารย์สรรหาหลากหลายวิธีสร้างอารมณ์ โรแมนติก ได้อย่างมีประสิทธิภาพ”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๑๖๑)

ปันฑาจารย์ก็ฉลาดที่ใช้การมีสัมพันธ์ทางกายกับสามีด้วยวิธีแตกต่างไปจากปกติที่ได้เรียนรู้มาจากการอ่านหนังสือ และใช้เป็นเครื่องมือสร้างความตื่นเต้น เพื่อแก้เผ็ดสามีของเธอ

“...ดวงตาของเธอเด่นระริกด้วยความขบขันเมื่อเห็นใบหน้าหวาดกลัวของสามี...นี่แหละ ที่เขาเรียกว่าเกลือจิ้มเกลือ เขาวิ่งหนีออกจากบ้านเพื่อไปเสาะแสวงหา

ความตื่นเต้นกับผู้หญิงอื่น...ดังนั้นเธอก็จะมอบความตื่นเต้นที่ว่าเป็นของเธอเอง แต่เธอจะไม่
มีวันคอยเอาใจเขาเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้น เพราะไม่ใช่วิสัยตน ดังนั้นเธอจึง
คิดหาวิธีสร้างความตื่นเต้นแกมแก่เค้าตามแบบฉบับของเธอ...แล้วเขาจะต้องจดจำ
มันไปตลอดชีวิต”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๑๕)

นอกจากนี้ป๊อซทาร์รี่ยังใช้การมีสัมพันธ์ทางกายกับสามีด้วยวิธีแตกต่างไปจากปกติ
นั้น มาพูดคุยกับสามีให้เข้าใจความรู้สึกของภรรยาที่ถูกสามีนอกใจด้วย

“เพ็ญรู้ว่าทำให้คุณกลัว...ป๊อซทาร์รี่พิมพ์ังวเจียแบบอกของเขา...แต่เพ็ญ
อยากให้คุณรู้จริง ๆ ว่าผู้หญิงทุกคนรู้สึกอย่างไรเมื่อสามีของพวกเธอปั่นใจไปให้หญิง
อื่น เพ็ญเองก็ไม่ชอบ คงไม่ต่างจากคุณฤทธิ์ที่ถูกมัดมือมัดเท้า ถูกทรมาน และทำอะไร
ไม่ได้เลย ขณะที่คุณฤทธิ์แอบไปสนุกกับผู้หญิงอื่นนอกบ้าน”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๒๓)

ป๊อซทาร์รี่ เป็นภรรยาสมัยใหม่ที่เปิดใจรับเรื่องเพศวิถี เธอเรียนรู้การมีเพศสัมพันธ์
แบบต่าง ๆ และรู้จักนำมาใช้กับสามีอย่างชาญฉลาด เพื่อเพิ่มชีวิตชีวาครอบครัว ในขณะที่เดียวกันเธอ
ก็นำวิธีการมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ปกติบางอย่าง เช่น มีการมัดมือมัดเท้า เป็นต้น มาใช้กับสามี และ
ใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารให้สามีเข้าใจถึงความรู้สึกของภรรยาอีกทางหนึ่ง

ทิพย์ธรา จากเรื่องธราหิมาลัย ในเรื่องนี้เธอรู้และเข้าใจได้ทันทีเมื่อสามีมีความ
ต้องการ เธอก็ตอบสนองเขาอย่างเต็มที่ เอาอกเอาใจเขาไม่ปฏิเสธเหนียวอาย

“และแค้นมองสายตาของเขา ทิพย์ธรา ก็พอจะรู้แล้วว่าเขาประสงค์สิ่งใด
หลังจากต้องอดทนเก็บไม้เก็บมือให้ห่างจากเธอมานานเต็มทีหลังคลอดบุตร วันนี้เขา
คงไม่รออีกต่อไป เพราะแพทย์ได้อนุญาตแล้ว เธอเงยหน้าขึ้นยิ้มให้เขาอย่างขำหวาน ริม
ฝีปากคล้อออกเล็กน้อย รอคอยจุมพิตที่ค่อย ๆ ลดต่ำลงมา...”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๔๘๘)

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ ก็ทำหน้าที่ของภรรยาดูแลสามียามที่เขาเจ็บป่วยไม่
สามารถดูแลตัวเองได้ และเมื่อเขาเกิดความต้องการเธอก็เข้าใจ ไม่เกียจจนที่จะปรนนิบัติเขาตามที่
เขาต้องการ พศิการู้ถึงปฏิกิริยาความต้องการของสามี จากสายตาที่เขาจ้องมองเธอ เธอจึงแสดง

อาการช่วยวนเขา แสดงให้เห็นว่าภรรยาสมัยใหม่เมื่อแต่งงานมีประสบการณ์แล้ว ก็จะกล้าที่จะแสดงออกในเรื่องเพศวิถีมากขึ้น

“พศิกาทำปากขึ้นน้อย ๆ ยังตะจิตตะขวงใจที่ต้องเปลือยกายเช็ดตัวให้เขา... พลีส...เขาระชิบ...และยังมองเธอด้วยสายตามุ่งมั่น...เธอจึงได้แต่ถอนหายใจเบา ๆ ก่อนจะทำเอื้อมมือปลดตะขอชั้นใน...เห็นสายตาที่เขาเมื่อนั้นร้อนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ... แทนที่เธอจะถอดยกทรงทิ้งไปกลับยกมือประคองทรงวงอก และปล่อยสายเล็ก ๆ ให้ตกลงบนบ่าช้า ๆ พร้อมกับส่งสายตาและรอยยิ้มช่วยวน”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๔๕๕)

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา แม้เธอจะตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้ว แต่ก็ยังมีเพศสัมพันธ์ เพื่อตอบสนองความต้องการของสามี และเป็นเรื่องที่วิมาลาก็ดีใจที่แม่เธอจะมีรูปร่างเปลี่ยนไปแต่สามีก็ยังคงมีความปรารถนาในตัวเธออยู่ สามีของวิมาลาได้ปรึกษาแพทย์แล้วว่าไม่มีอันตรายหากจะมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาในขณะที่ตั้งครรภ์

“เมื่อคืนหมอกระชิบบอกว่าเด็กจะปลอดภัยจนกว่าราวอีกหนึ่งเดือนใกล้คลอด... เขาระชิบแบบริมฝีปาก...และผมก็ต้องการคุณจนอดทนรอต่อไปไม่ได้แล้ว...วิมาลาเงินจนพูดไม่ออก ได้แต่ทอดถอนใจ เมื่อมือร้อน ๆ ลูบไล่ไปทั่วเรือนกาย...บอกผมสิว่าคุณอนุญาต ให้ผมรักคุณนะ...เธออาจจะต้องชุกหน้าเข้ากับแผ่นอกของเขาอีกครั้ง ก่อนจะพุกหน้าน้อย ๆ เพราะเมื่อมาถึงขั้นนี้แล้ว เธอก็ไม่คิดจะเปลี่ยนใจ ออกจะดีใจด้วยซ้ำที่เขาแสดงความต้องการเธอมากถึงเพียงนี้”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๓๔๘ – ๓๕๐)

อีกหนึ่งบทบาทหน้าที่ของภรรยา คือ การตอบสนองความต้องการของสามี ภรรยาสมัยใหม่ก็ทำหน้าที่นี้ได้ดี อาจจะเหน็ดเหนื่อยบ้าง แต่ก็เอาอกเอาใจ ตอบสนองสามีด้วยความเต็มใจ ภรรยาบางคนก็ศึกษาหาหนังสือเรื่องนี้มาอ่าน ภรรยาบางคนก็เรียนรู้จากประสบการณ์ของตนเอง นำวิธีการต่าง ๆ มาใช้เพิ่มชีวิตชีวาในครอบครัว และก็ฉลาดพอที่นำเรื่องนี้ไปใช้กับสามี ภรรยาสมัยใหม่จึงเอาอกเอาใจตอบสนองความต้องการของสามีด้วยความเต็มใจ

ผู้หญิงซึ่งเป็นภรรยา แม้จะมีบทบาทนอกบ้าน แต่ก็ยังคงทำหน้าที่ภรรยา ดูแลเอาใจใส่ ให้เกียรติ และมีความเชื่อมั่นในตัวสามี ภรรยาสมัยใหม่จึงมีความรับผิดชอบมากกว่าภรรยาในอดีตที่รับผิดชอบเพียงงานบ้านเพียงอย่างเดียว แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่ผู้หญิงสมัยใหม่เลือกการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อการมีรายได้พึ่งพาตัวเอง ไม่ต้องพึ่งการเงินของสามีเพียงฝ่ายเดียว ซึ่งการ

ควบคุมดูแลการเงินของครอบครัวเป็นเรื่องสำคัญ นอกจากการดูแล และรับรู้ถึงค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ภายในครอบครัวแล้ว ยังรู้ถึงการใช้จ่ายของสามีด้วย เป็นการตรวจสอบการใช้จ่ายของสามีได้อีกทางหนึ่ง ภรรยาสมัยใหม่เป็นภรรยาที่ทัดเทียมและเคียงข้างสามี เป็นที่ปรึกษา ช่วยเหลือดูแลกันและกัน มีหน้าที่การงานเสมอทัดเทียมสามี ไม่คอยแต่ให้สามีมาดูแล ไม่ใช่ช่างเท้าหลังอีกต่อไป ภรรยาสมัยใหม่ที่เป็นผู้หญิงทำงาน จึงต้องมีการวางแผนครอบครัว การมีบุตรเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะผู้หญิงต้องเป็นฝ่ายเสียสละเวลาเพื่อการมีลูก และดูแลลูกหลังคลอดด้วย แม้จะเป็นผู้หญิงทำงานเก่ง แต่เธอก็อยากเป็นแม่ที่ดี เลี้ยงดูบุตรด้วยตนเองด้วย และรับผิดชอบการทำงานในหน้าที่ต่าง ๆ ให้ดีควบคู่กัน ในด้านบทบาทการตอบสนองความต้องการของสามี ภรรยาสมัยใหม่ก็กล้าแสดงออกทางเพศวิถีมมากขึ้น เอาอกเอาใจสามีด้วยความเต็มใจ ภรรยาบางคนก็เป็นฝ่ายเรียนรู้เรื่องการมีสัมพันธ์ทางเพศต่าง ๆ จากการหาหนังสือมาอ่าน จากประสบการณ์ เพื่อเพิ่มชีวิตชีวาในชีวิตคู่

๒. สถานภาพและบทบาทลูกสาว

ลูกสาวเป็นสถานภาพที่ได้รับมาตั้งแต่เกิด มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับสถานภาพของพ่อแม่ การเป็นลูกที่ดีจะต้องมีความรัก เคารพ และมีความกตัญญูต่อพ่อแม่ ช่วยทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวมั่นคง ไม่คือดิ่งหรือพูดเท็จ ประสบความสำเร็จในการเรียนหรือการทำงาน ไม่ฟุ่มเฟือย สุรุษสุราย สร้างบรรยากาศที่ดีในครอบครัว เห็นความสำคัญของพ่อแม่ และช่วยงานในบ้านตามความสามารถ นอกจากนี้ก็ควรมีกิจกรรมยามว่างที่เรียบร้อยและรักนวลสงวนตัวอีกด้วย สถานภาพและบทบาทของลูกสาวของผู้หญิงสมัยใหม่ ไม่ได้ถูกเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนให้เป็นแค่แม่บ้านแม่เรือนอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือนเพียงเท่านั้น (สุพิศรา สุภาพ, ๒๕๔๒, หน้า ๖๒ – ๖๓)

ในนวนิยายของฉรร่า ตัวละครหญิงที่เป็นลูกสาวนั้นเป็นตัวละครหลักของเรื่องตัวละครอยู่ในวัยหนุ่มสาวที่กำลังทำงาน และเริ่มต้นการมีครอบครัว บทบาทของลูกสาว ได้แก่ ลูกสาวผู้กตัญญู ลูกสาวผู้นำครอบครัว ลูกสาวผู้สืบสกุล ลูกสาวที่มีความประพดิดไม่ดี

๒.๑ ลูกสาวผู้กตัญญู เป็นลูกสาวที่รู้สำนึกในบุญคุณ ความเคารพ เชื่อฟัง ดูแลปรนนิบัติ ช่วยเหลืองานต่าง ๆ ของครอบครัว

ลูกสาวที่ดีจะอยู่ใน โอวาทคำสั่งสอนของพ่อแม่ และปฏิบัติตนต่อพ่อแม่ด้วยความเคารพ รัก และมีความกตัญญู เอาใจใส่ ปรนนิบัติดูแลการกินอยู่ท่านทั้งในยามดี และยามป่วยไข้ เป็นสถานภาพและบทบาทของลูกสาวที่ดีตลอดมา

ในนวนิยายของฉรร่า พบลูกสาวผู้กตัญญู ได้แก่ พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน ดังนี้
 พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน ได้ทำหน้าที่ลูกสาวอย่างเต็มที่ ดูแลเอาใจแม่ซึ่งป่วยเป็นโรคทางจิตที่เรียกว่าอาการหวาดกลัวสังคม (Social phobia) จากความผิดหวังอย่างรุนแรง เธอเอาใจใส่แม่ โดยเฉพาะเรื่องการดูแลอาหารการกินของท่าน

“คุณแม่ทานอาหารให้มาก ๆ นะคะ คุณคะ ผอมจะแยะอยู่แล้ว...ถ้าฉันให้น้ำ
สมใจกมะละกอมาเลยก็แล้วกันนะคะ ทานผลไม้หน่อย... พิรญาณ์บอก ไม่คาดหวัง
จะได้ยินคำตอบจากมารดา แต่หันไปพยักหน้าให้แม่บ้าน...หญิงสาวใช้ส้อมจิ้ม
มะละกอชิ้นพอคำมาจ่อที่ริมฝีปากของมีทนา...เพียงคำสองคำก็สำเหน็ปฏิเสฐ”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๑๒๔)

นอกจากนี้ พิรญาณ์ ยังดูแลแม่ของเธอในเรื่องต่าง ๆ ด้วย เช่น การอ่านหนังสือ
นิยายที่แม่ของเธอชอบให้ท่านฟัง เพื่อคลายเหงา ได้ผ่อนคลาย ได้นอนหลับสบาย

“น้องดาบอกว่าคุณแม่ชอบนิยายเรื่องใหม่ พงษ์นี่พิมพ์ไปซื้อมาอีกสักสอง
สามเล่มนะคะ จะได้ให้น้องดาอ่านให้ฟังคลายเหงา... พี่นก็อ่านให้ท่านฟังก่อนนอนดี
ไหมจะ คุณแม่จะได้หลับสบาย...งั้นเริ่มต้นตั้งแต่คืนนี้เลยดีไหมคะคุณแม่

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๒๕๑)

จากตัวอย่างพิรญาณ์ดูแลแม่อย่างดี แม่จะมีคนช่วยดูแลอยู่แล้ว แต่เธอก็ยังเอาใจใส่
ดูแลด้วยตัวเองด้วย ในทุก ๆ เรื่อง ไม่ปล่อยให้เป็นที่หน้าของผู้ดูแลอย่างเดียว

ในสถานภาพและบทบาทของลูกสาวลูกสาวผู้กตัญญูนอกจากที่กล่าวมาแล้ว ในด้าน
ความรู้สึกนึกคิด ลูกสาวก็ยังเอาใจใส่ความรู้สึกด้านจิตใจของพ่อแม่ ห่วงใยความรู้สึกของท่าน เพื่อ
ไม่ให้พ่อแม่ต้องกังวลใจในเรื่องต่าง ๆ อันเป็นอีกบทบาทหนึ่งที่ลูกสาวที่ดีพึงมี ซึ่งลูกที่ดีก็ควร
เข้าใจด้วยว่าพ่อแม่ก็ต้องการให้ลูกตระหนักในความรักรวมเข้าใจที่พ่อแม่มีต่อลูกด้วยเช่นกัน เป็น
ลูกสาวที่เชื่อฟังพ่อแม่ โดยเฉพาะการแต่งงานของลูกสาว ก็ต้องได้รับการยอมรับ และยินยอมใน
การแต่งงานจากพ่อแม่ด้วย

ในนวนิยายของฉวรา พบลูกสาวที่เชื่อฟังพ่อแม่ในการแต่งงาน ได้แก่ ปันฑาจารย์ จาก
เรื่องปลาไหลป้ายแดง และปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี ดังนี้

ในการเลือกคู่ครองของลูกสาวสมัยใหม่นั้น เมื่อเริ่มคบหาดูใจกับคู่รัก ไม่ต้องอยู่ใน
สายตาของพ่อแม่ แต่ก็กระระลึกถึงคำสั่งสอนของพ่อแม่ตลอดเวลา ลูกสาวจะขออนุญาตแต่งงาน เมื่อ
มั่นใจ และพร้อมที่จะแต่งงาน จะเชื่อฟังจนกว่าพ่อแม่อนุญาตเห็นด้วย จึงจะจัดงานแต่งงานขึ้น เชื่อ
ฟังท่านตามที่พ่อแม่เห็นควร

ปันฑาจารย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง ตกตลึงตลึงใจแต่งงานกับ ดร.พริษฐ์แล้ว จึงนำ
เรื่องไปปรึกษาบิดา และครอบครัว เพื่อขออนุญาตแต่งงาน เป็นการให้เกียรติเคารพเชื่อฟังพ่อแม่

“...ปัทมาจารย์ก็นำข่าวดีของเธอไปปรึกษาบิดา คำคั้นนั้นเจ้าสัวปีติก็เรียกประชุมสมาชิกภายในครอบครัวเป็นการฉุกเฉิน เมื่อความเห็นถูกแบ่งออกเป็นสองฝ่ายชัดเจนคือ ฝ่ายหนึ่งเห็นด้วยกับการแต่งงาน...คือกลุ่มฝ่ายหญิง ซึ่งมีโสภากเป็นหัวหน้าตั้งตัวดี ขณะที่อีกฝ่ายคัดค้านการแต่งงานอย่างหัวชนฝา ซึ่งนำโดยเจ้าสัวปีติและบิดาของผู้อยากเป็นเจ้าสาว”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๔๑)

ปัทมาจารย์ ก็ได้รับอนุญาตแต่งงานจากครอบครัว โดยเฉพาะจากปู่ของเธอ ซึ่งเป็นผู้ใหญ่คนสำคัญในตระกูลก็ยินยอมอนุญาตให้เธอแต่งงาน ทำให้เธอรู้สึกดีใจ ที่ครอบครัวยินดีกับการแต่งงานครั้งนี้

“ขอบคุณมากเลยค่ะ” ปัทมาจารย์คุกเข่าลงเบื้องหน้าคุณปู่ และก้มกราบลงไปบนตักท่าน “เพยจะไม่มีวันสบายใจถ้าอกจะไม่ชอบใจเรื่องการแต่งงาน”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๔๑)

จากตัวอย่าง ปัทมาจารย์ตกลงแต่งงานกับปรีชัฐ ปัทมาจารย์จึงมาขออนุญาตทุกคนในครอบครัวก่อนที่จะจัดงานแต่งงาน เมื่อได้รับการยินยอมจากครอบครัว โดยเฉพาะปู่ ผู้ซึ่งทุกคนในบ้านให้ความรักเคารพก็ยอมรับ และยินยอมให้ทั้งคู่แต่งงานเช่นกัน

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี เธอรักลูกชายของคู่อริของครอบครัว แม้รู้ดีว่าเป็นเรื่องไม่ควร แต่เธอก็ตกลงแต่งงานกับปรีนทร์ และจะฝ่าฝืนปัญหาอุปสรรค เพื่อให้พ่อของเธอยอมรับในตัวคนรัก ไม่คว่นัดสินใจแต่งงานทันที แต่รอให้พ่อแม่ยอมรับ และยินยอมให้แต่งงานก่อน

“แล้ว...มิตาขอถอดแหวนนี้ออกก่อน...เพราะไม่รู้จริง ๆ ว่าพวกท่านจะมีปฏิกิริยาตอบโต้ยังไง แต่มิตาไม่ลืมสัญญาของตัวเองหรอกค่ะ เราจะสู้ร่วมกัน แต่ต้องอย่างประนีประนอม ไม่หักหาญน้ำใจพวกท่านนะคะ”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๓๘๐)

จากตัวอย่าง ลูกสาวก็ยังเชื่อฟังพ่อแม่ แม้ลูกสาวสมัยใหม่จะตัดสินใจเลือกคู่ครองด้วยตนเอง แต่ก็ไม่ได้แต่งงานโดยพลการ จะแต่งงานก็ต่อเมื่อได้รับการยอมรับ และยินยอมจากครอบครัวก่อน

๒.๒ ลูกสาวผู้นำครอบครัว เป็นลูกสาวที่รับผิดชอบกิจการของครอบครัว และภาระต่าง ๆ

ลูกสาวก็สามารถทำหน้าที่ช่วยแบ่งเบาภาระของพ่อแม่ เป็นผู้แบกรับดูแลรับผิดชอบภาระทางเศรษฐกิจ ภาระค่าใช้จ่ายของครอบครัว ถือเป็นการตอบแทนคุณ ลูกสาวจึงมีสถานภาพและบทบาทในฐานะหัวหน้าครอบครัว

ในนวนิยายของฉรร่า พบลูกสาวผู้นำครอบครัว ได้แก่ พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี ปุษยา จากเรื่องรักร้าย และวิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา ดังนี้

พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน ทำหน้าที่ลูกสาวช่วยแบ่งเบาภาระของแม่ ทั้งการตั้งใจศึกษาเล่าเรียนจนจบ ฝึกงานเพื่อเตรียมตัวมาสืบทอดกิจการของแม่ แต่เธอก็ต้องเข้ามาทำงานแทนแม่อย่างกระตั้นหัน ขาดประสบการณ์ และผู้ให้คำปรึกษา หลายครั้งที่บริษัทประสบปัญหาหนักหนาสาหัส แต่ในฐานะผู้นำครอบครัว เธอก็อดทน พยายาม ทำให้สามารถฝ่าฟันผ่านพ้นปัญหาอุปสรรคได้

“พิรญาณ์ก้าวเข้าไปบริหารงานในบริษัทมณีมัทนาแทนมารดาอย่างเต็มตัว เมื่อผู้เป็นมารดาไม่สามารถกลับเข้ามาทำงานได้ ภาระทุกอย่างภายในบ้านตกลงมาสู่บ่าของเธออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ... งานทั้งหมดที่มีมัทนาเคยดูแล พิรญาณ์ต้องมาสะสางงานด้วยความลำบาก ลูกค้าหลายคนถูกคู่แข่งจกตัวไป เมื่อนักธุรกิจสาวอ่อนหัดไม่สามารถสู้ราคาอัญมณีลอตใหม่ได้ เพราะจำนวนสิ่งน้อยเกินไป ราคาจึงสูงกว่าคู่แข่ง แต่พิรญาณ์ก็พยายามสู้ราคาในครั้งต่อ ๆ ไป ถึงกับทุ่มเงินจำนวนมากมาซื้อพลอยเพื่อตัดราคากันชนิดแทบเข้าเนื้อตัวเอง”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๖๒)

“แม่ขา เราขายสร้อยขูดใหญ่ได้ตั้งแปดสิบห้าล้านบาทเนอะคะ เขาเพิ่งปิดการประมูลเมื่อคืนนี่เอง และขูดเล็กสองขูดนั้น เขาก็ให้ราคาหกสิบสี่ล้านทั้งสองขูด... เสี่ยงของพิรญาณ์สั้นเครือด้วยความตื่นตันท่วมท้นหัวใจ เงินจำนวนเกือบสองร้อยล้านที่ได้มา มากพอที่จะทำให้บริษัทของมารดาพลิกฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๐๕)

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี ลูกสาวคนเดียวของครอบครัวก็ถูกคาดหวังเรื่องความสำเร็จในการทำงาน โดยที่บิดาเธอหวังให้สืบทอดกิจการของครอบครัว เธอก็อดทน พยายาม เพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณของพ่อแม่

“คราวนี้พ่อตั้งความหวังไว้มากนะลูก...พ่อเสียหน้ามาเยอะแล้วเพราะสิริมันตราชิงตัดหน้าโครงการไปได้หมด พอลูกกลับมาช่วยงาน พ่อก็หวังเหลือเกินว่าลูกจะนำความสำเร็จมาให้พ่อ อย่างน้อยโครงการแรก...พ่อก็อยากให้คุณสร้างผลงาน...และอีกมากมาย...กว่าปารมีตาจะได้วางโทรศัพท์จากบิดาได้”

(โซเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๗๘)

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย เธออยู่กับแม่เพียงสองคนมาตั้งแต่เด็กจนโต และเมื่อเธอต้องเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว ปุษยาทำหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัว ทำงานหารายได้ ดูแลรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดของครอบครัว โดยมีแม่ของเธอเป็นผู้ดูแลบ้าน และช่วยเหลือลูกชายของเธอ

“เงินเดียวปานจะเตรียมใส่ของให้แม่ไว้เลยนะคะ วันนี้เบิกเงินเดือนมาแล้ว... เรอบอก เงินเดือนของเรอนั้น เราจะเบิกมาให้แม่เกือบหมดทุกเดือน เหลือไว้เพียงสิบเปอร์เซ็นต์สำหรับเป็นเงินออมส่วนตัวและลูก ส่วนค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เรายกให้มารดาเป็นคนดูแลทั้งหมด รวมไปถึงค่าเล่าเรียนกัญชกรินทร์”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๓)

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เป็นลูกสาวของภรรยาอายุน้อย แม่เธอยอมเข้าไปทำงานในบริษัทคู่แข่งของบิดาเพื่อขโมยข้อมูลทางธุรกิจ จนโดนจับได้ และถูกดำเนินคดี จำคุกอยู่หลายปี เมื่อพ้นโทษออกมาก็ติดโรคร้ายมาด้วย ในระยะหลังบิดาเธอก็ไม่สามารถให้ความช่วยเหลือได้ดังเดิม ด้วยภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายรู้เรื่อง จึงควบคุมการเงินของท่าน ทำให้ภาระทั้งหมดในครอบครัวและหนี้สินต่าง ๆ ตกเป็นภาระหน้าที่ของเธอเพียงผู้เดียว

“เวลานี้ท่านต้องพักผ่อนอยู่ที่บ้าน โดยมีเด็กรับใช้คอยช่วยดูแล แต่ละวันที่ผ่านมา วิมาลาต้องนอนก่ายหน้าผาก คิดถึงจำนวนเงินที่ต้องใช้จ่ายในแต่ละเดือน เงินหามาไม่ทันกับที่ต้องใช้ ในวัยยี่สิบสาม...ภาระทั้งหมดตกลงสู่บ่า ในวัยแค่นี้ เธอควรออกไปสังสรรค์ ออกไปเฮฮากับเพื่อน ๆ ในวัยเดียวกัน ไม่ใช่วัยที่ต้องมารับผิดชอบหนักหนาถึงเพียงนี้”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๒๒)

วิมาลาใช้จ่ายอย่างประหยัด เพื่อเก็บเงินส่งให้ครอบครัว ไว้เป็นค่าใช้จ่ายต่าง ๆ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เช่น การซ่อมห้องครัว เป็นต้น

“...น้ำช่วยบอกแม่แทนน้ำผึ้งก็ได้ล่ะคะ น้ำผึ้งจะโอนเงินให้มากกว่าเดิมอ
 หน่อย น้ำจะได้เอาไปซ่อมห้องครัว ตู้มันผุมากแล้ว ... ที่นี่มีอาหารกินสามมือ เสื้อผ้า
 ข้าวของเครื่องใช้อะไรก็มีครบ ไม่ต้องใช้อะไรมากหรอกค่ะ”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๒๘๒)

นอกจากนี้ครอบครัวของวิมาลาที่มีหนี้สินนอกระบบ วิมาลาต้องหาเงินมาใช้หนี้ก่อน
 นี้ เธอจึงรับทำงานเพื่อให้ได้เงินมาจ่ายหนี้ และยังพอมีเงินเหลือรักษาโรคร้ายของแม่

“แม่ของฉันคิดหนี้สินนอกระบบมาก ถ้าฉันทำงานนี้แล้ว ฉันจะจ่ายหนี้
 ก่อนนี้หมด และยังมีเงินเหลืออีกก้อนใหญ่ให้แม่รักษาตัว”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๓๒๑)

จากตัวอย่าง เห็นได้ว่าลูกสาวก็ทำหน้าที่เป็นผู้นำ ดูแลรับภาระหน้าที่ทุกอย่างของ
 ครอบครัว พิสูจน์ต้องเข้ามารับภาระดูแลบริษัทแทนแม่ของเธอ ปารมิตาก็ถูกคาดหวังให้สืบทอด
 กิจการ ปุษาทำงานหารายได้เลี้ยงดูครอบครัว และวิมาลาต้องดูแลรับผิดชอบภาระค่าใช้จ่าย
 ทั้งหมด แม้จะยากลำบาก มีปัญหาอุปสรรค แต่พวกเธอก็อดทน พยายาม แก้ไขปัญหานั้นอย่างเต็มที่
 แสดงให้เห็นว่าลูกสาวก็สามารถเป็นหัวหน้าครอบครัวได้ไม่ต่างจากลูกชาย ลูกสาวก็ทำหน้าที่เป็น
 หัวหน้าครอบครัวได้เช่นกัน

๒.๓ ลูกสาวผู้สืบสกุล เป็นลูกสาวที่แต่งงานมีครอบครัว ที่สามีและลูกใช้นามสกุล
 ของภรรยา

ผู้หญิงเมื่อจดทะเบียนสมรสแล้ว กฎหมายไม่บังคับว่าจะต้องใช้นามสกุลของฝ่ายชาย
 หากแต่ยังสามารถใช้นามสกุลเดิม หรือใช้สองนามสกุลคู่กัน และแม้แต่ฝ่ายชายเปลี่ยนมาใช้
 นามสกุลผู้หญิง โดยศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยให้ฝ่ายหญิงที่แต่งงานจดทะเบียนสมรสมีอิสระใน
 การเลือกใช้นามสกุลได้ตามที่ต้องการ (เสนาะ เจริญพร, ๒๕๔๖, หน้า ๒๗๗) ผู้หญิงจึงมีสิทธิ์ใน
 การเลือกใช้นามสกุลของตนเองได้ แม้จะจดทะเบียนสมรสแล้วก็ตาม นอกจากนี้เมื่อจดทะเบียน
 สมรสแล้วฝ่ายชายยินดีเปลี่ยนมาใช้นามสกุลของฝ่ายหญิง นั้นแสดงว่าลูกสาวก็สามารถสืบสกุล
 ของตระกูลตนเองได้เช่นเดียวกับลูกชาย

ในนวนิยายของฉนรา พบลูกสาวผู้สืบสกุล ได้แก่ ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี ดังนี้

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี ถึงแม้จะเป็นลูกสาว แต่ผู้หญิงสมัยใหม่ก็สามารถสืบสกุล
 ของพ่อแม่ได้เช่นเดียวกับลูกชาย เมื่อเธอแต่งงาน และจดทะเบียนสมรสกับปรินทร์แล้ว ซึ่งปรินทร์
 เป็นลูกชายของบริษัทคู่แข่ง เขาจึงยอมเปลี่ยนมาใช้นามสกุลของปารมิตา เพื่อให้ครอบครัวของ

ปารมิตามั่นใจว่าเขาจะไม่มาโกงหรือทำลายบริษัทของครอบครัวปารมิตาอย่างแน่นอน ทำให้ปารมิตาเป็นผู้สืบสกุลของครอบครัว รวมทั้งลูก ๆ ของเธอก็ใช้นามสกุลของเธอด้วย ตระกูลฝ่ายปารมิตาจึงมีผู้สืบทอดสกุลในรุ่นต่อไป

“ปารมิตาเล่าอีกว่า ที่เขาเอาชนะใจบิดาของเธอได้เพราะเขายอมเปลี่ยนนามสกุลมาเป็นของท่าน จะได้ทั้งเขที่มีฝีมือ ได้ทั้งลูกหลานอิสระสืบทอดตระกูล”
(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๔๒๓)

จากตัวอย่าง ปารมิตา เธอเป็นลูกสาวคนเดียวของตระกูลใหญ่ พ่อแม่ของเธอต้องการให้สืบทอดบริษัท เธอแต่งงาน สามี่เธอยอมเปลี่ยนมาใช้นามสกุลของครอบครัวเธอ ปารมิตาจึงเป็นลูกสาวที่สืบสกุลด้วย ถึงแม้จะเป็นลูกสาวแต่ก็สืบทอดสกุลของครอบครัวได้ ลูกสาวหรือลูกชายจึงเป็นผู้สืบสกุลของพ่อแม่ได้ไม่ต่างกัน

๒.๔ ลูกสาวที่มีความประพฤติไม่ดี เป็นลูกสาวประพฤตินั้นไม่ดี สร้างความลำบากใจให้แก่พ่อแม่

ลูกสาวบางคนก็สร้างความลำบากใจให้พ่อแม่ ลูกสาวมีความประพฤติดี หรือไม่ดีนั้นส่วนหนึ่งมาจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ตนเอง

ในนวนิยายของฉมารา พบลูกสาวที่มีความประพฤติไม่ดี ได้แก่ ภาวิตา จากเรื่องรักร้าย และพลอยพิมาน จากเรื่องแปดเล่ห์สืบสองรัก ดังนี้

ภาวิตา จากเรื่องรักร้าย เธอหลงรักกรินทร์ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเขาเป็นคนรักและจะแต่งงานกับปุษาเพื่อนของเธอ ภาวิตาวางแผนเพื่อไม่ให้กรินทร์และปุษาเจอกัน ทั้งที่เธอรู้ว่าปุษามีลูกกับกรินทร์แล้ว แต่เธอก็วางแผนให้กรินทร์เข้าใจผิด เมื่อเหตุการณ์ทั้งหมดถูกเปิดเผยต่อหน้าพ่อแม่ของภาวิตา เธอก็ยังไม่ยอมรับผิด จนพ่อแม่เธอรู้สึกอับอาย และเสียใจที่มีลูกสาวแบบนี้ แต่พ่อแม่ก็ยอมรับว่าเป็นผลมาจากการเลี้ยงดูอย่างตามใจของท่านนั่นเอง

“ชายแพท!” ภูมิตะคอกอย่างเหลืออด ขนาดมีหลักฐานมัดตัวแน่นหนาขนาดนี้ ภาวิตายังไม่ยอมรับผิด เขาารู้สึกอับอายจนหน้าชาที่มีลูกสาวแบบนี้ ความรักและความหลงในความซื่ออ่อนของลูกสาวคนเล็กหุดหาย เขาเลี้ยงภาวิตามาด้วยความรักและตามใจทุกอย่าง เพราะเห็นว่าเป็นลูกสาวหลงท้อง ห่างจากที่ ๆ หลายปี จึงทิ้งรักทิ้งหลงลูกสาวคนนี้อย่างตลอด และไม่คิดเลยว่าภาวิตาจะกลายเป็นผู้หญิงแบบนี้ ไม่มีศีลธรรม ก้าวแย้งสามีนคนอื่น แถมยังทำร้ายเด็กที่ไม่รู้ชื่อไหนไหนได้ลงคอ”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๓๗๗)

พ่อของภาวิตารู้สึกเสียใจและยอมรับว่าสอนภาวิตาไม่ดี ทำให้ภาวิตาเห็นแก่ตัวมากเกินไป สร้างความเดือดร้อนให้แก่ครอบครัวของกรินทร์

“ผมเสียใจ” ภูมิพืมพ้อออกมา... “ผมไม่เคยนึกว่าลูกสาวของผมจะเห็นแก่ตัวแบบนี้ ผมสอนลูกมาไม่ดีเอง ผมเสียใจจริง ๆ ที่คุณกับครอบครัวต้องมารับกรรม”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๓๗๗)

จากตัวอย่าง ภาวิตาถูกพ่อแม่เลี้ยงดูมาอย่างตามใจตั้งแต่เด็กจนโต ซึ่งทำให้ภาวิตาเอาแต่ใจตัวมากเกินไป จนไม่รู้จักความรับผิดชอบชั่วดี อยากได้อะไรก็ต้องได้ ไม่สนใจความเดือดร้อนของคนอื่น ๆ ซึ่งพ่อแม่ของภาวิตาก็ยอมรับว่าเป็นผลมาจากการเลี้ยงดูอย่างตามใจของท่าน

พลอยพิมาน จากเรื่องแปดเล่ห์ลับสองรัก เธอเคยเป็นแฟนกับกรวีร์ ทั้งคู่ได้เลิกกันไม่นานแล้ว แต่พลอยพิมานกลับมาขอคืนดีและตามต่อ กรวีร์ไม่ยอมรับ พลอยพิมานกลั่นแกล้งและข่มขู่ผู้หญิงทุกคนที่ใกล้ชิดกรวีร์ ด้วยอิทธิพลของพ่อ ยามิกาซึ่งรับจ้างเป็นแฟนกรวีร์ก็ถูกพลอยพิมานข่มขู่และทำร้าย จนยามิกาทนไม่ได้จึงต้องไปเจรจา แต่ได้เจอพ่อของพลอยพิมาน เมื่อเขารู้เรื่องทั้งหมดก็สั่งห้ามพลอยพิมานอย่างเด็ดขาด เขาก็เสียใจที่เลี้ยงดูลูกสาวอย่างตามใจจนทำให้พลอยพิมานเอาแต่ใจมากเกินไป

“...แกหัดมีสติ มีสมองคิดหน่อยสิว่าสิ่งที่แกทำมันไม่ถูกต้อง ไปทำร้ายเขาอย่างหมาลอบกัด เขาถึงได้มาค่า ทั้งที่ทนอย่างแกหาผู้ชายดี ๆ ได้อีกตั้งเยอะ ทำไมต้องเอาอนาคตไปแลกกับเขา ถ้านั่งนั้นตาย แกคิดหรือว่าเขาจะกลับมาเลือกแกอีก ในเมื่อแกทำกับเขาไว้ขนาดนั้น”

(แปดเล่ห์ลับสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๓๐๕)

พ่อของพลอยพิมานรู้สึกเสียใจที่เลี้ยงดูลูกสาวคนเดียวอย่างตามใจมาก จนพลอยพิมานมีนิสัยใจคอ และความประพฤติไม่ดี ต่างจากหน้าตาภายนอกที่ดูสวยงาม

“ซูซุชมองบุตรสาวอย่างผิดหวัง...เป็นอีกครั้งที่รู้สึกเสียใจกับการเลี้ยงดูบุตรสาวคนเดียวมาอย่างตามใจ ภายนอกพลอยพิมานสวยเหมือนนางฟ้า หากภายในจิตใจกลับดำมืดราวกับเทพธิดาจากโลกันตร์”

(แปดเล่ห์ลับสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๓๐๕)

จากตัวอย่าง ลูกสาวที่มีความประพฤติไม่ดีนั้น ส่วนหนึ่งก็มาจากการเลี้ยงดูของพ่อแม่ ตั้งแต่นั้นเอง ดังนั้นเมื่อมีเรื่อง ไม่ดีเกิดขึ้น พ่อแม่ก็ต้องยอมรับว่า ส่วนหนึ่งมาจากการเลี้ยงดูที่ไม่ดี ตามใจลูกมากเกินไปของพ่อแม่ ที่หล่อหลอมลูกสาวให้เป็นเช่นนี้

สถานภาพและบทบาทลูกสาวที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ของณารานั้น ก็ยังคงบทบาทตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ และบทบาทในการเคารพเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ ลูกสาวที่ดีก็ยังปรนนิบัติดูแลเอาใจใส่พ่อแม่ไม่แตกต่างจากอดีต ทั้งการกิน การอยู่ ดูแลยามเจ็บป่วย หากแต่ลูกสาวที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ในปัจจุบันมีสถานภาพและบทบาทในสังคมมากขึ้น เป็นหัวหน้าครอบครัวดูแลและหารายได้เลี้ยงครอบครัว เป็นหลักของครอบครัวได้ โดยไม่ย่อท้อต่อปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ จนประสบความสำเร็จ และเป็นผู้สืบทอดกิจการของครอบครัวได้เหมือนพินิจญาณ์ และปารมิตา ลูกสาวที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่มีการศึกษามีความรู้ความฉลาดคิดตัดสินใจเลือกคู่ครองด้วยตนเอง แต่ก็ไม่แต่งงานโดยพลการ แต่ให้พ่อแม่และครอบครัวเห็นด้วยกับการคบหาดูใจจนถึงการแต่งงาน ทั้งปิ่นทาร์รี่ ปารมิตา และถึงแม้จะเป็นลูกสาวแต่ก็ยังสามารถสืบทอดของครอบครัวด้วยการแต่งงานที่ลูกเคยเปลี่ยนมาใช้นามสกุลของฝ่ายหญิง ส่วนลูกสาวที่ไม่ดีนั้นก็เป็ผลจากการเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่ตนเอง เพราะรักตามใจมากเกินไปจนลูกเอาแต่ใจตนเองมากเกินไป จนขาดคุณธรรมศีลธรรมในใจ

๓. สถานภาพและบทบาทของแม่

แม่ที่ดียังคงบทบาทการดูแลเลี้ยงดู ให้การอบรมสั่งสอนลูก ในสังคมไทยให้การยกย่องสถานภาพและบทบาทของแม่มากที่สุด เพราะเป็นผู้ให้กำเนิด เลี้ยงดูให้น้ำนมจากอก จึงมีความผูกพันกับลูกอย่างลึกซึ้ง สังคมคาดหวังบทบาทของแม่ที่จะต้องกระทำ ได้แก่ การดูแลอบรมลูกให้มีเหตุผล โดยไม่ใช้อารมณ์ เมื่อลูกทำความดีก็ควรชมเชยเป็นกำลังใจให้ทำความดีต่อไป และเป็นที่พักพิงของลูก (สุพัตรา สุภาพ, ๒๕๔๒, หน้า ๖๑)

จากการศึกษานวนิยายของณารา สถานภาพและบทบาทของแม่ ในการดูแล ให้การอบรมสั่งสอน เป็นแม่ที่ดี พบแม่สมัยใหม่เลี้ยงดูลูกตามหนังสือ ตำรา และคำแนะนำของแพทย์ ในนวนิยาย ของณารา ได้แก่ แม่ผู้เดินตามตำรา แม่ผู้สั่งสอน แม่ผู้สนับสนุน แม่เลี้ยงเดี่ยว แม่ผู้ใส่ใจดูแล แม่ผู้รู้ผิดชอบ และแม่ผู้วิปลาต ดังนี้

๓.๑ แม่ผู้เดินตามตำรา ผู้หญิงสมัยใหม่จะอ่านหนังสือคู่มือ ตำราต่าง ๆ และปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์แผนตะวันตก

แม่สมัยใหม่ใช้วิธีเลี้ยงดูลูก สั่งสอน อบรมลูกตั้งแต่เล็ก ๆ เช่น การให้นมลูกด้วยน้ำนมแม่มากกว่าการให้นมจากนมผงสำเร็จรูป การแยกห้องนอน การให้เด็กเล็กรู้จักทำสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำด้วยตัวเอง การให้รางวัลและการลงโทษด้วยการสะสมแต้ม เป็นต้น ซึ่งเป็นวิธี การดูแลอบรม สั่งสอนแบบตะวันตก

ในนวนิยายของณารา พบแม่ผู้เดินตามตำรา ได้แก่ ปารมิตา จากเรื่องโชะเวรี ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา และปุษยา จากเรื่องรักร้าย ดังนี้

ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย ก็เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมแม่ และดูแลสุขภาพลักษณะตา หลักการแพทย์ตะวันตก เมื่อให้นมลูกแล้ว ก็เช็ดทำความสะอาดพันทารก

“ทิพย์ธาราสดใสเปล่งปลั่งยิ่งขึ้นหลังคลอด เธอให้นมโอรสเอง...เจ้าชาย
พริมาลอำพระโอรสขอมให้พระมารดาเช็ดพระทันตมังสาด้วยผ้าขาวสะอาดชุบน้ำ”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๔๗๖)

ปารมิตา จากเรื่องโชะเวรี เธอให้นมบุตรด้วยตนเอง แต่เวลาที่เธอต้องไปเรียนก็พาลูกไปฝากเลี้ยงที่สถานรับเลี้ยงเด็ก เมื่อได้ไปรับลูกกลับมาดูแลเองในเวลากลางคืนก็วางเครื่องส่งสัญญาณเพื่อส่งเสียงเตือนเวลาลูกตื่นกลางดึกด้วย เป็นวิธีการเลี้ยงดูทารกของตะวันตก

“มารดาไม่ลืมที่จะวางเครื่องส่งสัญญาณเสียงทารกน้อยข้างเตียง เพื่อตอนกลางดึกจะได้ตื่นขึ้นมาให้นมบุตรทั้งสองอีกครั้ง ปารมิตามองบุตรชายหญิงที่กำลังหลับปุ๋ยอยู่บนเตียงของตนด้วยสายตารักใคร่ เธอรับบุตรน้อยทั้งสองจากสถานรับเลี้ยงเด็กในตอนเย็น และนำไปฝากอีกครั้งในตอนเช้ามืดก่อนจะไปเรียน”

(โชะเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๔๙ - ๕๐)

ปารมิตายังใช้วิธีการเลี้ยงดูลูกด้วยการอ่านหนังสือนิทานภาษาอังกฤษก่อนนอนให้ลูกฟัง ให้ลูกช่วยเหลือดูแลตัวเองตั้งแต่เป็นเด็กเล็ก ด้วยการแยกห้องนอน

“เอาละถึงเวลานอนแล้วจ๊ะ...ปารมิตาปิดหนังสือนิทานก่อนนอนฉบับภาษาอังกฤษ และบอกเด็กน้อยทั้งสองที่นั่งบนขาและขวา เด็กชายกอดเอวบางเพื่อยื่นปากไปแตะแก้มนวล...เธอก้าวออกจากห้องและปิดไฟลง”

(โชะเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๖๘)

นอกจากนี้ปารมิตายังฝึกลูก โดยให้พวกเขาอาบน้ำ แต่งตัวใส่เสื้อผ้า และนั่งรับประทานอาหารด้วยตนเอง เป็นการฝึกความรับผิดชอบของเด็กตั้งแต่เล็ก

“เช้าวันเสาร์เด็ก ๆ ตื่นกันแต่เช้าเหมือนเช่นเคย รับประทานอาหารแต่งตัวโดยมีพี่เลี้ยงคอยควบคุมเท่านั้น เพราะปารมิตาต้องการให้เด็ก ๆ รู้จักช่วยเหลือตัวเองที่สุดเท่าที่จะ

ทำได้ ไม่ยอมให้พี่เลี้ยงทำให้ทุกอย่าง ด้วยมีประสบการณ์จากการใช้ชีวิตอยู่ต่างแดน เด็ก ๆ จะต้องหัดทำทุกอย่างเองตั้งแต่ยังตัวเล็ก ๆ แม่แต่นั่งกินข้าวพ่อแม่ก็จับส้อมไว้กับเก้าอี้สูงและให้ละเลงอาหารเต็มที สำหรับเธอที่ต้องเลี้ยงเด็กแฝด ก็ต้องทำเช่นเดียวกัน ไม่อย่างนั้นจะไม่มีเวลาสำหรับทำงานอย่างอื่นแน่ จึงกลายเป็นนิสัยติดตัวมา เด็ก ๆ ก็ได้รับการฝึกมาเรียบร้อย มาถึงที่นี่ พี่เลี้ยงก็มีหน้าที่แค่เตรียมเสื้อผ้าดูแลอาหารการกินให้เท่านั้น”

(โซเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๑๓)

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอกำลังตั้งครรภ์ และอ่านหนังสือคู่มือสำหรับคนตั้งครรภ์ และดูแลทารกในครรภ์ตามคำแนะนำ เช่น การเปิดเพลงให้ทารกในครรภ์ฟัง และเรื่องการดูแลสุขภาพอนามัยต่าง ๆ ของแม่ด้วย

“... ไปซื้อหนังสือคู่มือสำหรับคนท้องมาอ่าน คุณจะได้ปฏิบัติตัวให้ถูกต้อง เขาบอกว่าคนท้องต้องไม่เครียด ต้องฟังเพลงโมซาร์ท จะทำให้เด็กฉลาด ต้องกินอาหารสุขภาพ และต้องออกกำลังกายมากๆ”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๓๐๑)

วิมาลาเปิดเพลง และอ่านนิทานให้ลูกในครรภ์ฟัง และจะพูดคุยด้วยภาษาอังกฤษกับลูกในครรภ์ด้วย

“วันนี้เปิดเพลงให้ลูกฟังหรือยังจะ...เปิดแล้วกะตอนบ่าย และอ่านนิทานให้ฟังด้วย น้ำผึ้งว่าอ่านนิทานภาษาอังกฤษด้วยดีไหมคะ เห็นบางครอบครัวพูดภาษาอังกฤษกับลูกตั้งแต่เด็ก ตอนหลังเด็กก็พูดได้สองภาษา”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๓๘๘)

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย ใช้วิธีการเลี้ยงดูลูกแบบตะวันตกด้วยการอ่านนิทาน และหนังสือภาษาอังกฤษให้ลูกฟังก่อนนอนทุกคืน ทำให้ลูกของเธอรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น “คุณแก่รู้ศัพท์ภาษาอังกฤษเยอะ เพราะป่าน่านหนังสือภาษาอังกฤษให้แกฟังตอนกลางคืนบ่อย ๆ คงซึมซับไปเอง” (รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๑๔๖ – ๑๔๗) ปุษยาเล่าเรื่องพ่อให้ลูกรับรู้ เพื่อให้รู้ว่าเขามีพ่อเช่นเดียวกับเด็กคนอื่น เพียงแต่พ่อเขาเสียชีวิตไปแล้ว เธอไม่ปิดบังลูกเรื่องพ่อ บอกความเล่าเรื่องราวให้ลูกรู้ แม้เขาจะยังเป็นเด็กเล็กก็ตาม

“เธอเล่าเรื่องราวความกล้าหาญของกรินทร์ให้ลูกชายฟังตั้งแต่ยังแบเบาะ
เล่าเรื่องราวทุกอย่างของเขาให้ลูกฟัง เพื่อแกจะได้รู้จักและภาคภูมิใจในตัวพ่อที่ไม่
เคยได้เจอนอกจากรูปภาพ”

(รักร้าย, หน้า ๒๗)

ปู่ย่าเลี้ยงดูลูกชายตามคำแนะนำของแพทย์ เช่น ไม่ควรตีเด็ก เพราะเด็กยังอายุน้อย
ยังไม่รู้จักเหตุผล แต่ควรดูแลใกล้ชิด เป็นต้น

“แต่หมอบริจาคตัวของคุณบอกว่าไม่ควรตีลูกนะคะ...แต่เด็กอายุน้อยขนาด
นี้ แกไม่ค่อยมีเหตุมีผลหรอกค่ะ ต้องคอยควบคุมใกล้ชิดมากกว่าการทำโทษหลังทำ
ความผิด”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๑๔๗)

ปู่ยายังใช้วิธีการเลี้ยงดูลูกโดยมีการให้รางวัลสะสมเต็มตามเงื่อนไขที่ตั้งไว้ เมื่อ
สะสมเต็มครบไว้จะได้รางวัลที่ลูกต้องการ เช่น การไปที่สวนสนุก เป็นต้น

“ผู้เป็นแม่อมยิ้ม ขำความช่างตอรองของลูกชาย เพราะเธอตั้งกฎเอาไว้ว่าถ้า
ลูกชายสะสมดาวได้ครบหนึ่งร้อยดวงเมื่อไรจะพาไปที่สวนสนุก ซึ่งคุณชกรินทร์
สะสมอย่างตั้งอกตั้งใจ”

(รักร้าย, หน้า ๑๔๘)

จากตัวอย่าง ปารมิตา นั้นเลี้ยงดูบุตรตามแบบตะวันตก โดยการให้เด็กเล็กดูแล
รับผิดชอบตัวเองตั้งแต่เด็ก ๆ ไม่มีการป้อนข้าว อาบน้ำแต่งตัวให้ เหมือนกับการเลี้ยงดูของไทย แล
ปู่ยาก็เลี้ยงดูลูกแบบตะวันตก อ่านหนังสือนิทานภาษาอังกฤษให้ลูกฟังก่อนนอน ใช้จิตวิทยาการ
ให้รางวัล ด้วยการสะสมเต็ม เป็นต้น แม่สมัยใหม่เลี้ยงดูตามวิถีตะวันตกมากขึ้น ทั้งจากอ่านตำรา
คู่มือ การปรึกษาแพทย์แผนตะวันตก และการอ่านนิทาน โดยเฉพาะนิทานภาษาอังกฤษให้ลูกฟัง
ก่อนนอน แตกต่างการเลี้ยงดูลูกแบบไทย ที่คอยดูแลประคบประหงม ต้องป้อนข้าวป้อนน้ำ ดูแลทำ
ทุกอย่างให้ลูก

๓.๒ แม่ผู้สั่งสอน เป็นแม่ให้คำสั่งสอน เตือนสติลูก

แม่ลูกจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ มีหน้าที่การงานที่ดี หากบางครั้งบางเรื่องยามที่ลูกประสบ
ปัญหาในชีวิต แม่ก็ยังต้องให้คำตักเตือน อบรม สั่งสอน เพื่อเตือนสติกับลูก

ในนวนิยายของณารา พบแม่ผู้สั่งสอน ได้แก่ ปาลี แม่ของปุษยา จากเรื่องรักร้าย มัทนา แม่ของพิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน และราณี แม่ของปัทมา จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง ดังนี้

ปาลี แม่ของปุษยา จากเรื่องรักร้าย เธอห่วงใยเรื่องที่ปุษยาจะแต่งงานกับภานุวัฒน์ ด้วยความเกรงใจ ซึ่งแม่ของภานุวัฒน์ก็ไม่เห็นด้วยเช่นกัน เพราะรังเกียจที่ปุษยาเป็นแม่ม่ายลูกติด หากปุษยาแต่งงานไปก็อาจจะเกิดปัญหาในอนาคตได้ ปาลีจึงเตือนสติ ให้ปุษยาคิดทบทวนให้ดี

“ปาลีเดินตามมานั่งเก้าอี้ตรงข้ามลูกสาว ใบหน้าก่ดก่ลุ่มใจ...ปานแน่ใจแล้วหรือลูกเรื่องแต่งงานนะ เปลี่ยนใจตอนนี้ยังทันนะ...หล่อนถาม สำหรับตัวหล่อนเองนั้น ไม่เห็นด้วยกับการแต่งงานสักนิด แม้จะพอกพอกใจว่าที่ลูกเขยที่ให้ความช่วยเหลือมาตลอด แต่ที่แม่สามีนั่งงกเหลือเกิน...”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๔)

นอกจากนี้ปาลียังเตือนสติปุษยาให้คิดไตร่ตรอง ให้ดีก่อน ที่จะคบหากับผู้ชายคนใหม่

“แม้ว่าปานลองให้เวลาศึกษานิสัยเขาก่อน แล้วค่อยมาตัดสินใจดีไหม เพราะเรื่องราวทุกอย่างมันช่างรวดเร็วเหลือเกิน ถ้าปานคบกับคุณคนหนึ่งที่ ดีไม่ดีคุณวัฒน์จะคิด ไปได้ว่าปานเลิกกับเขาเพราะปานมีผู้ชายคนใหม่...ใช่จะ ถ้าเขามีใจให้ปานจริง เขาก็ต้องรอ”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๑๗๗)

ปาลีแม่ของปุษยา จากเรื่องรักร้าย ยังเตือนสติกรินทร์ เมื่อเขาเข้าใจเรื่องราวทุกอย่างดีแล้ว หากแก้แค้นกันเรื่องก็คงไม่มีวันจบสิ้น

“แม่รู้ว่ากรีฐฐ์สึกยังง รู้ว่าแพททำไม่ถูก แต่ถ้าจงเวรจองกรรมกันไป มันก็จะไม่รู้จักจบสิ้น เกิดมาชาติหน้าก็ต้องมาชดใช้กรรมกันอีก...ปาลีเตือน”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๓๗๒)

มัทนา แม่ของพิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน กล่าวเตือนสติให้พิรญาณ์คิดไตร่ตรอง การตัดสินใจที่จะเลิกกับสามีทั้งที่เธอกำลังตั้งครรภ์ มัทนาเตือนให้พิรญาณ์คิดถึงลูกที่กำลังจะเกิด เด็กไม่ควรมารับปัญหาของพ่อแม่ด้วย

“เรื่องพินกับนันทอจบบ แต่เรื่องหลานไม่จบ...ผู้เป็นมารดาชัดเจนก่อนที่บุตรสาวจะพุดจบประโยค...พินจะเลี้ยงลูกคนเดียวได้ยังไง เด็กที่เกิดมาจากความรักของพ่อและแม่ ต้องมากำพำเพราะปัญหาของผู้ใหญ่ แม้ว่า...มันไม่ยุติธรรมสำหรับแกเลย”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๓๑)

มัทนาเห็นความดีมีน้ำใจของสามีของพิรญาณ์ จึงเตือนให้พิรญาณ์คิดทบทวนถึงความดีของสามีของเธอ ยามที่เขาคอยช่วยเหลือดูแลยามที่พิรญาณ์ลำบาก

“เมื่ออยากให้พินลองถามใจตัวเองดูอีกครั้ง อยากให้ลูกลืมความแค้นของพ่อและแม่ไปเสีย แล้วลองถามตัวเองว่า พินรักนันทมากพอที่จะให้อภัยความผิดพลาดของพอกับแม่ของเขาได้หรือไม่ อย่าลืมว่าเมื่อเราลำบาก...ก็ได้เขายื่นมือเข้ามาช่วยเหลือโดยไม่ต้องการสิ่งใด ๆ ตอบแทนเลย น้ำใจของเขา แม่ไม่อาจมองข้ามไปได้ง่าย ๆ เช่นกัน...และที่สำคัญเวลานี้พินกำลังตั้งท้องลูกของเขา พินจะใจดำปล่อยให้ลูกเกิดมาไม่มีพ่ออย่างงั้นรี”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๓๕)

นอกจากนี้มัทนายังเตือนให้พิรญาณ์แยกแยะปัญหา ใช้วิจารณญาณ ไม่เอาปัญหาทุกอย่างมารวมกัน ซึ่งมัทนาเองก็ได้ทำเช่นนั้น ทำให้เธอยอมรับเรื่องที่เกิดขึ้น ได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข มัทนาจึงเตือนให้พิรญาณ์คิด เพราะอยากให้พิรญาณ์มีความสุข มีครอบครัวพร้อมหน้าพ่อแม่ และลูก

“และแม่เชื่อว่าความรักระหว่างพินกับนันทจะมากพอที่จะช่วยประสานรอยร้าวในครั้งนี้ได้อย่าเอาปัญหาของผู้ใหญ่เข้ามาเกี่ยวข้อง แม่ยอมรับเขาได้ แม้จะไม่ชอบในสิ่งที่แม่ของเขาทำ แต่เราก็ไม่จำเป็นต้องเจอกัน แม่เชื่อว่านันทจะเข้าใจ ไม่มีอะไรที่จะสมบูรณไปหมดทุกอย่าง แต่เราก็สามารถที่จะเลือกใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับสิ่งที่เราพอจะทำได้ โดยไม่ก้าวก่ายซึ่งกันและกันไม่ใช่หรือ...ทำไมแม่จะทำไม่ได้ เพื่อหลานของแม่ และพินลองถามตัวเองว่าพินจะทำเพื่อลูกได้หรือไม่”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๓๖)

ราณี แม่ของปิ่นทาร์รี่ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง ให้คำปรึกษาเรื่องการครองตนในครอบครัวแก่ปิ่นทาร์รี่ ราณีให้คำสอนเรื่องการดูแลสามี และการประคับประคองครอบครัวจาก

ประสบการณ์ของเธอ ทั้งสามีภรรยาต่างก็ต้องยอมรับซึ่งกันและกัน เพราะทุกคนต่างมีทั้งข้อดี ข้อบกพร่อง หากยอมรับกันไม่ได้ก็ควรจะเลิกกันไป

“จริงอยู่ที่แม่ต้องไล่ตามป้า เพราะต้องปกป้องกันไม่ให้เกิดเรื่องที่จะส่งผลกระทบต่อครอบครัวของเราได้ แม่พยายามที่จะประทับประคองครอบครัวของเราไปให้ตลอดรอดฝั่ง อีกทั้งเมื่อตัดสินใจร่วมทุกข์ร่วมสุขกับป้าแล้ว หนักนิดเบาหน่อยก็ต้องรู้จักให้อภัยกัน” ราณีสอนบุตรสาว

“เมื่อเรารู้สามีของเราเป็นคนแบบไหน...แม้เป็นสิ่งที่เราอาจจะไม่ชอบนัก แต่ถ้าสามารถมองข้ามไปได้ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสียบ้างได้ก็ดี ป้าก็เป็นผู้ชายคนหนึ่งไม่จำเป็นต้องสมบูรณ์แบบทุกอย่าง แต่ได้คะแนนแปดจากสิบก็ถือว่าน่าพอใจแล้ว ไม่มีใครได้เต็มสิบหรอกลูก แม้แต่ตัวเราเองก็เหมือนกัน อย่าคิดว่าเราดีทุกอย่าง ไม่มีข้อตำหนิอะไรเลย เราไม่รู้หรือว่าผู้ชายมองเห็นข้อบกพร่องของเราตรงไหนบ้าง เขาก็อาจจะให้คะแนนเราในมุมมองของเขา แล้วสองฝ่ายก็ต้องมาคุยว่า ยอมรับข้อบกพร่องของกันและกันได้หรือไม่ ถ้ารับได้ครอบครัวก็จะคงอยู่ต่อไป แต่ถ้ารับไม่ได้จริง ๆ ...”

“ก็ควรหย่าซะไหมคะ” ปันฑารีย์ต่อให้

“จะลูก...ถ้าต่างฝ่ายต่างไม่สามารถยอมรับจุดบกพร่องของอีกฝ่ายได้แล้ว แม่ก็ไม่เห็นประโยชน์ที่จะทนอยู่ด้วยกันอีก”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๕๕ – ๒๕๖)

จากตัวอย่าง แม่มีบทบาทในการอบรม สั่งสอน ให้คำปรึกษากับลูก แม้ลูกจะโตเป็นผู้ใหญ่มีหน้าที่การงาน หากลูกทำตัวไม่ถูก แม่ก็ต้องให้การอบรมสั่งสอน ปาฐาให้คำตักเตือนกับบุษยาลูกสาวของเธอ และกรินทร์ลูกเขย มีทนายให้คำสั่งสอนตักเตือนพิรุธในเรื่องครอบครัวของเธอ และราณีให้คำแนะนำ สั่งสอนปันฑารีย์ในเรื่องการครองเรือน

๓.๓ แม่ผู้สนับสนุน เป็นผู้ช่วยเหลือ สนับสนุนให้ลูกมีความสุข

แม่เป็นผู้สนับสนุนลูกในเรื่องต่าง ๆ แม้บางเรื่องเป็นการยากที่จะยอมรับ แต่ก็ให้การสนับสนุน เพื่อให้ลูกมีความสุขในชีวิต และยอมรับในการตัดสินใจของลูกอย่างเข้าใจ โดยเฉพาะเรื่องการเลือกคู่ครอง การเลือกทางเดินชีวิตของลูกด้วยการตัดสินใจของลูกเอง แม้จะห่วงกังวล แต่ก็ไม่ปรีปากบ่น ต่อว่าให้ลูกเสียใจ แม่ยอมรับการตัดสินใจของลูกได้เสมอไม่ว่าอย่างไรก็ตาม

ในนวนิยายของฉรรษา พบแม่ผู้สนับสนุน ได้แก่ สุพรรณษา แม่ของทิพย์ธารา จากเรื่องธาราหิมาลัย วาสนา แม่ของวิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา ประภาพร แม่ของปรินทร์ จากเรื่องโซ่เวรี และราณี แม่ของปันฑารีย์ จากเรื่อง ปลาไหลป้ายแดง ดังนี้

สุพรรณษา แม่ของทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย เมื่อรู้ว่าทิพย์ธาราตั้งครรภ์กลับมาบ้าน และทิพย์ธาราตัดสินใจเก็บลูกไว้ โดยไม่มีการแต่งงาน และไม่มีพ่อเด็ก สุพรรณษาก็พยายามทำใจยอมรับแม้จะไม่ง่าย และไม่ต่อว่าทิพย์ธาราให้เสียใจ ด้วยเข้าใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และจะเลี้ยงดูหลานให้ดี

“ทุกคนในบ้านทราบเรื่องการตั้งครรภ์ของทิพย์ธารา...สุพรรณษายอมรับความจริงได้ไม่ถนัดนัก แต่ก็เข้าใจว่าทิพย์ธาราและภูวนศนั้นรักกันจากใจจริง หากต้องตัดสินใจแยกกันเดินคนละทางเพราะความจำเป็น จึงมิได้ตำหนิการกระทำของบุตรสาว ด้วยเกรงว่าเธอจะเสียใจมากกว่านี้ จึงตั้งใจจะเลี้ยงดูหลานในท้องด้วยความยินดี”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๔๖๐)

วาสนา แม่ของวิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เมื่อวิมาลาตัดสินใจจะแต่งงานที่เกิดจากความรักเท่านั้น วิมาลาจึงต้องพูดคุยกับแม่ของเธอให้เข้าใจ และยอมรับในการกระทำและความคิดของเธอ แม่แม่ของเธอจะไม่เห็นด้วยนัก แต่ที่สุดแล้วก็ยอมรับในการตัดสินใจของวิมาลา และยอมให้วิมาลาทำตามต้องการ

“ถ้าน้ำผึ้งจะแต่งงาน น้ำผึ้งอยากจะทำเพราะความรัก โดยไม่มีเรื่องเงินเกี่ยวข้อง แม่จะเห็นด้วยกับน้ำผึ้งไหมคะ...ตามใจ ชีวิตของแม่โซคร้ายมาตลอด จึงไม่เคยเห็นว่าความรักมันจะทำให้ล้มตรงไหน แต่ถ้าลูกตั้งใจอย่างนั้น แม่ก็ขออวยพรให้ลูกโชคดี...วิมาลาน้ำตาซึม ที่ท่านเข้าใจเธอในที่สุด”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๔, หน้า ๔๒๐)

นอกจากนี้วาสนา แม่ของวิมาลา ก็เข้าใจถึงสิ่งที่วิมาลาต้องการ เธอไม่เห็นด้วยกับวิมาลาเท่าใดนัก แต่ก็ทำใจยอมรับในสิ่งที่วิมาลาต้องการ

“แม่คะ...อะไร?...วาสนาก็มองคนท้อง ที่กำลังลุกขึ้นนั่งกลางเตียง หล่อนมองเข้าไปในดวงตาอ่อนหวานของบุตรสาว ก็เข้าใจสิ่งที่เธอถ่ายทอดออกมา...น้ำผึ้งขเถอะนะคะ...ก็...หล่อนอีกอัก ก่อนจะสะบัดหน้าไปทางอื่น...วาสนาตอบอย่างไม่ใคร่พอใจนัก แต่เมื่อเห็นสายตาของวิมาลา จึงพูดต่ออย่างปลง ๆ...ไหน ๆ ก็ท้องโตขนาดนี้ แค่อัจฉริยจัดการพอเป็นพิธีเสียหน่อยก็พอแล้ว”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๔, หน้า ๕๓๐)

ราณี แม่ของปัทมา จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เมื่อรู้ว่าปัทมาตัดสินใจหย่ากับ พิษฐ์ ทั้งที่ตั้งครรภ์ ราณีก็เข้าใจว่าปัทมาไม่รู้สึกรังไร ยอมรับในการตัดสินใจ พร้อมทั้งช่วยเหลือ ดูแลทุกอย่างตามที่ปัทมาต้องการ สนับสนุนการตัดสินใจของปัทมา แม้ว่าหลังการหย่าแล้ว ปัทมาจะต้องเป็นแม่ลูกติด ราณีก็ยอมตามที่ปัทมาต้องการ

“ราณีพยักหน้าเข้าใจบุตรสาวเป็นอย่างดี เพราะเพิ่งคุยกันเรื่องนี้ไม่นาน จึง เคารพการตัดสินใจของเธอที่ไม่อยากต้องไล่ตามสามีไปตลอดชีวิตเหมือนหล่อน”
(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๕๓)

ประภาพร แม่ของปรินทร์ จากเรื่องโซ่เวรี เมื่อลูกชายของเธอต้องการแต่งงาน และขอ อนุญาตเปลี่ยนนามสกุล ไปใช้นามสกุลของภรรยา เธอก็ยอมตามการตัดสินใจของลูกอนุญาต และ สนับสนุนเขา เพื่อความสุขของลูกชาย และหลาน ๆ

“ผมปรึกษาแม่แล้ว และท่านก็อนุญาตให้ผมแต่งงานเข้าบ้านคุณอา ผมจะ เปลี่ยนไปใช้นามสกุลของคุณอา ลูก ๆ ของผมก็จะใช้นามสกุลอิศเรศ”
(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๔๕๒)

จากตัวอย่าง เห็นได้ว่า แม่แม่จะไม่เห็นด้วยกับลูกในหลาย ๆ เรื่อง แต่ก็ยังยอมรับและ สนับสนุนการตัดสินใจและการกระทำของลูก โดยไม่สนใจว่าสังคมจะครหาหรือไม่ ไม่ว่าเรื่องที่ ลูกสาวตั้งครรภ์แล้ว แต่ไม่ยอมแต่งงาน แม่จะไม่เห็นด้วยอย่างไร ก็ยังยอมรับ ไม่ตำหนิ แม่จะเป็น การกระทำที่ผิดประเพณี ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของครอบครัวก็ตาม แม่ที่ยอมรับการตัดสินใจให้ ลูกสาวหย่า และจะมีสถานภาพเป็นแม่เฒ่า ซึ่งในสังคมไทยยังมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผู้หญิงที่เป็นแม่เฒ่า แต่แม่ก็ยังยอมพร้อมทั้งสนับสนุนลูกตามที่ลูกตัดสินใจ และเรื่องการเปลี่ยนนามสกุลของลูกชาย ไปใช้นามสกุลของผู้หญิงหลังการแต่งงาน ในสังคมไทยแบบปิตาธิปไตยที่ชายเป็นใหญ่ นั้น เมื่อ แต่งงานแล้วผู้หญิงจะต้องเปลี่ยนไปใช้นามสกุลของผู้ชาย ลูกชายต้องสืบสกุลไม่ใช่ลูกสาว ปัจจุบัน มีกฎหมายที่ทำให้ผู้หญิงและผู้ชายเสมอภาคกันในการสืบสกุลของแต่ละฝ่าย อยู่ที่การตกลงยินยอม กันทั้งสองฝ่ายว่าจะเลือกใช้นามสกุลหลังการจดทะเบียนสมรสอย่างไร การมีลูกชายไว้สืบสกุลนั้น จึงผ่อนคลายเป็น ลูกผู้หญิงก็สืบสกุลได้เช่นกัน

๓.๔ แม่เลี้ยงเดี่ยว เป็นแม่ที่ดูแลลูกลำพังเพียงลำพังด้วยตนเอง

แม่มีบทบาทในการเลี้ยงดูลูก ปัจจุบันมีแม่เลี้ยงเดี่ยวทั้งที่เปิดเผยและไม่เปิดเผย สถานะด้วยเหตุผลจำเป็น แต่ในความเป็นแม่แล้ว แม่ทุกคนรักลูกของตนเสมอ ต่างก็อดทน เข้มแข็ง

กล้าแกร่งที่เลี้ยงดูลูกด้วยตนเองเพียงลำพัง ไม่มีพ่อเด็กมาช่วยรับผิดชอบดูแล ในขณะที่เดียวกันแม่จะมีครอบครัวที่สมบูรณ์ มีพ่อ แม่ ลูก แต่สถานภาพและบทบาทของแม่ในปัจจุบันนั้นต้องทำงานทั้งในบ้านและนอกบ้าน จึงต้องเลี้ยงดูบุตรพร้อมกับรับผิดชอบการทำงานไปพร้อมกันด้วย เป็นแม่ที่เข้มแข็งรับผิดชอบดูแลทุกอย่าง

ในนวนิยายของฉรรษา พบแม่เลี้ยงเดี่ยวได้แก่ ปารมิตา จากเรื่อง โഴ้เวรี และปุษยา จากเรื่องรักร้าย ดังนี้

ปารมิตา จากเรื่อง โซ้เวรี เมื่อเห็นหน้าลูก ก็เกิดความรักลูกทันทีด้วยสัญชาตญาณของความเป็นแม่

“ปารมิตามองตาม...นั่นหรือคือลูกของเธอ...เด็กตัวเล็กกระฉิวหลิวมีเลือดเกาะเต็มตัว ร้องไห้ราวกับจะขาดใจ...ปารมิตามองใบหน้ายับย่นสีแดงก่ำที่มีผมดกดำเต็มศีรษะแล้วไม่เห็นความหล่อสวยอย่างที่หมอบอกเลย แต่ไม่ว่าเด็กจะจี๋หรืออย่างไร...ความรู้สึกละหนึ่งก็ท่วมท้นเต็มหัวใจ...คือความเป็นเจ้าของที่ผุดขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่...ลูกแม่...”

(โซ้เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๒๕)

ปารมิตา แม่เธอจะไม่รู้ว่าพ่อเด็กเป็นใคร และเธอก็เกลียดผู้ชายคนนั้น แต่เมื่อได้อุ้มสัมผัสตัวลูก เธอก็เกิดความรักต่อลูกของเธอ

“แม่คิดว่าตนเกลียดแสนเกลียดสายเลือดของผู้ชายคนนั้น หากพอได้โอบอุ้มเลือดเนื้อเชื้อไข...ที่เป็นของเธอถึงหนึ่ง ความรัก ความหวังหาอาหารก็ค่อย ๆ ก่อเกิดขึ้นอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว มีที่ประทับประคองโอบอุ้มลูกไว้แนบบอกด้วยความหวังไข”

(โซ้เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๗)

ปารมิตาเลี้ยงดูลูกฝ่าฝืนในฐานะน้องบุญธรรม โดยไม่กล้าบอกความจริงกับพ่อแม่ของเธอ เธอจึงไม่เปิดเผยสถานภาพแม่ของเธอต่อคนอื่น ๆ แต่ปารมิตาก็ยังได้รับความชื่นชมจากปรินทร์ว่าเธอเป็นผู้หญิงที่กล้าและแกร่ง สามารถเลี้ยงดูลูกได้ดี

“...พร้อมกับนึกชมว่าปารมิตาเก่ง สามารถเลี้ยงลูกดี แม่ต้องเหนื่อยยากเลี้ยงทั้งสองมาตามลำพังก็ตาม...แค่รู้ว่าเธอไม่ทำลายลูกในท้องทั้ง ทั้งยังอดทนอดกลั้นฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ มาจนบัดนี้ได้ เขาก็ชื่นชมเธอหนักหนาว่าเป็นผู้หญิงที่มีหัวใจกล้าแกร่ง และรักเธอมากขึ้นไปอีก”

(โซ้เวรี, หน้า ๒๕๘)

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย เปิดเผยการตั้งครรภ์ เลี้ยงดูบุตรในฐานะแม่เลี้ยงเดี่ยว เมื่อคู่รักของเธอได้หายสาบสูญไป ปุษยาก็เลี้ยงดูลูกโดยลำพัง ไม่ปิดบังสถานภาพว่าเธอมีลูกแล้วต่อใคร ๆ เป็นผู้หญิงที่กล้าหาญ เข้มแข็ง เพื่อการเลี้ยงดูลูกชายของผู้ชายที่เธอรักมาก

“เมื่อกรินทร์หายสาบสูญไประหว่างการปฏิบัติกรลับสุดขอด และปุษยา กลับมาเมืองไทยพร้อมอุ้มท้องลูกกรินทร์ แล้วลูกสาวเธอก็ใจเด็ดเมื่อตัดสินใจให้กำเนิด กุญชรกรินทร์ โดยไม่สนใจว่าคนรอบข้างจะครหาว่าอะไร”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๔๗)

จากตัวอย่าง สถานภาพและบทบาทของแม่ มีสถานภาพแม่เลี้ยงเดี่ยวมากขึ้น มีทั้งเปิดเผยและไม่เปิดเผยสถานะของตน และบางคนไม่เปิดเผยว่าพ่อเด็กเป็นใคร ยอมรับสถานะแม่เลี้ยงเดี่ยวเลี้ยงดูลูกโดยลำพัง ซึ่งก็มีปรากฏให้เห็นในสังคมปัจจุบัน มีดารามีชื่อเสียงบางคนที่ตั้งครรภ์เป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวอย่างเปิดเผยสถานะ เลี้ยงดูลูกเพียงลำพังโดยไม่เปิดเผยชื่อพ่อของเด็ก เธอจึงเป็นผู้หญิงที่กล้าหาญและเข้มแข็ง ในการดำเนินชีวิตในสังคมยอมรับคำครหานินทา สถานภาพและบทบาทแม่ของผู้หญิงสมัยใหม่อีกด้านหนึ่ง ผู้หญิงจึงต้องเข้มแข็ง มีความรับผิดชอบสูงขึ้น นอกจากนี้ยังมีผู้หญิงสมัยใหม่ที่ตัดสินใจจะอยู่ในสถานะแม่เลี้ยงเดี่ยวด้วยตนเอง เช่น ทิพย์ธารา เมื่อเธอไม่สามารถแต่งงานกับคนรักได้ แม่เธอจะตั้งครรรค์แล้ว เธอก็ตัดสินใจที่จะเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวดูแลลูกด้วยตนเอง และปัทมาธิ์ เมื่อเธอพบว่าสามีไปนอนกับผู้หญิงอื่นเป็นการนอกใจกัน เธอก็ตัดสินใจขอหย่าทันที ทั้ง ๆ ที่เธที่ตั้งครรรค์ได้สี่เดือนแล้ว เธอก็ไม่บอกสามี ตั้งใจจะดูแลเลี้ยงดูลูกด้วยตนเอง เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีความมั่นใจในตัวเอง กล้าตัดสินใจ ฟังพาตัวเองได้

๓.๕ แม่ผู้ใส่ใจดูแล เป็นแม่ที่ใส่ใจลูกในทุก ๆ เรื่อง

บทบาทหน้าที่การดูแลลูกของแม่นั้นมีมากมาย และไม่เคยสิ้นสุด แม่ลูกจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ สถานภาพและบทบาทของแม่ก็ไม่เคยเปลี่ยนไปโดยเฉพาะแม่ในสังคมไทย จะดูแลตั้งแต่เรื่องอาหารการกิน จนถึงความรู้สึกต่าง ๆ ของลูก ฝ่าห้วงโยดูแล รับรู้ทุกข์สุขของลูกตลอดเวลา

ในนวนิยายของฉรรษา พบแม่ผู้ใส่ใจดูแล ได้แก่ ปาลี แม่ของปุษยาจากเรื่องรักร้าย ปารมิตา จากเรื่องไซเวรี่ บัวตอง แม่ของนายิกาจากเรื่องสัมพันธ์หวานน้ำตาลเปรี้ยว และวาสนา แม่ของวิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา ดังนี้

ปาลี แม่ของปุษยา จากเรื่องรักร้าย ใส่ใจคอยดูแลลูกสาว ในเรื่องการคบหาผู้ชาย ปาลีให้ความไว้วางใจ เชื่อใจ รับรู้เรื่องความสัมพันธ์ของปุษยากับกรินทร์ เห็นทั้งคู่มาตั้งแต่เด็ก ฝ่ายชายก็แสดงความจริงใจในการคบหา เธอจึงยอมให้ปุษยาคบหากับกรินทร์

“ปาลิมองเห็นความเปลี่ยนแปลง แต่ก็ไม่เข้าไปขัดขวาง เพราะเห็นว่าทั้งสองนั้นรักและผูกพันกันมาแต่เด็ก อีกทั้งยังอยู่ห่างไกลกัน หล่อนจึงไม่ห่วงเรื่องความสัมพันธ์เกินเลยก่อนวัยอันควร ก่อนกรีนทรีกลับอเมริกาในปีนั้น เขาเข้ามาคุยเปิดเผยความรู้สึกที่มีต่อปุษยา ปาลิโลงใจที่กรีนทรีบอกจะรอลูกสาวหล่อน จึงทำให้หล่อนสบายใจเมื่อปุษยาได้ทุนนักเรียนแลกเปลี่ยนไปอเมริกา”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๔๒)

นอกจากนี้ ปาลิ แม่ของปุษยา จากเรื่องรักร้าย แม่ปุษยาจะโตและมีลูกแล้วก็ตาม เธอก็ยังดูแลปุษยาอยู่เสมอ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ยังคงทำหน้าที่แม่อยู่ทั้งชีวิต

“...แม่ตัดอาหารจีนไว้แล้ว รอปานมาถึงก็อุ่นกินได้ทันที...ไม่เป็นไร กินมาแล้วก็แล้วไป เดี่ยวแม่จะไปเก็บสำหรับเอาไว้กินพรุ่งนี้ก็แล้วกัน”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๘๒ – ๘๓)

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี คูแล เอาใจใส่ลูก เธอจัดเตรียมขนมไว้ในกระเป๋า เพื่อเวลาที่ลูกหิว ก็จะมีขนมไว้ให้ลูกได้กินรองท้องก่อน

“ปารมิตาไม่ขัด...ส่วนมือก็สาละวนค้นหาคุกกี้ช็อกโกแลตชิพของโปรดเด็กน้อยออกมายื่นให้คนละอัน”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๖๔)

นอกจากนี้ปารมิตา ในความเป็นแม่นั้นจะคอยดูแลห่วงใยลูก ๆ ตลอดเวลา ไม่ว่าจะลูกจะทำสิ่งใดอยู่ แม่ก็จะจับตามองตลอดเวลา ด้วยความห่วงใย

“ปารมิตาไม่คัดค้าน...ตามลงไปเล่นน้ำกับเด็กทั้งสอง จนเหนื่อยจึงปล่อยให้เด็ก ๆ ขุดทรายเล่นกันตามลำพังกับพี่เลี้ยง...หากสายตาของเธอคอยจับจ้องไปยังเด็กน้อยทั้งสองที่วิ่งตีกัดไปมา ไม่อยู่นิ่งด้วยความสุขใจ”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๗๑)

นอกจากนี้ ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี ตัดสินใจเลี้ยงลูกในฐานะน้อง แม่จะดูแลเอาใจใส่อย่างดี แต่ในด้านจิตใจ เด็ก ๆ ก็ยังต้องการมีพ่อแม่เหมือนคนอื่น ๆ ทำให้เธอต้องกลับมาทบทวนความคิด แม้ทุกอย่างที่เธอทำด้วยความรักและห่วงใย แต่ก็ยังเป็นเพียงความคิดเธอฝ่ายเดียว เมื่อลูก

เรียกร้อง เธอจึงได้รับรู้ และเอาใจใส่ความรู้สึกของลูกด้วย แม้นอกจากดูแลด้านร่างกายแล้ว ด้านจิตใจก็ต้องเอาใจใส่ด้วยเช่นกัน

“...วันนี้...พีมีดาเป็นแม่พวกเรา แล้วพ่อปรินทร์เป็นพ่อของพวกเรานะคะ... ยังไงก็ตั้งใจที่มีพ่อกับเขาเหมือนกัน...เธอพยักหน้ารับ หลังจากรู้ว่าความต้องการของบิดาและมารดาไม่ได้เป็นปัจจัยเดียวที่จะต้องคำนึงถึง ความรู้สึกของลูก ๆ เธอด้วยเช่นกันที่จะต้องนำมาประกอบในการตัดสินใจของเธอด้วย”

(โช่วเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๓๔๔ - ๓๔๖)

บัวตอง แม่ของนായിกา จากเรื่องสี่หมวนน้ำตาลเปรี้ยว รับรู้ถึงความทุกข์ใจของนായിกา แม้นായിกาจะไม่เคยพูดให้ฟัง พยายามไม่แสดงให้เห็น แต่บัวตองก็ยังสังเกต และรู้ถึงความรู้สึกของลูกด้วยความห่วงใย

“บัวตองซึ่งเดินลงมาสมทบหนุ่มสาวเป็นคนสุดท้าย มองชายหนุ่มที่โอบเอวของบุตรสาวเอาไว้ แล้วก็ยกมือไหว้ด้วยดวงตาเป็นประกายเต็มไปด้วยความสุข...พ่อหนุ่มคนนี้สินะที่ทำให้หน้าน้ำตาลมาตั้งหลายเดือน...บัวตองเอ่ยขึ้น...แม่รู้ด้วยหรือคะ...นായിกาหน้าเสีย เธอพยายามซุกซ่อนความหมองเศร้าไม่ให้มารู้ แต่ท่านก็ทราบจนได้...มีหรือที่ลูกไม่สบายใจแล้วคนเป็นแม่จะไม่รู้...บัวตองตอบบุตรสาวยิ้ม ๆ”

(สี่หมวนน้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๒๕๗)

วาสนา แม่ของวิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เมื่อรู้ว่าวิมาลาส่งเงินเดือนที่เธอได้รับทั้งหมดมาให้ที่บ้าน ก็ห่วงใยวิมาลาจะเอาเงินที่ไหนจับจ่ายใช้สอย และจ่ายค่ากินอยู่ แม้จะต้องการเงินและความสุขสบายมากแค่ไหน แต่ความห่วงใยลูกสาวก็มีมากกว่าความสุขสบายทั้งหมด

“...นี่บอกว่าคุณส่งเงินเดือนมาให้หมดเลยรี แล้วจะเอาที่ไหนกิน ตอนนี้อครัวก็ซ่อมเสร็จแล้ว เก็บไว้ใช้บ้างก็ได้ เอาแค่น้ำยา ค่าใช้จ่ายในบ้านนิดหน่อยก็พอ เป็นสาวเป็นแล้ว หัดหาซื้อเสื้อผ้าสวย ๆ งาม ๆ ใส่บ้างสิ...”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๔๑๘)

จากตัวอย่าง แม่ก็ยังห่วงใยดูแลลูกทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ด้านร่างกายคอยห่วงใยดูแลให้ลูกกิน ปลอดภัย เช่น การดูแลของป่าติดต่อปุษยา และปารมิตาต่อลูกแฝดของเธอ การดูแลด้านจิตใจ แม่ก็ต้องเอาใจใส่ลูก ไม่ตัดสินใจโดยใช้ความคิดของแม่ฝ่ายเดียว ลูกก็มีความคิดความ

ต้องการของเขา เช่น ปารมิตาที่ตัดสินใจเลี้ยงลูกโดยไม่มีพ่อ แต่ลูกก็ยังต้องการมีพ่อแม่เหมือนเด็กคนอื่น ๆ ทั่วไปนั่นเอง นอกจากนี้ บัวตอง แม่ของนายิกา ก็ห่วงใยนายิกา คอยสังเกตดูอาการ แต่ไม่เอ่ยถามให้นายิกาลำบากใจ เพราะห่วงใยความรู้สึกของนายิกาที่กำลังทุกข์ และวาสนา แม่ของวิมาลา แม้เธอจะชอบความสุขสบายมีเงินใช้จ่ายไม่ขาดมือมากแค่ไหน เธอก็ห่วงใยลูกมากกว่า ไม่ว่าจะลูกรจะเป็นอย่างไร จะเติบโตไปมากแค่ไหน แม่รักและห่วงใยลูกทั้งชีวิต

๓.๖ แม่ผู้รู้ผิดชอบ เป็นแม่ที่เรียนรู้ชีวิต รู้ข้อผิดพลาดของตน และปรับปรุงแก้ไข

การเป็นแม่ที่ดีนั้น ใช่ว่าทุกคนจะสามารถเป็นได้ดีสมบูรณ์แบบ การเป็นแม่ก็ต้องเรียนรู้ทั้งถูกผิด เมื่อรู้ว่าทำผิด ก็ยอมรับ และแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น ลูกก็ต้องเข้าใจแม่ เรียนรู้ไปทีละนิดว่าแม่ได้ทำให้ลูกในทุก ๆ สิ่ง ไม่เพียงแต่ความคาดหวังที่จะให้แม่เข้าใจลูกเท่านั้น แต่ลูกก็ควรเข้าใจด้วยว่าแม่เองก็ต้องการให้ลูกได้ตระหนักในความรักความเข้าใจที่แม่มีต่อลูกด้วยเช่นกัน แม่ก็สามารถทำผิดได้ แต่เมื่อรู้ว่าผิด ก็ยอมรับ รับผิดชอบ และหาวิธีแก้ไขความผิดนั้น ให้ลึกลับหายไป (คณะอนุกรรมการการศึกษาอาชีพและวัฒนธรรม สำนักนายกรัฐมนตรี, ๒๕๓๕, หน้า ๒๑)

ในนวนิยายของฉรร่า พบแม่ผู้รู้ผิดชอบ ได้แก่ มัทนา แม่ของพิรญาณ์ และเปรมสุดา แม่ของปาณัท จากเรื่องไฟรักเกมร้อน และนลินี แม่ของเดชิน จากเรื่องทะเลไฟ ดังนี้

มัทนา แม่ของพิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน เมื่อรู้ว่าปัญหาของพิรญาณ์เกิดจากเรื่องของเธอกับสามีเป็นต้นเหตุ เธอจึงต้องแก้ไขเรื่องทั้งหมด ก่อนที่ปัญหาจะบานปลายจนเกินแก้ไข เธอยอมรับความผิดพลาดที่เกิดขึ้น ทบทวน และใช้สติ จนสามารถแก้ปัญหาให้ผ่านไปได้ด้วยดี

“แม่เสียใจ...ที่แม่เห็นแก่ตัว...ทำให้ลูกให้หลานต้องมารับกรรม..มัทนาน้ำตไหลรินตามบุตรสาว ซึ่งหันมามองด้วยความตกใจที่ได้ยินเสียงพูดเจือสะอื่น... ทั้งหมดเป็นความผิดของแม่เอง ที่ยอมรับความจริงไม่ได้จนถึงกับล้มป่วย ถ้าแม่เข้มแข็ง ปัญหาทุกอย่างก็จะไม่บานปลายถึงเพียงนี้ บริษัทของเราไม่ต้องอยู่ในภาวะลำบาก ลูกไม่ต้องมาแบกรับภาระทั้งหมด และพันซังก็คงจะไม่หนีไป แต่...แม่อ่อนแอเกินไป...เมื่อก่อนแม่รักพ่อของหนูเกินกว่าจะยอมรับความจริงนั้นได้”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๓๑ – ๓๓๒)

“ดังนั้นปัญหาของลูกกับนันท ก็ต้องโทษความอ่อนแอของแม่ด้วยเช่นกันที่ผลักดันให้ลูกเกิดความรู้สึกเคียดแค้นชิงชัง...”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๘๐)

เปรมสุดา แม่ของปาลัท จากเรื่องไฟรักเกมร้อน เธอยอมรับว่าปัญหาทั้งหมดที่เกิดขึ้นเกิดจากเธอที่อ่อนแอ ต้องการหาที่พึ่งและคนดูแล จนยอมเป็นภรรยาบ่อย และเป็นเหตุให้เกิดเรื่องราวร้าย ๆ ขึ้น เธอก็ยอมรับความผิดพลาดที่เกิดขึ้น และรับผิดชอบ ด้วยการยอมเสียผู้ใหญ่ไป ขอร้องอ้อนวอนลูกสาวของสามีเพื่อยกโทษให้

“ให้อภัยนนท์เถอะนะคะคุณพิณ เขารักคุณพิณมาก เขากับคุณยังมีอนาคตด้วยกันอีกไกล...อย่าลงโทษเขามากเลยนะคะ ขอให้คิดถึงความรักที่เขามีต่อคุณพิณ ขอให้คิดถึงลูก ถ้าคุณพิณพอจะละวางความเกลียดชังที่มีต่อน้ำลงได้บ้าง คุณพิณก็จะได้รับครอบครัวที่อบอุ่น มีสามี และมีลูก ๆ ที่น่ารัก อย่าให้ความโกรธทำลายชีวิตคุณพิณอีกเลยคะ น้ำจะเป็นฝ่ายไปเอง คุณพิณจะไม่ต้องเห็นน้ำอีก”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๖๖)

เปรมสุดา ขอร้องอ้อนวอนพิรณณาให้ยกโทษให้ลูกชายของเธอ และยอมรับความผิดทั้งหมดเพียงคนเดียว

“เปรมสุดาขยับเข้ามาชิดเตียง อ้อนวอนหญิงสาวด้วยสายตา..ได้โปรดเถอะคะคุณพิณ...ให้คนผิดคนนี้ได้รับโทษเพียงคนเดียว อย่าโกรธอย่าเกลียดคนน้ที่เลยนะคะ เพื่ออนาคตอีกยาวไกลของคุณ ของนนท์ และลูกในท้องของคุณพิณจะได้มีพ่อ เป็นครอบครัวที่อบอุ่น อย่าให้อีกหนึ่งครอบครัวต้องมาแตกแยกเพราะน้ำเลย”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๖๘)

นอกจากนี้เปรมสุดาก็ยอมรับเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้น แม้อาจจะทำให้เธอมีปัญหา กับสามีก็ตาม แต่เธอก็เลือกที่จะแก้ไขความผิดพลาด และรับผิดชอบกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น

“แล้วท่านจะเข้าใจอะ..เปรมสุดาบอก...อนาคตของลูกกับคุณพิณสำคัญกว่าความต้องการที่เห็นแก่ตัวของแม่ ดังนั้นแม่คิดว่าถึงเวลาแล้วที่แม่ควรจะแก้ไขสิ่งที่ผิดนี้เสียที”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๘๘)

นลินี แม่ของเตชิน จากเรื่องทะเลไฟ เธอจมอยู่กับความเกลียดแค้นสามี ที่เขามีภรรยาบ่อย และเธอก็เกลียดผู้หญิงทุกคนที่ชิดใกล้สามี และลูกชายเธอ โดยเฉพาะพศิกา แต่เมื่อลูกชายของเธอบอกเล่าการกระทำของคนสนิทของเธอ อีกทั้งสามีเธอก็ยังพุดตรงกันกับลูกชาย เธอจึงนึกคิด

เห็นตัวเองทั้งความคิดและการปฏิบัติตัว เธอจึงยอมรับว่าเธอนั้นผิดพลาด และปรับปรุงตัวเอง ซึ่งอาจจะต้องใช้เวลาด้วย

“หลังจากเกิดปัญหา หล่อนก็หมกมุ่นอยู่กับความคับแค้นใจและชิงชัง สุภารัตน์บอกเล่าแต่สิ่งที่ทำให้หล่อนแค้นเคืองและโกรธอนุพงศ์มาตลอดหลายปี... สิ่งเหล่านี้...สามีของหล่อนเห็น บุตรชายก็เพิ่งเห็น...เป็นหล่อนเองที่คัดค้านอยู่แต่ในความคิดแต่ว่าได้รับความซื่อสัตย์และจริงใจจากสุภารัตน์ตลอดมา...นลินีหยิบกระดาษทิชชู เช็ดน้ำตา ก่อนจะพยักหน้าช้า ๆ และกระซิบตอบ...แม่จะพยายามลูก...ขอเวลาให้แม่ หน่อยก็แล้วกัน”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๔๒๘ - ๔๓๐)

แม่ทุกคนล้วนต้องการเป็นแม่ที่ดี แต่การเป็นแม่ที่ดีนั้น ไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนเกิดมาแล้วจะทำได้เลย แต่ต้องค่อย ๆ เรียนรู้ถูกผิด มีความรับผิดชอบ ดูแลปรับปรุงตัวเอง ให้ดีขึ้น แม่ก็เป็นคนปกติธรรมดาคนหนึ่ง จึงทำผิดพลาดได้ แต่ต้องยอมรับตัวเองให้ได้ว่าผิดพลาดเรื่องอะไร และปรับปรุงแก้ไข เป็นประสบการณ์ที่เรียนในชีวิต ไม่ให้ผิดพลาดซ้ำ เป็นตัวอย่าง นำประสบการณ์นี้เป็นบทเรียน ไปอบรมสั่งสอนลูกได้

๓.๗ แม่ผู้วิปลาส เป็นแม่ที่ไม่ทำหน้าที่ของแม่ที่ดี

แม่บางคนก็ไม่สามารถทำหน้าที่แม่ที่ดีได้ เพราะแม่ที่มีปัญหาทางจิต เป็นผลมาจากการเลี้ยงดูจากครอบครัวของแม่ด้วย การทำหน้าที่แม่ไม่ดีก็ผลกระทบต่อลูก

ในนวนิยายของฉารา พบแม่ผู้วิปลาส ได้แก่ อรปริยา จากเรื่องบ่วงวิมาลา ดังนี้

อรปริยา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอมีอารมณ์รุนแรงแปรปรวน เพราะตั้งแต่วัยเด็ก พ่อของเธอชอบใช้ความรุนแรง เขาเป็นคนเกรี้ยวกราด อารมณ์ร้าย โมโหก็ทุบตีเมียกับลูกเป็นประจำ ทำให้อรปริยามีอาการผิดปกติทางจิต ส่งผลให้เธอมีอารมณ์ฉุนเฉียว เกรี้ยวกราด ไม่สามารถระงับอารมณ์ได้ เธอจึงทุบตีลูกสาว จนลูกสาวกลายเป็นเด็กขี้กลัวหวาดผวา แม้อรปริยารักษาอาการทางจิตอยู่นาน แต่ก็ไม่หายขาด อรปริยายังแอบไปมีสัมพันธ์กับผู้ชายคนอื่น และร่วมกันโกงเงินของสามี สุดท้ายอรปริยาที่ต้องโทษ ถูกดำเนินคดีลงโทษตามกฎหมาย

“...แต่หลัง ๆ ผมเริ่มมองเห็นอารมณ์เกรี้ยวกราด ฉุนเฉียวที่ระงับไม่ได้ของเธอบ่อย ๆ บางครั้งลับหลังผมก็ทุบตีน้องพิมพ์ ทำเอาน้องพิมพ์กลายเป็นเด็กขี้กลัวหวาดผวามาตั้งแต่เด็กเพราะถูกแม่แท้ ๆ ทำร้าย”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๔๒๕)

ผู้หญิงที่จะเป็นแม่จึงต้องมีความพร้อมด้วย หากเป็นแม่ในสถานะที่ไม่พร้อม มีความผิดปกติ โดยเฉพาะการผิดปกติทางจิต ก็จะส่งผลกระทบต่อลูกอย่างแน่นอน เป็นปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งของสังคมไทย มีแม่หลายคนที่ยังไม่พร้อมสำหรับการเป็นแม่ ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา เกิดผลกระทบต่อสังคมหลายประการ

สถานภาพและบทบาทของแม่ในนวนิยายของฉัตราก็ยังเป็นแม่ที่ดี มีความรัก ห่วงใย ดูแล เอาใจใส่ลูกในทุก ๆ เรื่อง ไม่ว่าจะทุกข์หรือสุข แม่ลูกจะไม่บอกให้รู้แต่แม่ก็รับรู้ได้ แม่ที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่จะเลี้ยงดูลูกตามแบบตะวันตก เริ่มตั้งแต่การอ่านตำราคู่มือสำหรับผู้ตั้งครรภ์ ตำราการเลี้ยงดูทารก ลูกดื่มน้ำนมจากอกแม่ ไม่ใช่นมผงสำเร็จรูปเลี้ยงดูทารก การดูแลสุขอนามัยทารก และการรับคำแนะนำจากแพทย์แผนตะวันตก การอ่านนิทานภาษาอังกฤษให้ฟังก่อนนอน การฝึกให้เด็กเล็กรู้จักดูแลและทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตัวเอง เช่น การรับประทานอาหาร การแต่งตัว การนอนในห้องของตน การเก็บข้าวของของตนให้เป็นที่เป็นทาง เป็นต้น เมื่อลูกเติบโตเป็นผู้ใหญ่ มีหน้าที่การทำงานมั่นคงแล้ว แม่ก็ยอมรับในความคิด และการตัดสินใจของลูก โดยเฉพาะการเลือกคู่ครอง เลือกการดำเนินชีวิตของลูกด้วยตนเอง เช่น ปาติยอมรับที่บุษยาที่เลือกจะเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว ไม่ยอมทำแท้ง ธานีสนับสนุนปัทมาเรียในการที่เธอจะหย่ากับสามี หรือแม่แต่แม่ที่ยอมให้ลูกชายเปลี่ยนนามสกุลเพื่อไปสืบสกุลของภรรยา เป็นต้น แต่ในขณะเดียวกันแม่ก็มีเรื่องผิดพลาดได้ และหวังให้ลูกเข้าใจ และรู้ว่าทุกอย่างที่ทำไปก็เพราะรักลูก แม้บางครั้งอาจจะทำในสิ่งที่ผิด เมื่อตระหนักรู้แม่ก็ยอมรับผิด พร้อมทั้งจะแก้ไข เพื่อให้ปัญหาคลี่คลายไป และแม่สมัยใหม่ก็ทั้งทำงานและเลี้ยงดูบุตรไปพร้อมกัน รวมทั้งการเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวที่ต้องรับผิดชอบดูแลทุกอย่างเพียงคนเดียว สถานภาพและบทบาทแม่ของผู้หญิงสมัยใหม่จึงแบกรับภาระทางเศรษฐกิจประกอบอาชีพการงาน และดูแลครอบครัวอบรม เลี้ยงดูบุตรไปพร้อมกัน เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีความเข้มแข็ง กล้าแกร่ง และมีความรับผิดชอบสูง

๔. สถานภาพและบทบาทญาติผู้ใหญ่

สังคมไทย ญาติผู้ใหญ่ถือว่ามีบทบาทสำคัญในครอบครัว เนื่องจากในอดีตสังคมไทยเป็นครอบครัวขยาย คือ มีปู่ย่า ตายาย ลุงป้า น้าอา พ่อแม่และลูก อยู่ในบ้านหลังเดียวกัน หรืออยู่บ้านใกล้เคียงกัน ในอาณาเขตบริเวณเดียวกัน อำนาจเด็ดขาดภายในครอบครัวก็จะเป็นของผู้อาวุโส ที่ได้รับการยอมรับให้เป็นผู้นำครอบครัว ครอบครัวในสังคมไทยปัจจุบัน เป็นครอบครัวเดี่ยว ซึ่งมีเพียงพ่อแม่ และลูก ต่างจากในอดีต แต่บางครอบครัวก็ยังมีญาติผู้ใหญ่อาศัยอยู่ด้วย หากครอบครัวใดมีปัญหาญาติผู้ใหญ่ก็จะเป็นผู้ดูแลบุตรหลาน ญาติผู้ใหญ่จึงยังมีความสำคัญ และมีบทบาทในครอบครัว (เป็นหล้า ศิลานบุตร, ๒๕๕๑, หน้า ๑๐๑)

นวนิยายของฉรรามีตัวละครหญิงที่มีสถานภาพเป็นญาติผู้ใหญ่ คือ ยาย อาและน้ำสาว มีบทบาทในครอบครัว ได้แก่ ญาติผู้ใหญ่ให้คำปรึกษา สั่งสอน และญาติผู้ใหญ่ผู้เป็นเหมือนแม่ ดังนี้

๔.๑ ญาติผู้ใหญ่ให้คำปรึกษา สั่งสอน

ญาติผู้ใหญ่ ในสังคมไทยถือว่าเป็นผู้อาวุโสกว่า ต้องให้ความเคารพยำเกรง เชื่อฟัง โดยเฉพาะคำสั่งสอนอบรม ญาติผู้ใหญ่เป็นอีกบุคคลหนึ่งที่ช่วยอบรมบ่มนิสัยของเด็ก และเป็นผู้ที่สั่งสอน ให้คำปรึกษาแก่ลูก ๆ หลาน ๆ ในครอบครัวรองจากพ่อแม่ เพราะเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ มีฐานะที่สูงกว่า ที่สามารถช่วยเหลือ ดูแล แทนพ่อแม่ได้

ในนวนิยายของฉรรดา พบตัวละครหญิงที่เป็นญาติผู้ใหญ่ให้คำปรึกษา สั่งสอน ได้แก่ คุณหญิงปรารักษ์ คุณยายของภักทิตา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ ปิยะมาศ อาของปิ่นทาร์ย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง วาสิณี น้ำสาวของปาริตา จากเรื่องโซ่เวรี และนาตยาน้ำสาววิมาลา จากเรื่องบัววิมาลา ดังนี้

คุณหญิงปรารักษ์ คุณยายของภักทิตา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ เมื่อรู้ว่าลูกสาวและหลานสาวร่วมมือกันวางแผนให้ภักทิตาปลอมตัวเข้าไปเป็นที่เลี้ยงเด็ก เพื่อช่วยปรับปรุงพฤติกรรมของเด็กข้างบ้านภักทิตรา ทำให้ภักทิตาได้โอกาสใกล้ชิดคนกันต์ เจ้าของบ้านและบิดาของเด็กชายสองที่เธอเป็นที่เลี้ยงนั่นเอง และเพื่อศึกษาจิตใจเขาทางอ้อม คุณหญิงปรารักษ์ก็หนักใจ ไม่เห็นด้วยกับการกระทำนี้ แต่ก็ไม่กล้าออกปากให้เลิกในทันที แต่สอบถามพูดคุย เพราะไม่อยากทำลายความตั้งใจของหลาน แต่ก็ไม่สามารถละเลยได้ จึงเป็นไปทำนองให้คำสั่งสอน และทักท้วงในสิ่งที่ไม่เหมาะสมไม่ควร ให้เกียรติหลาน เพราะเธอก็เป็นคนมีความรู้มีการศึกษา จึงให้ภักทิตาได้ทำในสิ่งที่เธอตั้งใจ ภายใต้อาณัติหนึ่ง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์บานปลาย

“แล้วเธอควรจะทำอย่างไรดี...หากตามใจภักทิตา แล้ววันหลังบิดาและมารดาของหญิงสาวรู้เข้า เธอมีโดนถอนหงอกดอกหรือ ที่มีส่วนรู้เห็นเป็นใจไปกับเด็ก ๆ แต่ถ้าสั่งห้ามล่ะ...เธออาจจะเข้าไปทำลายความฝันของหลานสาวก็เป็นได้... คุณหญิงปรารักษ์ถอนใจยาวเหยียด ขณะมือลูบไล้ศีรษะหลานสาวบนตัก”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๒๒๕)

“ตกลงจะ ยายให้เวลาหนูหนึ่งเดือน หลังจากนั้นขอให้ยุติเรื่องพิเรนทร์ ทั้งหมดนี้เสียที!”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๒๒๗)

ปิยะมาศ อาของปิ่นทาร์ย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เมื่อปิ่นทาร์ย์มีเรื่องทะเลาะ เข้าใจผิดกับสามี เธอจึงแยกห้องนอนและมาอาศัยนอนกับอาสาของเธอ และได้พูดคุยปรึกษา ซึ่ง อาของเธอก็พูดให้เธอได้คิด มีสติ เป็นที่ปรึกษาให้เธอ

“โกวคิดว่าสามีภรรยา ก็ควรจะหันหน้าเข้าปรึกษาพูดคุยกัน ไม่ใช่ใช้อารมณ์แบบนี้ บางทีดอกเตอร์มหาเขาอาจจะตกกระไดพลอยโจนก็ได้ อย่าลืมว่าพวกผู้ชายบ้านเราเป็นยังไง ผู้ชายดี ๆ อย่างดอกเตอร์มหาจะมีจะทันเล่ห์เหลี่ยมพวกเขาได้”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๐๐)

ปิยะมาศ ยังพูดเตือนสติปิ่นทาร์ย์ ให้มั่นใจในตัวสามีของเธอ เพราะปิ่นทาร์ย์เป็นคนเดียวที่รู้จักนิสัยของสามีเธอดี เป็นสามีภรรยา ก็ควรไว้วางใจเชื่อถือกัน

“ของแบบนี้ ต้องขึ้นอยู่กับความไว้วางใจซึ่งกันและกัน โกวบอกตรง ๆ ว่า ถ้าเป็นกง หรือเฮียปิง เฮียปอพูด ต้องเอาสิบหาร หรืออาจจะไม่มีความจริงเลยสักนิดก็เป็นได้ นั่นก็เป็นเพราะนิสัยประจำตัวของพวกเขา เพยเองก็รู้ดี...ปิยะมาศทอดถอนใจ ก่อนอธิบายต่อ...แต่สามีของเพยเป็นคนอย่างไร เพยเองก็น่าจะรู้ดีกว่าคนอื่น แต่ถ้าความไว้วางใจซึ่งกันและกันหมดไปเสียแล้ว ต่อให้เขาพูดอย่างไร เพยก็คงจะไม่สนใจรับฟัง”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๐๑)

ปิยะมาศ ก็เตือนให้ปิ่นทาร์ย์ใช้สติ ไม่ใช่ทิฐิในการแก้ปัญหา และควรให้ความสำคัญคุณธรรมกับสามีของเธอด้วย

“แต่ในฐานะที่โกวเป็นผู้อาวุโสและเห็นโลกมามากกว่า โกวก็อยากให้ความคุณธรรมกับทั้งสองฝ่าย เพยเองก็ควรจะให้ความคุณธรรมกับสามีตัวเองบ้าง อย่าทิฐิเข้าไปสักจนหลงลืมเหตุและผล เพราะมันจะไม่ใช่ผลดีต่อใครเลย”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๐๑)

นอกจากนี้ปิยะมาศ ยังสอนให้ปิ่นทาร์ย์ให้อภัยกับความผิดครั้งแรกของสามี แต่ถ้าสามีของปิ่นทาร์ย์ยังทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีก ปิยะมาศก็เห็นด้วยที่ปิ่นทาร์ย์จะแยกทางกับสามี

“สามีทำผิดครั้งแรกก็ควรจะให้โทษ เพราะอาจจะเกิดจากความพลั้งเผลอพลาดพลั้ง หรือความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่ถ้าทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีก อันนี้ดีเรียกว่าอยู่ในกมลสันดาน โทษก็ไม่สนับสนุนให้ทนอยู่กันไปเหมือนกัน”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๐๑)

วาสิณี น้ำสาวของปาริตา จากเรื่องโซ่เวรี ก็เป็นผู้ให้กำลังใจ ให้ข้อคิด ให้คำสั่งสอนในเวลาที่ปาริตาประสบปัญหาใหญ่ในชีวิตเธอ คือการตั้งครรรค์โดยไม่รู้ว่พ่อเด็กเป็นใคร วาสิณีให้สติ ช่วยหาทางออก และวิธีการแก้ปัญหาให้ปาริตา จนหาทางออกที่ดีได้ในที่สุด

“...จนวาสิณีตัดสินใจถามในวันที่เธอเกือบตัดสินใจที่จะเลือกทำลายเด็กในท้อง... ปาริตาร้องไห้ร้องให้ เล่าความจริงทั้งหมดให้ผู้เป็นน้ำพิง ท่านเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น...ขอร้องให้เก็บชีวิตน้อย ๆ เอาไว้...ส่วนครอบครัวของเธอไม่จำเป็นต้องรู้ ท่านสัญญาจะช่วยปิดบังความลับนี้เอาไว้เพียงแคสองคน”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๒๒)

วาสิณีเตือนสติไม่ให้ปาริตาคิดมาก และคิดอาฆาตจองเวรกับผู้ชายที่ทำให้ปาริตาตั้งครรรค์

“ไม่เอาน้ำมิตา...เราพูดกันเรื่องนี้หลายครั้งแล้วนะ หนูต้องทำใจให้สบาย อย่าจองเวรจองกรรม ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหนูท้อง”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๒๓)

วาสิณีเชื่อมั่นในตัวปาริตาว่าเธอเป็นเด็กดี ไม่ใช่เด็กใจแตก เรื่องที่เกิดขึ้นจึงเป็นเรื่องสุดวิสัย เมื่อเกิดปัญหาแล้วก็แก้ปัญหา ไม่ตำหนิต่อว่าให้ปาริตาเสียใจมากขึ้นไปอีก

“เพราะน้ำรู้ดีว่ามีตาเป็นเด็กดี ความผิดพลาดในครั้งนั้น ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจของมิตา น้ำจึงให้โทษ และคิดว่าพอมิตาเห็นลูก มิตาก็จะรักและดีใจที่ไม่ทำลายพวกแก”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๕๓)

นอกจากนี้วาตินียังให้คำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือดูแล อยู่เคียงข้าง ช่วยหาทางออก ในยามที่ปารมิตาเกิดปัญหา ช่วยเลี้ยงดูหลาน ๆ ที่เกิดขึ้นมาอย่างเต็มใจ และรับเป็นแม่บุญธรรม ให้กับลูก ๆ ของปารมิตาอีกด้วย

“ก็รับเป็นแม่บุญธรรมในนามเท่านั้น น้ารู้ว่ามิตาไม่ทิ้งลูกไว้กับน้าหรรอ แค่ทำเรื่องยกพวกแกให้เป็นลูกบุญธรรมของน้าตามขั้นตอนที่นี้เสีย ในไบเบิ้ลก็แจ้งว่า มารดาของเด็ก และน้าต้องการปิดบังชื่อของกันและกันเป็นความลับเพราะไม่ต้องการ ให้มีการติดตามกันในอนาคต ให้ทนายความของน้าจัดการให้ พอเสร็จขั้นตอนของที่นี่ ค่อยพาแกไปแจ้งเกิดที่กรุงเทพฯ วันหลังกลับเมืองไปไทย เข้าโรงเรียนที่ไหน ก็จะมี ชื่อน้าเป็นแม่ น้าจะมอบอำนาจให้มิตาเป็นผู้ปกครอง คิดว่าคงจะแก้ปัญหาลงไปจนพวก แกโต แต่เรื่องการเลี้ยงดู คงต้องขึ้นอยู่กับมิตาแล้วละว่าจะดูแลพวกแกได้ดีแค่ไหน แล้วสามีในอนาคตของมิตาจะไม่รังเกียจเด็กทั้งสอง”

(โฆเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๕๒ – ๕๓)

นาคยาน้ำสาววิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เมื่อวิมาลามีปัญหาที่แก้ไม่ได้ นาคยาเป็นคน เดียวที่วิมาลาจะปรึกษาหารือ ซึ่งนาคยาก็ก็นำคำปรึกษา และอบรมสั่งสอนเธอ

“น้าคิดว่าเขาจะต้องโกรธมาก ๆ แต่เราก็กพยายามอธิบายให้เขาเข้าใจ และ น้าคิดว่าเขาจะต้องรักน้าสิ่ง ไม่อย่างนั้นคงไม่ใกล้ชิดจนเกิดเรื่องเกินเลยแบบนี้แน่ แล น้าก็คิดว่าน้าตัวเองก็ต้องรักเขาเหมือนกัน ถึงได้กลับมาซิมกะทือ ไปหลายเดือน ทำไม เราไม่ลองหาโอกาสปรับความเข้าใจกันดู ลองกลับไปคิดให้ดี ๆ นะน้าสิ่ง เพื่อตัวเราเอง เพื่อลูก และเพื่อความรัก บอกตรง ๆ ว่าน้าอยากให้น้าสิ่งสมหวัง คนดี ๆ อย่างหลานคว จะได้พบผู้ชายดี ๆ เพียงแค่ครั้งนี้เราเริ่มต้นผิดพลาดไป แต่น้าเชื่อว่า ความรักจะช่วย แก้ไขปัญหานี้ได้”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๒๘๕)

นอกจากนี้นาคยายังเตือนสติวิมาลา และช่วยหาทางออก เพื่อไม่ให้วิมาลาทำแท้งลูก ในครรภ์

“...แต่น้าช่วยเตือนสติของน้า และช่วยหาทางออกให้แกเรา ฉันท หมายถึงฉันทกับลูกนะค่ะ”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๓๒๒)

สถานภาพของญาติผู้ใหญ่จึงเป็นผู้ที่มีความสำคัญในครอบครัว เพราะเป็นที่รักเคารพของลูกหลาน รองจากพ่อแม่ อีกทั้งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ ผ่าน โลกผ่านชีวิตมามากกว่า จึงเป็นผู้มองเห็นสิ่งต่าง ๆ มากกว่า เป็นผู้รับฟัง ปรีกษา ให้คำสั่งสอน อบรม เข้าใจเหตุการณ์ และช่วยแก้ไขปัญหา ทั้งคุณหญิงปรายค์ที่ห่วงใยภักทิตา วาสิณีที่รักและเข้าใจปารมิตา เป็นต้น ญาติผู้ใหญ่ในครอบครัวไทยจึงยังคงบทบาทสำคัญในครอบครัว รองจากพ่อแม่ เพื่อดูแลลูกหลานให้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง ดำเนินชีวิตตามครรลองที่ดี

๔.๒ ญาติผู้ใหญ่ผู้เป็นเหมือนแม่ เป็นผู้ดูแล เลี้ยงดูหลานตั้งแต่เด็กจนโต

ญาติผู้ใหญ่ที่มีความใกล้ชิดและสามารถทำหน้าที่แทนแม่ได้ดีอีกคนหนึ่งคือน้าสาว เมื่อแม่ไม่สามารถดูแลลูกได้ น้าสาวจึงเป็นญาติผู้ใหญ่ที่ช่วยทำหน้าที่ดูแลแทน และทำหน้าที่ได้ดีไม่ต่างจากแม่ ให้การเลี้ยงดู ให้ความรักเอาใจใส่ เป็นผู้อยู่ร่วมแก้ไขปัญหาคู่ดูแลหลานทั้งยามทุกข์ สุข

ในนวนิยายของฉรรษา พบน้าสาวผู้เป็นเสมือนแม่ คือ นาดยา น้าสาวของวิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา ดังนี้

นาดยาน้าสาวของวิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา มีบทบาทเสมือนเป็นแม่คนที่สองของวิมาลา เธอเป็นคนเลี้ยงดูวิมาลาตั้งแต่เด็ก ๆ เพราะแม่ของวิมาลาต้องทำงาน นาดยาจึงรักหลานเหมือนลูกของเธอ

“...แม่จะเป็นสายเลือดของวาสนาแต่นิสัยของเธอก่อนไปทางเหมือนนาดยาที่แม่ไม่ได้ร่ำเรียนสูงเพราะไม่ได้เรียนดีจนได้ทุนอย่างพี่สาว แต่ก็ขยันทำงาน พอพี่สาวได้เป็นบ้านเล็กของซัชซัช หล่อนก็ถูกชักชวนให้มาดูแลบ้าน เลี้ยงหลานสาวตั้งแต่แบเบาะ ขณะที่วาสนาทำแต่งานงก ๆ น้ากับหลานจึงรักและสนิทสนมกันยิ่งนัก...เมื่อคิดว่าจะไม่มีลูกของตนเอง ก็ทุ่มเทความรักทั้งหมดให้แก่หลาน”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๔๕)

นาดยาน้าสาวของวิมาลาสั่งสอน ดูแล และใกล้ชิดสนิทสนมกับวิมาลา จนทำให้วิมาลามีนิสัยใจคอเหมือนนาดยามากกว่าแม่แท้ ๆ ของเธอ

“คนชื่ออย่างนาดยาสั่งสอนหลานแต่สิ่งที่ดี ๆ สอนให้เป็นกุลสตรีเรียบร้อย ราวกับผ้าพับไว้ เมื่อหล่อนเองก็ตัดสินใจเป็นสาวแก่ เมื่อคิดว่าจะไม่มีลูกของตนเอง ก็ทุ่มเทความรักทั้งหมดให้แก่หลาน...”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๔๕)

นาคยาัยอภรสังสอนวิมาลาให้ทำความดี รู้จักประหยัดอดออม ไม่เป็นหนี้สินใคร

“จะลูก แต่จำคำของน้ำไวนะ ว่าความดีเอาชนะทุกสิ่งได้ เชื่อน้ำ แม่จะไม่เห็นผลในวันนี้ ก็จะเห็นกันในวันหน้า ขอให้น้ำฝิ่งมุ่นทำแต่สิ่งที่ดี สิ่งใดที่ชั่วอย่าทำ...และถ้าทำไม่ได้ ก็กลับมาซะ ถึงจะอยู่ที่นี้ ถ้าปากหน้อย รู้จักจนรู้จักเขียม เงินทองที่ได้มาแต่ละเดือนก็พอกินพอใช้ ไม่เห็นจะต้องไปกู้หนี้ยืมสินใคร”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๔๕)

นอกจากนี้ นาคยาก็ดูแลวิมาลา เมื่อเกิดปัญหา นาคยาก็เป็นคนเดียวที่สังเกตเห็น คุณเล วิมาลา และรู้สึกทุกข์ร้อนไปพร้อม ๆ กัน

“นาคยาก็ชามสองใบเข้าห้อง เป็นอาหารของคนและหลานสาว...แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่า จะออกไปซื้อชุดตรวจครรภ์...แล้วเดินเข้าห้องไปหมกตัวอยู่กับหลานที่บัดนั้นนอนตะแคงหันหลังชุกอยู่ในมุมห้อง กวายนวดหน้ากินไปไม่กี่คำก็วางทิ้งไว้ตรงนั้น หลอนเห็นแล้วก็ได้แต่สะท่อนใจ ว่าคนเป็นแม่ช่างนำความทุกข์มาให้ลูกได้ โดยไม่รู้รู้สึกสำนึกใด ๆ ทั้งสิ้น...แล้วนอนกอดหลานจนหลับไปด้วยกัน”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๘๕)

เมื่อนาคยารู้ว่าวิมาลาตั้งครรภ์แน่นอน ก็ห่วงใยถึงลูกในห้องของวิมาลา และพยายามหาทางออก เพื่อจะให้หลานได้เกิดมา มากกว่าให้วิมาลาทำลายเด็ก พยายามหาทางออก ห่วงใยดูแลวิมาลาในทุก ๆ เรื่อง

“อย่าพูดแบบนั้น มันบาป นี้นะ น้าว่าอย่าเพิ่งตัดสินใจก่อนใช้ น้ำฝิ่งอาจแก่เครียด เอาละน้าว่าใจเย็นก่อนดีกว่า ทานข้าวทานปลาเสีย เดี่ยวน้ำจะออกไปซื้อชุดตรวจครรภ์ให้ พรุ่งนี้เช้าจะได้ตรวจ เค้าวากันฮอร์โมนจะเยอะช่วงนั้น”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๘๘)

นาคยารู้สึกทุกข์ สงสาร อยู่เคียงข้าง ช่วยเหลือ และดูแลวิมาลา ในยามที่เกิดปัญหา เหมือนเป็นแม่ที่คอยห่วงใยทุกข์สุข ดูแลลูกตลอดเวลา

“โธ...หลานน้ำ...นี่แม่ของหนูจะรู้ไหมเนี่ยว่าทำอะไรลงไป..หลอนกอดหลานสาวไว้แนบอก น้ำตาคลอไปกับความสุขเสียดของวิมาลา นานกว่าหลานจะคลา

เสียงสะอื้น เธอจึงกลายอ้อมกอด..แล้วน้ำผึ้งคิดจะทำยังไงต่อไป น้ำว่าก่อนอื่นเราต้อง
ตรวจใจให้มันใจเสียก่อนว่าเป็นจริงอย่างที่เราคิด แล้วค่อยมาตัดสินใจกัน ดีไหม”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๘๓)

นายช่วยหาทางออกให้กับวิมาลา เมื่อวิมาลาตั้งครรภ์โดยไม่มีพ่อ และตัดสินใจเก็บ
ลูกในครรภ์ไว้ นายก็แนะนำ หาทางออก และจะคอยช่วยเหลือวิมาลา หาพ่อแม่บุญธรรมให้ลูก
ของวิมาลาด้วย

“เอาอย่างนี้ดีไหม น้ำผึ้งไปหางานทำที่ต่างจังหวัด พอลอดลูกแล้ว เราก็ย
ให้บ้านเด็กกำพร้า ให้คนที่เขาต้องการลูกมาขอไปเลี้ยง พอกลับมา น้ำผึ้งก็ไม่ต้องบอ
ใครเรื่องเด็ก ให้เราสองคนรู้กันเอง...น้ำก็จะช่วยด้วยอีกแรง ช่วยดูซิว่าบางที่เราอาจจะ
หาคนดี ๆ ที่น้ำรู้จักแล้วอยากได้ลูกบุญธรรมไปเลี้ยง น้ำผึ้งจะได้สบายใจ”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๘๐ – ๑๘๑)

นายจึงเป็นเสมือนแม่คนที่สองของวิมาลา เป็นญาติผู้ใหญ่มีบทบาทในการอบรม
เลี้ยงดูหลาน เป็นบทบาทที่สำคัญเทียบเท่าพ่อแม่ โดยทำหน้าที่แทนพ่อแม่แทบทุกอย่าง ตั้งแต่การ
เลี้ยงดูตั้งแต่เด็กจนโต การอบรมสั่งสอนกิริยา มารยาท การปกป้อง ช่วยเหลือแก้ไขปัญหาในชีวิต
ของลูกหลาน ให้ลุล่วงไปด้วยดี ไม่ต่างจากพ่อแม่

สถานภาพและบทบาทของญาติผู้ใหญ่ในนวนิยายของฉรรษา มีบทบาทให้การอบรม
สั่งสอน ให้คำปรึกษา และการเลี้ยงดู ซึ่งจะรับฟังเรื่องราว ให้คำสอน ให้คิด ไตร่ตรอง ช่วย
แก้ปัญหา หาทางออก ไม่ใช่ผู้ตัดสินหรือออกคำสั่งให้ทำตาม แต่จะให้ความช่วยเหลือ ร่วม
แก้ปัญหาไปด้วยกัน และยอมรับความคิดเห็นของหลานไปพร้อมกันด้วย นอกจากนี้ญาติผู้ใหญ่ เช่น
น้ำสาวก็มีบทบาทไม่ต่างจากแม่ เป็นผู้เลี้ยงดูหลานมาตั้งแต่เด็กจนโตแทนแม่ที่ทำหน้าที่ไม่ได้ และ
ก็รักหลานไม่ต่างจากการเป็นแม่แท้ ๆ เป็นเหมือนแม่คนที่สอง ญาติผู้ใหญ่จึงยังมีบทบาทสำคัญใน
ครอบครัวในฐานะผู้ดูแล ให้การสั่งสอน อบรม ให้คำปรึกษาลูกหลาน แทนพ่อแม่

สถานภาพและบทบาทในครอบครัวของผู้หญิงในนวนิยายของฉรรษา ยังคงบทบาท
ภรรยา ลูกสาว แม่ และญาติผู้ใหญ่ที่ดีในสังคมไทย สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงนอกจากจะ
รับผิดชอบงานในครอบครัวแล้ว ยังทำงานนอกบ้านควบคู่ไปด้วย ผู้หญิงจึงต้องแข็งแกร่ง
รับผิดชอบภาระที่มากขึ้น ทั้งการบริหารจัดการงานต่าง ๆ ให้สามารถดำเนินไปได้ด้วยดี ทั้งงาน
หน้าที่ งานบ้าน งานดูแลสามี งานดูแลเลี้ยงลูก แม้จะเป็นผู้หญิงสมัยใหม่จะมีการศึกษาคดี มีหน้าที่
การงานรับผิดชอบ พึ่งพาตัวเองได้ทางเศรษฐกิจ แต่ผู้หญิงไทยก็ยังคงอยู่ในชนบประเพณีไทยที่

คาดหวังให้ผู้หญิงต้องรักษานวลสงวนตัว ควรมีคูครองแต่งงาน คูแลบ้าน เคารพสามี ส่งเสริมสามี เลี้ยงดูบุตร และมีทั้งรูปสมบัติและคุณสมบัติที่ดี ความเชื่อเหล่านี้ล้วนอ้างอิงจากผู้ชายทั้งสิ้น (กาญจนา แก้วเทพ, ๒๕๑๕, หน้า ๕๑) ผู้หญิงสมัยใหม่จึงต้องแบกรับภาระที่หนักขึ้น รวมทั้งการคาดหวังในการดำเนินชีวิตที่เลือกด้วยตัวเอง และความคาดหวังจากสังคม

สถานภาพและบทบาทในสังคม

สถานภาพและบทบาทในสังคมของผู้หญิงเปลี่ยนแปลงไป ในอดีตผู้หญิงมีสถานภาพและบทบาทเฉพาะในครอบครัว งานของผู้หญิงจึงเป็นงานในครอบครัวเป็นหลัก ในขณะที่ผู้ชายมีบทบาททำงานนอกบ้านเป็นหลัก เมื่อสังคมเริ่มพัฒนา โดยเฉพาะด้านการศึกษา และเศรษฐกิจ ผู้หญิงได้รับการศึกษาสูงขึ้น และมีโอกาสทำงานนอกบ้าน

ปัจจุบันผู้หญิงมีสถานภาพและบทบาทในสังคมมากกว่าในอดีต ผู้หญิงมีการศึกษาสูงขึ้น มีความรู้ความสามารถประกอบหน้าที่การงานต่าง ๆ ทัดเทียมผู้ชาย การศึกษาที่สูงขึ้นของผู้หญิงมีความสัมพันธ์โดยตรงกับสุขภาพ อำนาจทางเศรษฐกิจ และการเมือง เพราะการศึกษามีส่วนสำคัญในการกำหนดโอกาสการได้รับจ้างงาน รายได้ สุขภาพ การควบคุมเกี่ยวกับอนามัยเจริญพันธุ์ และการกำหนดขนาดของครอบครัว นอกจากนี้การศึกษายังช่วยให้ผู้หญิงสามารถเอาชนะความมืดคิตทางสังคม สามารถควบคุมชีวิตตนเอง และสามารถเปลี่ยนแปลงสถานภาพและบทบาทของตนให้ดีขึ้นกว่าเมื่อแรกเกิด ทำให้ผู้หญิงสามารถมีส่วนร่วมใช้ชีวิตในพื้นที่สาธารณะในชุมชนได้เต็มที่ เปิดโอกาสใหม่ ๆ ให้ผู้หญิง และทำให้ผู้หญิงมีทางเลือกในชีวิตมากยิ่งขึ้น และที่สำคัญการศึกษาเป็นอาวุธสำคัญในการต่อสู้กับความเชื่อดั้งเดิมเกี่ยวกับบทบาทชายหญิง และทัศนคติการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงอีกด้วย (วรรณภา โพธิ์น้อย, ๒๕๔๕, หน้า ๔๓ – ๔๔)

สถานภาพและบทบาทการศึกษาและอาชีพ จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้หญิงได้ก้าวเข้าสู่สังคม และได้ใช้ชีวิตในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น ดังนั้นสถานภาพและบทบาททางสังคมด้านการศึกษาและอาชีพ จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่สร้างตัวตนผู้หญิงในสังคมให้เห็นศักยภาพของผู้หญิงที่ไม่แตกต่างไปจากชาย ให้ผู้หญิงได้เสมอภาคเท่าผู้ชาย

๑. สถานภาพและบทบาทในสังคมด้านการศึกษา

ผู้หญิงมีโอกาสดำเนินการศึกษาดำเนินและเปิดกว้างขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และจำนวนผู้หญิงที่ไม่รู้หนังสือลดลง การศึกษาในระดับอุดมศึกษา พบว่าเยาวชนหญิงเข้าศึกษาในสาขาศิลปศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และคหกรรมศาสตร์ ขณะที่เยาวชนชายจะมีจำนวนมากกว่าในกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และเครื่องยนต์ (ภัสสร ลิมานนท์, ๒๕๔๒, หน้า ๔๓) การศึกษาของผู้หญิงเป็นหนึ่งในหลายองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้

ผู้หญิงสามารถพัฒนาศักยภาพตนเองเพิ่มขึ้นอีกในหลาย ๆ เรื่อง เช่น การเข้าสู่ตลาดแรงงาน การมีความสามารถพึ่งตนเองได้ทางเศรษฐกิจ สามารถตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองระดับหนึ่ง (ภัตสร ติมานนท์, ๒๕๔๒, หน้า ๑๗๑)

สถานภาพและบทบาทในสังคมด้านการศึกษา เป็นรากฐานสำคัญหนึ่งของผู้หญิง ทำให้มีความรู้ ได้นำความรู้นั้นไปประกอบอาชีพ และใช้ในการดำเนินชีวิต การศึกษาจึงเป็นส่วนสำคัญมากที่ทำให้ผู้หญิงได้ก้าวออกมาสู่สังคม มีอาชีพ สร้างรายได้ ที่สามารถเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้ สถานภาพและบทบาทในสังคมด้านการศึกษาของผู้หญิงในนวนิยายของณารา มีการศึกษาระดับขั้นสูงสุด และสาขาการศึกษา ดังนี้

๑.๑ การศึกษาระดับขั้นสูงสุด

การศึกษาในระดับสูงขั้นมีอิทธิพลต่อทัศนคติที่มีต่อบทบาทของเพศ และสถานภาพสตรี ผู้หญิงที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไป มีค่านิยมแบบใหม่ที่ถือว่า ผู้หญิงควรมีสិทธิที่จะทำอะไรได้ทัดเทียมผู้ชาย เท่าที่สังคมและวัฒนธรรมแบบใหม่จะเปิดโอกาสให้ มีทัศนคติที่ค่อนข้างเปิดกว้างและยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในประเพณีนิยมได้มากกว่าผู้หญิงที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่า การศึกษาระดับสูงทำให้ผู้หญิงมองฐานะตนเองในสังคมดีขึ้น และเห็นศักยภาพของตนเองที่มีส่วนร่วมในทางเศรษฐกิจ และสังคมมากขึ้น (ภัตสร ติมานนท์, ๒๕๒๕, หน้า ๑ และ ๑๗๑) นอกจากนี้พ่อแม่และผู้ใหญ่ในครอบครัวที่มีฐานะดีส่วนมากมักมีการศึกษาสูงซึ่งเอื้ออำนวยต่อการมีทัศนคติที่เปิดกว้าง พ่อแม่จะพยายามให้โอกาสแก่ลูกสาวและลูกชายได้เท่าเทียมกัน อย่างน้อยก็ในด้านการศึกษาซึ่งจะมีผลโดยตรงต่อโลกทัศน์ และอาชีพการงานของลูกต่อไป (คณะอนุกรรมการการศึกษา อาชีพ และวัฒนธรรม สำนักงานรัฐมนตรี, ๒๕๓๕, หน้า ๓๕)

ในนวนิยายของณารา ตัวละครหญิงมีการศึกษาขั้นสูงสุด ตั้งแต่ระดับปริญญาเอก ปริญญาโท ระดับปริญญาตรี และการศึกษาสาขาเฉพาะทาง สถานภาพและบทบาทในสังคมด้านการศึกษาของตัวละครหลักและตัวละครรองในนวนิยายของณารา พบทั้งหมด ๑๔ ตัวละคร มีการศึกษาขั้นสูงสุดตามลำดับ ดังนี้

๑.๑.๑ การศึกษาระดับปริญญาเอกจากต่างประเทศ ๒ ตัวละคร คือ ดร.นายิกา จากเรื่องสัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว ไม่ระบุสาขา และดร. อนงค์ศรี จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ จบด้านสถาปัตยกรรม และกำลังรอศึกษาต่อปริญญาเอก ๑ ตัวละคร ได้แก่ จิรายุ จากเรื่องทะเลไฟ กำลังรอศึกษาต่อระดับปริญญาเอกในต่างประเทศ ด้านจิตวิทยา

ดร. นายิกา จากเรื่องสัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว เธอจบการศึกษาระดับปริญญาเอก ผู้ประพันธ์ไม่ได้ระบุสาขาวิชาที่ศึกษา แต่บอกภูมิหลังว่าเมื่อจบการศึกษา ได้กลับมาใช้ทุนเป็นอาจารย์ที่ภาควิชาภาษาไทย ในมหาวิทยาลัยมีชื่อในจังหวัดเชียงใหม่ พ่อของนายิกาสีชีวิตตอนเช

อายุสิบห้า แม่จึงเลี้ยงดูเธอและน้องชายมาเพียงลำพัง ทำให้เธอต้องตั้งใจเรียน จนสามารถสอบชิงทุนไปเรียนต่อในต่างประเทศได้ ซึ่งนายิกาได้ทุนศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก ใช้เวลาศึกษา ๕ ปี จนสำเร็จการศึกษา และกลับมาใช้ทุนเป็นอาจารย์ “ฉันไปเรียนปริญญาเอกที่ไอโฮโอยูนิเวอร์ซิตี เกือบห้าปี...กลับมาทำงานใช้ทุน” (สัมภาษณ์น้าตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๒๒๓) แสดงว่าเธอเป็นคนเรียนเก่ง มีความขยัน ตั้งใจสูง มีความสามารถ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก กลับมาใช้ทุนทำงานเป็นอาจารย์นำความรู้ที่ได้ร่ำเรียนมาสอนแก่นักศึกษา ช่วยพัฒนาสังคมอีกทางหนึ่ง

“...อาจารย์แทบจะไม่ค่อยมีเวลาสนใจเรื่องของตัวเองสักเท่าไร ตอนเด็ก ๆ ก็เอาแต่เรียน เพราะสงสารแม่ที่ต้องเลี้ยงอาจารย์กับน้องชายมาตามลำพัง เพราะคุณพ่อเสียไปตั้งแต่อาจารย์อายุได้สิบห้าปี เรียนจบก็ขอทุนเรียนต่อ จบมาก็ใช้ทุนอย่างที่เห็น” (สัมภาษณ์น้าตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๑๒)

ดร.อนงค์ศรีดี จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ อาจารย์คนใหม่ของคุณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จบการศึกษาจากประเทศอังกฤษ นอกจากการสอนหนังสือในมหาวิทยาลัยแล้ว เธอยังใช้ความรู้ความสามารถที่มีเปิดบริษัทรับเหมาออกแบบก่อสร้างอีกด้วย

“...ดร.อนงค์ศรีดี อาจารย์หญิงคนใหม่ของคุณะเพิ่งเรียนจบจากอังกฤษ เธอมีความคิดที่จะเปิดบริษัทของตัวเอง จึงชักชวน...ให้เข้าหุ้น” (คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๑๕)

อนงค์ศรีดี เป็นคนเฉลียวฉลาดสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของประเทศได้ เธอจึงมีบทบาทฐานะทางสังคมดีขึ้นจากการศึกษาสูงของเธอนั่นเอง การศึกษาที่ดีทำให้เธอได้ทำงานที่ดีมีเกียรติ ยกฐานะทางสังคม สามารถสร้างฐานะตัวเอง และมีโอกาสมากขึ้น จนได้ร่วมทุนกับหุ้นส่วนเปิดบริษัทออกแบบรับเหมาก่อสร้าง ทำให้เธอมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมดีขึ้น

“...อนงค์ศรีดีเป็นผู้หญิงแกร่งคนหนึ่งในยุคโลกาภิวัตน์ เธอเฉลียวฉลาด และสร้างฐานะมาด้วยลำแข้งและแรงกายของตัวเอง ครอบครัวของเธอนั้นเป็นชาวไร่ชาวสวนอยู่ทางภาคอีสาน แต่ด้วยมันสมองอันชาญฉลาดจึงทำให้สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของประเทศได้ ทั้งยังได้ทุนไปเรียนต่อต่างประเทศทันทีที่สำเร็จการศึกษา”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๓๐)

จिराय จากเรื่องทะเลไฟ ลูกสาวอดีตรัฐมนตรี ฐานะทางบ้านดี เธอจบปริญญาโท ด้านจิตวิทยาจากต่างประเทศ “ยายจิลเพิ่งจบโท” (ทะเลไฟ, ๒๕๕๐, หน้า ๓๐) จिरायก็นำวิชาความรู้ ด้านจิตวิทยาที่เรียนมาวิเคราะห์บุคคลอื่นใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้คุณป้าของเธอได้รู้ถึงความรู้ ความสามารถของเธอมากขึ้น แสดงให้เห็นว่าจिरायเป็นผู้หญิงที่มีความรู้ความคิด

“...อย่าลืมนะจิลเรียนจิตวิทยานะคะ...จากที่คิดว่าเด็กสาวอายุยี่สิบห้าไม่ ประสีประสารเรื่องผู้ชาย แต่กลับเข้าใจท่าทางและจิตใจของมนุษย์ได้ลึกซึ้งยิ่งกว่าคน สูงวัย...”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๐, หน้า ๑๓๖ - ๑๓๗)

จिरायอยู่ในระหว่างรอตอบรับเข้าศึกษาต่อด้านจิตวิทยาในระดับปริญญาเอก เธอ เลือกเรียนในมหาวิทยาลัยชั้นนำ แสดงให้เห็นว่าเธอเป็นคนเรียนเก่ง มีโอกาสเลือกเรียนในสถาบัน ที่มีชื่อเสียงหลายแห่ง จिरायตัดสินใจเลือกมหาวิทยาลัยที่เหมาะสมสำหรับเธอ คือไม่ไกลจากเมือง ใหญ่ สามารถขนย้ายข้าวของได้สะดวก เธอได้คิดพิจารณาเลือกมหาวิทยาลัยจากความเหมาะสม ไม่ได้เลือกจากชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยเพียงอย่างเดียว และเธอก็จะนำความรู้ที่เรียนกลับมาทำ ประโยชน์ต่อประเทศด้วย เป็นอีกหนึ่งบทบาทของผู้หญิงที่นำความรู้ความสามารถมาช่วยทำ ประโยชน์ต่อประเทศชาติบ้านเมืองได้เช่นกัน

“ที่จริงจิลอยากเรียนสแตนฟอร์ดหรือเยล อันดับหนึ่งกับสามแต่มันไกล มิชิแกนอันดับสองก็ดีใกล้มาหน่อย แต่ไกลที่สุดก็ยูไอยูซี เมืองแชมเปญห่างจากชิคาโก ไปไม่ไกล ย้ายข้าวของก็ไม่ลำบาก...เรียนจบมา อีกหน่อยก็กลับมาทำประโยชน์ให้ บ้านเกิดเมืองนอน”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๐, หน้า ๒๑๕)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาในข้างต้นจะเห็นได้ว่าตัวละครที่มีสถานภาพและบทบาทใน สังคมด้านการศึกษสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอก ซึ่งเป็นการศึกษาระดับสูงสุด พวกเขาจบ การศึกษาด้วยความสามารถของตนเอง ต้องมีความขยันขันแข็งในการใฝ่รู้ใฝ่เรียน การไปศึกษาต่อ ด้วยการสอบชิงทุนของนายกฯ และองครักษ์ ซึ่งมีฐานะไม่ร่ำรวย ก็แสดงให้เห็นว่าเป็นผู้หญิงที่มี ความรู้ความสามารถสูง ซึ่งการศึกษาก็ช่วยยกระดับฐานะทางสังคมให้สูงขึ้นด้วย ทุนที่ได้อยู่ในสาย อาชีพของการเป็นอาจารย์ แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงก็เก่ง อุดสาหะ มีความสามารถ มีการศึกษาสูงขึ้น ทัดเทียมผู้ชาย การศึกษาสูงขึ้นทำให้ผู้หญิงมีความมั่นใจมากขึ้น จिराय มีฐานะทางบ้านดี เธอก็ยัง

เป็นผู้หญิงที่ใฝ่รู้ใฝ่เรียนจนถึงระดับปริญญาเอก ตั้งใจจะนำความรู้จากการศึกษานั้นมาใช้ประโยชน์ต่อประเทศชาติอีกด้วย การศึกษาจึงทำให้ผู้หญิงได้มีบทบาทมากขึ้นในสังคมอีกทางหนึ่ง

๑.๑.๒ การศึกษาระดับปริญญาโท ๕ ตัวละคร ได้แก่ ภาวิตา จากเรื่องรักร้าย ภัณฑิลา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ ปัทมาภรณ์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน และปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี และจบเฉพาะทาง ๒ ตัวละคร คือ ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ และทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย ดังนี้

ภาวิตา จากเรื่องรักร้าย ไปศึกษาต่อปริญญาโทด้านการตลาด ที่แคนซัสซิตี อเมริกา ด้วยทุนส่วนตัว ฐานะทางบ้านของเธอร่ำรวย เธอจึงได้ศึกษาต่อในต่างประเทศ

“...หลังจากมหาวิทยาลัยในตัวเมืองแคนซัสซิตีส่งจดหมายตอบรับภาวิตา ให้เข้าเรียนต่อระดับปริญญาโทในสาขาการตลาด”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๐๕)

ภาวิตา เมื่อจบการศึกษาเธอก็มีโอกาสได้เข้าทำงานในบริษัทเครื่องสำอางชื่อดังระดับโลกที่อเมริกา เป็นหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ ได้รับค่าตอบแทนที่สูงมาก เป็นเพราะเธอได้ไปศึกษาต่อต่างประเทศนั่นเอง

“ภาวิตานั้นถือว่า โชคดีที่ได้ทำงานในตำแหน่งประชาสัมพันธ์ของบริษัทผลิตเครื่องสำอางยี่ห้อดังของอเมริกา...จนปัจจุบันเป็นถึงหัวหน้าฝ่าย และมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบมากมาย”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๑๐๔)

“อืม ได้ยินข่าวว่าเงินเดือนเกือบสองแสน แต่เขาก็ใช้งานคุ้ม”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๑๑๓)

ภัณฑิลาจากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ จบการศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโทจากอเมริกา ด้วยทุนส่วนตัว เธอจบด้านจิตวิทยาเด็ก ฐานะทางบ้านร่ำรวย แสดงว่าเธอเป็นคนใฝ่รู้ใฝ่เรียน และมีความสนใจ ตั้งใจ เรียนจนจบในสาขาจิตวิทยาในระดับปริญญาโท

“...เรียนมหาวิทยาลัยเธอก็เลือกเรียนที่อเมริกา จนกระทั่งจบปริญญาโท ในสาขาจิตวิทยาเด็ก”

(คุณแจ๋วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๑๗)

ภักทิลาทำงานที่อเมริกา และมีข้อเสนอให้มาทำงานที่ประเทศไทย ในฐานะ นักจิตวิทยาผู้เชี่ยวชาญด้านพฤติกรรมเด็ก การศึกษาของเธอทำให้มีโอกาสเปิดกว้าง ได้ทำงานใน สายงานที่เกี่ยวข้องได้มากยิ่งขึ้น และได้ไปทำงานในสถานที่ต่าง ๆ

“...เธอจึงเดินทางกลับประเทศไทย เพื่อไปร่วมประชุมกับ คณะกรรมการมูลนิธิสิทธิเด็กที่กำลังจะก่อตั้งขึ้นในฐานะนักจิตวิทยาผู้เชี่ยวชาญด้าน พฤติกรรมเด็ก”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๖)

ปัทมาธิร์ย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เมื่อจบการศึกษาปริญญาตรีแล้ว จึงไปศึกษา ต่ออเมริกาพร้อมเพื่อนสนิทของเธอ ด้วยทุนส่วนตัว

“...กับเพื่อนสนิทที่เรียนจบมหาวิทยาลัยที่เมืองไทย และไปเรียนต่อ ต่างประเทศด้วยกัน...เมื่อไปเรียนที่อเมริกา”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๗)

ปัทมาธิร์ย์สำเร็จการศึกษากลับมาประเทศไทย มาทำงานในบริษัทของครอบครัว ตำแหน่งรองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาด การศึกษาของเธอทำให้เธอมีความรู้ความสามารถที่จะ กลับมาบริหารงานบริษัทของครอบครัวให้พัฒนายิ่งขึ้น ซึ่งบริษัทอยู่ในช่วงขยายตลาดไปยังยุโรป การศึกษาของเธอจึงเป็นการศึกษาที่เลือกเรียนเพื่อให้สอดคล้องกับการทำงานในครอบครัว

“...บริษัทไทย แลงกรี จำกัด...เพื่อจะได้ขยายตลาดชุดชั้นในออกไปขาย ยังแถบประเทศยุโรป”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๑๐)

พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน จบการศึกษาระดับปริญญาโท และหลักสูตร ออกแบบเครื่องประดับ เธอไปศึกษาด้วยทุนส่วนตัว เพื่อกลับมาพัฒนาบริษัทส่งออกอัญมณีของแม่ ในอนาคต การศึกษาของพิรญาณ์จึงเป็นการศึกษาที่เตรียมสำหรับการทำงานในบริษัทของแม่เธอ นั่นเอง

“หลังเรียนจบ หญิงสาวได้ช่วยงานมัธนา มารดาของเธอได้สามปี และต้องการเรียนต่อระดับปริญญาโท พร้อมหลักสูตรออกแบบเครื่องประดับระยะสั้น เพื่อนำไปพัฒนาบริษัทส่งออกอัญมณีของมารดาในอนาคต”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๑๔)

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี จบการศึกษาด้านบริหารธุรกิจในประเทศไทย แล้วไปศึกษาต่อที่นิวยอร์ก อเมริกา เพื่อนำความรู้กลับมาทำงานในบริษัทของครอบครัว

“เธอ...เลือกเรียนบริหารธุรกิจ เพื่อจะได้ทำงานของครอบครัวในอนาคต พอเรียนจบ บิดามารดาจึงยอมปล่อยให้เธอไปเผชิญกับโลกภายนอก แต่ยังมีเงื่อนไขว่า เธอจะต้องไปอาศัยอยู่กับวาสิณี นางสาว...อยู่นิวยอร์ก...เธอจึงเลือกส่งใบสมัครไปยังมหาวิทยาลัยชื่อดังชื่อ 'ไม' ไกลจากบ้านของนางสาว...ไม่นาน มหาวิทยาลัยก็ตอบรับมา”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๘)

ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ หลังเรียนจบด้านอักษรศาสตร์ในประเทศไทย ก็ไปเรียนต่อด้านแฟชั่นจากปารีส ด้วยทุนส่วนตัว กลับมาทำงานตำแหน่งบรรณาธิการบริหาร นิตยสารสำหรับผู้หญิง ซึ่งเป็นนิตยสารฉบับหนึ่งในบริษัทของครอบครัว

“...หลังเรียนจบอักษรศาสตร์จากมหาวิทยาลัยในเมืองไทย ก็เดินทางไปเรียนต่อทางด้านแฟชั่นจากปารีส แล้วกลับมารับตำแหน่งบรรณาธิการบริหาร ‘เลดีเพิร์ล’ นิตยสารรายปักษ์สำหรับผู้หญิงทำงาน พร้อมกับควบตำแหน่งบรรณาธิการฝ่ายแฟชั่นและความงามซึ่งตนถนัดอีกตำแหน่งหนึ่ง”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๑๒ – ๑๓)

ทิพย์ธารา จากเรื่องธาราหิมาลัย จบแพทย์ เมื่อเธอทำงานใช้ทุนเรียบร้อยแล้ว จึงไปศึกษาต่อแพทย์เฉพาะทางด้านอายุรกรรมประสาท ที่อเมริกา เพื่อให้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางในการรักษาคนไข้ต่อไป

“เธอเดินทางไปเรียนต่อเฉพาะทางอายุรกรรมประสาท ที่มหาวิทยาลัยเทกซัสเอแอนด์เอ็ม ประเทศสหรัฐอเมริกา”

(ธาราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๑๐)

การศึกษาในระดับปริญญาโทของผู้หญิงก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ภวิตาและภักทิลามีโอกาสมากขึ้นในการประกอบอาชีพทั้งในและต่างประเทศ อีกส่วนหนึ่งคือ ปัทมาธิร์ พิธญาณ์ และปารมิตา เป็นการศึกษาเพื่อกลับมาทำงานในบริษัทของครอบครัว และการศึกษาเฉพาะทางของภวิตราและทิพย์ธรา ก็เพื่อนำมาเสริมความรู้ความสามารถให้มีความเชี่ยวชาญในการทำงาน การศึกษาในระดับนี้ส่วนใหญ่เป็นการไปศึกษาต่อต่างประเทศด้วยทุนส่วนตัว แสดงให้เห็นว่าครอบครัวที่มีฐานะ มักจะส่งลูกหลานไปศึกษาต่อต่างประเทศ ส่วนหนึ่งเพื่อนำความรู้กลับมาพัฒนางานของครอบครัว การศึกษาต่อต่างประเทศจึงเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่เป็นโอกาสให้ผู้หญิงได้ออกสู่สังคมที่กว้างขึ้น ส่งผลให้ผู้หญิงสมัยใหม่มีบทบาทหน้าที่ในการทำงานที่สูงขึ้น และครอบครัวให้การยอมรับมากขึ้น

๑.๑.๓ การศึกษาระดับปริญญาตรี พบ ๓ ตัวละคร ได้แก่ ปุษยา จากเรื่องรักร้าย วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา และยามิกา จากเรื่องแปลเล่ห์สืบสองรัก และไม่ระบุระดับการศึกษา ๑ ตัวละคร คือ พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ การศึกษาระดับนี้เป็นการศึกษาขั้นต่ำสุดของตัวละครในนวนิยาของณารา ดังนี้

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย จบการศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศไทย แต่ไม่มีเนื้อหาที่ระบุไว้อย่างชัดเจน แต่มีการกล่าวถึง นอกจากนี้ปุษยาเคยศึกษาต่อต่างประเทศในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสอบ เธอสามารถสอบชิงทุนนักเรียนแลกเปลี่ยนไปเรียนที่มิชิแกนหนึ่งปี และทำงานภาคฤดูร้อนที่ต่างประเทศด้วย ทำให้เธอสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี ได้ทำงานในบริษัทต่างชาติ ได้รับเงินเดือนสูง สามารถเลี้ยงดูครอบครัวได้เป็นอย่างดี

“ผมสังเกตว่าภาษาอังกฤษของคุณนั้นเป็นสำเนียงของอเมริกัน ไม่ออกเสียงแข็ง ๆ เหมือนคนไทยทั่วไป...ดิฉันไม่ได้เรียนจบวุฒิโหนจากอเมริกา...ตอนเรียนมัธยมปลายเคยได้รับทุนนักเรียนแลกเปลี่ยนไปอยู่ที่มิชิแกนหนึ่งปี แล้วหลังจากนั้นก็ไปทำงานภาคฤดูที่แคนซัสซิติอีกตลอดสี่ปีที่เรียนมหาวิทยาลัย”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๑๑๗)

ปุษยาอยากศึกษาต่อในระดับปริญญาโท แต่ด้วยฐานะทางบ้านไม่ดี แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงสมัยใหม่นั้นให้ความสำคัญกับการศึกษามากขึ้น พยายามศึกษาในระดับสูงขึ้น เมื่อมีโอกาส

“เธอ...ไม่มีเงินจะเรียนต่ออย่างเพื่อนสาว...รอให้ย้ายครอบครัวมาอยู่ที่อเมริกาเรียบร้อยแล้ว เธอจึงจะสมัครเรียนต่อระดับปริญญาโทบ้าง เนื่องจากค่าเล่าเรียนสำหรับคนอเมริกันนั้นถูกกว่าของต่างชาติเกือบสิบเท่า”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๑๕)

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา จบการศึกษาปริญญาตรี แต่ในนวนิยายไม่ได้ให้รายละเอียดอื่น ๆ เธอไปเรียนต่างประเทศตั้งแต่เด็ก ด้วยทุนของบิดา

“ในวัยสิบห้า เธอถูกบิดาส่งตัวไปเรียนที่ออสเตรเลีย...ตลอดระยะเวลาแปดปีที่ออสเตรเลีย...จนกระทั่งเรียนจบมหาวิทยาลัย ก็...กลับเมืองไทย”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๒๑)

วิมาลาเรียนอยู่ออสเตรเลียแปดปี ทำให้สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี และติดสำเนียงของคนออสเตรเลียมาด้วย ทำให้เธอสามารถทำงานที่ต้องใช้ทักษะด้านภาษาอังกฤษได้ด้วย เช่น การดูแลเอกสารสัญญาของต่างประเทศ การไปโปรโมตโรงแรมในต่างประเทศ เป็นต้น

“ออกเสียงสูงต่ำใกล้เคียงเจ้าของภาษา และแน่นอนว่าเจือสำเนียงของชาวออสเตรเลียออกมาด้วย”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๕)

ยามิกา จากเรื่องแปดเล่ห์สิบสองรัก จบการศึกษาในสาขารัฐศาสตร์ มีความสามารถด้านกีฬา จึงสามารถสอบเป็นตำรวจได้ ยามิกาตั้งใจเลือกเรียนสาขานี้ เพราะตั้งใจจะเป็นตำรวจเหมือนพ่อ ซึ่งเป็นตำรวจและเสียชีวิตในหน้าที่ตั้งแต่เธอเป็นเด็ก ปัจจุบันการศึกษาเปิดกว้างขึ้น ผู้หญิงก็สามารถสอบเข้าเรียนในโรงเรียนนายร้อยตำรวจได้ หากต้องการประกอบอาชีพนี้

“เราก็จบจากโรงเรียนเดิมนั้นแหละ แล้วก็เรียนรัฐศาสตร์ พอจบทางตำรวจประกาศรับสมัคร เราก็ไปสอบ โชคดีที่เราเป็นนักกีฬาอยู่แล้ว พิธีร่างกายอีกนิดหน่อย ฝึกยิงปืนอีกนิด สอบผ่านข้อเขียน”

(แปดเล่ห์สิบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๓๘)

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ ในเนื้อหาไม่ได้ระบุไว้ชัดเจนว่าจบการศึกษาระดับใด แต่เธอมาเกาะไข่มุกเมื่ออายุ ๑๘ อยู่ได้ ๒ ปี จึงไปศึกษาต่อ “พศิกาก็เดินทางไปศึกษาต่อที่นิวออร์ก”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๐, หน้า ๑๔) อายุระดับนี้เป็นช่วงอายุของการศึกษาในระดับปริญญาตรี เป็นการศึกษาต่อเพื่อกลับมาทำงานบริหารงาน โรงแรมให้กับอนุพงศ์ ซึ่งเป็นผู้ที่สนับสนุน และให้ทุน เธอไปเรียนนั่นเอง ต้องไปศึกษาต่อต่างประเทศ เพราะโรงแรมที่เธอทำงานอยู่ต้องพบปะติดต่อกับชาวต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่นัก

“เธอตั้งใจเรียนให้จบโดยไม่ยอมกลับบ้านเมืองไทย...เธอไม่เคยขอเงินทางบ้านเลย...ปิดเทอมยังทำงานพิเศษด้วยการไปเป็นแม่บ้านของโรงแรมระดับห้าดาวในนิวยอร์ก เพื่อจะได้นำความรู้ที่ได้มาพัฒนารีสอร์ทในอนาคตอีกด้วย”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๐, หน้า ๑๕ - ๒๐)

ตัวละครที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีนี้ เป็นตัวละครที่มีฐานะปานกลาง ได้แก่ ปุษยา และยามิกา จึงทำให้เธอจบการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรี แต่ปุษยาก็ยังอยากศึกษาต่อปริญญาโทเมื่อมีโอกาส ปุษยาเคยเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่ต่างประเทศหนึ่งปี และทำงานภาคฤดูร้อน เธอจึงสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี ทำให้เธอได้ทำงานในบริษัทต่างชาติ ซึ่งให้เงินเดือนที่สูงมาก ในขณะที่วิมาลา พ่อของเธอส่งไปเรียนออสเตรเลียตั้งแต่เด็ก จนจบระดับปริญญาตรี วิมาลาสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี โดยติดสำเนียงของชาวออสเตรเลียมาด้วย และพักการเรียนต่อที่นิวยอร์กด้วยทุนของอนุพงศ์ โดยไม่ขอเงินทางบ้าน ทำให้ฐานะของเธอตอนนั้นก็ไม่ได้มีเงินมากนัก เธอได้ฝึกงานแม่บ้านที่นิวยอร์กด้วย เพื่อเตรียมตัวกลับมาทำงานด้านนี้นั่นเอง ตัวละครหญิงกลุ่มนี้มีการศึกษาระดับปริญญาตรี เพราะฐานะทางการเงินที่ทำให้สามารถศึกษาต่อได้ในระดับนี้ ซึ่งถ้ามีโอกาสก็จะศึกษาในระดับที่สูงขึ้น

จากผลการศึกษาเห็นได้ว่า ผู้หญิงที่จบการศึกษาระดับสูงถึงปริญญาเอก ผู้หญิงที่มีฐานะปานกลาง แต่ผู้หญิงก็เก่ง สามารถสอบชิงทุนไปศึกษาต่อต่างประเทศได้ การศึกษาในระดับสูงก็ช่วยยกระดับฐานะเธอให้ดีขึ้น และเปิดโอกาสทางสังคมให้เธอมากขึ้นด้วย เช่น ดร. นายิกา และ ดร.อนงค์รัตน์ เป็นต้น ผู้หญิงที่มีฐานะดี แต่ก็มีความใฝ่เรียน เช่น จิรายุ เมื่อเรียนจบระดับปริญญาเอกแล้ว เธอหวังว่าจะนำความรู้กลับมาทำประโยชน์ต่อประเทศชาติ ตัวละครส่วนใหญ่ของฉัตรเป็นผู้หญิงที่จบการศึกษาในระดับปริญญาโท จากต่างประเทศ เป็นการศึกษาเพื่อกลับมาพัฒนางานในบริษัทของครอบครัว เช่น ภาวิดา ปัทมาธิร์ พิรญาณ์ และปารมิตา นอกจากนี้ผู้หญิงบางคนก็เลือกเรียนในสาขาที่เธอต้องการ เช่น ภัณฑิลา นอกจากนี้ก็ยังมีการศึกษาต่อเฉพาะทาง เพื่อเพิ่มความรู้ความสามารถ และความเชี่ยวชาญ ในการทำงานให้สูงขึ้น เช่น ภาวิตรา และทิพย์ธรา และการศึกษาขั้นต่ำสุดที่ปรากฏ คือ การศึกษาในระดับปริญญาตรี จบการศึกษาทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งหากมีโอกาสผู้หญิงบางคนก็ต้องการศึกษาต่อ นอกจากนี้แม้ผู้หญิงบางคน

จะไม่ได้จบการศึกษาระดับปริญญาตรีในต่างประเทศ แต่ก็มีโอกาสไปศึกษาในระดับมัธยม และไปทำงานภาคฤดูร้อน ทำให้สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี เช่น ปุษยา และผู้หญิงที่จบการศึกษา ระดับปริญญาตรีในไทย ก็เป็นการศึกษาเพื่ออาชีพที่เธอต้องการ เช่น ยามิกา ที่ต้องการเป็นตำรวจ เช่นเดียวกับพ่อของเธอ ผู้หญิงเลือกศึกษาต่อด้วยตัวเอง ในสาขาที่เธอต้องการ และมีความสามารถ คือก่อในระดับสูงสุดตามความสามารถ และฐานะ ผู้หญิงสมัยใหม่มีความใฝ่รู้ ให้เรียน มีความตั้งใจ ที่จะศึกษาในระดับสูงสุดเท่าที่มีโอกาสอีกด้วย

๑.๒ สาขาที่จบการศึกษา

ผู้หญิงมีโอกาสเล่าเรียนในระดับสูง และเลือกเรียนสาขาวิชาต่าง ๆ ได้อย่างไม่มี ข้อจำกัดเช่นเดียวกับฝ่ายชาย แม้แต่การศึกษาวิชาทหาร (รต.) ก็เปิดโอกาสให้ผู้หญิงเข้าเรียนในเวลา ไม่นานมานี้ ผู้หญิงจึงมีโอกาสเข้าสู่ตลาดแรงงานในวิชาชีพต่าง ๆ ทั้งภาครัฐบาลและเอกชน สถานภาพทางสังคมของผู้หญิงไทยจึงดีกว่าแต่เดิมมาก ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในศักยภาพของ ตนเอง และอิทธิพลจากแนวคิดของตะวันตกทำให้ผู้หญิงมีความเชื่อมั่น และพร้อมจะเรียกร้องสิทธิ ของผู้หญิงที่ถูกละเลยหรือเอาเปรียบจากฝ่ายชาย แนวคิดนี้ปรากฏอยู่ในหมู่ของผู้หญิงที่ได้รับการ ศึกษามากกว่าผู้หญิงที่ด้อยการศึกษา (นิตยา มาสะวิสุทธิ, รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ และชาติรติ สุขพานิช, ๒๕๓๓, หน้า ๓๕๒ – ๓๕๓) ผู้หญิงสมัยใหม่เลือกเรียนในสาขาที่ตนต้องการอย่าง ชัดเจน การศึกษาขยายกว้างจากสาขาศิลปศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และคหกรรมศาสตร์ มาศึกษาในกลุ่มสาขาการบริหารธุรกิจ และวิทยาศาสตร์ มากขึ้น

ในนวนิยายของฉวรา มีตัวละครหญิงจบการศึกษาในสาขาต่าง ๆ ที่มีการระบุไว้ ชัดเจนได้ ได้แก่ สาขาอักษรศาสตร์ แพทย์ รัฐศาสตร์ บริหารธุรกิจ สถาปัตยกรรม จิตวิทยา และ แพทย์ ซึ่งตัวละครหญิงเลือกเรียนด้วยตนเอง มีความรู้ความสามารถ ศึกษาจนจบการศึกษาในสาขา นั้น ๆ เห็นได้ว่าผู้หญิงหันมาสนใจศึกษาในสาขาบริหารธุรกิจ และวิทยาศาสตร์มากขึ้น ในปัจจุบัน การศึกษาในสาขาบริหารธุรกิจ เป็นสาขาที่ได้รับความนิยมมากสาขาหนึ่ง ผู้หญิงหันมาศึกษาต่อใน สาขานี้มากขึ้น ภาคธุรกิจของประเทศมีการขยายตัวอย่างกว้างขวาง ผู้หญิงจึงได้ออกมาทำงานนอก บ้านสูงขึ้น ดังตัวอย่าง

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี เธอตั้งใจเลือกเรียนสาขาบริหารธุรกิจ เพื่อมาสืบทอดกิจการ ของครอบครัวตั้งแต่แรก ซึ่งเป็นอีกบทบาทหนึ่งของผู้หญิงสมัยใหม่ ที่เลือกเรียนสาขานี้ เพื่อนำไป ทำงานในกิจการของครอบครัว เป็นอีกหนึ่งบทบาทที่เด่นชัดในสังคมปัจจุบันที่แตกต่างจากในอดีต

“เธอ...เลือกเรียนบริหารธุรกิจ เพื่อจะได้ทำงานของครอบครัวในอนาคต”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๘)

ปารมิตา ศึกษาต่อระดับปริญญาโท และฝึกงานในต่างประเทศ เพื่อให้ได้ความรู้และประสบการณ์ และนำกลับมาใช้ในการทำงานในบริษัทของครอบครัว

“ปารมิตาตัดสินใจเรียนต่อจนกระทั่งจบปริญญาโท และฝึกงานที่โรงแรมต่างประเทศครบหนึ่งปี จึงตัดสินใจกลับบ้าน”

(โซเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๖๒)

นอกจากนี้ ปารมิตา ขณะที่กำลังศึกษาอยู่ต่างประเทศ เธอก็ติดตามข่าวสาร และศึกษาค้นคว้าข้อมูลต่าง ๆ เพื่อเตรียมตัวกลับมาทำงาน แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงก็พัฒนาศักยภาพความรู้เพื่อให้ตนเองมีความสามารถอยู่ตลอดเวลาด้วยเช่นกัน

“ตลอดเวลาที่ร่ำเรียนอยู่ต่างประเทศ ปารมิตาสนใจติดตามข่าวคราวของบริษัทคู่แข่งเสมอ พร้อมกับคอยศึกษากลยุทธ์ของบริษัทอื่น ๆ ว่าแต่ละปีแต่ละฤดูกาลจะจัดเทคนิคไหนมาใช้บ้าง เพราะรู้ว่าวันหนึ่ง เธอก็จะต้องกลับไปบริหารงานของบริษัท และถึงเวลานั้น จะได้พร้อมๆ โดยไม่ต้องเสียเวลาเรียนรู้งานอีก”

(โซเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๖๒)

จากตัวอย่าง เห็นได้ว่า ผู้หญิงสมัยใหม่นั้น เลือกเรียนสาขาบริหารธุรกิจ ด้วยความตั้งใจ เพื่อที่จะนำความรู้มาใช้พัฒนางาน โดยเฉพาะงานกิจการในครอบครัว จึงมีผู้หญิงเข้ามาทำงานในภาคธุรกิจมากขึ้น ปัจจุบันในสังคมไทยมีจึงมีนักบริหารธุรกิจหญิงที่ประสบความสำเร็จในระดับสูงหลายคน

ดังนั้น ในด้านการศึกษาในสาขาต่าง ๆ นั้น ผู้หญิงก็ศึกษาต่อได้ทัดเทียมชาย และมีความสามารถในการศึกษาจนสำเร็จการศึกษาด้วย ปัจจุบันการกีดกันไม่ให้ผู้หญิงเข้าศึกษาในสาขาต่าง ๆ ก็แทบไม่ปรากฏ ผู้หญิงสามารถเลือกศึกษาสาขาที่ตนต้องการได้ตามความรู้ความสามารถที่มี ปัจจุบันผู้หญิงจึงมีความเท่าเทียมผู้ชายในด้านการศึกษา

สถานภาพและบทบาทในสังคมด้านการศึกษาของตัวละครหญิงในนวนิยายของฉรรษา เป็นผู้หญิงที่มีการศึกษาสูงตั้งแต่ระดับปริญญาตรีจนถึงปริญญาเอก ซึ่งการศึกษาที่สูงนี้ ทำให้ผู้หญิงมีบทบาทในสังคม และครอบครัวมากขึ้น อีกทั้งการศึกษาที่ดีก็ช่วยให้สามารถประกอบอาชีพได้กว้างขึ้น การจบการศึกษาจากต่างประเทศ ก็ทำให้สามารถประกอบอาชีพในต่างประเทศได้ เปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้มีพื้นที่การทำงานที่ขยายกว้างออกไป นอกจากนี้ก็ทำให้สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี นำความรู้มาใช้ในการทำงานที่ต้องติดประสานงานกับต่างชาติได้ และได้ทำงาน

ในบริษัทต่างชาติที่มีค่าตอบแทนสูง ผู้หญิงสามารถพึ่งพาตัวเองในทางเศรษฐกิจได้มากขึ้น และสาขาวิชาที่ผู้หญิงเลือกเรียนนั้น ก็ไม่ได้จำกัดวงแคบ ผู้หญิงสามารถเลือกศึกษาในสาขาต่าง ๆ ได้เหมือนผู้ชาย ตามความรู้ความสามารถของตน แต่มีหลายตัวละครที่ผู้ประพันธ์ไม่ระบุสาขาการศึกษา ทำให้การวิเคราะห์เนื้อหาไม่สามารถสรุปได้ชัดเจน

ตารางที่ ๓ – ๑ สถานภาพและบทบาทในสังคมด้านการศึกษาของผู้หญิงในนวนิยายของณารา

เรื่อง	ตัวละคร	ปริญญาตรี		ปริญญาโท		ปริญญาเอก		หมายเหตุ
		สาขาวิชา	ประเทศ	สาขาวิชา	ประเทศ	สาขาวิชา	ประเทศ	
รักร้าย	บุษยา	ไม่ระบุ	ไทย	-	-	-	-	มัธยมศึกษาตอนปลายเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนไปมิชิแกน ๑ ปี และขณะที่เรียนมหาวิทยาลัยไปทำงานภาคฤดูร้อนต่างประเทศทุกปี
	ภาวิตา	ไม่ระบุ	ไทย	การตลาด	แคนซัส อเมริกา	-	-	
คุณแจ๋ว อินเตอร์	กัณทิลา	ไม่ระบุ	อเมริกา	จิตวิทยา เด็ก	อเมริกา	-	-	เด็บบโตและใช้ชีวิตในต่างประเทศ
	ภวิตรา	อักษร-ศาสตร์	ไทย	-	-	-	-	ศึกษาต่อด้านแฟชั่น ที่ปารีส
ส้มหวาน น้ำตาลเปรี้ยว	ดร.อนงค์ดี	ไม่ระบุ	ไม่ระบุ	ไม่ระบุ	ไม่ระบุ	สถาปัตย์	อังกฤษ	
	นายิกา	ไม่ระบุ	ไทย	ไม่ระบุ	อเมริกา	ไม่ระบุ	ไอโฮไอ อเมริกา	กลับมาใช้ทุน ในภาควิชาภาษาไทย
ปลาไหลป้าย แดง	บัณฑิตชัย	ไม่ระบุ	ไทย	ไม่ระบุ	อเมริกา	-	-	
ธาราหิมาลัย	ทิพย์ธารา	แพทย์	ไทย	-	-	-	-	ศึกษาต่อเฉพาะทางอายุรกรรมด้านระบบประสาท อเมริกา

ตารางที่ ๓ - ๑ (ต่อ)

เรื่อง	ตัวละคร	ปริญญาตรี		ปริญญาโท		ปริญญาเอก		หมายเหตุ
		สาขาวิชา	ประเทศ	สาขาวิชา	ประเทศ	สาขาวิชา	ประเทศ	
ไพรักเกม ร้อน	พิรณณ์	ไม่ระบุ	ไทย	บริหาร ธุรกิจ	อเมริกา			
ทะเลไฟ	พศิกา	ไม่ระบุ	นิวยอร์ก อเมริกา					ในนวนิยายไม่ได้ระบุระดับการศึกษา แต่พศิกามาอยู่เกาะไข่มุก อายุ ๑๘ หลังจากนั้น ๒ ปีไปศึกษาต่อ ๔ ปี จึงกลับมาทำงาน ขณะนี้พศิกาอายุ ๒๕ ปี
	จिरายู	ไม่ระบุ	ไม่ระบุ	จิตวิทยา	อเมริกา	จิตวิทยา	อเมริกา	อยู่ในระหว่างรอศึกษาต่อปริญญาเอก
โซ่เวรี	ปารมิตา	บริหาร ธุรกิจ	ไทย	ไม่ระบุ	อเมริกา			
บ่วงวิมาลา	วิมาลา	ไม่ระบุ	ออสเตรเลีย					ไปเรียนออสเตรเลียตั้งแต่อายุ ๑๕ จนจบปริญญาตรี
แปดเล่ห์สิบ สองรัก	ยามิกา	รัฐศาสตร์	ไทย					สอบเข้ารับราชการตำรวจ

๒. สถานภาพและบทบาทในสังคมด้านการประกอบอาชีพ

ปัจจุบันผู้หญิงประกอบอาชีพทำงานนอกบ้านมากขึ้น ผู้หญิงมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเชิงเศรษฐกิจมากขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจตามแผนของรัฐบาล ภาคเศรษฐกิจขยายตัว เกิดความต้องการบุคลากรเพิ่มขึ้น ทั้งในส่วนภาครัฐและเอกชน สังคมได้เปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้ทำงานมากขึ้น ผู้หญิงมีความเสมอภาคเท่าชายในหลาย ๆ เรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการประกอบหน้าที่การงาน นั้นหมายความว่า ผู้หญิงสามารถพึ่งพาตนเองในทางเศรษฐกิจได้ อาชีพบางสาขาที่เคยสงวนไว้ให้ผู้ชาย ก็เปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้เข้ามาแสดงความสามารถ เช่น ตำรวจสถานี เป็นต้น เพื่อที่จะยืนยันว่าผู้หญิงมีความสามารถทัดเทียมผู้ชายในทุก ๆ เรื่อง การประกอบอาชีพการงาน เป็นกุญแจที่จะเปิดทางไปสู่ความเท่าเทียมกับผู้ชาย และก้าวหน้าตามผู้ชายในทุก ๆ เรื่องเช่นกัน (เสนาะ เจริญพร, ๒๕๔๖, หน้า ๗๒ – ๗๓)

ตัวละครผู้หญิงที่มีบทบาทสำคัญในนวนิยายของณาราทุกคนล้วนประกอบอาชีพการงานเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่ยึดมั่นในจริยธรรมการทำงาน มีความรับผิดชอบ มีความสามารถ ทำให้มีรายได้พึ่งพาตนเองในทางเศรษฐกิจได้ สังคมเปิดโอกาสกว้างให้ผู้หญิงได้ทำงานในอาชีพต่าง ๆ มากขึ้น ผลการศึกษาอาชีพตัวของละครหญิงในนวนิยายของณารา ได้ดังนี้

อาชีพเลขานุการ พบมากที่สุด ที่มีบทบาทปรากฏ จำนวน ๘ ตัวละคร ได้แก่ ปุษยา คาร์ตัน และสาริณี จากเรื่องรักร้าย รุ่งนภา จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เปรมสุดา จากเรื่องไฟรักเกมร้อน วิมาลา ผานิต และสาธิตา จากเรื่องบ่วงวิมาลา งานเลขานุการเป็นงานที่ดูแลเรื่องต่าง ๆ ของเจ้านาย อาจรวมถึงเรื่องอื่น ๆ ในชีวิตประจำวันด้วย เช่น เรื่องอาหารการกิน เป็นต้น เป็นงานที่มีรายละเอียดต่าง ๆ จึงเป็นงานที่เหมาะสมกับผู้หญิงที่ใส่ใจรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้ดีกว่าผู้ชาย

อาชีพที่พบรองลงมา คือ นักธุรกิจ จำนวน ๗ ตัวละคร ได้แก่ ดร.อนงค์ศรีดี นักธุรกิจด้านการก่อสร้าง จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ ปัทมาธิษั นักธุรกิจด้านการตลาด และปิยะมาศ นักธุรกิจด้านการเงิน จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง พิรญาณ์ และมัทนา นักธุรกิจด้านเครื่องประดับส่งออก จากเรื่องไฟรักเกมร้อน พศิกา นักธุรกิจด้านการโรงแรม จากเรื่องทะเลไฟ และปารมิตา นักธุรกิจด้านการโรงแรม จากเรื่องโซ่เวรี การทำงานของนักธุรกิจในตำแหน่งผู้บริหารงานนั้น เป็นงานที่ต้องมีหน้าที่รับผิดชอบสูง และมีงานที่ต้องดูแลมาก ผู้หญิงที่เป็นนักธุรกิจทำงานในระดับผู้บริหารในแต่ละส่วนงาน ต้องรับผิดชอบงานต่าง ๆ และการดูแลองค์กร/กิจการ ไปพร้อม ๆ กัน แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงก็มีความสามารถในการทำงานบริหารได้ เริ่มมีบทบาทการบริหารงานในองค์กรมากขึ้น ปัจจุบันมีผู้หญิงเป็นนักธุรกิจในตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงมากขึ้นด้วย

อาชีพกลุ่มต่อมา พบกลุ่มละ ๒ คน ได้แก่

นักประชาสัมพันธ์ ได้แก่ ภาวิตา จากเรื่องรักร้าย ทำงานเป็นหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ ในบริษัทเครื่องสำอางระดับโลกที่อเมริกา และวาสิตา จากเรื่องไฟรักเกมร้อน เป็นผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์ของโรงพยาบาลเอกชนมีชื่อแห่งหนึ่ง

นักจิตวิทยา ได้แก่ ภณชิตา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ เป็นนักจิตวิทยาพฤติกรรมเด็ก และจิรายุ ที่อยู่ในระหว่างรอศึกษาต่อระดับปริญญาเอก สาขาจิตวิทยา ซึ่งเธอจบสาขานี้ในระดับปริญญาโทด้วย

อาจารย์มหาวิทยาลัย ได้แก่ ดร.นายิกา จากเรื่องสั้มหวานน้ำตาลเปรี้ยว เป็นอาจารย์ภาควิชาภาษาไทย และ ดร.อนงค์ศรี จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ เป็นอาจารย์ คณะสถาปัตยกรรม และมีบริษัทออกแบบและรับเหมาก่อสร้าง

นางแบบ ดารา ได้แก่ นภาสิริ จากเรื่องโซ่เวรี และกุสุมา จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง

พยาบาล ได้แก่ ปริยานุช จากเรื่องธราหิมาลัย และวาสิณี จากเรื่องโซ่เวรี

การประกอบอาชีพอื่น ๆ ที่ปรากฏมีอาชีพต่าง ๆ ดังนี้ ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ เป็นบรรณาธิการบริหารนิตยสารเลดี้เพิร์ล และทำงานบริหารในบริษัทของครอบครัว ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย แพทย์เฉพาะทางสาขาอายุรกรรมประสาท ที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด พิรดา จากเรื่องทะเลไฟ สถาปนิก ผู้ออกแบบวิลล่าที่เกาะไข่มุก รตท.ยามิกา รองสารวัตร กองกำกับการฝ่ายสืบสวนฯ และพลอยพิมาน อาชีพพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน จากเรื่องแปลเล่ห์ลับสองรัก

จากผลการศึกษาจะเห็นได้ว่า ในนวนิยายของณาราที่นำมาศึกษา ผู้หญิงส่วนใหญ่ก็ยังประกอบอาชีพที่เป็นอาชีพทั่ว ๆ ไปของผู้หญิง โดยเฉพาะอาชีพเลขานุการ ซึ่งเป็นอาชีพที่ต้องใช้ความละเอียดอ่อน ความรับผิดชอบดูแลเรื่องต่าง ๆ ซึ่งเหมาะกับผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย แต่อาชีพรองลงมา ได้แก่ อาชีพนักธุรกิจเป็นผู้บริหารองค์กร ซึ่งเป็นหน้าที่การงานที่มีความรับผิดชอบสูง ซึ่งนักบริหารส่วนใหญ่ในสังคมมักเป็นผู้ชาย สะท้อนให้เห็นว่า มีผู้หญิงที่เป็นนักบริหารมากขึ้น ผู้หญิงก็มีความสามารถทำธุรกิจในตำแหน่งผู้บริหารได้เช่นกัน อาชีพนักจิตวิทยา ซึ่งก็เป็นอาชีพที่เริ่มมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นในสังคมไทย อาชีพสถาปนิก มีทั้งนักสถาปนิก และอาจารย์ เป็นอีกหนึ่งสาขาอาชีพที่ผู้หญิงเริ่มเข้าไปมีบทบาทมากขึ้น และอาชีพตำรวจ ฝ่ายสืบสวน เป็นอาชีพหลักของผู้ชาย เพราะต้องทำงานเสี่ยงอันตราย แต่ผู้หญิงที่มีความสามารถ ก็สามารถประกอบอาชีพนี้ได้เช่นกัน แสดงให้เห็นว่าเมื่อสังคมเปิดโอกาสและยอมรับ ผู้หญิงสมัยใหม่ก็มีความรู้ความสามารถประกอบอาชีพต่าง ๆ ตามความต้องการของผู้หญิงเอง ผู้หญิงก็มีความรู้ความสามารถประกอบอาชีพต่าง ๆ ได้ทัดเทียมผู้ชาย

ตัวละครในนวนิยายของฌารา มีการประกอบอาชีพแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับการศึกษา และความสามารถของแต่ละคน มีอาชีพที่มีการให้รายละเอียดเนื้อหาในการวิเคราะห์ ดังนี้

๒.๑ เลขานุการ

งานเลขานุการหน้าที่ความรับผิดชอบ คือ การทำงานที่ได้รับมอบหมายจากเจ้านายโดยตรง และงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการดูแลเรื่องต่าง ๆ ของเจ้านาย เช่น อาหารการกิน เป็นต้น เลขานุการต้องมีความละเอียดรอบคอบในงาน ทั้งงานเอกสารต่าง ๆ และงานประชุมที่สำคัญ อีกทั้งการติดตามเจ้านายไปทำงานยังสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในและนอกประเทศด้วย

ในนวนิยายของฌารา อาชีพเลขานุการที่มีรายละเอียดของการทำงาน คือ ปุษยาจากเรื่องรักร้าย และวิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา ดังนี้

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย เลขานุการผู้บริหาร บริษัทในเครือของบริษัทผลิตรถยนต์ บริษัทใหญ่ระดับโลก เจ้านายคือ มิสเตอร์จอห์น ซึ่งภาษาที่ใช้สื่อสารในบริษัทใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก การทำงานของปุษยาเป็นที่พอใจของเจ้านายอย่างมาก เมื่อมีทีมิวิศวกรต่างชาติมาทำงาน โครงการใหม่กับบริษัท ปุษยาที่ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ดูแลเรื่องต่าง ๆ ให้ทีมิวิศวกรกลุ่มนี้ด้วย นอกจากงานประจำที่ต้องรับผิดชอบแล้ว ยังต้องติดตามเจ้านายไปทำงานยังที่ต่าง ๆ ด้วย เช่น เดินทางไปโรงงานที่จังหวัดระยองด้วย “ขณะเดินทางของปุษยาเดินทางมาถึง โรงงานผลิตรถยนต์ที่จังหวัดระยอง” (รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๐๖) ไปประเทศสิงคโปร์ “วันพุธปานจะต้องตามเขาไปสิงคโปร์ แล้วมีงานต้องเตรียมเยอะเยอะ” (รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๓๔๐)

ปุษยาต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร เพราะงานของเธอต้องติดต่อธุรกิจกับต่างประเทศ งานเลขานุการของเธอไม่ได้ติดต่อประสานงานอยู่แต่ในประเทศไทยเท่านั้น ยังต้องติดต่อประสานงานกับต่างประเทศอีกด้วย

“...ช่วงนี้งานค่อนข้างยุ่ง เพราะจะต้องส่งรถยนต์ไปที่จีนและประเทศแถบอาเซียนเป็นจำนวนมาก เพื่อจะได้รองรับการเปิดจองในงานมอเตอร์โชว์ที่จีนและสิงคโปร์ มิสเตอร์จอห์นก็เลยต้องไปบ่อย”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๓๔๑)

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอทำงานตำแหน่งเลขานุการผู้บริหาร เจ้าของบริษัทมีโรงแรมในเครือ ๒ แห่ง และกำลังก่อสร้างห้องพักโซนใหม่อีกหนึ่งแห่ง ทั้งหมดอยู่ในจังหวัดกระบี่ เลขานุการจึงต้องมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ดีด้วย เพราะต้องไปติดต่อประสานงานกับชาวต่างประเทศ เช่น การติดตามเจ้านายไปโปรโมตโรงแรมในต่างประเทศ เป็นต้น

“งานที่นี่ไม่หนักมากหรอก ช่วงนี้ค่อนข้างยุ่งแต่ก็เป็นปลายฤดูท่องเที่ยวแล้ว แต่ฤดูฝนจนถึงต้นฤดูหนาวจะเจียบ เราต้องเดินทางไปต่างประเทศเพื่อโปรโมตบริษัทของเรา กับบริษัททัวร์ ที่ไหนมีจัดนิทรรศการก็ต้องไป เราต้องสร้างคอนเนกชันที่ดีเอาไว้ เพราะแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวจากสแกนดิเนเวีย ยุโรป มาพักที่รีสอร์ทปีละจำนวนมาก”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๕๒)

วิมาลาได้รับมอบหมายงานดูแลเอกสารต่าง ๆ และสัญญาติดต่อกับต่างประเทศด้วย “ต่อไปสัญญาต่างประเทศคุณจะต้องดูแล” (บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๕๓) นอกจากนี้วิมาลา ยังช่วยเจ้านายวางแผนงานของโรงแรมล่วงหน้าปีต่อปี “แล้วโครงการของปีหน้า คุณกันย่ะจะให้ดิฉันเริ่มจดเลยไหมคะ” (บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๐๓) ซึ่งเลขานุการก็ต้องมีความรอบรู้ต่าง ๆ และทักษะในการค้นหาข้อมูลความรู้ โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานของหน่วยงานด้วย เพื่อช่วยนำเสนอความคิดให้เจ้านายอีกทางหนึ่ง “ถ้าฉัน น้ำผึ้งจะเสิร์ชหาทางอินเทอร์เน็ตช่วยคุณด้วยนะคะ ว่ารีสอร์ทดัง ๆ ระดับ เขามีกิจกรรมอะไรบ้าง” (บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๑๓)

วิมาลาติดตามเจ้านายไปทำงานในต่างประเทศ การทำงานในต่างประเทศนั้นเป็นงานที่ต้องเป็นไปตามตารางที่วางไว้ เพราะค่าใช้จ่ายในการเดินทาง และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ในต่างประเทศนั้นสูงมาก จึงต้องทำงานแข่งกับเวลา เป็นงานที่ต้องมีความรับผิดชอบสูงมาก จำเป็นต้องสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีด้วย รวมทั้งการจัดเก็บเอกสารต่าง ๆ ก็ต้องมีความละเอียดรอบคอบด้วย

“การเดินทางมาทำงานกับกันย่ะไม่ได้สนุกอย่างที่วิมาลาคาดไว้จริง ๆ เพราะจากตารางทำงานตั้งแต่เช้าจรดเย็นแล้ว เธอกับเขาก็เรียกว่ามีเวลาว่างแค่ถอนใจเอือกใหญ่ ก่อนจะต้องนั่งอยู่บนรถเพื่อไปพบกับเอเจนซี่บริษัทถัดไป ทั้งหมดสามประเทศในเวลาสิบวัน ทุกคืนกันย่ะจะต้องไปนั่งคิมต่อกับบริษัทคู่ค้าที่มีสัมพันธอันดีต่อกันมานาน ซึ่งเขาจะอนุญาตให้เธอกลับมาพักผ่อนได้ก่อน ขณะที่เขากลับห้องพักก็โมงก็ยามเธอก็ไม่มีทางรู้ได้ พอเช้าวันใหม่เขาก็จะลงมาที่ห้องอาหารตามเวลาเพื่อรีบกินอาหารเช้าและทำงานกันต่อไป...จบวันที่สิบของการทำงานทั้งสองก็หมดแรง แต่เป็นการเหน็ดเหนื่อยที่คุ้มค่า เพราะกันย่ะได้ลูกค้าเพิ่มขึ้นอีกมากมายจากบริษัทคู่ค้าที่มีลูกค้ากลุ่มใหญ่ และพอใจที่ได้คุยเจ๊อ่อนใจกับกันย่ะโดยตรง ทั้งตกลงราคาที่ยอมรับกันได้ทั้งสองฝ่าย”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๒๕)

งานเลขานุการของปุษยาและวิมาลานั้น เป็นการทำงานที่ทั้งทำงานกับเจ้านายต่างชาติ โดยตรง และการติดต่อกับชาวต่างชาติ ผู้หญิงสมัยใหม่จึงต้องมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ดีด้วย การทำงานเลขานุการมีพื้นที่การทำงานที่ขยายพื้นที่ออกไปต่างประเทศ ภาระงานจึงสูงขึ้น ทั้งงานเอกสารที่เป็นภาษาอังกฤษ การสื่อสารที่ถูกต้องในการทำสัญญากับต่างประเทศ บทบาทในงานเลขานุการของผู้หญิงสมัยใหม่จึงเป็นงานที่ต้องมีความสามารถสูงใน ทุก ๆ ด้าน และต้องมีความรอบรู้เกี่ยวข้องกับบริษัทอีกด้วย ฉะนั้นการรับข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ จึงเป็นอีกทางหนึ่งที่ผู้หญิงทำงานยุคใหม่ได้มีโลกทัศน์ที่กว้างขึ้น ปัจจุบันงานเลขานุการของผู้หญิงสมัยใหม่จึงไม่ใช่แค่การดูแลเรื่องงาน และเรื่องส่วนตัวในงานของเจ้านายเท่านั้น แต่เป็นงานที่ต้องมีทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ดี และมีความรู้เกี่ยวกับองค์กรเพื่อช่วยพัฒนาองค์กรอีกทางหนึ่งด้วย

๒.๒. นักธุรกิจ

บทบาทการทำงานของนักธุรกิจ ต้องมีความรับผิดชอบต่องานสูง บริหารจัดการงานขององค์กรให้ก้าวหน้าไป ในฐานะของผู้หญิงสมัยใหม่กับงานบริหารนั้น ก็เป็นที่จับตามองของสังคม เมื่อผู้หญิงก้าวมาสู่ตำแหน่งเดียวกับที่ผู้ชายยึดครองตลอดมาในสังคม ออกจากบ้านมาสู่สังคมการทำงาน สถานภาพของนักธุรกิจหญิงเป็นบทบาทที่มีความสำคัญมากขึ้นในสังคม

ในนวนิยายของฉรร่า มีตัวละครที่มีบทบาทชัด ได้แก่ พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ และปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี ดังนี้

พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน เข้าไปทำงานแทนแม่ที่ป่วย เธอจึงต้องมาเป็นนักธุรกิจด้านเครื่องประดับ และบริหารงาน ต้องดูแลงานทุกอย่าง เช่น การจัดซื้อเพชรพลอยจากแหล่งต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ เพื่อนำมาทำเครื่องประดับตามที่นักออกแบบได้ออกแบบไว้ และนำไปขายยังตลาดในอเมริกา ญี่ปุ่น และตลาดอื่น ๆ ที่มีการสั่งซื้อมา

“คุณพิณกลับก่อนเถอะค่ะ ทางนี้ที่จะทำลิสต์ราคานูสราคัมกับพลอยที่ส่งมาให้คุณพิณอง พรุ่งนี้จะได้มาดูง่าย ๆ หน่อย...วันก่อนพลอยที่คุณจินตนาการมาให้ดูน้ำไม่ค่อยงามเท่าไร พินไม่อย่ากริบตัดสินใจ จะเทียบกับบ่อของทางแอฟริกาก่อนนะค่ะ ถึงได้ลองเทียบราคาที่เสนอมานะ...พิรญาณ์บอกความตั้งใจ...แล้วแบบที่คุณกึ่งว่าจะส่งมาให้วันนี้ละคะ พี่ภาได้หรือยัง”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๖๓)

“นักธุรกิจสาวมือใหม่ถอนใจ จัดเก็บเอกสารลงแฟ้มเพื่อจะเอางานกลับไปทำต่อที่บ้าน งานเธอไม่มีวันได้หยุดพัก ไม่ขับรถไปดูพลอยที่จันทบุรี ตราด หรือ เชียงราย ก็ต้องวิ่งมาดูพลอยที่นำเข้าจากแอฟริกา มาดากัสการ์ เพื่อมาเจียรไนทำเครื่องประดับเสนอขายตลาดในอเมริกา ญี่ปุ่น และตลาดในประเทศตามแต่คำสั่งซื้อ

ของลูกค้า โดยมีแบบที่จดลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมายของบริษัท ซึ่งหลายปีที่ผ่านมา
มัทนาได้สร้างชื่อเสียงเอาไว้มากมายกับกรรณนักร้องแบบคู่บุญ...ซึ่งเธอก็รอคอย
กรรณให้ส่งภาพร่างมา ก่อนจะนำเสนอให้ลูกค้าต่อไป”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๖๔)

พิรญาณ์ ก็ต้องดูแลเรื่องงานบุคคลด้วย โดยเฉพาะนักร้องแบบที่เก่งของบริษัท เพื่อ
ไม่ให้ถูกชิงตัวไปทำงานในบริษัทอื่น

“ต้องดึง ๆ ไว้หน่อยนะคะ เห็นร่า ๆ จะโดนฉกตัวไปหลายครั้งแล้ว”
พิรญาณ์ทำหน้าหนักใจ เมื่อกรรณ นักร้องแบบเครื่องประดับของบริษัทที่มัทนาเลี้ยงดู
อุมุขมานาน... เริ่มถูกบริษัทอื่นเกี้ยวให้ไปทำงานด้วยเงินเดือนแพงแล้ว

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๖๑)

พิรญาณ์ดูแลงานสามารถเสนอขายเครื่องประดับของบริษัทได้ในราคาที่สูงมาก ทำให้
มีเงินมากพอที่จะทำให้สถานการณ์ของบริษัทกลับมาดีขึ้น แสดงให้เห็นถึงความเก่ง และ
ความรับผิดชอบต่องานที่สูงมากของเธอ

“...เราขายสร้อยชุดใหญ่ได้ตั้งแปดสิบล้านบาทเนาะคะ เขาเพิ่งปิด
การประมูลเมื่อไม่กี่นี้เอง และชุดเล็กสองชุดนั้น เขาก็ให้ราคาหกสิบล้านทั้งสองชุด...เสียง
ของพิรญาณ์สั้นเครือด้วยความตื่นตันท่วมทันหัวใจ เงินจำนวนเกือบสองร้อยล้านที่
ได้มา มากพอจะทำให้บริษัทของมารดาพลิกฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๐๕)

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ นักธุรกิจการโรงแรม รองประธานกรรมการบริหาร ของ
บริษัทในเครืออันทันกรู๊ป มีหน้าที่รับผิดชอบงานเทียบเท่าประธานกรรมการบริหาร สามารถ
ตัดสินใจงานทุกอย่างได้เท่าประธานกรรมการบริหาร ซึ่งเป็นงานที่ต้องรับผิดชอบทุกเรื่องของ
โรงแรม ต้องกล้าตัดสินใจในการแก้ปัญหา คิดวางกลยุทธ์ต่าง ๆ และพัฒนาโรงแรมให้เข้าสู่
มาตรฐานสากล การทำงานในฐานะนักธุรกิจด้านการโรงแรมในตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงของ
พศิกาจึงเป็นงานที่ต้องมีความรับผิดชอบสูงมาก เป็นผู้หญิงที่ต้องมีความสามารถ เก่งในหลาย ๆ
ด้าน เพื่อทำงานให้ลุล่วงไป เช่น การดูแลห้องอาหารของโรงแรม เมื่อลูกค้าต่อว่า พศิกาก็ต้องเป็น
ผู้ลงมาจัดการดูแลเรื่องนี้ด้วย

“พอได้อ่านรายงานของห้องอาหารที่นี่ เห็นว่ามีคอมเพลนเกี่ยวกับรสชาติอาหารที่แย่และคุณภาพไม่ดีหลายครั้ง งานจัดเลี้ยงแต่งงานยกเลิกไปสามงาน พันซ์ก็ว่าจะเรียกผู้จัดการกับเชฟมาสอบถาม...”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๓๑)

พศิกา ดูแลเรื่องห้องอาหาร ต้องแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นไปที่ละขั้น เป็นปัญหาเล็กน้อยที่ไม่สามารถละเลยได้ พศิกาต้องระมัดระวังการบริหารงานด้วย เพราะต้องทำงานร่วมกับคนที่มีความโอ้อวด และการทำงานในแต่ละวันก็ไม่มีเวลาเลิกงานที่แน่นอน

“พศิกากลับมานั่งทำงานต่อ แล้วจึงติดต่อ โทร.เรียกผู้จัดการห้องอาหารขึ้นมาคุยเป็นคนแรกจากนั้นก็ค่อยเรียกพ่อครัวเป็นรายต่อไป...หลังได้รับข้อมูลจากทั้งสองฝ่ายแล้ว เธอก็คุยกับผู้จัดการโรงแรม จึงได้ทราบถึงปัญหาว่าผู้จัดการห้องอาหารผู้เย่อหยิ่งโอ้อวดไม่ยอมฟังความคิดเห็นขอเชฟหรือใคร ๆ นิสัยเช่นนี้ได้สร้างความแตกแยกในกลุ่มพนักงาน และแบ่งกันเป็นฝักเป็นฝ่าย ช้ำยังมีกรกลั่นแกล้งกันว่าอาหารบูดเน่า ทั้งที่เชฟก็รับรองว่าอาหารที่ออกจากครัวไปรับรองความสดใหม่ ไม่เคยนำอาหารบูดหรือเนื้อที่เสียมาทำอาหารเลย ปัญหาจุกจิกสร้างความปวดหัวให้เธอเป็นอย่างยิ่ง หากการทำงานกับคนจำนวนมาก ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องคอยตามแก้ไขปัญหาไร้สาระเหล่านี้ โดยเฉพาะเธอมีอาวุโสน้อยกว่าทั้งผู้จัดการและเชฟ ดังนั้นการจะตักเตือนหรือตำหนิอะไรไป ย่อมจะสร้างความไม่พอใจยิ่งขึ้น จึงตัดสินใจให้เวลาผู้จัดการโรงแรมแก้ไขปัญหานี้ให้จบสิ้น แล้วค่อยนำไปหารือกับอนุพงษ์ และหากผู้จัดการยังไม่สำเร็จ ก็ค่อยหาทางแก้ไขกันต่อไปภายหลัง นาฬิกาบอกเวลาเกือบหกโมงแล้ว งานของเธอเพิ่งเสร็จ”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๓๒ – ๓๓)

การทำงานบริหารของพศิกา บริหารงาน โรงแรม ซึ่งมีโรงแรม รีสอร์ทในเครือที่ต้องดูแลหลายแห่ง งานหน้าที่ความรับผิดชอบจึงมีมาก ทั้งงานการบริหารงานสำนักงาน บุคคล สถานที่ ห้องอาหาร การเงิน การบัญชี เป็นต้น การบริหารงานต้องใช้ความรับผิดชอบสูง ทุ่มเทให้กับการทำงานอย่างเต็มที่ เพื่อให้ได้รับการยอมรับการผู้ร่วมงาน โดยเฉพาะผู้ร่วมงานที่มีอาวุโสกว่า ซึ่งถือว่าเป็นบทบาทที่ทำทลายความสามารถของผู้หญิงสมัยใหม่

ปารมิตา จากเรือโซเวรี นักธุรกิจด้านการโรงแรม ตำแหน่งผู้อำนวยการสายพัฒนาและบริหารโครงการในเครือโรงแรมดิเอ็มเพอเรียร์ก็อุป ในฐานะผู้อำนวยการฯ ภาระงานหลักจึงเป็นไปในการขยายกิจการของบริษัท การควบรวมกิจการโรงแรมต่าง ๆ ให้อยู่ในเครือของบริษัทนั่นเอง แม้จะเพิ่งมาทำงานได้ไม่กี่เดือน แต่เธอก็กระตือรือร้นในการทำงาน สังกะระบบงานว่ายัง

ตามหลังคู่แข่งอยู่ แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงก็มีความสามารถ ความตั้งใจ และกระตือรือร้นในการทำงาน เพื่อให้ประสบความสำเร็จ

“เธอทำงานอยู่ภายใต้การดูแลของ ดร. ไตรทศที่ช่วยสอนงานได้เป็นอย่างดี... หากเธอกลับรู้สึกว้า โกร่งการต่าง ๆ ของบริษัท แม้จะดำเนินไปไม่ติดขัด แต่ก็เหมือนก้าวตามหลังสิริมันตรากรู้อยู่หนึ่งก้าวทุกครั้งไป...และนับจากนี้ไป เธอจะต้องหาทางดำเนินการทุกวิถีทางเพื่อจะเอาชนะ...ให้ได้”

(โซเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๖๕)

ปารมิตาได้รับมอบหมายงานให้ไปควรวรรณกิจการบริษัทสตาร์ไลต์ ซึ่งเธอต้องศึกษาข้อมูลต่าง ๆ หาวิธีการกลยุทธ์ เพื่อให้ได้ควรวรรณกิจการนี้

“โครงการเข้าไปร่วมทุนกับบริษัทสตาร์ไลต์... ผู้ถือหุ้นใหญ่ดูเหมือนจะเป็นตระกูลดริกา นายกัณฑ์ประธานกรรมการ มีโรงแรมสองแห่งทางภาคใต้ ที่นี้เป็นที่ที่สาม แต่เปิดตัวใหญ่เกินไป งบประมาณปลาย หมุนเงินไม่ทัน พ่อก็อยากจะทำเข้าไปเทกโอเวอร์ถ้าเป็นไปได้ ถ้าไม่ได้ ก็ต้องหาทุกวิถีทางที่จะเข้าไปเป็นหุ้นส่วน หรือบริหารภายใต้ชื่อโรงแรมของเรา”

(โซเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๐๕)

ปารมิตาในฐานะผู้อำนวยการสายพัฒนาและบริหารโครงการ แม้ขาดประสบการณ์การทำงานด้านนี้ แต่เธอพยายามเรียนรู้งาน ทุ่มเทในการทำงาน เพื่อทำงานให้ประสบความสำเร็จ สร้างผลงานสร้างชื่อให้กับตัวเธอ

สถานภาพและบทบาทหน้าที่ในฐานะนักธุรกิจหญิง ในฐานะผู้บริหารก็สามารถทำได้ ไม่แพ้ผู้ชาย หากได้เรียนรู้ ฝึกฝน และเพิ่มพูนประสบการณ์ในการทำงาน ผู้หญิงก็บริหารงานต่าง ๆ ของบริษัทได้ไม่แตกต่างจากผู้ชาย มีความรับผิดชอบในงานสูง ทุ่มเท ตั้งใจทำงาน เพื่อให้ประสบความสำเร็จ

๒.๓ บรรณาธิการนิตยสาร

งานบรรณาธิการนิตยสาร เป็นงานที่ต้องดูแลการผลิตนิตยสารในทุกขั้นตอน ตั้งแต่การออกแบบหน้าปก การจัดวางรูปแบบ และเนื้อหาในเล่ม ต้องนำเสนอข้อมูลใหม่ ๆ เพื่อนำเสนอให้แก่ผู้อ่าน เป็นงานที่ต้องใช้ความรับผิดชอบสูงมากเช่นกัน

ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ บรรณาธิการบริหาร นิตยสารรายปักษ์สำหรับผู้หญิงทำงาน และรับผิดชอบในตำแหน่งบรรณาธิการฝ่ายแฟชั่นและความงามด้วย การทำงานก็จะอยู่ในแวดวงความสวยความงาม เป็นงานที่ต้องติดตามข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ทั่วโลก โดยเฉพาะด้านแฟชั่น เป็นงานที่ต้องใช้ความรู้ ความคิด และข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัยอยู่ตลอดเวลา ผู้หญิงสมัยใหม่จึงรับข้อมูลข่าวสารใหม่ ๆ จากทั่วโลกตลอดเวลา มีทัศนคติที่เปิดกว้าง สามารถทำงานจากสถานที่ต่าง ๆ ได้ตลอดเวลา ไม่จำเป็นต้องทำงานอยู่แต่ในสำนักงาน

“หญิงสาวเดินไปคว้าคอมพิวเตอร์เล่มที่อปกลับไปในนั่งที่เตียง ใหน ๆ ก็นอนไม่หลับแล้ว...ตั้งหน้าตั้งตาดูภาพถ่ายแฟชั่นล่าสุดของนิตยสารชื่อดังหลายแห่งที่สมัครสมาชิกออนไลน์เอาไว้ ภาพใหนที่น่าสนใจ ภวิตราจะจดลงสมุดบันทึกส่วนตัว เพื่อจะได้นำไปเออเดียเข้าไปประชุมของนิตยสารแฟชั่นและความงามที่เธอเป็นบรรณาธิการ เพื่อให้ทุกคนรับรู้เทรนด์แฟชั่นใหม่ในตลาดสากล ก่อนจะนำมาประยุกต์ให้เข้ากับแบบแฟชั่นของตลาดในประเทศไทยและนิตยสารของเธอ”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๕)

ภวิตรา ต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้น เนื่องจากนางแบบป่วยกระทันหัน เธอต้องแก้ปัญหาหานางแบบคนใหม่มาถ่ายขึ้นปกนิตยสาร และต้องเป็นนางแบบที่สามารถเรียกความสนใจจากผู้อ่านได้ด้วย เป็นผู้หญิงที่มีความคิดกว้างไกลมองปัญหา แก้ปัญหาเฉพาะหน้าอย่างรอบคอบ มีความรับผิดชอบต่องานสูง

“ภวิตรานิวหน้า ไม่ชอบใจ แต่เธอก็รู้ว่าจะมีทางเลือกมากนัก แหม่มสวย ๆ ก็อาจจะพอแก้ขัดได้ในสถานการณ์แบบนี้ แต่ปกติแล้ว แฟชั่นสำหรับนางแบบโนเนมจะอยู่ที่ด้านใน ไม่มีใครนำมาขึ้นปกหน้ากันหรอก เธอกำลังขมับแรง ๆ รู้สึกปวดหัวจี๊ดขึ้นมา ถ้าอยากให้คนกรี๊ดกร๊าดกันสิ้นเมือง เธอควรจะหาหญิงสาวที่ทุกคนอยากรู้จัก อยากเห็นรูปร่างของเจ้าหล่อนในชุดว่ายน้ำ อาจจะไม่จำเป็นต้องหุ่นดีเลิเหมือนนางแบบ เพราะคอมพิวเตอร์ช่วยตกแต่งรีทัชได้ อาศัยแค่เชื่อเสียงก็พอ”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๒๖๘)

การทำงานของภวิตรานั้นพื้นที่การทำงานมีทั้งในและนอกสำนักงาน เช่น การเดินทางไปถ่ายแบบเพื่อลงนิตยสาร ตามสถานที่ที่ได้กำหนดไว้ในหัวข้อประเด็นหลักของงานแต่ละครั้ง บทบาทการทำงานของผู้หญิงสมัยใหม่ในปัจจุบันสามารถทำงานได้ทุกที่ทุกเวลา ผู้หญิงรักในงานของตัวเอง ทุ่มเท ตั้งใจ รับผิดชอบงานทุกอย่างอย่างเต็มที่ เต็มกำลังความสามารถที่มี เพื่อให้ได้ผลงานที่ดี

๒.๔ แพทย์

แพทย์มีหน้าที่ดูแลรักษาคนไข้ แม้จะเป็นแพทย์เฉพาะทาง แพทย์ก็ยังคงทำหน้าที่ดูแลรักษาผู้ป่วย นอกสาขาเฉพาะด้วยตามหลักจรรยาบรรณของแพทย์

ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย แพทย์เฉพาะทางสาขาอายุรกรรมประสาท ที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด ดูแลรักษาคนไข้ตามหน้าที่ในโรงพยาบาลทั้งเวลาราชการปกติและคลินิกนอกเวลา และทำหน้าที่แพทย์นอกสถานที่เมื่อจำเป็น เช่น การไปทำคลอดนอกสถานที่ให้กับชาวบ้าน แม้จะมีปัญหาสภาพอากาศเลวร้ายและการเดินทางที่ยากลำบากเสี่ยงอันตราย ทิพย์ธาราก็ทำหน้าที่แพทย์อย่างเต็มที่

“ผมพานายอินทร์มาหาหมอน้ำครีบ กระฉิน เมียของเขาจะคลอดลูก แต่พ
โรงพยาบาลไม่ได้เพราะถนนข้างหน้าถูกน้ำป่าตัดขาด... ไม่นานทิพย์ธาราก็ถือร่มเดิน
ลงมา... ในมือถือกระเป๋าใบใหญ่ซึ่งมักจะพกติดบ้านไว้เป็นประจำเนื่องด้วยในฟาร์ม
มีคนงานเยอะ เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๒๖๐)

“...เค็มที่ทิพย์ธาราตั้งใจจะพาเมียของนายอินทร์ไปคลอดที่โรงพยาบาล หาก
พอลดถึงเส้นทางที่เพิ่งผ่านมา ก็คิดว่าไม่เหมาะที่จะเดินทางในสภาพแบบนี้แน่ ดังนั้น
เธอก็จำเป็นต้องคนทำคลอดเอง”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๒๖๑)

นอกจากนี้ ทิพย์ธารา แม้จะแต่งงานไม่ได้ทำหน้าที่แพทย์รักษาคนไข้ แต่เธอก็ยังใช้
ความรู้ความสามารถมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาด้านสาธารณสุข แสดงให้เห็นถึงบทบาทของ
ผู้หญิงที่ยึดมั่นในจรรยาบรรณของอาชีพ

“หลังพิธีอภิเษก..เธอก็เริ่มต้นทำงานในด้านที่ตนถนัด ด้วยการสอบถามข้อมูล
เกี่ยวกับระบบการแพทย์ของที่นี่...ช่วยกันริเริ่มสร้างเครือข่ายการแพทย์ที่กระจายไป
อย่างทั่วถึง และเปิดสอนสตรีในท้องถิ่นให้รู้จักการปฐมพยาบาลเบื้องต้นก่อนนำผู้ป่วย
ส่งโรงพยาบาล รวมทั้งให้ความรู้กับสตรีที่ไม่ได้ร่ำเรียนหนังสือให้อ่านออกเขียนได้
เรียกว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในปาววตริ ที่เริ่มให้ความสำคัญแก่สตรี หลังจาก
ต้องอยู่บ้านเลี้ยงลูกและเป็นช่างทำหลังมาตลอดให้เรียนรู้สิทธิที่สตรีพึงได้รับอย่าง
เหมาะสม”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๔๗๖)

แพทย์หญิง ก็มีบทบาทไม่ต่างจากแพทย์ชายต่างมีหน้าที่ดูแล รักษา รับผิดชอบชีวิตคนไข้ให้หายเป็นปกติ บทบาทการทำงานของแพทย์หญิงก็ทำการรักษาในทุก ๆ สถานที่ที่ต้องทำการรักษา ไม่ว่าที่ใดก็ตาม แพทย์หญิงก็ทำหน้าที่ได้ดีไม่ต่างจากแพทย์ชาย และผู้หญิงก็ยึดมั่นในจรรยาบรรณอาชีพ นำความรู้ไปช่วยพัฒนาสังคม

๒.๕ สถาปนิก

สถาปนิกเป็นผู้ออกแบบอาคารต่าง ๆ ต้องมีทักษะทั้งการคิดคำนวณ และศิลปะในการออกแบบควบคู่กันไป ผู้หญิงก็สามารถทำงานด้านนี้ได้เช่นกัน ทำงานออกแบบ คิด คำนวณอาคารให้เหมาะกับสภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และถูกใจเจ้าของงาน

พริดา/คุณขวัญ จากเรื่องทะเลไฟ สถาปนิกผู้ออกแบบวิลล่าที่เกาะไข่มุก เธอตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่ เพื่อให้ได้งานที่ดีที่สุด การออกแบบวิลล่าที่พักให้สวยงามและกลมกลืนกับสถานที่ เหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศ และภูมิประเทศ พริดาต้องทุ่มเทในการทำงาน เช่น การสำรวจพื้นที่ การเก็บข้อมูล การสังเกตสภาพภูมิอากาศ เป็นต้น เพื่อให้ได้แบบอาคารที่เหมาะสมและถูกใจเจ้าของ

“...เธอเก่งมาก...เธอมาถึงนี้ใหม่ ๆ เดินท่อม ๆ ขึ้นเขาลงเขาวันหนึ่งไม่รู้กี่สิบรอบ พร้อมกับสมุดสเกตซ์ภาพและกล้องส่องทางไกลคล้องคอ นาน ๆ ก็ลงไปทำหน้าที่วาดคอนกรีต แล้วต้องกล้องขึ้นมาข้างบน ก่อนจะได้ภาพลอดแรกออกมา...ดูพวงศัก็ชอบใจใหญ่ว่าเธอออกแบบได้ลงตัว เข้ากับพื้นที่ของเรา”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๑๐๒ – ๑๐๓)

พริดาออกสำรวจ เก็บข้อมูล ดูพื้นที่จริง จนสามารถออกแบบวิลล่าที่พักให้เหมาะสมกับสภาพภูมิประเทศ สวยงาม และกลมกลืนกับสถานที่ จนเจ้าของงานชื่นชอบและพอใจ

“คุณขวัญเป็นสถาปนิกที่ออกแบบบ้านชุดนี้ค่ะ...เธอเป็นคนเลือกโลเคชัน และจัดสัดส่วนพื้นที่ใช้สอยที่ได้มากที่สุด สังเกตว่าแถวบีและซี ซึ่งเป็นบ้านระดับที่สองและสาม ไม่ติดชายหาด แต่เธอก็ออกแบบให้มีเส้นทางส่วนตัวลงหาดจากหน้าบ้านได้ ยกเว้นแถวดีที่จะต้องเดินไปตามทางนั้น”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๑๐๒ – ๑๐๓)

การทำงานของสถาปนิกจึงเป็นงานที่ละเอียดอ่อนและหนักมาก ต้องออกสำรวจพื้นที่ ใช้การคิดคำนวณ ควบคู่ไปกับการออกแบบทางศิลปะ ให้กลมกลืนทั้งศาสตร์และศิลป์ เพื่อการ

ออกแบบ จัดวางอาคารให้สวยงาม เหมาะสมกับสถานที่นั้น ๆ ผู้หญิงก็มีความสามารถทำงานเป็นสถาปนิกได้ดีเช่นกัน

๒.๖ ตำรวจ

บทบาทหน้าที่ของตำรวจเป็นงานที่เสี่ยงอันตรายสูงมาก ผู้หญิงที่เป็นตำรวจมักจะอยู่ในสายงานธุรการหรือบัญชี แต่ก็มีผู้หญิงที่ทำงานในสายสอบสวนสืบสวนที่ต้องออกไปจับคนร้ายเสี่ยงอันตรายได้ไม่แพ้ผู้ชาย

รตท.ยามิกา จากเรื่องแปลเล่ห์สืบสองรัก รองสารวัตร กองกำกับการฝ่ายสืบสวนฯ ได้รับมอบหมายให้ทำคดีการเสียชีวิตของเศรษฐีส่งออกเสื้อผ้า งานของฝ่ายสืบสวนฯ เป็นงานที่ค่อนข้างอันตรายและเสี่ยงชีวิต แต่ผู้หญิงก็มีความสามารถในการต่อสู้ การใช้อาวุธปืนเพื่อต่อสู้กับคนร้าย ผู้หญิงก็เก่ง แข็งแรง มีความสามารถที่จะเป็นตำรวจอันตรายเสี่ยงชีวิตจับผู้ร้ายได้

“ยามิกายังออกไปไล่หลังรอยและคนของเขาซึ่งวิ่งหนีไปทางหาดทรายเม็ดมิด ทั้งสองหันกลับมาชิงสวน เธอต้องหลบไปที่หลังพุ่มไม้ พอพวกเขาออกวิ่ง เธอก็วิ่งตามอีกหน”

(แปลเล่ห์สืบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๓๕๖)

รตท.ยามิกา ออกไล่ล่าจับรอยผู้บงการฆ่าเสียชีวิตวัยเยาว์ เกิดการยิงต่อสู้กัน ยามิกาก็ไม่หวั่นกลัวอันตราย แต่พยายามจับคนร้าย ทั้งสองฝ่ายต่างยิงปืนเข้าหากัน ยามิกามีฝีมือในการยิงปืนแม่น เธอยิงคนร้ายในจุดที่ไม่สำคัญ เพื่อจับเป็น แสดงให้เห็นว่าแม้ในเวลาคับขัน ผู้หญิงก็ยิงปืนได้แม่น มีสติ สามารถยิงปืนจับคนร้ายได้

“เธอยังไปอีกครั้ง ครานี้เล็งไปที่ขาของรอย และกระสุนนัดนั้นก็แม่นราวกับจับวาง เพราะพุ่งเข้ากระแทกปลีช่องข้างหนึ่งของรอยจนหน้าคะมำ ลงไปกองบนหาดทราย แต่เขายังไม่หมดฤทธิ์ พยายามกะแผลกุกหนี เธอจึงยิงไปที่ร่องอีกข้างหนึ่งของเขา รอยเข้าทรุด ครานี้หมดฤทธิ์วิ่ง แต่ยิงเล็งปืนยิงพวกเธออีก...รอยกัศพันกรอด มองกรวิร์และยามิกาด้วยความแค้น เมื่อแผนทั้งหมดของเขาต้องมาพังพินาศเพราะเธอเพียงคนเดียว”

(แปลเล่ห์สืบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๓๕๗)

การทำงานของตำรวจฝ่ายสืบสวนฯ คือ การสืบหา จับคนร้ายที่กระทำความผิดมารับโทษ แม้จะเป็นตำรวจหญิงก็มีบทบาทการทำงานไม่ต่างจากตำรวจชาย ก็ทำงานเสี่ยงอันตรายเช่นกัน เป็นอีกหนึ่งสถานภาพของผู้หญิงที่มีความสามารถไม่แตกต่างจากผู้ชาย และผู้หญิงก็มี

ความสามารถทำได้เช่นกัน แม้จะยังมีอคติในสังคมไทยว่า ผู้หญิงที่เป็นตำรวจต้องเป็นตำรวจในสาย
ธุรการ นั่งทำงานในสำนักงานเท่านั้น แต่การเป็นตำรวจหญิงในปัจจุบัน อยู่ในสายงานอื่น ๆ ทั้ง
นิติเวช สืบสวน เป็นต้น ตำรวจหญิงก็ต้องลงพื้นที่ ใช้ความสามารถ ต่อสู้ เสี่ยงชีวิต เพื่อจับผู้ร้ายได้
ไม่ต่างจากตำรวจผู้ชาย

ตารางที่ ๓ – ๒ สถานภาพและบทบาทในสังคมด้านการประกอบอาชีพของผู้หญิงในนวนิยายของฉรรดา

เรื่อง	ตัวละคร	การศึกษา	อาชีพ/ตำแหน่งงาน	หน่วยงาน
รักร้าย	บุษยา	ปริญญาตรี ไม่ระบุสาขา ไทย (เคยไปทำงานภาคฤดูร้อนต่างประเทศ)	เลขานุการผู้บริหาร	บริษัทในเครือบริษัทผลิตรถยนต์ยักษ์ใหญ่ของโลก ตั้งอยู่ในประเทศไทย
	ภาวิตา	ปริญญาโท สาขาการตลาด อเมริกา	หัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์	บริษัทผลิตเครื่องสำอางชื่อดังของอเมริกา ที่ประเทศ อเมริกา
คุณแจ๋วอินเตอร์	กัญชิลลา	ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาพฤติกรรม เด็ก อเมริกา	นักจิตวิทยา	- เป็นนักจิตวิทยาที่อเมริกา - เจ้าหน้าที่ประสานงานมูลนิธิ ประจำประเทศไทย
	ภวิตรา	ปริญญาตรี และการศึกษาเฉพาะ ทางด้านแฟชั่น ฝรั่งเศส	- บรรณาธิการบริหารนิตยสาร - บรรณาธิการฝ่ายแฟชั่นและความงาม - ผู้รับผิดชอบประสานงานโครงการ ก่อสร้างสำนักงานใหม่ของบริษัท	- บริษัทพีระเดช พับลิชชิ่ง เจ้าของนิตยสารบ้านแสนรัก และนิตยสารอีกหลายฉบับ - นิตยสารเลดี้เพิร์ล นิตยสารรายปักษ์สำหรับผู้หญิง ทำงาน
	ดร.อนงค์รัตน์	ปริญญาเอก สาขาสถาปัตยกรรม อังกฤษ	- อาจารย์คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ - หัวหน้าและผู้บริหาร	- บริษัท เอเอ็นพี คอนสตรัคชั่น
สี่มหาน้ำตา เปรี๊ยะ	นาฮิกา	ปริญญาเอก ไม่ระบุสาขา อเมริกา	อาจารย์มหาวิทยาลัย ภาควิชา ภาษาไทย	มหาวิทยาลัยมีชื่อเสียงในจังหวัดเชียงใหม่

ตารางที่ ๓ – ๒ (ต่อ)

เรื่อง	ตัวละคร	การศึกษา	อาชีพ/ตำแหน่งงาน	หน่วยงาน
ปลาไหลป้ายแดง	ปิ่นทาร์ย์	ปริญญาโท ไม่ระบุสาขา อเมริกา	นักธุรกิจ/รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาด	บริษัท ไทย แลงจรี จำกัด (Thai Lingerie Co.,Ltd. – TLC) ผลิตชุดชั้นในขายในเอเชีย และยุโรป
	ปิยะมาศ	ไม่ระบุ	นักธุรกิจ/ผู้อำนวยการฝ่ายบัญชีและการเงิน	
	รุ่งนภา	ไม่ระบุ	เลขาส่วนตัว (คอนซัลแทนต์)	บริษัท บีซีที
	กุสุมา	ไม่ระบุ	นางแบบ พิธีกร	สังกัดโมเดลลิ่ง (นางแบบทดสอบชุดชั้นใน บ. TLC)
ธาราหิมาลัย	ทิพย์ธารา	ปริญญาตรีแพทยศาสตร์ และจบเฉพาะทางด้านระบบประสาท อเมริกา	แพทย์อายุรกรรมระบบประสาท	โรงพยาบาลประจำจังหวัดสระบุรี
	ปริยานุช	ไม่ระบุ	พยาบาล	
ไฟรักเกมร้อน	พิชญาน์	ปริญญาโท สาขาบริหารธุรกิจ อเมริกา	นักธุรกิจด้านเครื่องประดับ	บริษัทมณีมัทนา
	มัทนา	ไม่ระบุ	นักธุรกิจและเจ้าของบริษัท	(ค้าขายเครื่องประดับระดับโลก)
	วาสิตา	ไม่ระบุ	ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์	โรงพยาบาลประชาราชบุรี (โรงพยาบาลเอกชนชื่อดัง)
	เปรมสุดา	ไม่ระบุ	เลขานุการปลัดกระทรวงฯ	กระทรวง (ไม่ระบุชื่อ)
ทะเลไฟ	พศิกา	ไม่ระบุระดับการศึกษา อเมริกา	นักธุรกิจ/รองประธานกรรมการบริหาร (Personal Assistant – PA)	บริษัทในเครืออันทามันกรุ๊ป (โรงแรมที่ภูเก็ต ฟังงา กระบี่ และเกาะไข่มุก)
	จิรายุ	(รอศึกษาต่อ) ปริญญาเอก อเมริกา	กำลังรอศึกษาต่อปริญญาเอก ด้านจิตวิทยา	มหาวิทยาลัยยูไอยูซี อเมริกา
	พริดา	ไม่ระบุ อเมริกา	สถาปนิก	ไม่ระบุ (ออกแบบวิลล่าที่พักของ รีสอร์ทที่เกาะไข่มุก)

ตารางที่ ๓ – ๒ (ต่อ)

เรื่อง	ตัวละคร	การศึกษา	อาชีพ/ตำแหน่งงาน	หน่วยงาน
โซ่เวรี	ปารมิตา	ปริญญาโท สาขาบริหารธุรกิจ อเมริกา	นักธุรกิจ/ผู้อำนวยการพัฒนาและบริหารโครงการ	โรงแรมในเครือบริษัท ดีเอ็มเพอเรียร์กรุ๊ป
	นภาสิริ	ปริญญาตรี สาขาบริหารธุรกิจ ไทย	ดารา นางแบบโฆษณา	ไม่มีสังกัด
	วาสิณี	ไม่ระบุ	พยาบาล	โรงพยาบาลที่นิวยอร์ก อเมริกา
บ่วงวิมาลา	วิมาลา	ปริญญาตรี ไม่ระบุสาขา ออสเตรเลีย	เลขานุการผู้บริหารระดับสูง	โรงแรมในเครือของบริษัท ๓ แห่ง คือ โรงแรมสตาร์ ไลต์ โรงแรมทไวไลท์ และกำลังก่อนสร้างอีกหนึ่งแห่ง
	ผานิต	ไม่ระบุ		
	สาธิตา	ไม่ระบุ		
	นาคยา	ไม่ระบุ		
แปดเล่ห์สิบสองรัก	ขามิกา	ปริญญาตรี สาขารัฐศาสตร์ ไทย	ตำรวจ	กองกำกับการสืบสวนฯ
	พลอยพิมาน	ไม่ระบุ	พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน	ไม่ระบุ

สถานภาพและบทบาทในด้านการประกอบอาชีพการทำงานของตัวละครผู้หญิงในนวนิยายของฌาราก็ไม่แตกต่างจากผู้ชาย สถานที่การทำงานไม่ได้จำกัดต้องอยู่แต่ในสำนักงานเท่านั้น ผู้หญิงเดินทางและทำงานตามสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในแคว้นต่างประเทศ ทำให้ผู้หญิงมีบทบาทในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น เช่น พิธัญญาที่ต้องเดินทางไปดูไบเพื่อขายอัญมณีและพบปะลูกค้า งานเลขานุการอย่างปุษยาก็ต้องติดตามเจ้านายไปประชุมที่สิงคโปร์ และวิมาลาก็ต้องติดตามเจ้านายเพื่อไปติดต่องานในสามประเทศแถบยุโรป บทบาทการทำงานของผู้หญิงจึงปรากฏชัดมากขึ้นในสังคม นอกจากนี้ในอาชีพที่ต้องใช้ความชำนาญความเชี่ยวชาญ และทักษะสูง อย่างแพทย์ และสถาปนิก ผู้หญิงก็สามารถปฏิบัติงานมีความรับผิดชอบสูงไม่แตกต่างจากผู้ชายแต่อย่างใด แม้แต่ในอาชีพที่ต้องใช้ทักษะการป้องกันตัวและความเชี่ยวชาญในการใช้อาวุธ และเสี่ยงอันตรายสูง เช่น ตำรวจหญิงในสายสืบสวนสอบสวน ผู้หญิงก็สามารถทำหน้าที่ตำรวจเสี่ยงชีวิตจับผู้ร้ายมาลงโทษได้เช่นกัน ปัจจุบันผู้หญิงสามารถทำงานได้จากทุกที่ทุกเวลา และผู้หญิงบางคนก็มีหลายสถานภาพและบทบาทในการทำงานพร้อมกันไม่ต่างจากผู้ชาย

สถานภาพและบทบาทด้านการศึกษา และด้านการประกอบอาชีพของผู้หญิงในนวนิยายของฌารา แสดงให้เห็นถึงสถานภาพและบทบาทด้านการศึกษาของผู้หญิงที่สูงขึ้น จบการศึกษาจากต่างประเทศ มีความรู้ดี สื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี ผู้หญิงสมัยใหม่จึงเก่งขึ้น ในด้านการประกอบอาชีพก็เลือกประกอบอาชีพตามความชอบ ความสามารถ และความต้องการของตนเอง มีความรับผิดชอบในการทำงาน มีภาระงานหนักไม่แตกต่างจากผู้ชายในทุก ๆ อาชีพ ไม่ว่าจะเป็นในฐานะนักธุรกิจ แพทย์ สถาปนิกและตำรวจ ทุกอาชีพล้วนใช้ความรู้ ความสามารถ และธรรมาภิบาลในการทำงานทั้งสิ้น ผู้หญิงจึงมีความมั่นใจมากขึ้น มีบทบาททางเศรษฐกิจทั้งในครอบครัวและสังคม การศึกษามีอิทธิพลต่อค่านิยมและทัศนคติ ระดับการศึกษาที่ต่างกันยังเห็นได้ชัดเจนมากเกี่ยวกับทัศนคติต่อบทบาททางเพศและสถานภาพสตรี ผู้จบการศึกษาระดับต่ำมีแนวโน้มที่จะยอมรับบทบาทของชายและหญิงที่สังคมแบบเก่ากำหนดไว้ เช่น ชายไม่ต้องรับผิดชอบงานบ้านเพราะเป็นหน้าที่ภรรยา ชายมีอิสระเที่ยวนอกบ้านอย่างเสรี เป็นต้น แต่ค่านิยมนี้ไม่เป็นที่ยอมรับในกลุ่มที่มีการศึกษาสูงกว่า ซึ่งค่านิยมและทัศนคติที่ต่างกันนี้ เชื่อว่าส่วนหนึ่งมาจากอิทธิพลของการศึกษาระดับสูงที่ทำให้ผู้หญิงมองฐานะตนเองในสังคมดีกว่า และเห็นศักยภาพของตนเอง สถานภาพและบทบาทการศึกษาและการประกอบอาชีพของผู้หญิงในนวนิยายของฌาราแสดงให้เห็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีบทบาททางเศรษฐกิจ และสังคมที่สูงขึ้น แต่ผู้หญิงก็ยังคงแบกรับภาระงานทั้งนอกและในบ้าน และเมื่อถึงภาวะที่ต้องเลือกระหว่างผู้หญิงเก่ง กับผู้หญิงดี นั่นแปลว่าผู้หญิงก็ต้องเลือกเสียละสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หากเลือกที่ต้องรับผิดชอบทั้งสองอย่าง ผู้หญิงก็ต้องแบกรับสถานภาพและบทบาทผู้หญิงเก่งและดีไว้บนบ่าอย่างหนักยิ่งในสังคมไทย

บทที่ ๔

กลวิธีการสร้างตัวละคร

การสร้างตัวละครของนักเขียนแต่ละคนมีกลวิธีการสร้างตัวละครแตกต่างกันไป ตามรูปแบบ ความถนัดของตน ตัวละครของนักเขียนแต่ละคนจึงมีลักษณะเฉพาะตัวของตนเอง

ตัวละครเป็นองค์ประกอบสำคัญของนวนิยายในการดำเนินเรื่อง ที่ผู้เขียนสร้างขึ้นเพื่อให้เป็นผู้ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ หรือเป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในเรื่อง ตัวละครมีทั้งตัวละครหลัก ตัวละครรองและตัวประกอบ มีทั้งแบบมิติเดียวและหลายมิติ ตัวละครจึงเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของนวนิยาย ที่ผู้เขียนจะพรรณานบุคลิกลักษณะนิสัยใจคอให้ละเอียด จนผู้อ่านรู้สึกเหมือนตัวละครเป็นมนุษย์ที่มีตัวตนจริง หรือไม่ก็ทำให้เรานึกถึงคนที่เราเคยรู้จัก ในนวนิยายบางเรื่องเราจะจดจำตัวละครได้ดีกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ เพราะผู้เขียนทำให้เรารู้สึกชื่นชม หมั่นใส่ใจ สมเพช ฯลฯ ตัวละครนั้น ๆ ได้อย่างน่าอัศจรรย์ (อิรวดี ไตลังคะ, ๒๕๔๓, หน้า ๔๘) เมื่อผู้อ่านจดจำตัวละครที่ประทับใจได้ จะเกิดความรู้สึกร่วมต่าง ๆ และคล้อยตามไปกับนวนิยาย ก็จะเกิดความรู้สึกที่รัก ชัง ชอบในตัวละครเหล่านั้น

กุหลาบ มัลลิกะมาส (๒๕๒๑, หน้า ๑๑๑) กล่าวว่า ตัวละครในเรื่องจะต้องเหมือนมนุษย์หรือใกล้เคียงมากที่สุด แต่จะต้องไม่ใช่มนุษย์คนใดคนหนึ่ง มิฉะนั้นจะกลายเป็นบุคคลจริงในจดหมายเหตุ หรือในพงศาวดาร ผู้แต่งจึงต้องสร้างตัวละครที่มีความเป็นมนุษย์มากที่สุด ทั้งลักษณะนิสัย ธรรมชาติของมนุษย์ อย่างสมเหตุสมผลในความเป็นมนุษย์ มีการเปลี่ยนแปลงนิสัยไปตามเหตุผล ตามเหตุการณ์ที่ประสบ ที่จะทำให้ตัวละครเกิดการเปลี่ยนแปลง จึงจะเป็นตัวละครที่มีความใกล้เคียงความเป็นมนุษย์มากที่สุด

กุหลาบ มัลลิกะมาส (๒๕๓๘, หน้า ๑๑๒ - ๑๑๔) ให้เกณฑ์การสร้างตัวละครในวรรณกรรม สรุปได้ดังนี้

๑. ลักษณะนิสัยตัวละคร (Trail) นักเขียนที่ไม่สันทัด จะสร้างตัวละครที่มีลักษณะนิสัยประจำเป็นประเภท ๆ ไป ได้แก่ ประเภทร่างเริงสดใส ประเภทหงอยเหงาเฉื่อยชา ประเภทขี้โกรธ และประเภทเศร้าเหี่ยวแห้ง ตัวละครจึงมีลักษณะนิสัยอย่างเดียว หรือน้อยอย่าง หากนักเขียนมีฝีมือ จะสร้างตัวละครที่มีนิสัยหลายอย่าง หรือหลากหลาย

๒. ผู้แต่งที่เข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ จะใช้ความต้องการ ความจำเป็นของมนุษย์เป็นแนวทางในการสร้างตัวละครในเรื่อง โดยตัวละครที่มีลักษณะสมจริงจะมีความคิดความต้องการอย่างมนุษย์ เช่น ต้องการความรัก ต้องการเพื่อนที่เข้าใจ ต้องการความบันเทิง เป็นบุคคลที่ก่อให้เกิด

ความเข้าใจในธรรมชาติของมนุษย์ เกิดความหยั่งเห็น (Insight) หรือให้ความคิดตระหนักรู้ เป็นความรู้ที่ลึกซึ้ง และจิตใจของมนุษย์ทั่วไป

๓. ผู้แต่งสร้างตัวละคร ให้มีลักษณะคงที่ไว้ การเปลี่ยนแปลงนิสัยจะต้องเป็นไปอย่างสมเหตุสมผล คือ ตัวละครต้องมีประสบการณ์เรื่องราวต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลพอที่จะเปลี่ยนแปลงนิสัยบุคลิกภาพของตัวละครนั้น มิใช่ผู้แต่งจะเปลี่ยนตามความพอใจของตน ทั้งนี้ตัวละครมีทั้งประเภทสถิต คือ ไม่เปลี่ยนแปลง และประเภทพลวัต คือ เปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์

นวนิยายแต่ละเรื่องผู้เขียนจะใช้กลวิธีการสร้างตัวละครตามความเหมาะสมของเรื่อง ตามการสร้างสรรค์จินตนาการ แรงบันดาลใจของผู้เขียน ในนวนิยายของณาราผู้เขียนใช้กลวิธีการสร้างตัวละครที่มีความสมจริงของมนุษย์ทั่ว ๆ ไป เป็นตัวละครที่มีหลายมิติในตัวเอง ตัวละครจะมีลักษณะอุปนิสัยที่พัฒนาไปตามเหตุการณ์และกาลเวลา มีพฤติกรรมที่แสดงออกทั้งด้านดีและไม่ดี

ณาราสร้างตัวละคร โดยใช้ความเป็นจริงของคนในสังคมมาสร้างตัวละครให้มีบุคลิกลักษณะ และนิสัยใจคอเหมือนคนจริง ๆ ในสังคม มีลักษณะนิสัยทั้งด้านดีและไม่ดี มีการเปลี่ยนแปลงความรู้ที่ลึกซึ้งไปตามเหตุปัจจัยต่าง ๆ เป็นตัวละครประเภทพลวัต คือ เปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์ (กุหลาบ มลลิกะมาส, ๒๕๓๘, หน้า ๑๑๔)

ในนวนิยายของณาราได้สร้างตัวละครเอกหญิงให้เป็นตัวละครที่มีหลายมิติในตนเอง ตัวละครมีลักษณะอุปนิสัยที่พัฒนาไปตามเหตุการณ์และกาลเวลา มีพฤติกรรมที่แสดงออกทั้งด้านดีและไม่ดี เป็นตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีการศึกษาดี มีหน้าที่การงาน เลือกรับการดำเนินชีวิตด้วยตนเอง ไม่ยึดติดกับสิ่งต่าง ๆ และแสดงออกทางเพศวิถีในด้านต่าง ๆ มากขึ้น ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมบริโภคนิยมสมัยใหม่ในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น

ผู้วิจัยจึงศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา และการสร้างตัวละครผ่านเพศวิถี ในนวนิยายของณารา ดังนี้

๑. การสร้างตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา

๑.๑ การนำเสนอผ่านบุคลิกลักษณะ

๑.๒ การนำเสนอผ่านการอุปโลกนบริโลก

๑.๓ การนำเสนอผ่านพื้นที่

๒. การสร้างตัวละครผ่านเพศวิถี

๒.๑ การนำเสนอผ่านเรือนร่าง

๒.๒ การนำเสนอผ่านความสัมพันธ์หญิงชาย

๒.๓ การนำเสนอผ่านการแสดงออกทางเพศสัมพันธ์

การสร้างตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ของฉรรษา

ผู้หญิงสมัยใหม่อยู่ในความทันสมัยหรือความเป็นสมัยใหม่ (Modernity) นั้น แสดงให้เห็นถึงสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงภายใต้แนวโน้มของระบบทุนนิยมเสรี ครอบคลุมทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ในประเทศไทย ภาวะความทันสมัยเกิดขึ้นในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงจากสังคมแบบเก่า (Tradition society) ซึ่งเป็นสังคมเกษตรกรรม มาสู่สังคมสมัยใหม่ (Modern society) ที่มุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรม (กนกพรรณ วิบูลย์ศรีน, ๒๕๔๔, หน้า ๑๗) เมื่อพิจารณาผ่านกรอบลักษณะของความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ มีลักษณะร่วม คือ พื้นที่เมือง ชนชั้น หน้าที่การทำงาน เวลาว่าง ความคาดหวังต่อตนเอง และความสัมพันธ์ระหว่างเพศ (พรพรรณ กาญจนารัตน์, ๒๕๕๕, หน้า ๑๒๒ – ๑๒๖) ผู้หญิงสมัยใหม่มีลักษณะ ดังนี้

๑. ผู้หญิงสมัยใหม่มักอาศัยอยู่ในพื้นที่เมืองที่เจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการคมนาคมที่สะดวกรวดเร็ว สามารถเดินทางด้วยรถยนต์ส่วนตัว เครื่องบิน หรือพาหนะอื่น ๆ ได้ อย่างสะดวกรวดเร็ว ซึ่งก็มีผลต่อขีดจำกัดในการอดทนและรอคอย แม้จะพบปะผู้คนมากมาย แต่แทบจะไม่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นที่ไม่ใช่คนในครอบครัวหรือเพื่อนสนิทอย่างลึกซึ้ง จึงทำให้การเป็นคนเมืองนั้นตระหนักถึงแต่ตัวเอง จึงมีความเป็นตนเองและความเป็นส่วนตัวสูง

๒. ผู้หญิงสมัยใหม่รับเอาค่านิยมและวัฒนธรรมชนชั้นกลางมาเป็นแบบแผนการดำเนินชีวิตในสังคมแห่งการบริโภค โดยสร้างอัตลักษณ์ของตนให้แตกต่างจากชนชั้นอื่นผ่านรสนิยม การบริโภค และวิถีชีวิตตามสมัยนิยม อาทิ การเลือกเครื่องแต่งกายและใช้สินค้าแบรนด์เนม การรับประทานอาหารสำเร็จรูปหรืออาหารในภัตตาคาร การเดินทางท่องเที่ยวหรือเรียนต่อต่างประเทศ และจะต้องรักษาหรือต่อยอดต้นทุนทางเศรษฐกิจที่มีอยู่ไว้ เพื่อจะสามารถเข้าถึงทรัพยากรและเติมเต็มความต้องการทั้งหลายได้

๓. ผู้หญิงสมัยใหม่ยึดมั่นในจริยธรรมการทำงานและสะสมความมั่งคั่งตามแนวทางของระบบทุนนิยม อันเป็นการแสดงถึงความสามารถและการพึ่งพาตนเองในทางเศรษฐกิจได้ โอกาสในด้านการงานผู้หญิงเปิดกว้างมากขึ้น แต่บางอาชีพก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับหรือถูกมองอย่างมีอคติ แม้จะเป็นอาชีพเดียวกันกับที่ผู้ชายทำ เช่น ตำรวจ ทหาร นักการเมือง คนทำอาหาร และทำให้ผู้หญิงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ในขณะที่ผู้ชายจะดำรงตำแหน่งหน้าที่ในระดับสูงและประกอบอาชีพที่มีความชำนาญเฉพาะทาง อย่างการเป็นหัวหน้างาน วิศวกร ทนาย ฯลฯ สำหรับอาชีพของผู้หญิงที่โดดเด่น คือ นักแสดง เพราะสร้างชื่อเสียง เงินทองและเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป

๔. ผู้หญิงสมัยใหม่ใช้เวลาว่าง และบางส่วนอาจนับรวมไปกับงานบ้าน มักสัมพันธ์กับการบริโภควัฒนธรรมประชานิยม (Popular culture) ไม่ว่าจะเป็น การจับจ่ายใช้สอยสินค้า Window

shopping การอ่านหนังสือ นิติสาร หรือการติดตามชมสื่อบันเทิงต่าง ๆ อันเป็นจังหวะที่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงสร้างตัวตนที่สมบูรณ์ และจัดสรรเวลาความสุขให้กับตนเอง

๕. ผู้หญิงสมัยใหม่มีความคาดหวังต่อตนเอง ซึ่งเป็นความคาดหวังที่ไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดจากความต้องการ โดยธรรมชาติอย่างแท้จริง แต่ประกอบสร้างขึ้นจากความคาดหวังของสังคมที่หล่อหลอมอุดมคติของผู้หญิงไว้ เพื่อจะเป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบหรือใกล้เคียงกับมาตรฐานของสังคม อาจกล่าวได้ว่าผู้หญิงสมัยใหม่ปรารถนาการดำเนินชีวิตตามสูตรสำเร็จ มีงาน เงินและอิสระในการใช้ชีวิต

๖. ผู้หญิงสมัยใหม่มีความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่เปลี่ยนแปลงไป สถานภาพของผู้หญิงสมัยใหม่จากการเป็นโสดสู่การมีคู่ครองซึ่งเป็นคนที่ตนรัก มีบางครั้งผู้หญิงเป็นฝ่ายเริ่มต้น เช่น การจีบ การขอแต่งงาน และตามมาด้วยการขอความเห็นจากคนในครอบครัว แต่สิ่งที่คุณผู้หญิงสามารถทำได้ในความสัมพันธ์นั้นก็มิชอบเขตของสิ่งที่ผู้หญิงควรทำตามค่านิยม วัฒนธรรม และประเพณีไทย สำหรับผู้หญิงในความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งก็ไม่พ้นแม่/เมีย และในบางครั้งยังคงต้องทำหน้าที่แม่บ้านเพื่อให้สถาบันครอบครัวสมบูรณ์และดำรงอยู่ต่อไป อย่างไรก็ตามผู้หญิงสมัยใหม่อำนาจกระทำการและเลือกจะต่อรองกับความสัมพันธ์/อุดมการณ์ทางเพศในบางสถานการณ์ด้วย

นอกจากนี้ผู้หญิงสมัยใหม่ยังสามารถแสดงออกทางเพศวิถีมากขึ้น ผู้หญิงก็สามารถแสดงออกได้มากขึ้น แม้ยังมีข้อจำกัดของค่านิยม วัฒนธรรม และประเพณีของสังคมไทยกำกับอยู่ ก็ได้ผ่อนคลายลงไปมากในปัจจุบัน แต่ก็ไม่ถึงว่าจะมีเสรีภาพเต็มที่ โดย เสนาะ เจริญพร (๒๕๔๖, หน้า ๒๑๖) กล่าวว่า เพศวิถี หมายถึง แนวประพฤติของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกามารมณ์รวมไปถึงแรงปรารถนาจากส่วนลึก การแสดงออก และความคาดหวังของบุคคลนั้น ๆ ในเรื่องดังกล่าว เพศวิถีเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดขึ้นด้วยแรงขับเคลื่อนจากร่างสรีระ และในขณะเดียวกันก็ถูกกำกับด้วยกระบวนการหล่อหลอมทางสังคมและวัฒนธรรม หากพิจารณาเพศวิถีในแง่ความแตกต่างระหว่างหญิงชาย ก็ปรากฏให้เห็นชัดว่า กามารมณ์มักมีลักษณะเป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย สังคมแบบปิตาธิปไตยได้สร้างวิธีการต่าง ๆ นานาที่จะสกัดกั้นการแสดงออกทางอารมณ์เพศของผู้หญิง และเข้าไปหล่อหลอมเพศวิถีของผู้หญิงถึงภายในของตัวตนเสมอมา ซึ่งผู้หญิงสมัยใหม่ก็ยังอยู่ในเพศวิถีในกรอบสังคมไทย ในนวนิยายของณาราได้มีการกล่าวถึงเพศวิถีของหญิงและชาย ซึ่งตัวละครหญิงส่วนใหญ่จะมีเพศสัมพันธ์ขณะคบกับคู่รัก ผู้หญิงก็สามารถเรียนรู้เรื่องเพศรสได้ แต่ก็ยังถูกจำกัดขอบเขตภายใต้ขนบของสังคมไทย

ในนวนิยายของณารามีกลวิธีการสร้างตัวละครที่มีลักษณะของผู้หญิงสมัยใหม่ผ่านวิถีการดำเนินชีวิตของตัวละครที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ มีรสนิยมการบริโภคตามสมัยนิยม การใช้เวลาว่างที่สัมพันธ์กันด้วย และมีการนำเสนอตัวละครผ่านเพศวิถี ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์การสร้างตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ของนาราสร้างตัวละครผ่านบุคลิกลักษณะ มีตัวละครที่นำมาวิเคราะห์ ๑๐ เรื่อง ๑๑ ตัวละคร โดยพบว่าการสร้างตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ของนารา มีการนำเสนอ ตัวละครผ่านบุคลิกลักษณะ การอุปโลกปรีโลก และพื้นที่ ดังนี้

๑. การนำเสนอตัวละครผ่านบุคลิกลักษณะ

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๔, หน้า ๖๗๖) ให้ความหมาย บุคลิกลักษณะ ว่า ลักษณะจำเพาะตัวของแต่ละคน เป็นบุคลิก หรือบุคลิกภาพของบุคคล

จากความหมายข้างต้น บุคลิกลักษณะ จึงหมายถึง บุคลิกภาพของบุคคล ซึ่งมีผู้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ ดังนี้

ศรีเรือน แก้วกังวาล (๒๕๕๑, หน้า ๗) กล่าวว่า บุคลิกภาพ คือ ลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลในด้านต่าง ๆ มี ๒ ส่วน คือ ส่วนภายนอก คือ ส่วนที่มองเห็นชัดเจน เช่น รูปร่าง หน้าตา กิริยามารยาท การแต่งตัว วิถีพูดจา การนั่ง การยืน ฯลฯ และส่วนภายใน คือ ส่วนที่มองเห็นได้ยาก แต่อาจทราบได้โดยการอนุมาน เช่น สติปัญญา ความถนัด ลักษณะอารมณ์ประจำตัว ความใฝ่ฝัน ปรารถนา ประชญาชีวิต ค่านิยม ความสนใจ ฯลฯ

อติธิ วัลัญษ์เพียร (๒๕๕๕, หน้า ๒ – ๓) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะรูปแบบพฤติกรรมของแต่ละบุคคลที่มีการแสดงออก โดยพฤติกรรมเหล่านั้นมาจากสภาวะภายในจิตใจ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก นิสัย สติปัญญา และความคาดหวัง ซึ่งมีการแสดงออกมาจนเป็นลักษณะนิสัยประจำตัวของแต่ละบุคคล และมีการปรับตัวให้เป็นที่ไปตามสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้น อันมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของผู้พบเห็น

ชลลดา ทวีคุณ (๒๕๕๖, หน้า ๗) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะโดยส่วนรวมของบุคคลที่ประกอบด้วยลักษณะที่ปรากฏภายนอกและภายในของบุคคลมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะบุคคลที่ทำให้แต่ละคนแตกต่างกันไป ลักษณะของบุคคลที่ปรากฏภายนอกทั้งหมดประกอบไปด้วยรูปร่าง หน้าตา ผิวพรรณ ลักษณะ กิริยาท่าทางต่าง ๆ และลักษณะที่ปรากฏภายใน ได้แก่ เจตคติ ความคิด ความเชื่อ ค่านิยม ความมีคุณธรรมจริยธรรม ความสามารถ อารมณ์ แรงจูงใจ การรับรู้ การเรียนรู้ ฯลฯ

ดังนั้น บุคลิกลักษณะ หรือบุคลิกภาพ คือ ลักษณะเฉพาะตัวที่เป็นบุคลิกภาพของบุคคล มีลักษณะเฉพาะตัวที่ปรากฏภายนอก ได้แก่ ผิวพรรณ รูปร่างหน้าตา การแต่งกาย กิริยาท่าทางที่แสดงออก ฯลฯ และลักษณะเฉพาะตัวที่อยู่ภายใน ได้แก่ อุปนิสัย อารมณ์ความรู้สึก ทัศนคติ ฯลฯ แต่ละบุคคลจึงมีบุคลิกลักษณะแตกต่างกัน ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ ใช้คำว่า บุคลิกลักษณะ

การนำเสนอตัวละครด้วยบุคลิกลักษณะในนวนิยายของณารา ผู้วิจัยวิเคราะห์ บุคลิกลักษณะภายนอก ได้แก่ รูปร่างหน้าตา การแต่งกาย และกิริยาท่าทางการแสดงออก และ บุคลิกลักษณะภายใน ได้แก่ อุปนิสัย สติปัญญา ความสามารถ ดังนี้

๑.๑ บุคลิกลักษณะภายนอก

บุคลิกลักษณะภายนอกเป็นสิ่งที่มองเห็นได้จากลักษณะภายนอกทางกาย ที่คนทั่วไป สามารถมองเห็นชัดเจนของแต่ละบุคคล เป็นปัจจัยที่ประกอบขึ้นเป็นลักษณะเฉพาะของบุคคลนั้น

ในนวนิยายของณารา ศึกษาวิเคราะห์บุคลิกลักษณะภายนอก ของตัวละครหญิง ได้แก่ รูปร่างหน้าตา การแต่งกาย และอากัปกิริยาที่แสดงออก ดังนี้

๑.๑.๑ รูปร่างหน้าตา

รูปร่างหน้าตาเป็นลักษณะภายนอกทางกายที่ปรากฏแก่คนทั่วไปพบเห็นลักษณะ ของร่างกาย ตั้งแต่ คำโครงสร้างหน้า ผิวพรรณ รูปร่าง ทรวดทรง ลักษณะบุคลิก เป็นต้น

ในนวนิยายของณาราได้นำเสนอรูปร่างหน้าตาตัวละครเอกหญิง เป็นผู้หญิงสวย ผิวพรรณดี ส่วนใหญ่ผิวขาวนวล มีบางตัวละครที่ผิวสีน้ำผึ้งอ่อนดูเนียนละเอียด มีรูปร่างสมส่วนที่ สูงโปร่งบาง และรูปร่างอวบอ้อมมีทรวดทรง ส่วนเว้าส่วนโค้งสวยงาม และมีการแต่งหน้า ทำผม เพื่อให้ดูสวยงามขึ้น แสดงให้เห็นถึงการใช้สินค้าและบริการเพื่อความสวยความงามเพื่อเสริมเสน่ห์ทางเพศด้วย รายละเอียดของรูปร่างหน้าตาตัวละครหญิงของณาราแสดงไว้ ดังตารางที่ ๔-๑ รูปร่างหน้าตาตัวละครเอกหญิงของณารา

ตารางที่ ๔ – ๑ รูปร่างหน้าตาตัวละครเอกหญิงของฉนารา

เรื่อง	ตัวละคร	อายุ	ผิวพรรณ	หน้าตา	การแต่งหน้าทำผม	รูปร่าง
รักร้าย	บุษยา	ไม่ระบุ	ไม่ระบุ	- ใบหน้าหวานหยดช้อย (หน้า ๑๕๑)	ไม่ระบุ	- ร่างบาง (หน้า ๑๕๑)
คุณแจ๋ว อินเตอร์	กัญชิลลา	๒๖ ปี (หน้า ๔๘)	- ผิวพรรณละเอียด นวลเนียน (หน้า ๕) - ผิวขาวผ่องอมชมพู (หน้า ๑๗)	- ใบหน้ามึนเด่น ไม่มีริ้วรอยไฝฝ้า - แก้มกลมป่องอมชมพู ริมฝีปากอวบอ้อม - จมูกโด่ง (หน้า ๕) - ผมดำลึกลับราวกับขนกาน้ำ ขาวสลวย (หน้า ๑๐๒)	- ใช้แป้งฝุ่นเนื้อดีบางบาง ๆ - แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอย่างประณีต - ริมฝีปากอวบอ้อมเคลือบด้วยลิปสติกสีชมพูเข้ม - คิ้วหนาเปรงปิดจนโก่งสวยเข้ารูป - ดวงตาวีรลาคเป็นเส้นบาง ๆ ด้วยอายไลน์เนอร์ (หน้า ๕)	- เรือนร่างระหงดังคูดสายตา (หน้า ๕) - เรือนร่างอรรชรแต่อวบอ้อม สมบูรณ์ (หน้า ๑๗)
	กวีตรา	นำหน้า ด้วยเลข ๓ (หน้า ๑)	ไม่ระบุ	- ดวงตากลมโต - จมูกชนิดนิด ๆ บ่งบอกถึงความเป็นผู้หญิง ที่มุ่งมั่น และรั้นหัวชนฝา (หน้า ๘๕) - วงหน้าคู่อ่อนละมุน - แก้มใสเหมือนสาววัยชี่สิบ - ริมฝีปากอวบอ้อม(หน้า ๕๐)	- ทาอายแชโดว์สีอ่อน - ปิดขนคยาด้วยมาสคาร่าสีเข้มขับแน่นดวงตา เชอลีกล้ำปลั่งประกาย (หน้า ๘๕)	- รูปร่างเล็ก (หน้า ๘๕)
ปลาไหลป้าย แดง	ปัทมาธิริย์	จะ ๓๐ ปี (หน้า ๔๗)	- ผิวขาวเนียนละเอียด (หน้า ๘)	- ใบหน้ารูปไข่ได้รูปงดงาม (หน้า ๘) - ดวงตาไม่โต (หน้า ๘) - ใบหน้ารูปไข่ล้อมกรอบด้วยผมตัดสั้น (หน้า ๘)	- ผมของเธอตัดสั้นเป็นลอนใหญ่ (หน้า ๘)	- รูปร่างเธอไม่ได้บอบบาง แต่ ก็ไม่อ้วนลู่ มีทรวดทรงองค์เอว ชัดเจน ออกขนาด ๓๕ นิ้ว เอว ๒๕ และสะโพก ๓๖ (หน้า ๖๓)

ตารางที่ ๔ – ๑ (ต่อ)

เรื่อง	ตัวละคร	อายุ	ผิวพรรณ	หน้าตา	การแต่งหน้าทำผม	รูปร่าง
สี่มหาน น้ำตาลเปรี้ยว	นาฬิกา	๓๕ ปี (หน้า ๕)	ไม่ระบุ	- ดวงตาโต ขนคางอน - ใบหน้ารูปไข่ ซอยผมสั้นล้อมกรอบหน้า (หน้า ๑๘)	- จากทรงผมบ๊อบประป่าเป็นผมซอยได้กันจนถึง ป่า ผมสีดำสนิทถูกย้อมเป็นสีน้ำตาลอัลมอนด์ แล เคลือบไฮไลต์เป็นช่อ ๆ จนเปรี้ยวสุดใจ (หน้า ๖) - แว่นตากรอบหนาถูกเปลี่ยนมาใช้คอนแทกเลนส์ (หน้า ๖) - มีช่างแต่งหน้ามาสอนวิธีแต่งหน้า (หน้า ๗) - ใบหน้าवलแต่งเติมเครื่องสำอางพองาม ไม่ได้ พอกหน้าจืด (หน้า ๑๘)	- เรือนร่างออร์ชรอ่อนแอ็น ขา เรียวยาวสวย (หน้า ๑๕) - ตัวสูงและรูปร่างดี (หน้า ๓๒)
ธราหิมาลัย	ทิพย์ธรา	๒๕ ปี (หน้า ๓๓)	ไม่ระบุ	- ใบหน้าหวาน งดงาม ปากนิค จมูกหนอย่น่า เอ็นดู (หน้า ๑๕ – ๒๐) - ดวงตาสวยโดดเด่นที่สุดบนใบหน้า กลมโต และหางตาวัดขึ้นราวกับดวงตาของกวาง สาว ขนคางคเป็นแพหนา (หน้า ๑๕ – ๒๐) - ใบหน้าจิ้มลิ้ม (หน้า ๑๔) - หน้าผากมนและใบหน้ารูปไข่เกลี้ยงเกลา (หน้า ๑๔) - จมูกเล็กไม่โด่งจนแหลม พอเหมาะพอดีกับ ใบหน้า ปลายเขคขึ้นเล็กน้อยออกถึงความคื้อ คิงแลถือดี (หน้า ๑๔)	- ผมตัดสั้นของเชคคเป็นลอนใหญ่ ๆ ม้วนแนบ ถ้ำคอ ตรังผมด้านหน้าไว้ด้วยก๊ีบติดผม - กู้กัน ได้รูปสวยรับกับดวงตาโต (หน้า ๑๔) - โหนกแก้มปิดด้วยปลัซซอนสีชมพูระเรื่อ (หน้า ๑๔)	- รูปร่างเล็กบาง สูง ๑๖๐ เซนติเมตร (หน้า ๑๐) - ร่างบางที่มีสัดส่วนเข้ายวน อารมณ์ ไม่สูงอย่างนางแบบ แต่ก็มีรูปร่างทิ้งดงาม ทรวงอก อวบ เอบางคอด สะโพกผาย (หน้า ๒๘๗)

ตารางที่ ๔ – ๑ (ต่อ)

เรื่อง	ตัวละคร	อายุ	ผิวพรรณ	หน้าตา	การแต่งหน้าทำผม	รูปร่าง
ไฟรักเกมร้อน	พิรญาณ์	๒๘ ปี (หน้า ๒๑๗)	ไม่ระบุ	- ผมของเธอขยสั้นตามสมัยนิยม (หน้า ๘) - ใบหน้ารูปไข่ขาวเนียนราวกับไข่มุกไร้สีฝ้า (หน้า ๘) - จมูกเล็กที่ปลายเขตรันนิต ๆ (หน้า ๘) - ริมฝีปากอ้มแดงระเรื่อได้รูปงามราวกระจับ (หน้า ๘) - ดวงตากลมโตสดใส เครื่องหน้าทุกชิ้นงดงามสมบูรณ์แบบ (หน้า ๑๘๐)	- คิ้วโค้งกันไ้รูป และดวงตาสุกสกาแวบมาศคาร่า เข้ม เน้นขนตาให้ดูหนาเพิ่มเสน่ห์ดวงตาคู่สวย ยั้งขึ้น (หน้า ๘)	- รูปร่างสูงเพียว อวบอ้อม สมวัย (หน้า ๘)
ทะเลไฟ	พสิกา	๒๘ ปี (หน้า ๕๓)	ไม่ระบุ	- ดูสวย คิ้วกันไ้รูปโค้งรับกับดวงตาโดยไม่จำเป็นต้องอาศัยคิ้วดินสอ (หน้า ๓๖) - ขนตาขนยาวช่วยให้ดวงตากลมโต - ปากเต็มอ้มสีชมพูระเรื่อ (หน้า ๓๖) - จมูกที่เขิดขึ้นก็บอกให้เขารู้ว่าเธอหัวรั้น และไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ (หน้า ๓๖)	- ใบหน้าตกแต่งบาง ๆ เหมาะกับบุคลิกผู้บริหารที่ดี (หน้า ๔๖) - ผมยาวที่ถักเปีย (หน้า ๑๑๘)	ไม่ระบุ
โซ่เวรี	ปารมิตา	๒๘ ปี (หน้า ๑๗)	- ผิวขาวนวลเนียน (หน้า ๑๔)	- ริมฝีปากแดงระเรื่อฉีกยิ้มอย่างร่าเริง - ผมยาว (หน้า ๑๖)	- บรรจงแต่งหน้าอ่อน ๆ (หน้า ๗๘)	- ร่างระหง แม้จะมีบุตรแล้วถึงสองคน แต่ยังมีเรือนร่างโปรงบางราวกับสาวแรกรุ่น (หน้า ๗๔)

ตารางที่ ๔ – ๑ (ต่อ)

เรื่อง	ตัวละคร	อายุ	ผิวพรรณ	หน้าตา	การแต่งหน้าทำผม	รูปร่าง
บัววงวิมาลา	วิมาลา	๒๓ ปี (หน้า ๘)	- ผิวของเธอเป็นสี น้ำผึ้งอ่อน ดูเนียน ละเอียดราวกับเด็ก ทารก (หน้า ๓๔)	- ผมยาวสีดำสนิท ผมยาวถึงกลางหลัง - ใบหน้าที่หวานละมุน คิ้วโค้งเหนือดวง ตาโตเปล่งประกาย จมูกโด่งรับกับเครื่องหน้า ได้เหมาะเจาะ ไม่ว่าจะป็นเรียวกปากที่ได้รูป ริมฝีปากหยักงมราวกับวาด (หน้า ๓๔) - ใบหน้าที่ปราศจากเครื่องสำอาง คิ้ว คาง จมูก สวยรับกันไปหมด (หน้า ๓๔๓)	- ผมยาวสีดำสนิทถักเปียเล็ก ๆ ด้านหน้าและข้าง ขมับ เปียทั้งสองเส้นหายไปทางด้านหลังรวมไป กับผมยาวถึงกลางหลัง	- รูปร่างงดงาม ทั้งส่วนโค้งส่วน เว้าพอเหมาะพอดีไปทุกสัดส่วน (หน้า ๑๕)
แปดเล่ห์ลิบ สองรัก	ยามิกา	ใกล้ ๓๐ ปี (หน้า ๑๐)	- ผิวละเอียดใส (หน้า ๔๘)	- ผมของเธอตัดส่ง ๆ ไป มั่นยาวประบ่า ไม่ ค่อยได้ใครหรือจัดให้เข้ารูปมากนักหรอก (หน้า ๔๘) - ดวงตาสองชั้นสวยเหมือนดาเนือทราย - จมูกแม้จะไม่โด่งมาก แต่ก็ป็นสันแข็งแรง จนดูแกร่งเกือบเป็นจมูกของผู้ชาย - ปากหนาเกินกว่าจะเรียกว่าอวบอ้อม แฉมยัง กว้างเหมือนคาราสอลีวูดที่เขาว่าเซ็กซี่ นักหนา (หน้า ๔๘)	- ตัดผมทรงใหม่ล่าสุดตามแบบเจนนิเฟอร์ ลอว์เรนซ์ (หน้า ๖๒) - ตัดผมทรงใหม่ก็ดูเก๋ เข้ากับหน้ากับหุ่น ไม่สวย บาดตาหวานบาดใจ (หน้า ๑๑๖)	- รูปร่างดี แข็งแรงเหมือน นักกีฬา (หน้า ๑๑๖) - หุ่นดีมาก สูงโปร่งเหมือน นางแบบ แต่มีกล้ามเนื้อ ดู แข็งแรงกว่าพวกนางแบบ (หน้า ๑๔๐)

จากตารางแสดงรายละเอียดข้างต้น แสดงให้เห็นถึงรูปร่างหน้าตาของตัวละครหญิงของณารา ได้ดังนี้

ตัวละครหญิงของณารา อยู่ในช่วงอายุ ๒๓ – ๓๕ ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยของผู้หญิงทำงาน เป็นวัยผู้ใหญ่ มีหน้าที่การงาน ความรับผิดชอบ เป็นวัยที่มีบุคลิกลักษณะของตนเองชัดเจน

ผิวพรรณของตัวละครเอกหญิงส่วนใหญ่ของณารา มีผิวพรรณขาวนวลเนียน มีเพียง วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลาที่ผิวสีน้ำผึ้งอ่อน

“ผิวของเธอเป็นสีน้ำผึ้งอ่อน คุณเขียนละเอียดราวกับเด็กทารก...หากจะเทียบเธอกับนางฟ้าบนภาพวาดลายไทยคงไม่ผิด”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๓๔)

ตัวละครหญิงสมัยใหม่ของณารา จึงไม่ใช่เพียงผู้หญิงที่มีผิวขาวเท่านั้น ผู้หญิงสมัยใหม่บางคนมีผิวสีน้ำผึ้ง แต่ละคนมีสีผิวต่างกัน มีความสวยต่างกัน ผู้หญิงแต่ละคนต่างมีความสวยในแบบของตนเอง ไม่ใช่เฉพาะที่สีผิวพรรณเท่านั้น แต่เพราะสังคมบริบทของคนสมัยใหม่ เชื่อมโยงที่เชื่อมกับเอกลักษณ์และวิถีชีวิตของตนเอง ทำให้เราเชื่อมั่นว่าผู้หญิงขาวสวย (นพมาศ อึ้งพระ (ธีรเวคิน), ๒๕๕๓, หน้า ๔๔๔) ซึ่งในความเป็นจริงแล้วผู้หญิงแต่ละคนมีความสวยไม่ใช่เพียงแค่ สีผิวเท่านั้น ผู้หญิงสมัยใหม่ของณาราจึงมีลักษณะสีผิวสวยตามสากล สวยทั้งผิวขาวนวล ผิวสีน้ำผึ้งและผิวสีอื่น ๆ

หน้าตาของตัวละครหญิงส่วนใหญ่มีหน้าตาที่สวยงาม หน้ารูปไข่ ดวงตาสุกใสรับกับคิ้วที่ได้รูป ขนตาอนยาว มีริมฝีปากที่สวยงาม จมูกได้รูปกับใบหน้า มีบางตัวละครที่มีจมูกเชิดปลาย แสดงถึงความหัวรั้น คือถึง ๔ ตัวละคร ได้แก่ ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย พิรญาณ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน และพศิกา จากเรื่องทะเลไฟ

“หากจมูกที่เชิดขึ้นก็บอกให้เขารู้ว่าเธอหัวรั้น และไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ เช่นกัน”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๑๖)

บุคลิกลักษณะหน้าตาของผู้หญิงสมัยใหม่จึงมีลักษณะบางอย่าง เช่น จมูกที่มีปลายเชิด เป็นลักษณะทางกายที่บ่งบอกว่า ผู้หญิงสมัยใหม่เป็นผู้หญิงที่ไม่เชื่อ หรือไม่ทำตามผู้อื่น ผู้หญิงสมัยใหม่มีความคิด และเชื่อมั่นในความคิดของตนเอง

นอกจากนี้ตัวละครหญิงส่วนใหญ่ไว้ผมสั้น มีทั้งตัดเป็นลอน และซอยสั้น ๕ ตัวละคร ได้แก่ นายิกา จากเรื่องสัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว ปันฑารีย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน และยามิกา จากเรื่องแปดเหลี่ยมสองรัก

มีตัวละครที่ผมยาว ๔ ตัวละคร ได้แก่ ภัณฑิลา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา และพศิกา จากเรื่องทะเลไฟ และไม่ระบุ ๒ ตัวละคร คือ ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ และปุษยา จากเรื่องรักร้าย

ตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ของฉนาราส่วนใหญ่มีการตกแต่งทำผม ทั้งการตัด ซอย ทำสีผม และนิยมนมสั้น ยังปรากฏการตกแต่งใบหน้าด้วยเครื่องสำอางที่เหมาะสมกับใบหน้า ให้ดูสวยงาม ดังตัวอย่าง

นายิกา จากเรื่องสัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว เธอทำผม ทำสี ไฮไลต์ผม และแต่งหน้า ทำให้เธอดูสวยแปลกตายิ่งขึ้น

“...ทรงผมบ๊อบประจำที่อยู่บนศีรษะของเธอมาตลอดชีวิต ให้เป็นผมซอยไล่กันจนถึงบ่า ผมสีดำสนิทถูกย้อมเป็นสีน้ำตาลอัลมอนต์ และเคลือบไฮไลต์เป็นช่อ ๆ ๖ เปรี้ยวสุดใจ... ใบหน้าซีดถูกช่างแต่งหน้าจับแต่งเสียจนดูต่างไปเป็นคนละคน”

(สัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๖)

ผู้หญิงสมัยใหม่ตกแต่งทรงผม แต่งหน้าให้เหมาะกับหน้าตา บุคลิกภาพ และนิยมไว้ผมสั้น การดูแลรักษาง่าย ไม่ต้องห่วงกังวลมากกับจัดแต่งทรงผมในการชีวิตประจำวัน ให้ความคล่องแคล่วสะดวกสบาย เหมาะสำหรับผู้หญิงสมัยใหม่ ที่ต้องทำงานทั้งในและนอกบ้านไปพร้อมกัน

รูปร่างของตัวละครหญิงของฉนารา มีรูปร่างที่สวยงามสมส่วน โดยมีลักษณะรูปร่าง ๓ แบบ คือ รูปร่างอวบอิมมีส่วนเว้าส่วนโค้งที่ชวนมอง ๕ ตัวละคร ได้แก่ ภัณฑิลา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ ปันฑารีย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา

รูปร่างสูงโปร่ง ๓ ตัวละคร ได้แก่ นายิกา จากเรื่องสัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี และยามิกา จากเรื่องแปดเหลี่ยมสองรัก และรูปร่างเล็กบาง ๒ ตัวละคร ได้แก่ ปุษยา จากเรื่องรักร้าย และ ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ ไม่ระบุ ๑ ตัวละคร คือ พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ

ลักษณะรูปร่างของตัวละครหญิงของฉรราส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงที่มีลักษณะรูปร่างอวบอ้อมมีส่วนเว้าส่วนโค้ง รูปร่างงาม คือ มีทรวงอกอวบอ้อม เอวคอดบาง สะโพกผาย เป็นลักษณะรูปร่างที่มีสัดส่วนที่ชวนมอง ไม่ใช่ผู้หญิงผอม บอบบาง เหมือนนางแบบ ดังตัวอย่าง

ปัทมาจารย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง มีลักษณะรูปร่างที่ไม่บอบบางเหมือนนางแบบ แต่ก็ไม่อ้วน ขนาดรูปร่างมีสัดส่วนที่ชัดเจน

“รูปร่างเธอไม่ได้บอบบางเช่นนางแบบบนเวทีแคตวอล์ก แต่ก็ไม่อ้วนลู่ มีทรวงทรวงองค์เอวชัดเจน...อกขนาดสามสิบห้า นิ้ว เอวยี่สิบห้า และสะโพกสามสิบหก”
(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๖๓)

ลักษณะรูปร่างของปัทมาจารย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง มีรูปร่างอวบอ้อม มีทรวงทรวงองค์เอวชัดเจน เมื่อใครพบเห็น ก็จดจำรูปร่างชวนมองนี้ได้

“เรียวยาวสวย...เมื่อเจ้าตัวนั่งไขว่ห้างผิวขาวเนียนละเอียด ร่าเงาในชุดสูทสีดำตัดเย็บประณีตมิได้ไปร้องบางนัก หากก็ไม่เรียกว่าอ้วน เรียกว่าอวบอ้อมมีทรวงทรวงองค์เอวพอเหมาะพอเจาะมากกว่า”
(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๘)

“ใบหน้ารูปไข่ล้อมกรอบด้วยผมดัดสั้น ขาว สวย หมวย เอกซ์ อย่างนี้ใช้ว่าจะลืมนั่นได้ง่าย ๆ”
(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๑๒)

ลักษณะรูปร่างของผู้หญิงสมัยใหม่ของฉรราส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างสมส่วน มีทรวงทรวงชัดเจนในทุกสัดส่วน นอกจากนี้ก็มีตัวละครที่มีลักษณะรูปร่างสูงโปร่ง หุ่นดี และผู้หญิงลักษณะรูปร่างเล็กบาง ตามลำดับ ผู้หญิงสมัยใหม่ของฉรราส่วนใหญ่จึงมีลักษณะรูปร่างดีและสวยตามแต่ละลักษณะที่แตกต่างกันไปของแต่ละคน ที่เราสามารถพบเห็นได้จริงในสังคม ผู้หญิงรูปร่างดีของฉรราส่วนใหญ่ไม่ได้หมายถึง ผู้หญิงผอม สูง บอบบาง เหมือนนางงาม นางแบบเท่านั้น

๑.๑.๒ การแต่งกาย

การแต่งกาย หมายถึง การใช้เสื้อผ้าและเครื่องประกอบการแต่งกาย รวมทั้งเครื่องประดับตกแต่งร่างกายตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า รวมไปถึงทรงผม เสื้อผ้า ตลอดจนรองเท้า กระเป๋าถือ ฯลฯ (กรรณีย์ ถาวสุข และกรพันธ์ุ ฤทธิบุตร, ๒๕๕๑, หน้า ๒๓๗)

การแต่งกายของตัวละครเอกหญิงนั้น เป็นการแต่งกายที่สามารถบ่งบอกให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะของตัวละคร การแต่งกายของบุคคลนั้นสวมใส่ชุดต่าง ๆ ตามความเหมาะสมกับกาลเทศะ เช่น การแต่งชุดทำงาน แต่งกายชุดลำลอง เป็นต้น

ในนวนิยายของฉรร่า ส่วนใหญ่ปรากฏการแต่งกายชุดว่ายน้ำ ชุดทำงาน และชุดอื่น ๆ ดังนี้

๑.๑.๒.๑ การแต่งกายชุดว่ายน้ำ

วัฒนธรรมการแต่งกายของไทย ผู้หญิงควรแต่งกายให้มิดชิด ไม่แต่งกายเปิดเผยให้เห็นส่วนของร่างกายที่ควรสงวน แต่เมื่อวัฒนธรรมตะวันตกเริ่มเข้ามาในประเทศไทย การแต่งกายของตะวันตกก็เข้ามามีอิทธิพล ผู้หญิงเริ่มแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่เปิดเผยเนื้อตัวมากขึ้น เช่น การสวมใส่ชุดว่ายน้ำสำหรับการลงเล่นน้ำ ปัจจุบันมีการสวมใส่ชุดว่ายน้ำที่มีลักษณะที่เปิดเผยเนื้อตัวเรื่อรมากขึ้น

ตัวละครเอกหญิง รวมทั้งตัวละครอื่น ๆ ของฉรร่าส่วนใหญ่จบการศึกษาจากต่างประเทศ ย่อมได้รับอิทธิพลด้านความรู้ ทักษะคติ ค่านิยมบางอย่างของสังคมเมืองนั้นมาปรับใช้ในชีวิตอีกทางหนึ่ง เช่น ค่านิยมการแต่งกายที่เปิดเผยเนื้อตัวมากขึ้นทั้งในที่รโหฐานและที่สาธารณะ โดยเฉพาะการสวมใส่ชุดว่ายน้ำเพื่ออวดเรือนร่างสรีระในที่สาธารณะ จนกลายเป็นเรื่องปกติของสังคม

ในนวนิยายของฉรร่า ตัวละครเอกหญิงมีการสวมใส่ชุดว่ายน้ำ ได้แก่ ภัญชิตา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ ปารมิตา จากเรื่อง โซเวรี พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ และ วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา ดังตัวอย่าง

ภัญชิตา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ เธอต้องมารับถ่ายแบบชุดว่ายน้ำแทนนางแบบที่ป่วยกะทันหัน เป็นชุดว่ายน้ำแบบกีฬา ที่ไม่หือหาวมากนัก แต่เธอก็กล้าเปิดเผยเรือนร่างต่อสาธารณชน เพราะเป็นการถ่ายแบบชุดว่ายน้ำลงนิตยสาร ที่วางจำหน่ายในท้องถิ่น ถึงแม้ว่าชุดว่ายน้ำที่ภัญชิตาสวมจะไม่หือหาว แต่ก็เปิดเผยให้เห็นสัดส่วนเนื้อตัวของเธออย่างชัดเจน

“ภัญชิตาโล่งใจขึ้นมานิดหนึ่ง เมื่อเห็นว่าเป็นชุดว่ายน้ำที่ไม่หือหาวนัก ชีบนเป็นสายคล้องใหญ่ปิดเต็มหน้าอก ส่วนกางเกงเป็นแบบเต็มตัวคล้ายกางเกงกีฬา”

(คุณแจ๋วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๒๗๔)

“...เธอก็น่ารัก น่าดูไปเสียหมด...อยู่ในชุดว่ายน้ำเปิดเผยเนื้อตัวเช่นนี้”

(คุณแจ๋วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๒๗๘)

ปารมิตา จากเรื่องโชะเวรี เธอสวมชุดว่ายน้ำแบบสองชั้น ซึ่งเปิดเผยเนื้อตัวมาก
เมื่อยังไม่ได้ลงเล่นน้ำเธอก็สวมกางเกงขาสั้นและเสื้อยืดคลุมทับไว้

“...เขาหยิบเอาผ้าสองชั้นเล็ก ๆ ขึ้นมา โบก...เราไปที่หาดส่วนตัว เอาตัวนี้
แหละ ไปไปนิด แต่ผมไม่ถือ...ก็ได้กะ เธอไม่ขัด...จึงหยิบชุดจากมือของเขาเข้าไป
เปลี่ยนในห้องน้ำ พร้อมกับสวมกางเกงขาสั้นทับเอาไว้ ท่อนบนก็สวมเสื้อยืดคลุม...”

(โชะเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๒๒๕)

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา แม้เธอกำลังตั้งครรภ์ได้หกเดือนก็สวมชุดว่ายน้ำแบบ
สองชั้นหรือบิกินีลงว่ายน้ำ เพื่อออกกำลังกาย เป็นชุดที่เปิดเผยเรือนร่าง โดยเฉพาะช่วงท้องที่
ตั้งครรภ์นั้นก็นูนเห็นได้อย่างชัดเจน

“...วิมาลาจึงกล้าตัดสินใจหยิบชุดว่ายน้ำ...ขึ้นมาสวม ... พอเห็นรูปร่าง
ตนเองในกระจกแล้ว...จะคิดห้อยหากปิดส่วนท้องเอาไว้ อย่างน้อยตรงทรวงอก ก็ดู
เต่งตึงขยับขึ้นกว่าเดิม คงเพราะเตรียมสำหรับอาหารให้แก่ลูกน้อย ผิวสีน้ำผึ้งดูซีดจาง
ลงไปและถูกขยายจนมองเห็นเส้นเลือดบาง ๆ ได้ผิวหนังรอบทรวงอกที่ถูกโอบด้วยผ้า
สามเหลี่ยม...ชุดที่ไปขาดใจ...”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๓๐๔)

“...ท้องของเธอูนอกมาก็จริง แต่ไม่ได้ทำให้รูปร่างของเธอน่าเกลียดแต่
อย่างไร...เพราะเธอโผล่ตรงข้างสระว่ายน้ำ ทั้งเนื้อทั้งตัวมีเพียงบิกินีสีส้มชิ้นเล็ก ๆ ...”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๓๐๕)

ตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ของณาราจึงสวมใส่ชุดว่ายน้ำที่เปิดเผยเนื้อตัวเป็นเรื่อ
ปกติ แสดงให้เห็นถึงผู้หญิงสมัยใหม่กล้าที่จะเปิดเผยสัดส่วนเนื้อตัวมากขึ้น และไม่อายที่จะอวด
เรือนร่าง เช่น ภัณฑิลา ที่ทำงานถ่ายแบบชุดว่ายน้ำลงนิตยสาร เปิดเผยเรือนร่างต่อสาธารณชน
ปารมิตาสวมใส่ชุดว่ายน้ำที่เปิดเผยเนื้อตัวมาก เมื่อยังไม่ลงเล่นน้ำก็สวมกางเกงและเสื้อคลุมไว้ และ
วิมาลาก็สวมชุดว่ายน้ำที่เปิดเผยให้เห็นครรภ์ที่นูนใหญ่ แต่เธอก็สวมใส่ชุดว่ายน้ำในพื้นที่ชายห
ส่วนตัว การสวมใส่ชุดว่ายน้ำจึงเป็นเรื่องปกติของผู้หญิงสมัยใหม่ แต่เป็นไปเพื่อความเหมาะสมกั
กิจกรรม สถานที่ ไม่ได้เป็นไปเพื่อที่จะอวดเรือนร่างตลอดเวลา

๑.๑.๒.๒ การแต่งกายชุดทำงาน

การแต่งกายชุดทำงานเป็นเครื่องแต่งกายที่สวมใส่แล้ว สามารถบ่งบอกได้ว่าเรา
มีตำแหน่งหน้าที่การงานอยู่ในระดับใด เป็นคนมีรสนิยมดีมากน้อยเพียงไร และยังแสดงถึง

สติปัญญาในการพิจารณาถึงความถูกต้องเหมาะสมอีกด้วย (กรรณีย์ ถาวรสุข และกรพันธุ์ ฤทธิบุตร, ๒๕๕๑, หน้า ๒๔๖)

ในนวนิยายของณาราตัวละครหญิงล้วนเป็นผู้หญิงวัยทำงาน มีการสวมใส่ชุดทำงานแบบต่าง ๆ รวมทั้งการสวมใส่เครื่องประดับอื่น ๆ ประกอบการแต่งกายด้วย เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี สวยงามยิ่งขึ้น ได้แก่ ปุษยา และภาวิตา จากเรื่องรักร้าย และพศิกา จากเรื่องทะเลไฟ ดังนี้

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย เธอทำงานเป็นเลขานุการของผู้บริหารระดับสูง ในบริษัทต่างชาติ การแต่งกายชุดทำงานมีลักษณะแบบทางการ สวมชุดสูทแบบทันสมัย ตัดเย็บอย่างปราณีตเหมาะกับรูปร่างของปุษยา มีบุคลิกภาพที่ดีจนเป็นที่สนใจได้

“สาวสวย ใบหน้าหวานหยดช้อย ร่างบางสวมชุดสูทแบบเรียบร้อยตัดเย็บอย่างปราณีตและทันสมัย ซึ่งเมื่ออยู่บนร่างของหญิงสาวคนนั้นก็ทำให้เธอดูหุรมีระดับราวกับผู้บริหารสาว...แต่ผู้หญิงคนนั้น มีใบหน้าหวานหยดช้อย และแม้จะอยู่ในชุดสูทเรียบร้อย ก็สามารถให้ผู้ชายมองจนเหลียวหลังโดยไม่ต้องพยายามแม้แต่นิดเดียว”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๑๕๑)

ภาวิตา จากเรื่องรักร้าย เธอทำงานตำแหน่งหัวหน้างานประชาสัมพันธ์ในบริษัทเครื่องสำอางชื่อดังในอเมริกา การแต่งกายชุดทำงานจึงต้องทันสมัยด้วยกระโปรงสั้นแค้กึ่งกลางหน้าขา เสื้อสูทสีเหลืองสด รัศรูป และตกแต่งด้วยเข็มขัดเพื่อบ่งชี้ระดับชั้นให้ชวนมอง

“ภาวิตาขี้นมกว้างมองสะท้อนกระจก...แล้วก็หมุนตัวสำรวจความเรียบร้อยของชุดทำงาน กระโปรงของเธอสั้นแค้กึ่งกลางหน้าขา อวดขาเรียวยาว และเสื้อสูทสีเหลืองสดรัศรูป ที่มีเข็มขัดอัน โดสีเดียวกับชุดรัดรอบเอวคอดกั้ว”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๑๐๓)

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ เธอทำงานตำแหน่งรองประธานกรรมการบริหาร การแต่งกายชุดทำงานจึงต้องดูภูมิฐานเหมาะสมกับตำแหน่งผู้บริหาร นอกจากเครื่องแต่งกายแล้ว การแต่งหน้า และทรงผม ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้มีบุคลิกภาพที่ดีด้วย นอกจากนี้ชุดที่พศิกาสวมใส่ก็เป็นชุดจากร้านดังจากต่างประเทศด้วย

“ก่อนออกจากห้องเชออดที่จะเดินเข้าไปสำรวจตัวเองในห้องน้ำอีกครั้งไม่ได้ เมื่อเห็นว่าผมได้รวบเป็นมวยหลวม ๆ ได้สวยดีแล้ว ใบหน้าตกแต่งบาง ๆ เหมาะกับบุคลิกผู้บริหารที่ดี เข้ากับชุดสวยจากร้านดังในนิวยอร์ก ก็เพิ่มความมั่นใจให้เธอมากขึ้นอีกหลายเท่า”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๔๖)

การแต่งกายชุดทำงานของผู้หญิงสมัยใหม่นอกจากการแต่งกายด้วยชุดที่ตัดเย็บอย่างประณีต รูปแบบทันสมัย ช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพให้ดูเหมาะสมหรือดูดีขึ้นแล้ว ผู้หญิงสมัยใหม่มักเลือกสวมใส่เสื้อผ้า และเครื่องประดับตกแต่ง นอกจากนี้ยังสวมใส่เสื้อผ้าจากร้านชื่อดัง และมีตราสินค้าดังหรือแบรนด์เนมจากต่างประเทศอีกด้วย

๑.๑.๒.๓ การแต่งกายชุดอื่น ๆ

การแต่งกายของผู้หญิงมีการสวมใส่ชุดต่าง ๆ ทั้งชุดทำงาน ชุดลำลอง ชุดว่ายน้ำ เป็นต้น ผู้หญิงจะเลือกแต่งตัวด้วยชุดต่าง ๆ ตามวาระโอกาส และความต้องการ

ในนวนิยายของณารานอกจากการแต่งกายด้วยชุดว่ายน้ำ และชุดทำงานของตัวละครหญิงแล้ว ยังปรากฏการแต่งกายด้วยชุดอื่น ๆ อีก เช่น ชุดไปงานเลี้ยง ชุดชั้นในแบบเข้ายวนใจ การแต่งกายด้วยชุดอื่น ๆ ของผู้หญิงสมัยใหม่ที่ปรากฏ ได้แก่ ปิ่นทาร์รี่ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง ปุษยา จากเรื่องรักร้าย และวิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา ดังนี้

ปิ่นทาร์รี่ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เธอสวมชุดชั้นในที่เปิดเผยให้เห็นเนื้อตัวทั้งหมดให้คนรักเห็น “ชุดนอนที่เธอเลือกนั้นเปิดมากกว่าปิด เมื่อมันโป่งบางราวกับกระจก... มันช่างดูเข้ายวนจนน่ากลัว” (ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๖๓) เพราะต้องการยั่วยวนเขา เพื่อพิสูจน์ว่าเขาเป็นผู้ชายแท้หรือไม่ หวังกระตุ้นให้เขาเกิดอารมณ์ความต้องการของชายหนุ่ม

“...เห็นสะโพกกลมกลิ้งที่ไม่มีสิ่งใดปิดบัง นอกจากผ้าชิ้นเล็ก ๆ เป็นรูปตัวที่ที่ปิดอยู่เพียงนิดเดียวเท่านั้น และด้านหลังก็เป็นสายเส้นเล็ก ๆ ผูกคล้องคอและมัดด้านหลัง เนื้อผ้ายททรงและกางเกงชั้นในทำจากเนื้อผ้าเดียวกัน คือผ้าลูกไม้บางสีขาวที่แทบไม่ปกปิดสิ่งที่อยู่ข้างใต้อย่างที่เขาคิดไว้ไม่ผิดเพี้ยน...และเมื่อมันอยู่บนร่างของปิ่นทาร์รี่ ก็สวยกว่าที่เขาจินตนาการด้วยซ้ำ”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๖๔)

ปิ่นทาร์รี่สวมใส่ชุดชั้นในแบบยั่วยวน แสดงให้เห็นถึงผู้หญิงสมัยใหม่ กล้าเปิดเผยเรือนร่างกับคนรักแม้ยังไม่ได้แต่งงานกัน กล้าเปิดเผยเนื้อตัว ตั้งใจยั่วยวนคนรัก กระตุ้นให้

เขาเกิดอารมณ์ทางเพศ แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสมัยใหม่กล้าสวมใส่ชุดที่แสดงออกในด้านเพศวิถี ด้านการนำเสนอผ่านเรือนร่างมากขึ้น

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย เธอได้ตอบรับการไปงานเลี้ยงอาหารค่ำกับนาธาน ปุษยา จึงต้องสวมชุดราตรี เพื่อเป็นการให้เกียรติกับเจ้าของงานและเหมาะสมกับงานที่ไป ซึ่งชุดที่ปุษยา สวมใส่เป็นชุดที่เน้นสีระ เนินช่วงทรงวงอก แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสมัยใหม่กล้าสวมใส่ชุดประเภท เน้นสีระ ส่วนสัคของร่างกาย ต่อหน้าผู้คนทั่วไปมากขึ้น

“ชุดสีดำ...ตัดด้วยผ้าเนื้อนุ่ม...มีลวดลายคั่นเงินระยิบระยับ...เป็นชุดราตรี สั้นแค่นิ้วเข้า คอเสื้อกว้างเป็นรูปสี่เหลี่ยมคางหมู และเนื้อผ้าท่อนบนโอบ ประคองทรงวงอกได้อย่างพอดีพอดี และมีแถบสีเงินรัดใต้ฐานอก เน้นให้เห็นเนินอก เค้นชัดขึ้น ส่วนกระโปรงก็แนบไปตามรูปร่างแบบบาง ผ้านุ่ม ๆ พลิวไปตามเรือนร่าง ทุกการขยับตัว...ชุดราคาแพงลิบ”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๓๗)

ปุษยาสวมชุดราตรีสั้นแบบพอดีตัวเน้นสัคส่วน และทรงวงอก เป็นชุดที่เน้น ความเซ็กซี่ของผู้หญิง แสดงให้เห็นถึงผู้หญิงสมัยใหม่สวมใส่ชุดที่เน้นสัคส่วน เพื่อเผยให้เห็นความ งามของรูปร่าง ไม่อายที่จะอวดรูปร่างต่อหน้าสาธารณชน

การแต่งกายด้วยชุดอื่น ๆ เป็นไปตามกาลเทศะ ผู้หญิงสมัยใหม่เลือกแต่งกาย ตามความเหมาะสมกับโอกาส สถานที่ และกิจกรรม แม้ว่าบางชุดจะเป็นชุดที่เปิดเผยเรือนร่าง ทรวดทรง แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสมัยใหม่กล้าที่จะแต่งตัวด้วยชุดต่าง ๆ มากขึ้น ทั้งชุดชั้นในแบบ ยั่วยวน ชุดราตรีแบบเซ็กซี่ เป็นต้น

การแต่งกายของผู้หญิงสมัยใหม่ของฉวรา มีการแต่งกายตามความเหมาะสมกับ กาลเทศะ เมื่อไปพักผ่อนชายทะเล ไปออกกำลังกายว่ายน้ำ ก็สวมใส่ชุดว่ายน้ำ ซึ่งเป็นชุดที่เปิดเผย เนื้อตัวสีระ แต่ผู้หญิงสมัยใหม่ก็สวมใส่เป็นเรื่องปกติ ไม่เขินอาย แม้จะอยู่ในขณะตั้งครรภ์ท้อง ใหญ่จนจนเห็นได้ชัดแล้วอย่างวิมาลา เธอก็ยังสวมใส่ชุดว่ายน้ำอวดเรือนร่างได้ ในขณะที่ทำงาน ผู้หญิงสมัยใหม่ก็สวมใส่เสื้อผ้าที่เหมาะสมกับฐานะ อาชีพการงาน สวมใส่เสื้อผ้าที่ดูเรียบร้อย ตัด เย็บปราณีต แบบเรียบดูดี และมีรสนิยม เลือกสวมใส่เสื้อผ้า เครื่องประดับจากการร้านค้าชื่อดัง และ แปรนดัดจากต่างประเทศ นอกจากนี้ผู้หญิงสมัยใหม่ก็เลือกสวมใส่เสื้อผ้าชุดอื่น ๆ ตามโอกาส เช่น ปันหารีย์สวมชุดชั้นในแบบเซ็กซี่ เมื่ออยู่กับคนรักสองต่อสองในที่รโหฐาน และปุษยาสวมในชุด ราตรีสั้นที่เน้นสีระช่วงทรงวงอก ไปงานสังสรรค์ การแต่งกายของผู้หญิงสมัยใหม่จึงแต่งกายตาม กาลเทศะ และไม่ขัดใจต่อการสวมใส่เสื้อผ้าที่เปิดเผยสีระ ทรวดทรง เป็นเหมือนการสวมใส่

เสื้อผ้าชุดอื่น ๆ ทั่วไปในชีวิตประจำวัน แต่สวมใส่ให้เหมาะสมกับแต่ละกิจกรรม โอกาส สถานที่ การแต่งกายที่คำนึงกาลเทศะเป็นการแสดงออกถึงความละเอียด ประณีต การให้เกียรติ การให้คุณค่าแก่ตนเอง แก่บุคคลอื่น เป็นเสน่ห์ดึงดูด และสร้างประทับใจแก่ผู้พบเห็นด้วย

๑.๑.๓ อากัปกริยาที่แสดงออก

อากัปกริยา คือ กิริยาท่าทางที่แสดงออกของบุคคล อากัปกริยาของแต่ละคนจะมีท่าทางแสดงออกต่างกัน เช่น สุภาพอ่อนน้อม เรียบร้อยอ่อนหวาน คล่องแคล่ว มีความมั่นใจในตัวเอง เป็นต้น

ในนวนิยายของฉฉารา ผู้หญิงสมัยใหม่มีอากัปกริยาต่าง ๆ ได้แก่ มีความมั่นใจในตัวเอง อ่อนหวานและเก่ง และเปรี้ยวทันสมัย ดังนี้

๑.๑.๓.๑ มีความมั่นใจในตัวเอง

อากัปกริยาที่แสดงออกของผู้หญิงสมัยใหม่ของฉฉาราส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพที่มีความมั่นใจในตัวเอง เป็นผู้หญิงวัยทำงาน มีความมุ่งมั่นตั้งใจในการทำงาน และมีความรับผิดชอบ

ในนวนิยายของฉฉารา ผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีบุคลิกภาพมั่นใจในตัวเอง ได้แก่ กัณทิลา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ ปัทมาธิร์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี และยามิกา จากเรื่องแปลเล่ห์สิบสองรัก ดังตัวอย่าง

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ เธอทำงานเป็นผู้บริหาร และมีบุคลิกภาพที่มีความมั่นใจ มาดมั่น ทำให้ตัวเธอมีบุคลิกภาพของผู้บริหารในตัวเอง เป็นธรรมชาติ

“แม้เธอจะอายุเพียงยี่สิบห้าปี แต่บุคลิกก็ดูมาดมั่นสมกับเป็นผู้บริหารอย่างเป็นธรรมชาติ เหมือนคนที่ชินกับการออกคำสั่งมาตลอดชีวิต”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๕๓)

นอกจากนี้การรู้จักการตกแต่งใบหน้า ทรงผม และการแต่งกายที่ดี ก็ช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับพศิกาในฐานะผู้บริหาร ได้มากอีกขึ้นด้วย และทำให้พศิกาที่มีความมั่นใจในการปรากฏตัวต่อผู้ที่ได้พบเห็น

“เมื่อเห็นว่าผมได้รวบเป็นมวยหลวม ๆ ได้สวยดีแล้ว ใบหน้าตกแต่งบาง ๆ เหมาะกับบุคลิกผู้บริหารที่ดี เข้ากับชุดสวย...ก็เพิ่มความมั่นใจให้เธอมากขึ้นอีกหลายเท่า”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๔๖)

ตัวเอง ผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีความมั่นใจในตัวเอง ด้วยบุคลิกภาพที่มีความมั่นใจ ปรากฏต่อสายตาคูคณอื่น ทั้งบุคลิกภาพ การแต่งตัว ด้วยเครื่องแต่งกายที่เหมาะสม การแต่งหน้า และทำผม เป็นอีกบุคลิกลักษณะของผู้หญิงสมัยใหม่

๑.๑.๓.๒ อ่อนหวานและเก่ง

อากัปกริยาที่แสดงออกของผู้หญิงอ่อนหวานและเก่งในนวนิยายของณารานั้น เป็นผู้หญิงที่มีความอ่อนหวาน อ่อนโยน ไม่ได้เป็นผู้หญิงที่อ่อนแอ ผู้หญิงอ่อนหวานก็เก่ง มีความสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้

ในนวนิยายของณารา ผู้หญิงสมัยใหม่ที่อ่อนหวานและเก่ง ได้แก่ ปุษยา จากเรื่องรักร้าย ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย และวิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา ดังตัวอย่าง

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย เธอเป็นผู้หญิงสวย อ่อนหวาน ทำงานเก่งทั้งงานในบ้าน และงานนอกบ้าน แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงอ่อนหวาน ไม่ได้เป็นผู้หญิงที่ต้องอ่อนแอ ทำอะไรไม่ได้ แต่เป็นผู้หญิงที่สวยงาม และเก่ง

“เขาไม่ได้ตั้งใจปุษยาเพียงรูปร่างหน้าตา นอกจากจะสวยแล้วเธอยังเป็นผู้หญิงคล่องแคล่ว เก่งทั้งงานในบ้านและนอกบ้าน ทั้งยังอ่อนหวาน ใจเย็น และมีเหตุผล”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๓๔)

ผู้หญิงอ่อนหวานและเก่งของณารา จึงไม่ใช่ผู้หญิงที่สวยงามอ่อนแอ ความสวยงามเป็นหนึ่งในลักษณะของผู้หญิง แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงสวยงามจะต้องอ่อนแอ ต้องให้ผู้ชายมาคอยดูแล แต่ผู้หญิงสวยงามก็เก่งพอที่ดูแลตนเองได้ มีความสามารถในการทำงานทั้งในบ้านและนอกบ้าน

๑.๑.๓.๓ เปรี๊ยะ ทนสมัย

อากัปกริยาที่แสดงออกของผู้หญิงเปรี๊ยะ ทนสมัยของณารา เป็นผู้หญิงที่รู้จักการแต่งตัว ตกแต่งหน้าตา ทรงผม ให้ทันสมัย และเหมาะสมกับตัวเอง จนดูสวยสะกดตาชวนมอง

ในนวนิยายของณารา ผู้หญิงสมัยใหม่ที่เปรี๊ยะ ทนสมัย ได้แก่ ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ และนาฬิกา จากเรื่องสัมหวานน้ำตาลเปรี๊ยะ ดังตัวอย่าง

นาฬิกา จากเรื่องสัมหวานน้ำตาลเปรี๊ยะ เธอเปลี่ยนแปลงตัวเองจนกลายเป็นผู้หญิงเปรี๊ยะ ทนสมัย แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมีความสวยในตัวเอง เมื่อได้แต่งหน้า ทำผมให้เหมาะกับตัวเอง และกล้าแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่ทันสมัย สะกดตา ผู้หญิงก็จะเผยความสวยของตัวเองออกมา

ให้เห็น การเป็นผู้หญิงเปรี้ยว ทันสมัยของนายิกานั่น เป็นไปเพื่อการปรับปรุงบุคลิก ลักษณะ ภายนอก

“คิดดูสิ เมื่อไม่กี่เดือนมาก่อนแกยังแต่งตัวเหมือนครูโหวใจร้าย แล้วจู่ ๆ กลับสตั๊ดชุดครูโหวออกแล้วลุกขึ้นมาทำไฮไลต์ผม แต่งหน้า ถอดแว่นตา แต่งตัว เหมือนเด็กวัยรุ่นไม่มีผิด แล้วใครจะไปจำได้”

(สัมภาษณ์น้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๑๖)

“เขาคิดว่าเธอสวย...เสื้อสีส้มเข้ารูปของเธอเด่นสะดูมาแต่ไกล เรือนร่าง ของเธออรชรอ่อนแอ้น กางเกงยีนแนบไปกับขาเรียวยาวคู่...ผู้หญิงที่เขาคิดว่าน่ารักคน นั้นก็คืออาจารย์นายของนิคานูชนั่นเอง”

(สัมภาษณ์น้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๑๕)

อากัปกริยาที่แสดงออกของผู้หญิงเปรี้ยว ทันสมัยของณารา จึงเป็นผู้หญิงเปรี้ยว จากบุคลิกลักษณะภายนอก จากการแต่งตัว ทรงผม การแต่งหน้า ให้ดูดีสะดูตา

อากัปกริยาที่แสดงออกของผู้หญิงสมัยใหม่ เป็นผู้หญิงที่มีความมั่นใจในตัวเอง เพราะส่วนหนึ่งผู้หญิงสมัยใหม่มีความสามารถในการดูแลตัวเองได้ในด้านเศรษฐกิจ มีอาชีพมี รายได้เลี้ยงตัวเอง แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสมัยใหม่เก่ง แม้จะเป็นผู้หญิงอ่อนหวาน เช่น ปุษยา แต่เธอก็คล่องแคล่วทำงานเก่งทั้งงานในและนอกบ้าน ส่วนหนึ่งก็ต้องมีความมั่นใจในตัวเองด้วย จึงสามารถทำงานต่าง ๆ ได้เก่ง และอากัปกริยาเปรี้ยว ทันสมัย ด้วยการแต่งกายที่ทันสมัย สีฉูดสะดูตา ก็แสดงให้เห็นว่าต้องมีความมั่นใจด้วย จึงจะกล้าแต่งกายปรากฏต่อหน้าผู้คน

บุคลิกลักษณะภายนอกของผู้หญิงสมัยใหม่ จึงเป็นผู้หญิงที่มีความสวยตาม ลักษณะของแต่ละคน ผู้หญิงไม่ว่ารูปร่างหน้าตาแบบไหนก็มีความสวยในแบบของตน ไม่ จำเป็นต้องเป็นผู้หญิงผิวขาว แล้วจึงจะได้การยอมรับว่าสวย ในความเป็นจริงแล้ว เราจะเห็นได้ว่า มี นางแบบผิวสี นางงามผิวสี และผู้หญิงผิวสีคนอื่น ๆ ที่ได้รับการยอมรับว่าสวยเช่นกัน นอกจากนี้ การรู้จักการแต่งกายให้เหมาะสมกับกาลเทศะก็ช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพที่ดี ทำให้ผู้หญิงดูสวยงาม ขึ้นด้วย ผู้หญิงสมัยใหม่ก็กล้าสวมใส่เสื้อผ้าที่เปิดเผยเนื้อตัว สรีระมากขึ้น อากัปกริยาหลายอย่าง ส่วนหนึ่งมาจากความมั่นใจในตัวเอง เช่น ผู้หญิงที่สวยสวยอากัปกริยาอ่อนหวาน แต่ก็เป็นผู้หญิง เก่ง หรือจะเปรี้ยว ทันสมัย ก็เกิดจากความมั่นใจที่ทำให้กล้าแสดงออก ผู้หญิงสมัยใหม่ของณาราจึง เป็นผู้หญิงที่มีลักษณะภายนอกต่าง ๆ ที่แสดงถึงความมั่นใจในตัวเอง

๑.๒ บุคลิกลักษณะภายใน

บุคลิกลักษณะภายในเป็นส่วนมองเห็นได้ยาก แต่อาจทราบได้โดยการอนุมานได้จาก อุปนิสัย สติปัญญา ความสามารถ และอื่น ๆ ของแต่ละบุคคล บุคลิกภาพภายในเป็นสิ่งสำคัญ บุคลิกภาพภายในที่แสดงออกจะบ่งบอกถึงความเป็นตัวตนและบุคลิกภาพที่แท้จริงของบุคคลนั้น ๆ

ในนวนิยายของฉรร่า ศึกษาวิเคราะห์บุคลิกลักษณะภายในของตัวละครหญิง ได้แก่ อุปนิสัย และสติปัญญาความสามารถ ดังนี้

๑.๒.๑ อุปนิสัย

อุปนิสัย เป็นความประพฤติที่เคยชินจนเป็นนิสัยถาวรของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นบุคลิกภาพภายในสะท้อนออกมาผ่านพฤติกรรมไม่ว่าจะเป็นกิริยาท่าทางตลอดจนอารมณ์ที่แสดงออกมา

ในนวนิยายของฉรร่า ตัวละครหญิง มีลักษณะอุปนิสัย ได้แก่ มีความเป็นกุลสตรี มีความเข้มแข็งอดทน มีความเชื่อมั่นในตัวเอง และมีความภาคภูมิใจในตัวเอง ดังนี้

๑.๒.๑.๑ มีความเป็นกุลสตรี

ความเป็นกุลสตรี เป็นผู้หญิงที่มีความประพฤติดี มีมารยาท ซึ่งเป็นผลมาจากการพัฒนาตนเอง เป็นความสามารถในการควบคุมตนเองให้อยู่ในสิ่งที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป และถูกฝึกฝน ปลูกฝัง อบรม สั่งสอนมาตั้งแต่เยาว์วัย หล่อมหลอมจนมีความเป็นกุลสตรี มีมารยาทดี จิตใจดี

ในนวนิยายของฉรร่า ผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีความเป็นกุลสตรี จะมีความเคารพนบนอบ มีมารยาท รู้จักการวางตัวให้เหมาะสม ได้แก่ ปุษยา จากเรื่องรักร้าย ทิพย์ธารา จากเรื่องธาราหิมาลัย และวิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา ดังตัวอย่าง

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอถูกอบรมสั่งสอนให้เป็นกุลสตรี จนกลายเป็นอุปนิสัย เช่น การมีมารยาทเคารพผู้อาวุโสกว่า มีการไหว้แสดงขอบคุณ และแสดงความเคารพ ด้วยกิริยาอ่อนช้อย ด้วยความรู้สึกรับสั่งใจ ทั้งกับกษัตริย์ที่เป็นเจ้านาย และผู้อาวุโสกว่า

“ขอบพระคุณคุณกษัตริย์มากค่ะที่เอื้อเฟื้อ...เรอขกมือไหว้อย่างอ่อนช้อยด้วยความซาบซึ้งที่เขาช่วยดูแลเรอตั้งแต่ที่สนามบิน”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๕๖)

“เรอรีบทำความเคารพผู้อาวุโสกว่า...วิมาลาเดินไปนั่งด้วยท่าทางอ่อนช้อย ซึ่งเป็นลักษณะประจำตัวมาแต่ไหนแต่ไร...สวยและเรียบร้อยแบบนี้เอง”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๕๘)

นอกจากนี้วิมาลา ยังมีกิริยามารยาทงดงาม พุดจาไพเราะ แสดงให้เห็นถึงความ
เป็นกุลสตรี

“น้ำผึ้งนะเป็นคนดี ทำงานเรียบร้อยมีระเบียบ พุดจาไพเราะ มารยาท
งดงาม”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๘๗)

วิมาลายังรู้จักการวางตัว ระมัดระวังการอยู่กับผู้ชายสองต่อสอง แม้จะเป็น
การทำงานก็ตาม

“...คุณก็รู้ว่ามันไม่ใคร่เหมาะ พนักงานคนอื่นเห็น จะว่าน้ำผึ้งได้ น้ำผึ้งเป
ผู้หญิงนะคะ ยังไงก็เป็นฝ่ายเสียหาย...เธอท้วง”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๔๑)

ผู้หญิงสมัยใหม่ก็ยังคงมีความเป็นกุลสตรี มีมารยาท เคารพบนอบต่อผู้อาวุโส
และรู้จักการวางตัว ประพฤติตนให้ดี สังคมไทยยังปลูกฝัง อบรม สั่งสอนความเป็นกุลสตรีไทยอยู่
ตลอดมา ภายใต้บริบทสังคมแบบปิตาธิปไตย ผู้หญิงไทยก็ยังคงดำรงความเป็นกุลสตรี

๑.๒.๑.๒ มีความเข้มแข็งอดทน

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๔, หน้า ๒๐๗)
ให้ความหมาย เข้มแข็ง ว่า ความแข็งแรงในการงาน ขยันขันแข็ง ไม่ย่อท้อหวั่นไหว และอดทน
(หน้า ๑๓๖๕) หมายความว่า ยอมรับสภาพความลำบาก ความเข้มแข็งอดทน จึงหมายถึง การมีจิตใจ
เข้มแข็ง ไม่ย่อท้อหวั่นไหว ยอมรับสภาพความลำบาก สามารถเผชิญต่ออุปสรรคต่าง ๆ ได้

ในนวนิยายของฉรรษา ผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีความเข้มแข็งอดทน ได้แก่ ปัทมาธิษ
จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ และปารมิตา
จากเรื่องโซ่เวรี ดังตัวอย่าง

พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน เธอเข้ามาทำงานแทนแม่โดยไม่มี
ประสบการณ์ ต้องเจอกับปัญหา อุปสรรคต่าง ๆ เช่น การแข่งขันทางการค้า การจัดซื้อวัตถุดิบ เป็น
ต้น

“พิรญาณ์ก้าวเข้าไปบริหารงานในบริษัทมีมัทนาแทนมารดาอย่างเต็มตัว
เมื่อผู้เป็นมารดาไม่สามารถกลับเข้ามาทำงานได้ ภาระทุกอย่างภายในบ้านตกลงมาสู่

บ่าของเธอ...งานทั้งหมดที่มีที่นาเคยดูแล พิรญาณ์ต้องมาสะางงานด้วยความลำบาก ถูกค้าหลายคนถูกคู่แข่งจกตัวไป เมื่อนักธุรกิจสาวอ่อนหัดไม่สามารถสู้ราคาอัญมณี ลอดใหม่ได้ เพราะจำนวนสิ่งน้อยเกินไป ราคาจึงสูงกว่าคู่แข่ง แต่พิรญาณ์ก็พยายามสู้ ราคาในครั้งต่อ ๆ ไป ถึงกับทุ่มเงินจำนวนมากมายซื้อพลอยเพื่อตัดราคากันชนิดแทบ เข้าเนื้อตัวเอง”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๖๒)

พิรญาณ์พยายามประคับประคองรักษาบริษัทไว้ เมื่อประสบปัญหาขาดสภาพคล่องทางการเงิน จึงต้องลดจำนวนพนักงาน และรับงานทุกอย่างแม้จะเป็นงานเล็ก ๆ เพื่อความอยู่รอดของบริษัท เธอต้องเข้มแข็ง ไม่ย่อท้อ เผชิญกับปัญหาต่าง ๆ

“เธอพยายามทุกวิถีทางแล้วที่จะประคับประคองบริษัทมณีมีที่นาให้ดำเนินกิจการต่อไปหลังเหวินเฉิงเลิกซื้อเครื่องประดับจากเธอเมื่อสองเดือนก่อน บริษัทขาดสภาพคล่องอย่างหนัก เธอจำเป็นต้องลดจำนวนพนักงานลงให้เหลือเท่าที่จำเป็นเพียงไม่กี่คน และช่างฝีมือเก่าแก่ที่ต้องรักษาเอาไว้ พร้อมกับหันมารับงานเล็ก ๆ ที่ดูกระจอกงกง่ายเหลือเกินในสายตาของคนรอบข้าง แต่เธอก็จำเป็นต้องทำ เพื่อความอยู่รอด”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๑๑๓)

พิรญาณ์ ต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ อีกมาก ทั้งเรื่องขาดสภาพคล่องทางการเงินเป็นระยะเวลานาน ทำให้เธอต้องหาวิธีหาเงินมาใช้จ่ายในบริษัท เธอจึงขายเครื่องประดับของตัวเอง และของแม่มาขาย และกู้เงินธนาคารมา เป็นต้น พิรญาณ์อดทนเผชิญปัญหา อย่างเข้มแข็งเพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่ถาโถมเข้ามาให้ได้

“ทว่ารายได้ที่เข้ามา ก็ยังไม่มากเท่ากับค่าใช้จ่ายรายเดือน มีหน้าซ้ำเจ้าหนี้ที่เธอซื้อเพชรและพลอยเมื่อหลายเดือนก่อนต่างส่งบิลมาเก็บเป็นทิวแถว เธอพยายามขายลดราคาเครื่องประดับในสต็อกจนแทบจะเท่าทุน เพื่อนำเงินมาใช้หนี้ นี้ แถมยังต้องเอาเครื่องประดับของตัวเองและมารดามาขายทอดตลาด พยายามหมุนเงินเข้ามาเพิ่มสภาพคล่องที่ย่ำแย่ของบริษัท แต่นั่นก็ยังไม่เพียงพอกับหนี้สินที่ท่วมหัว การกู้เงินจากรธนาคาร จึงเป็นหนทางสุดท้ายที่จะนำเงินเข้าบริษัทอีกครั้ง เป็นการต่อลมหายใจของเธอให้ยืดยาวออกไปได้อีกระยะหนึ่ง...ด้วยหวังว่าเงินจำนวนนี้คงจะช่วยให้เธอออกบงธุรกิจที่ย่ำแย่ให้กลับมารุ่งโรจน์อีกครั้งได้”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๑๑๓)

พิชญาก็สามารถฝ่าฟันปัญหาต่าง ๆ ได้ เธอสามารถขายเครื่องเพชรได้ราคาสูง ได้เงินจำนวนมาก มาเป็นทุนของบริษัทต่อไปได้ เพราะความเข้มแข็งอดทน จึงทำให้เธอประสบความสำเร็จ

“...เสียงของพิชญ์สั่นเครือด้วยความตื่นตันท่วมท้นหัวใจ เงินจำนวน เกือบสองร้อยล้านที่ได้มา มากพอจะทำให้บริษัทของมารดาพลิกฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง”
(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๐๕)

ผู้หญิงสมัยใหม่จึงมีความเข้มแข็งอดทน เช่น พิชญ์มีความเข้มแข็งอดทนในการทำงาน แม้จะประสบปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ มากมาย แต่เธอก็เข้มแข็ง ไม่ย่อท้อในการทำงาน อดทนความยากลำบากต่าง ๆ จนเธอประสบความสำเร็จในการทำงาน

๑.๒.๑.๓ มีความเชื่อมั่นในตัวเอง

ความเชื่อมั่นในตัวเอง คือ การเชื่อว่าตนเองสามารถทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ กล้าตัดสินใจทำสิ่งนั้นด้วยความมั่นใจ กล้าแสดงออก สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง พึ่งพาตนเอง ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ได้ (นิติธร ปิลวาสน์, ๒๕๕๘)

ในนวนิยายของฉนารา ผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีความเชื่อมั่นในตัวเองได้แก่ ปุษยา จากเรื่องรักร้าย พันชาติรัก จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง พิชญ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ และปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี ดังตัวอย่าง

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย เธอตัดสินใจที่จะมีความสัมพันธ์กับชายคนรักด้วยตัวเอง แม้จะผิดต่อประเพณีของไทยที่ผู้หญิงไม่ควรมีความสัมพันธ์กับชายคนรักก่อนแต่งงาน แต่เธอก็ไม่คิดว่าการตัดสินใจนั้นผิดพลาด เธอได้คิดพิจารณาแล้ว มั่นใจในการตัดสินใจของตนเอง

“เธอไม่เคยคิดว่าตัวเองตัดสินใจผิดพลาดที่ยอมปล่อยให้ตัวเองไปกับกรินทร์...เธอจึงยินยอมมอบตัวมอบใจให้เขาด้วยความเต็มอกเต็มใจในคืนสุดท้ายก่อนเดินทางกลับเมืองไทย”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๑๕๐)

ปุษยาตั้งครรภลูกของชายคนรัก ในขณะที่เขาหายสาบสูญไป แต่ปุษยาเก็บลูกในครรภ์ไว้ กล้าที่จะเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว ตั้งครรภโดยไม่มีพ่อเด็ก แสดงให้เห็นว่าเธอมั่นใจที่จะเลี้ยงดูลูกโดยลำพัง

“ปุ๋ยขากลับมาเมืองไทยพร้อมอุ้มท้องลูกกรินทร์ เมื่อกรินทร์หายสาบสูญไป แล้วเธอก็ใจเด็ดเมื่อตัดสินใจให้กำเนิดกฤษกรินทร์ โดยไม่สนใจว่าคนรอบข้างจะครหาว่าอะไร มีเพียงความรักที่มีต่อพ่อของลูกในท้องเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๔๑)

ปุ๋ยยังสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง พึ่งพาตนเอง เลี้ยงดูลูกชาย และมารดาได้ นอกจากนี้เมื่อเธอตั้งครรภ์ลูก โดยไม่มีพ่ออีกครั้ง เธอก็กล้ายอมรับสถานการณ์นี้ได้ เธอมั่นใจที่จะอุ้มท้องลูกไม่มีพ่ออีกคน

“เธอมองแถบเครื่องมือตรวจครรภ์อีกครั้ง หยิบข้างกล่องขึ้นมาเทียบ...แล้วก็ปล่อยลมหายใจออกมาหายใจสด เธอหวังว่าแม่คงจะยอมรับได้ หากเธอจะอุ้มท้องลูกไม่มีพ่ออีกคน!”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๓๕๘)

ผู้หญิงสมัยใหม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าตัดสินใจทำสิ่งนั้นด้วยความมั่นใจของตัวเอง พึ่งพาตนเองได้ และปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ไม่มีวาทะข้อ แต่มุ่งแก้ปัญหาหาทางออก และเผชิญหน้ากับปัญหานั้นด้วยตนเอง

๑.๒.๑.๔ มีความภาคภูมิใจในตัวเอง

ความภาคภูมิใจในตัวเอง พจนานุกรมศัพท์จิตวิทยา ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๑, หน้า ๒๗๐) ให้ความหมายว่าคือ การยอมรับตนเอง ประเมินตนเองว่ามีคุณค่า การนับถือตนเอง โดยเฉพาะในเรื่องค่านิยม ลักษณะนิสัย และศักดิ์ศรีของตน ดังนั้นความรู้สึกที่บุคคลรับรู้ว่าคุณค่า จะนำไปสู่ความเชื่อมั่นในตนเอง และการยอมรับนับถือตนเอง รับผิดชอบต่อการกระทำของตน ความภาคภูมิใจในตัวเองเป็นเรื่องเฉพาะบุคคลด้วย

ในนวนิยายของณารา ผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีความภาคภูมิใจในตัวเอง ได้แก่ ปุ๋ยจากเรื่องรักร้าย นายิกา จากเรื่องส้มหวานน้ำตาลเปรี้ยว ทิพย์ธารา จากธราหิมาลัย และปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี ดังตัวอย่าง

ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย เธอยึดมั่นในค่านิยมเรื่องการครองชีวิตคู่แบบหนึ่งชายหนึ่งหญิง หรือแบบผัวเดียวเมียเดียว จากที่เธอได้เห็นตัวอย่างจากพ่อแม่ของเธอ ทำให้เธอปฏิเสธการแต่งงานกับคนรัก เพราะประเพณีของประเทศเขา ผู้ชายสามารถมีภรรยาได้หลายคน

“ฉันเติบโตมาในสังคมที่แตกต่างจากคุณอย่างสิ้นเชิง พ่อกับแม่ของฉันรักและแต่งงานกันเป็นคู่เดียวเมียเดียวมาตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา...”

(ธาราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๒๗๖)

“...ถึงจะรักกันแค่ไหน ฉันก็แต่งงานกับคุณไม่ได้ เธอหันมามองเขาด้วยสายตาแน่นๆ ฉันมีเลือดเนื้อและมีหัวใจ จะไม่ขอทนให้สามีไปนอนกับใครต่อใครเพื่อประเทศชาติบ้านเมือง ดังนั้นเมื่อทนไม่ได้ ฉันก็ไม่ขอแต่งงาน”

(ธาราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๒๘๒)

ทิพย์ธารา เมื่อเธอได้สูญเสียพรหมจรรย์ให้ชายคนรัก ทั้งที่ยังไม่ได้แต่งงานกัน เธอรับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเอง ยอมรับว่าเธอผิดที่ไม่รู้จักยับยั้งจิตใจตัวเอง และไม่ขอให้ฝ่ายชายมารับผิดชอบในเรื่องที่เกิดขึ้นด้วย ให้ต่างคนต่างลืมเรื่องนี้ไป

“เมื่อคืนฉันคิดเองที่ไม่รู้จักยับยั้งจิตใจตัวเอง และมันจะไม่เกิดขึ้นอีก พอคุณกลับไปแล้วก็ลืมฉันเสีย ลืมเรื่องทุกอย่างให้หมด...คุณเองก็เหมือนกัน กลับปาร์ตี้ไปเสีย ไม่จำเป็นต้องมารับผิดชอบอะไรทั้งสิ้น”

(ธาราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๒๘๒)

นอกจากนี้ ทิพย์ธาราทราบดีว่าการไม่กินยาคุมกำเนิด อาจทำให้ตั้งครรภ์ได้ แต่เธอก็เลือกที่จะไม่กินยาคุมฯ และหากเก็บลูกไว้ ตั้งครรภ์โดยไม่มีพ่อ เธอและครอบครัวก็จะได้รับความอับอายนี้ด้วย เธอจึงต้องเลือก และรับผิดชอบปัญหาที่จะตามมาด้วย

“เธอกับภูวนศไม่ได้ป้องกันอะไรทั้งสิ้น และเธอจะต้องรีบกินยาคุมกำเนิดชนิดหลังมีเพศสัมพันธ์ให้เร็วที่สุด ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินแก้... หากบังเอิญเขาได้ถือกำเนิดมาแล้วตั้งแต่เมื่อคืนก่อนเล่า...ซึ่งถ้านับวันของรอบเดือนเธอแล้ว ก็พบว่ากำลังอยู่ในช่วงอันตราย และพวกเธอไม่ได้ป้องกันถึงสองครั้งสองครา โอกาสที่จะตั้งครรภ์จึงมีสูงมาก...ทิพย์ธารากำมือ...ความคิดแบ่งเป็นสองฝักสองฝ่าย...ฝ่ายหนึ่งยอมแพ้ต่อความรัก และอยากเก็บลูกของเขาเอาไว้เป็นสิ่งแทนตัวหลังจากไป อยากเลี้ยงลูกให้เติบโต...หากอีกฝ่ายหนึ่งก็เป็นศักดิ์ศรีที่ค่าคือ...ถ้าเธอตั้งครรภ์โดยไม่มีพ่อของลูก ใครต่อใครคงได้ชี้หน้าประจานให้อับอายกันไปทั่วเมือง เท่านั้นยังไม่พอ บิดาและมารดา รวมไปถึงพี่ ๆ ของเธอก็จะต้องแบกรับความอับอายจากพฤติกรรมเสื่อมเสียของเธอไว้บนบ่า”

(ธาราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๒๘๓, ๓๐๕)

ทิพย์ธารา ตัดสินใจไม่กินยาคุมกำเนิด เธอจึงตั้งครภร์โดยไม่มีพ่อ แต่เธอก็ยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น รับผิดชอบต่อเรื่องที่เกิดขึ้นด้วยความกล้าหาญ แสดงให้เห็นว่าเธอมีความภาคภูมิใจในตัวเองที่จะเป็นแม่ให้กำเนิดลูก ซึ่งเกิดจากชายที่เธอรัก กล้าตัดสินใจด้วยความมั่นใจ

“เธอต้องกล้าหาญมากที่ยอมแบกรับความอับอาย เมื่อต้องตั้งท้องโดยไม่มีพ่อ เธอรักพระองค์มากจนต้องการจะรักษาลูกในท้องเอาไว้”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๔๕๓)

ผู้หญิงสมัยใหม่มีความภาคภูมิใจในตัวเอง มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเอง มีความภูมิใจในตัวเอง มีความมุ่งมั่นที่จะแก้ปัญหาและรับผิดชอบต่อปัญหาที่จะเกิดตามมา เช่น ผู้หญิงยอมตั้งครภร์โดยไม่มีพ่อ และเป็นฝ่ายปฏิเสธการแต่งงานที่มีเงื่อนไขที่ยอมรับไม่ได้ เป็น ซึ่งในบริบทของสังคมไทยนั้น การทำเช่นนี้ผู้หญิงจะเป็นฝ่ายถูกครหา นินทา จากสังคม

๑.๒.๒ สติปัญญา ความสามารถ

สติปัญญา พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๔, หน้า ๑๑๕๗) ให้ความหมายว่า ปัญญารอบคอบ ปัญญาผู้คิด ดังนั้น การมีสติปัญญา ความสามารถ จึงหมายถึง ความรอบรู้ ความฉลาดในการเรียนรู้ และการคิด สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้สำเร็จ

ในนวนิยายของธรา ผู้หญิงสมัยใหม่มีสติปัญญา ความสามารถในการทำงาน และในครอบครัว ดังนี้

๑.๒.๒.๑ สติปัญญา ความสามารถในการทำงาน

การทำงานให้ประสบความสำเร็จได้นั้นจะต้องพบปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ คนทำงานจึงต้องมีสติปัญญา ความสามารถ มีความรอบรู้ ความฉลาดในการทำงาน และแก้ไขปัญหต่าง ๆ ให้ลุล่วง จนประสบผล

ในนวนิยายของธรา ผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีสติปัญญา ความสามารถในการทำงานได้แก่ ปุษยา จากเรื่องรักร้าย ทิพย์ธารา จากธราหิมาลัย พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ และปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี ดังตัวอย่าง

พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน เมื่อเธอเข้ามาบริหารงานของแม่ได้ระยะหนึ่ง เธอจึงได้เรียนรู้งานต่าง ๆ และด้วยสติปัญญา ความสามารถในการทำงาน ทำให้เธอรู้ว่าควรนำเสนอเครื่องประดับให้ได้ว่าราคาสูงมากที่สุด เธอได้ตรวจสอบประวัติผู้ซื้อ และกล้าที่จะนำเครื่องประดับตัวจริง ซึ่งมีมูลค่าสูงไปให้ลูกค้าดู ทำให้ลูกค้าสนใจสินค้ามากขึ้น

“ไม่เพียงแต่พิรญาณ์จะนำภาพถ่ายเครื่องประดับ ไปให้อาซิส...เธอยังชอบเครื่องเพชรที่เพิ่งเสร็จหมด ๆ ไปให้ทั้งสองคู่มือที่ห้องส่วนตัว...เพราะก่อนเธอมาได้ตรวจเช็คข้อมูลของซิกมูฮัมหมัดและฟารีสอย่างละเอียดแล้ว...เธอก็กล้าถือเครื่องเพชรมาอวดให้เขาดูแทนภาพถ่ายเพียงอย่างเดียว... ชุดกลางเป็นพลอยเม็ดใหญ่ที่สุดหนักสิบห้ากะรัต กลีบดอกไม้เป็นเพชรน้ำงามสีใสแจ้ว...พิรญาณ์อธิบายละเอียดยิบส่วนอีกสองชุดเป็นพลอยจากบ่อเดียวกันแต่ขนาดเล็กลงมาหนักสิบกะรัตละ”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๐๑)

เมื่อลูกค้าตกลงใจซื้อ เสนอราคา และจะโอนเงินให้พิรญาณ์ทันที แต่เธอก็ไม่รีบร้อนขาย และยังไม่มีเสนอราคาให้เขา เพราะท่าทีของลูกค้าที่แสดงความสนใจสินค้านั้น แสดงให้เห็นว่าเขาต้องการซื้อเครื่องประดับชุดนี้ ทำให้พิรญาณ์ไม่รีบร้อนที่จะขายให้เขา เพราะเธอรู้ว่าเธออาจเรียกราคาเครื่องประดับชุดนี้ได้สูงกว่านี้

“ผมว่าชุดใหญ่นั้นคงได้สักสี่สิบล้าน...ถ้าตกลง...ผมจะโอนเงินเข้าบัญชีให้คุณทันที...พิรญาณ์ยิ้มบาง ๆ เธอเรียนรู้มานานแล้วว่าไม่ควรรีบบอกราคาที่ต้องการออกไป เมื่อเห็นท่าทางของลูกค้าที่แสดงความสนใจสินค้านี้...ดิฉันต้องขอขอบคุณมากนะคะคุณฟารีส ที่ให้ความสนใจเครื่องเพชร...แต่คงน่าเสียดายที่สร้อยพวกนี้จะไม่ได้นำไปโชว์ในงานให้คนอื่นได้ชื่นชมบ้าง...ดังนั้นฉันขอโทษด้วยนะคะที่รับราคาของคุณไม่ได้”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๐๒ – ๓๐๓)

พิรญาณ์ต้องการนำเครื่องประดับมาทดลองตลาด ทดสอบราคาเท่านั้น พิรญาณ์ใช้สติปัญญา ความสามารถในการขายเครื่องประดับของเธออย่างชาญฉลาด

“...เรียกว่าเป็นการทดลองตลาด ทดสอบราคาครั้งแรก...รับรองเขาจะต้องติดต่อกันอีก เพราะพลอยเม็ดใหญ่ ๆ แบบนี้ทั้งงาน รับรองมีของพินแค่บริษัทเดียว”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๐๔)

นอกจากนี้ พิรญาณ์ ยังนำเครื่องประดับเข้าสู่บริษัทที่มีการค้าระบบการค้าสากลที่รู้จักกันในวงกว้างทั่วโลก คือ บริษัทริสต์ บริษัทประมูลสินค้าชั้นนำของโลก เพื่อให้ได้ราคาประมูลที่สูง

“ฉันเพิ่งทำเสร็จหมาด ๆ งานนี้ฉันเหนื่อยมาก ทั้งแบบทั้งหาพลอยเม็ดใหญ่
ฉันยังไม่ได้ตั้งราคา คิดว่าจะนำไปเสนอบริษัทคริสต์ให้นำเข้าประมูลในงาน โห้วที่ดูไป
เชื่อว่าคงจะได้ราคาที่สมน้ำสมเนื้อ....เธอหมายถึงบริษัทประมูลยักษ์ใหญ่...เครื่องเพชร
นำไปประมูลในเกือบทุกงาน โห้วระดับโลก”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๐๑)

พริณญาณ์ สามารถของเครื่องประดับผ่านการประมูลโดยบริษัทคริสต์ ด้วยราคา
ประมูลที่สูงมาก

“แม่ขา เราขายสร้อยขูดใหญ่ได้ตั้งแปดสิบล้านบาทนะค่ะ เขาเพิ่งปิด
การประมูลเมื่อไม่กี่นี้เอง และขูดเล็กสองขูดนั้น เขาก็ให้ราคาหกสิบล้านทั้งสองขูด...
เสียงของพริณญาณ์สั้นครี้อด้วยความตื้นตันท่วมท้นหัวใจ”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๐๕)

ผู้หญิงสมัยใหม่ เป็นผู้หญิงทำงาน ในการทำงานต้องใช้ความรู้ สติปัญญา และ
ความสามารถ ในการทำงาน แม้ประสบปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ แต่ก็ใช้ สติปัญญา ความสามารถ
ทำงานจนประสบความสำเร็จได้

๑.๒.๒.๒ สติปัญญา ความสามารถในการดูแลครอบครัว

ครอบครัวประกอบด้วยคู่สามีภรรยาที่ตกลงแต่งงานกัน ร่วมกันสร้างครอบครัว
ครอบครัวที่ดี อบอุ่น และมั่นคงนั้น คนในครอบครัวต้องมีความเข้าใจ ห่วงใย ดูแลกันและกัน เมื่อ
เกิดปัญหาในครอบครัวก็ต้องช่วยกันคิด มีความรอบรู้เพื่อแก้ปัญหาของครอบครัวให้ผ่านพ้นไป
เพื่อเป็นครอบครัวที่อบอุ่นพร้อมหน้ากันทั้งพ่อ แม่ และลูก

ในนวนิยายของฉนารา ผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีสติปัญญา ความสามารถในการดูแล
ครอบครัวได้แก่ ปิ่นทาร์รี่ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง และพศิกา จากเรื่องทะเลไฟ ดังตัวอย่าง

ปิ่นทาร์รี่ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เธออาศัยอยู่ในครอบครัวใหญ่ ฝ่ายชาย
ของบ้านตั้งแต่อาทอง พ่อ และญาติ ๆ ฝ่ายชายล้วนเจ้าชู้ รวมกลุ่มกันเที่ยวเสมอ ๆ ทำให้ปิ่นทาร์รี่
เกลียดผู้ชายเจ้าชู้มาก เมื่อเธอแต่งงาน เธอกลับสามีจะรวมกลุ่มกับฝ่ายชายของครอบครัว เธอจึงต้อง
หาวิธีต่าง ๆ เพื่อป้องกันไม่ให้สามีรวมกลุ่ม และกลายเป็นคนเจ้าชู้ เธอใช้สติ ปัญญา ความสามารถ
ดูแลสามีไม่ให้หนีออกนอกทาง สร้างปัญหาในครอบครัว เช่น การอ่านหนังสือเกี่ยวกับความเจ้าชู้
ของผู้ชาย เป็นต้น

“ฉันเคยซื้อหนังสือมาอ่าน เขาว่าคนเจ้าชู้จะมีหลายสาเหตุ... ส่วนคุณฤทธิ์
นี่ เป็นพวกหัวอ่อน ประสบการณ์น้อยจึงถูกชักชวน ชักจูงได้ง่าย...”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า หน้า ๒๔๐)

เมื่อปัทมาจารย์เคยพบสามีอนกึ่งเปลือย และมีกทรงของผู้หญิงวางทิ้งอยู่ข้าง ๆ
ตัว เธอจึงหาวิธีที่จะบอกความรู้สึกของเธอกับสามี ด้วยวิธีการเดียวกับที่เขาเคยทำ แบบเกลือกจี้ม
เกลือก เพื่อให้สามีเข้าใจถึงจิตใจของภรรยาได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ปัทมาจารย์เป็นผู้หญิงที่ฉลาด มีปัญญา ใน
การจัดการปัญหาที่เกิดขึ้น

“...ดวงตาของเธอเด่นระริกด้วยความขบขันเมื่อเห็น ใบหน้าหวาดกลัวของ
สามี...นี่แหละ ที่เขาเรียกว่าเกลือกจี้มเกลือก เขาวิ่งหนีออกจากบ้านเพื่อไปเสาะแสวงหา
ความตื่นเต้นกับผู้หญิงอื่น...ดังนั้นเธอก็จะมอบความตื่นเต้นที่ว่าให้เขาเอง แต่เธอจะไม่
มีวันคอยเอาอกเอาใจเขาเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้น เพราะไม่ใช่วิสัยตน ดังนั้นเธอจึง
คิดหาวิธีสร้างความตื่นเต้นแถมแก้แค้นตามแบบฉบับของเธอ...แล้วเขาจะต้องจดจำ
มันไปตลอดชีวิต”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า หน้า ๒๑๕)

ปัทมาจารย์พูดคุยกับสามี เธอบอกเขาให้รู้ถึงสิ่งที่เธอกระทำ เพื่อให้เขาเข้าใจถึง
ความรู้สึกของเธออีกทางหนึ่ง ใช้สติปัญญาอย่างชาญฉลาดเพื่อให้สามีได้เข้าใจ

“...เพียงรู้ว่าทำให้คุณกลัว...ปัทมาจารย์พิมพ์ังวเจียแนบออกของเขา แต่เพียง
อยากให้คุณรู้จริง ๆ ว่าผู้หญิงทุกคนรู้สึกอย่างไรเมื่อสามีของพวกเธอป็นใจไปให้หญิง
อื่น เพียงเองก็ไม่ชอบ คงไม่ต่างจากคุณฤทธิ์ที่ถูกมัดมือมัดเท้า ถูกทรมาน และทำอะไร
ไม่ได้เลย ขณะที่คุณฤทธิ์แอบไปสนุกกับผู้หญิงอื่นนอกบ้าน”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า หน้า ๒๒๓)

นอกจากนี้ปัทมาจารย์ยังพยายามที่จะจัดการปัญหา ที่มีผู้หญิงมาข้องแวะกับสามี
ของเธอ ด้วยเขาเป็นคนเชื่องง่าย จึงทำให้เขาเข้าใจผิดหลงเชื่อ และยอมช่วยเหลือผู้หญิงคนนั้น
เขาไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมของผู้หญิงที่ต้องการเข้ามาหลอก ปัทมาจารย์จึงหาวิธีการทำให้สามีของเธอรู้
ความจริงอย่างกระจ่างแจ้ง และเข้าใจทุกอย่างด้วยตัวเขาเอง เป็นการแก้ปัญหาคือต้นเหตุ แสดงให้
เห็นว่าปัทมาจารย์ใช้สติ ปัญญาการแก้ปัญหาคือรอบคอบ

“...หากภายในใจนั้นนึกแค้นเคืองนางแบบผู้นั้นเหลือเกินที่เข้ามาวุ่นวายในชีวิตพริษฐ์ จนทำให้ครอบครัวของเธอต้องระส่ำระสาย...เธอก็จะบุกเข้าไปลุยให้แตกหักกันไปข้างหนึ่ง และเอาหลักฐานต่าง ๆ ที่ผู้หญิงคนนั้นไปปิดไว้กับพริษฐ์ฟาดหัวให้เขายันรู้สึกสำนึกเลียบ้างว่าเล่นอยู่กับใคร...”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า หน้า ๒๖๐)

ปัทมาธิริย์นำหลักฐานภาพถ่าย มายืนยันต่อหน้าสามี และผู้หญิงคนนั้น ทำให้สามีเข้าใจเรื่องราวทุกอย่างอย่างกระจ่างแจ่มแจ้งด้วยตัวเขาเอง

“เธอดึงภาพออกจากซอง และยื่นให้พริษฐ์ ภาพที่อยู่บนสุดนั้นเป็นภาพถ่ายของกุศุมากับคนส่งพิชซ่าที่ส่งเงินธนบัตรใบละหนึ่งพันบาท แต่ไม่รับพิชซ่าจากมือของคนส่ง อีกภาพเป็นภาพจากกล้องวงจรปิดของชายส่งพิชซ่าที่วางกล่องไว้หน้าห้องพร้อมแปะกระดาษบนบานประตู...จากนั้นเป็นภาพล่าสุดที่กุศุมาดึงกระดาษ...”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า หน้า ๒๖๘)

นอกจากนี้ปัทมาธิริย์ยังเปิดเทปวิดีโอจากกล้องวงจรปิด เป็นหลักฐานวัตถุสำคัญอีกหนึ่งอย่างที่ยืนยันความผิดของผู้หญิงคนนั้นต่อหน้าสามีของเธอ

“เธอตั้งรีโมตขนาดเล็กออกจากกระเป๋ากางเกง...ปรับเป็นช่องวิดีโอ...ถอยเทปกลับไปตั้งแต่กุศุมาก้าวเข้ามาในห้อง แล้วรอดซอสมะเขือเทศลงไปเติมหน้าพิชซ่า และดึงลิปสติคออกจากกระเป๋า ก่อนจะละเลงไปบนผนังอย่างสนุกมือ...พริษฐ์มองนางแบบสาวด้วยสายตาแค้นเคือง ที่เลี้ยวผู้หญิงที่ได้ชื่อว่าเป็นครูของเขา หลังจากเห็นหลักฐานที่มีคิ้วกุศุมานั่นหนาขนาดนี้...”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า หน้า ๒๖๕)

ปัทมาธิริย์มีเหตุเข้าใจผิดกับสามี จนเธอขอหย่ากับเขา สามีของเธอจึงพยายามหาหลักฐานต่าง ๆ มายืนยันความบริสุทธิ์ของเขา เมื่อปัทมาธิริย์เห็นหลักฐานต่าง ๆ เธอจึงยกโทษอภัยให้เขา ทั้งคู่จึงได้กลับมาเป็นครอบครัวที่ได้อยู่กันพร้อมหน้าดังเดิม ปัทมาธิริย์แม้จะโกรธสามี แต่เธอก็ไม่ใช่อารมณ์ในการตัดสินปัญหา เธอใช้สติปัญญาคิด และพิจารณาหลักฐาน และเหตุผล จนทำให้ปัญหาคือคลายไปได้

“บัณฑิตยษ์มองภาพถ่ายหลายใบในมือนิ่งงัน...จนกระทั่งมาเห็นในภาพกับ
ตา...เธอพยักหน้าเบา ๆ ...คุณเพี้ยกโทษาให้ผมแล้ว”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า หน้า ๓๓๑, ๓๓๓)

ผู้หญิงสมัยใหม่ใช้สติปัญญา ความสามารถในการดูแลครอบครัว การประทับใจ
ประกอบชีวิตคู่ให้อยู่กันตลอดรอดฝั่ง ผู้หญิงต้องใช้สติปัญญา พิจารณาเหตุผลให้อยู่เหนืออารมณ์
ใช้ความสามารถในด้านต่าง ๆ ในการดูแลรับผิดชอบ เพื่อให้ครอบครัวมีความสุข

๒. การนำเสนอผ่านการอุปโภคบริโภค

การอุปโภคบริโภค พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ให้ความหมายว่า อุปโภค
(ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๖, หน้า ๑๔๒๗) หมายถึง การเอามาใช้ให้เกิดประโยชน์ และบริโภค
(ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๖, หน้า ๖๕๘) หมายถึง กินหรือใช้สอย การอุปโภคบริโภค คือ การใช้
สอยสิ่งต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์ โดยทั่วไปการบริโภคจะเน้นเรื่องของการกิน ส่วนอุปโภคจะเน้นใน
เรื่องการใช้สอย ดังนั้นการอุปโภคบริโภค จึงครอบคลุมถึงเรื่อง การกิน การใช้สอย สินค้า และ
บริการต่าง ๆ

ในนวนิยายของฉรร่า มีการสร้างตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ผ่านการอุปโภคบริโภค ได้แก่
การอุปโภคสินค้าและบริการ และการบริโภคสินค้าและบริการ ดังนี้

๒.๑ การอุปโภคสินค้าและบริการ การอุปโภคเป็นการใช้สอยสินค้าและบริการให้เกิด
ประโยชน์ เช่น การใช้สินค้าต่าง ๆ การใช้บริการสถานเสริมความงาม การซื้อสินค้าในร้านสะดวก
ซื้อหรือห้างสรรพสินค้า เป็นต้น

ผู้หญิงสมัยใหม่อยู่ในสังคมบริโภคนิยม ในสังคมเมืองใหญ่ ที่มีสิ่งอำนวยความสะดวก
สะดวกสบายต่าง ๆ ทั้งสินค้าและบริการ ให้จับจ่ายใช้สอย การอุปโภคสินค้าและบริการของผู้หญิง
สมัยใหม่ของฉรร่า ได้แก่ การใช้สินค้าแบรนด์เนม การจับจ่ายใช้สอยในร้านสะดวกซื้อหรือ
ห้างสรรพสินค้า และการใช้บริการสถานเสริมความงาม ดังนี้

๒.๑.๑ การใช้สินค้าแบรนด์เนม

สินค้าแบรนด์เนมเป็นสินค้าที่ตราสินค้าเป็นที่รู้จักทั่วโลก เป็นสินค้าที่มีมาตรฐาน
การผลิต และมีราคาสูง โดยส่วนใหญ่เป็นสินค้าวางจำหน่ายเฉพาะเมืองใหญ่ ๆ ทั่วโลก เช่น
ลอนดอน นิวยอร์ก ปารีส โตเกียว กรุงเทพฯ เป็นต้น สินค้าแบรนด์เนมส่วนใหญ่เป็นสินค้าอุปโภค
เช่น เสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า เครื่องประดับ และอื่น ๆ

ผู้หญิงสมัยใหม่ชนชั้นกลางถึงชนชั้นสูงมักใช้สินค้าแบรนด์เนม ด้วยการออกแบบ
วัสดุ และการผลิตที่มีคุณภาพ เป็นสินค้าที่รับประกันคุณภาพและบริการ สินค้าแบรนด์เนมจึงเป็น

สินค้าที่มีคุณภาพและราคาสูง การใช้สินค้าแบรนด์เนมของผู้หญิงสมัยใหม่ยังแสดงให้เห็นรสนิยมตามกระแสสังคมบริโภคนิยมอีกด้วย

ผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา มีการใช้สินค้าแบรนด์เนมต่าง ๆ ได้แก่ เสื้อผ้าเครื่องประดับ กระเป๋า ดังตัวอย่าง

ปัทมา จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง ที่สวมใส่นาฬิกาแทกฮอยเออร์ลือมเพซ (ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๑๘) เช่นเดียวกับบุษยา จากเรื่องรักร้าย ที่ได้รับชุดสวย “...แบรนด์ดังของอิตาเลียนกล่องสีขาว...เห็นชุดสวยนอนนิ่งอยู่ข้างใน” (รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๗๖) พร้อมด้วย “...สร้อยคอซึ่งเป็นพลอยหลากสี รูปดอกไม้จัดเป็นช่อเป็นพวงระย้าห้อยห้อย... ” (รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๗๘)

ส่วนภาวิตา จากเรื่องรักร้าย ซึ่งทำงานที่บริษัทเครื่องสำอางชื่อดังในอเมริกา ก็ใส่เสื้อผ้าแบรนด์ฝรั่งเศส (รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๓๑๒) และเธอใช้แปรงปัดแก้มทำจากขนกระรอก ซึ่งมีราคาแพง และกระเป๋าถือแบรนด์เนมชื่อดังของฝรั่งเศส ภาวิตาได้รับเงินเดือนที่สูงมาก จึงมีกำลังในการจับจ่ายใช้สอยสินค้าแบรนด์เนม

“ภาวิตายิ้มกว้างมองสะท้อนกระจก ปัดแก้มให้ดูเปล่งปลั่งด้วยแป้งขนกระรอกราคาแพงลิบ...เธอเดินไปหยิบกระเป๋าถือยี่ห้อดังของฝรั่งเศส”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๑๐๗)

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ เธอสวมใส่เสื้อผ้าแบรนด์เนมจากร้านดังของนิวยอร์ก “...ชุดสวยจากร้านดังในนิวยอร์ก ก็เพิ่มความมั่นใจให้เธอมากขึ้นอีกหลายเท่า” (ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๔๖) และยังสวมสร้อยคอ “ร้านคริสตัลชื่อดังระดับโลก” (ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๕๐)

ยามิกา จากเรื่องแปลเล่ห์สิบสองรัก เธอรับจ้างเป็นแฟนตัวปลอมให้กรวิร์ โดยมีค่าจ้างเมื่อเสร็จงาน เป็นรถยนต์ และนาฬิกาแบรนด์เนม

“ฉันไม่ชอบซีอาร์วี ขอเป็นมาสด้า CX ห้า ได้ไหม โรเล็กซ์ฉันก็ไม่ชอบ ไม่เหมาะกับฉัน ขอเป็นแทกฮอยเออร์ มันทนทาน สมบุกสมบันดี แล้วจะเลือกรุ่นเอง”

(แปลเล่ห์สิบสองรัก, ๒๕๕๓, หน้า ๑๐๖)

ผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา เป็นผู้หญิงที่ใช้สินค้าที่มีตราสินค้าชื่อดัง และสินค้าแบรนด์เนมจากต่างชาติในชีวิตประจำวัน และในโอกาสพิเศษด้วย เพราะเป็นสินค้าที่มีตราสินค้าเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับ มีราคาสูง คุณภาพสูง มีการออกแบบที่สวยงาม มีการ

รับประกันคุณภาพสินค้าและบริการหลังการขาย แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสมัยใหม่มีรายได้ และมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดี มีกำลังในการจับจ่ายใช้สอยสินค้าแบรนด์เนมซึ่งมีราคาสูงได้ การใช้สินค้าแบรนด์เนมยังเป็นการพยายามรักษา ส่งเสริม หรือเพิ่มภาพลักษณ์ของบุคคลด้วย (ลลิตา คุตตะเทพ, ๒๕๔๓, หน้า ๕๒) ผู้หญิงสมัยใหม่เลือกใช้สินค้าแบรนด์เนมที่เสริมสร้างและเข้ากับภาพลักษณ์ของตนเอง ไม่ได้เลือกเพราะสินค้านั้นเป็นแบรนด์เนม แต่เลือกเพราะตรงกับความต้องการ และสอดคล้องกับบุคลิกภาพ

๒.๑.๒ การจับจ่ายใช้สอยในร้านสะดวกซื้อ หรือห้างสรรพสินค้า

ในสังคมเมืองใหญ่มีร้านสะดวกซื้อ ศูนย์การค้า และห้างสรรพสินค้า เพื่อให้ผู้คนได้จับจ่ายใช้สอยได้สะดวกสบาย เอื้อต่อชีวิตที่เร่งรีบของคนในสังคมเมือง

ผู้หญิงในนวนิยายของฉฉารา ส่วนใหญ่จับจ่ายใช้สอยในร้านสะดวกซื้อ ซูเปอร์มาร์เกต ศูนย์การค้า และห้างสรรพสินค้า ดังตัวอย่าง

นายนิก้า จากเรื่องส้มหวานน้ำตาลเปรี้ยว จับจ่ายสินค้าจากร้านสะดวกซื้อ

“ขอบคุณค่ะ บังเอิญฉันแวะเซเว่นอีเลฟเว่นมาแล้ว ซื้อมาสารพัดยา...”

(ส้มหวานน้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๔๕)

ภณฑิลา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ เธอกับนกันต์ ไปจับจ่ายของใช้ต่าง ๆ ภายในบ้านที่ซูเปอร์มาร์เกต

“เขาพาลูกชายกับพรออกมาที่ซูเปอร์มาร์เกต เพื่อมาจับจ่ายเดือนละครั้ง โดยซื้อของใช้ภายในบ้านตามรายการที่สายพิณจดให้ ส่วนใหญ่เป็นของใช้ในครัว ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด รวมไปถึงข้าวของส่วนตัว...”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๒๐๖)

นอกจากนี้ ภณฑิลา ยังมาซื้อหนังสือนิทานที่ร้านหนังสือในห้างสรรพสินค้า เพื่อนำไปให้ลูกชายของนกันต์ได้อ่านด้วย

“...ภณฑิลาแยกเข้าไปในส่วนของห้างสรรพสินค้า...เธอตั้งใจจะหาซื้อหนังสือนิทานภาษาไทยแบบง่าย ๆ มาอ่านให้นรภัทรฟังก่อนนอน...เธอเดินไปดู...พยายามจำว่าร้านหนังสืออยู่ชั้นไหน จากนั้นก็หมุนตัว เดินขึ้นบันไดเลื่อน”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๑๖๐ – ๑๖๑)

นอกจากนี้ ปารมิตา จากเรื่องไซ่เวรี วางแผนไปจับจ่ายสินค้า และนัดพบเพื่อนที่ ห้างสรรพสินค้าชื่อดังอย่างสยามพารากอนด้วย และวิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอมาทำงานที่ กระบี่ เมื่อมาถึงต้องซื้อของใช้ส่วนตัวต่าง ๆ ที่ห้างใหญ่ในตัวเมือง ก่อนที่จะเข้าไปที่ทำงานซึ่ง ห่างไกลตัวเมือง เป็นต้น

ผู้หญิงสมัยใหม่ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ การจับจ่ายใช้สอยซื้อสินค้าจึงไปตามร้านสะดวกซื้อ ซูเปอร์มาร์เกต ศูนย์การค้า และห้างสรรพสินค้า มากกว่าการ ไปตลาดสด หรือร้านค้าเล็ก ๆ เพราะความสะดวกสบาย ความสะอาด สามารถเลือกสินค้าต่าง ๆ ได้ตามใจ ตามเวลา ที่สะดวก เป็นศูนย์รวมของสรรพสิ่งที่หลากหลาย เป็นศูนย์รวมแฟชั่น สินค้า และบริการ

๒.๑.๓ การใช้บริการสถานเสริมความงาม

การเสริมความงาม เป็นการปรุงแต่ง เสริมแต่ง ตกแต่งรูปร่างหน้าตาให้ดูสวยงามดูดีขึ้น การเสริมความงามจึงเป็นการทำให้ทุกคนดูงดงามมากขึ้น และทำให้ทุกคนมั่นใจในตัวเอง โดยเฉพาะเวลาที่ต้องออกไปพบปะผู้คนนอกบ้านหรือที่สาธารณะ การเสริมความงามนั้นไม่ได้มีแต่การทำผม หรือแต่งหน้า แต่รวมถึงการตกแต่ง การดูแลรักษา เสริมแต่งส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้ดูสวยงาม อ่อนเยาว์ และดูดีสวยงามมากขึ้น

การเสริมความงามของผู้หญิงสมัยใหม่นอกจากการดูแลด้วยตนเองแล้ว ในปัจจุบันมีสถานบริการเสริมความงามต่าง ๆ มากมาย ทั้งการแต่งหน้า การทำผม การทำสปา การบำรุงรักษาผิวพรรณ เป็นต้น ผู้หญิงสมัยใหม่สามารถดูแลตัวเองให้มีบุคลิกภาพที่ดูดีขึ้นได้ หากรู้จักเลือกการเสริมความงามที่มีให้บริการอยู่อย่างมากมาย

ในนวนิยายของฉวรา ตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่มีการใช้บริการสถานเสริมความงาม ดังนี้

นายิกา จากเรื่องสัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว เธอถูกปรับปรุง เสริมแต่ง ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย จากน้องสะใภ้และน้องสาวของน้องสะใภ้ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านความสวยความงาม นายิกา จึงได้เปลี่ยนตัวเองจากสาวแสนเซย มาเป็นสาวเปรี้ยวทันสมัย ด้วยทำผม การแต่งหน้า การเปลี่ยนแว่นตา การแต่งตัว ทำให้ทุก ๆ ที่พบเห็นล้วนกล่าวคำชื่นชม

“ร้านเสริมสวยชื่อดังจัดการเนรมิตทรงผมบ๊อบประจำที่อยู่บนศีรษะของเธอมาตลอดชีวิต ให้เป็นผมชวยไล่กันจนถึงบ่า ผมสีดำสนิทถูกย้อมเป็นสีน้ำตาลอ่อน มอนด์ และเคลือบไฮไลต์เป็นช่อ ๆ จนเปรี้ยวสุดใจ ... ใบหน้าซีด...ถูกช่างแต่งหน้าจับแต่งเสียจนดูต่างไปเป็นคนละคน ที่สำคัญแว่นตากรอบหนาของเธอถูกโยนทิ้งไป เปลี่ยนมาใส่คอนแทคเลนส์ทันที...ช่างแต่งหน้ามาสอนวิธีแต่งหน้าให้เธอ และสอนวิธีเลือกเสื้อผ้าให้เหมาะสมกับเรือนร่างผอมเพรียวของเธออย่างเชี่ยวชาญ พอเธอกลับมา

ที่มหาวิทยาลัย ... ความงามที่เธอไม่เคยคิดว่ามีถูกผู้อำนวยการงานจับนำออกมาจัดสี
ฉวีวรรณ ประทีน โจมจนดูเด่นสะกดตาไปทันที”

(สัมภาษณ์น้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๖ – ๗)

นอกจากนี้ นายิกา ยังได้ไปใช้บริการสถานเสริมความงาม เพื่อให้ใบหน้าดูใส
อ่อนเยาว์อีกด้วย

“เข้าคอร์สยกกระชับหน้า และเลเซอร์กระตุ้นคอลลาเจนติดกันหลายครั้ง
พร้อมทั้งได้ฉีดผลัดเซลล์ผิวเก่าออกไป จนทำให้หน้าใสได้แบบนี้”

(สัมภาษณ์น้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๒๖)

ยามิกา จากเรื่องแปดเล่ห์สืบสองรัก เมื่อเธอได้เจอกับอริวัฒน์ ชายหนุ่มที่เธอแอบ
ชอบมาตั้งแต่เด็ก เขาอาสาพาเธอมาตัดผมทรงใหม่ ให้ดูดีเข้ากับบุคลิกของเธอ

“เธอก็มานั่งหน้ากระจกร้านตัดผมชื่อดัง ชนิดที่ปกติเธอไม่กล้า... เพราะ
ราคาที่ติดก้านด้านแพงกว่าร้านปกติ... ครึ่งชม. ต่อมา ทรงผมใหม่ล่าสุดอันเป็นทรง
ของดาราสาวที่เพิ่งได้รับออสการ์ไป ก็มาอยู่บนศีรษะเธอ”

(แปดเล่ห์สืบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๕๒ – ๕๓)

ผู้หญิงสมัยใหม่ของณารามีบุคลิกภาพที่ดูดี สวยงามขึ้น ส่วนหนึ่งมาจากการใช้
บริการสถานเสริมความงามต่าง ๆ ในปัจจุบันนอกจากสถานเสริมความงามแล้ว ยังมีการให้บริการ
อื่น ๆ อีกมาก เช่น การทำเล็บ การบำรุงรักษาความเยาว์วัยของผิว การศัลยกรรมต่าง ๆ เป็นต้น
การเสริมความงามของผู้หญิงสมัยใหม่ทำให้ผู้หญิงสวยขึ้น เสริมสร้างความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น

๒.๒ การบริโภคสินค้าและบริการ

การบริโภคเป็นการกินอาหารและใช้บริการด้านอาหารให้เกิดประโยชน์ เช่น การกิน
อาหารจานด่วน การกินอาหารตามร้านอาหารต่าง ๆ เป็นต้น ในสังคมเมืองมีร้านอาหารหลากหลาย
แบบ และมีการบริการอาหารต่าง ๆ ให้เลือกตามต้องการ ตามรูปแบบการดำเนินชีวิตของแต่ละ
บุคคลด้วย

ผู้หญิงสมัยใหม่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ ทำงานนอกบ้าน จึงต้องกินอาหารนอกบ้านตาม
สถานที่ต่าง ๆ ใช้บริการการส่งอาหารจานด่วน ส่งตรงถึงบ้าน หรือสำนักงาน และไปกินอาหารจาน
ด่วนตามร้าน เพราะภาระหน้าที่การงานต่าง ๆ และสังคมเมืองใหญ่มีร้านอาหาร บริการ และอำนวยความสะดวก

ความสะดวกสบายอย่างหลากหลาย การบริโภคสินค้าและบริการของผู้หญิงสมัยใหม่ของฉวรา ได้แก่ การกินอาหารตามสถานที่ต่าง ๆ และการดื่มเครื่องดื่มต่าง ๆ ดังนี้

๒.๒.๑ การกินอาหารตามสถานที่ต่าง ๆ

ในปัจจุบันมีร้านอาหารบริการมากมาย และบริการอาหารหลายประเภท ทั้งอาหารไทย จีน ญี่ปุ่น อิตาลี เป็นต้น นอกจากนี้ยังเปิดให้บริการตลอดเวลา มีร้านอาหารให้เลือกตามความชอบ รสนิยม และราคา ตามที่ผู้บริโภคต้องการ ผู้หญิงสมัยใหม่จึงนิยมออกมากินอาหารตามสถานที่ต่าง ๆ กันมากขึ้น เพราะความสะดวกสบาย และได้เลือกกินอาหารตามที่ต้องการอีกด้วย

ในนวนิยายของฉวรา ตัวละครหญิงสมัยใหม่เป็นผู้หญิงทำงาน ทำให้ไม่มีเวลาในการปรุงอาหารกินเองมากนัก จึงมักกินอาหารตามสถานที่ต่าง ๆ เพราะสะดวก รวดเร็ว และได้เลือกทานอาหารที่ต้องการโดยไม่ต้องเสียเวลากับการทำอาหารกินเอง การกินอาหารตามสถานที่ต่าง ๆ ในนวนิยายของฉวรา ได้แก่ การกินอาหารที่โรงแรม การกินอาหารที่ห้างสรรพสินค้า หรือศูนย์การค้า การกินอาหารที่ร้านอาหาร และการกินอาหารอื่น ๆ ดังนี้

ปัจจุบันผู้คนเดินทางกันมากขึ้น ทั้งเพื่อไปทำงาน ไปติดต่องาน ท่องเที่ยว เป็นต้น จึงต้องพักค้างคืนตามโรงแรมต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่ก็จะต้องกินอาหารที่โรงแรมด้วย นอกจากนี้ตามโรงแรมก็จะมีร้านอาหาร ภัตตาคารของโรงแรมไว้เพื่อบริการลูกค้า ทั้งลูกค้าที่มาพัก และลูกค้าที่มาใช้บริการอื่น ๆ และลูกค้าที่มาเพื่อกินอาหารโดยเฉพาะด้วย

ในนวนิยายของฉวรา มีการนำเสนอการกินอาหารที่โรงแรม ดังนี้

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี เธอกับปรินท์พักค้างคืนด้วยกันที่โรงแรมต่างจังหวัด ปรินท์เอาใจเธอด้วยสั่งอาหารเช้าแบบอเมริกันมาบริการ ปัจจุบันคนไทยนิยมรับประทานอาหารเช้าแบบอเมริกันมากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อไปพักที่โรงแรมต่าง ๆ ทางโรงแรมก็จะจัดอาหารเช้าแบบอเมริกันไว้บริการ แสดงให้เห็นการกินอาหารเช้าของคนไทยที่เปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังตัวอย่าง

“กินอาหารเช้า...เขารินกาแฟจากเหยือกลงในถ้วย...อาหารเช้าแบบอเมริกันจานใหญ่...เหยาะเกลือและพริกไทยลงในไข่คนหอมกรุ่น”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๒๒๘)

นอกจากนี้ ปารมิตายังกินอาหารมื้อกลางวันกับเพื่อน ทั้งคู่กินอาหารที่โรงแรมในเครือบริษัทของปารมิตา โดยเลือกกินอาหารสุขภาพ เป็นอาหารแบบผสมผสานวัตถุดิบกับ การปรุงของไทยเข้าด้วยกัน เช่น ยำปลาทูน่าสลัด และมีการใช้อาหารนำเข้าจากต่างประเทศ คือ ปลาแซลมอน แสดงให้เห็นถึงการกินอาหารของผู้หญิงสมัยใหม่ที่คุ้นเคยกับการกินอาหารนำเข้าจากต่างประเทศด้วย

“สองสาวก็นัดหมายรับประทานอาหารกลางวันด้วยกันที่ห้องอาหาร
โรงแรมนั่นเอง...เลือกเมนูเพื่อสุขภาพ...เครื่องดื่มผักผลไม้ ตามด้วยยาปลาทูนาร์สด
และสลัดปลาแซลมอน เมนูแนะนำประจำวันของโรงแรม”

(โซเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๐๘)

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ เธอทำงานเป็นผู้บริหารและพักอาศัยที่โรงแรม โดยมี
เดชินเป็นเจ้าของโรงแรม เขาสั่งอาหารเย็นมือพิเศษจากครัวของโรงแรมมากินกับพศิกา อาหารมือ
พิเศษเป็นกุ้งล็อบสเตอร์ ซึ่งเป็นอาหารที่มีราคาสูงมาก และไม่ได้มีขายตามร้านอาหารทั่ว ๆ ไปด้วย

“วันนี้ที่ครัวมีล็อบสเตอร์...เลยสั่งมาเป็นพิเศษ”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๑๒๐)

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอติดตามกันย์มาตรวจงาน โรงแรมอีกแห่งหนึ่ง และ
ได้กินอาหารเย็นที่นั่นด้วยกัน ซึ่งโรงแรมมีร้านอาหารไว้บริการด้วย มีพ่อครัวคนเก่าแก่ที่มีฝีมือใน
การทำอาหาร มีแขกทั้งที่มาพัก และแขกประจำที่ติดใจในรสชาติอาหาร

“คุณลุงพ่อครัวทำงานที่นี่มานานแล้วหรือคะ...นานแล้ว เป็นชาวไต้
ขนานแท้ ฝีมือทำอาหารไม่ต้องพูดถึง...ที่นั่นนอกจากแขกที่มาพักแล้ว เรายังมีแขก
ประจำแวะมาทานอาหารบ่อย ๆ สุกอร์เสาร์นี่โต๊ะเต็มตลอด”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๐๘)

ผู้หญิงสมัยใหม่มีการกินอาหารที่โรงแรมในมือต่าง ๆ นอกจากการกินอาหารตาม
ร้านอาหารแล้ว โรงแรมต่าง ๆ ก็มีร้านอาหารและภัตตาคารมีชื่อไว้คอยบริการ และคัดสรรอาหาร
พิเศษชนิดต่าง ๆ โดยเฉพาะอาหารนำเข้าจากต่างประเทศ และอาหารที่หายากราคาสูงมาบริการด้วย
การไปโรงแรมจึงเป็นเรื่องปกติ นอกเหนือจากการเข้าพักแล้ว โรงแรมก็มีการบริการส่วนอื่น ๆ คน
ทั่ว ๆ ไปจึงไปใช้บริการ เช่น การไปอบรมสัมมนา การไปกินข้าว การไปใช้บริการห้องออกกำลังกาย
เป็นต้น เป็นอีกรูปแบบการบริโภคสินค้าและบริการ ในการดำเนินชีวิตของผู้หญิงสมัยใหม่

ปัจจุบันผู้คนออกไปใช้จ่ายใช้สอยสินค้าตามห้างสรรพสินค้ากันมากขึ้น ตาม
ห้างสรรพสินค้าก็มีร้านค้า ร้านอาหารต่าง ๆ ไว้บริการมากมาย ผู้คนจึงนิยมการกินอาหารตาม
ห้างสรรพสินค้ากันมากขึ้น เพราะมีความสะดวกสบายหลายอย่างที่เอื้ออำนวยให้

ในนวนิยายของฉรรรามีการนำเสนอการกินอาหารที่ห้างสรรพสินค้า ดังนี้
 ภัณฑิลา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ เธอและคนในครอบครัวของนันทันต์ออกมา
 ห้างสรรพสินค้า ซึ่งนันทันต์ตั้งใจพาทุกคนมากินข้าวที่นี่ด้วย เพื่อความสะดวกสบาย แม่บ้านที่บ้านก็
 จะไม่ต้องวุ่นวายในการจัดเตรียมอาหารด้วย

“นันทันต์จึงตัดสินใจขับรถมุ่งหน้าไปยังห้างสรรพสินค้าที่ภริตราพาลูกชาย
 ทั้งสองไปเที่ยว...ชวนเธอ พร แอ้ว และเด็ก ๆ กินอาหารเย็นที่นั่นเลย สายพิณจะได้
 ไม่ต้องวุ่นวายอีก”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๑๖๑)

ภริตรา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ เธอพาลูกชายของนันทันต์มาเที่ยวเล่นที่
 ห้างสรรพสินค้า โดยมีภริตราช่วยดูแลเด็ก ๆ ด้วย เขาจึงชวนเธอและเด็ก ๆ ทานอาหารที่
 ห้างสรรพสินค้า โดยให้ภริตราเลือกร้านอาหารญี่ปุ่น เธอสั่งสลัดอโวคาโดและซูชิชุดพิเศษเป็นเนื้อ
 ปลานำเข้าจากประเทศญี่ปุ่น เป็นอาหารจากต่างประเทศ แต่ผู้หญิงสมัยใหม่คุ้นชินกับการกินอาหาร
 นำเข้าจากต่างประเทศ

“...เด็ก ๆ คงหิวท้องก๊วแล้ว...แล้วหันมาถาม คุณชอบทานอะไรเป็นพิเศษ
 หรือเปล่า ไทย จีน ญี่ปุ่น...เข้าไปในร้านอาหารญี่ปุ่น...เธอสั่งสลัดอโวคาโดและซูชิชุด
 พิเศษ ซึ่งราคาแพงกว่าแบบธรรมดา เพราะเป็นปลานำเข้าจากประเทศญี่ปุ่น รสชาติ
 อร่อยกว่าปลาในประเทศ”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๑๖๕ – ๑๖๗)

รุ่งนภา จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เลขานุการของพริษฐ์ออกมากินข้าวกลางวันกับ
 พนักงานคนอื่นที่ห้างสรรพสินค้าซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอาคารสำนักงาน พวกเขาเลือกกินอาหาร
 ญี่ปุ่นเป็นมื้อกลางวัน ต้องมีการจองคิว แสดงให้เห็นถึงคนสมัยใหม่นิยมการกินมื้อกลางวันใน
 ห้างสรรพสินค้าเช่นกัน

“สุกี้ก็แล้ว คราวก่อนก็สุกี้” สุทธิดาบ่นจิมง่า “ไปกินอย่างอื่นบ้างได้ไหม
 พวกแฮมม่อน หรืออาหารญี่ปุ่นก็ได้ อยากกินซูชิ...ทั้งสี่เดินไปถึงหน้าร้านอาหาร
 ญี่ปุ่นซื้อคั้งและลงซื้อจั้ง...เพราะช่วงพักเที่ยงร้านจะเต็มแน่น”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๑๓๐)

ปารมิตา จากเรื่องไซ่เวรี เธอพาเด็กแฝดมาห้างสรรพสินค้า พามากินมื้อมกลางวัน
บ่อย ๆ

“ฉันไปกินซูชิก่อน...พี่เลี้ยงสาวที่เคยพาเด็ก ๆ ออกมากินอาหารนอกบ้าน
หลายครั้ง ก็ต้องแกล้วรับพาเด็กมุงหน้าไปยังร้านที่เคยกินซึ่งต่อแถวไม่ยั้ง”

(ไซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๒๒)

การกินอาหารที่ห้างสรรพสินค้าในปัจจุบันเป็นเรื่องปกติของคนในสังคมไทย
เพราะในห้างสรรพสินค้ามีร้านอาหารต่าง ๆ ไว้บริการทุกที่ ผู้หญิงสมัยใหม่ที่ต้องทำงานนอกบ้าน
จึงนิยมการกินอาหารตามห้างสรรพสินค้า เพราะมีร้านอาหารต่าง ๆ ให้เลือกมากมาย อำนวยความ
สะดวก และเหมาะสมกับรูปแบบการใช้ชีวิตในปัจจุบันของผู้หญิงสมัยใหม่ที่ต้องทำงานทั้งนอก
และในบ้านอีกด้วย

การกินอาหารของผู้คนในสังคมปัจจุบันออกไปกินอาหารนอกบ้านมากขึ้น มี
ร้านอาหารทั้งอาหารไทย จีน ญี่ปุ่น เกาหลี อิตาลี เป็นต้น ให้ได้เลือกมากมาย บางครอบครัวมี
ร้านอาหารอร่อยที่ถูกปากเป็นร้านประจำของครอบครัว เพื่อเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศการกิน
อาหารของครอบครัว และลดความยุ่งยากในการจัดเตรียมอาหารของแม่บ้านในบางโอกาสอีกด้วย

ในนวนิยายของฉรรร่า มีการนำเสนอการกินอาหารที่ร้านอาหาร ดังนี้

ปัทมาธิริย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เธอไปทำบุญกับพระยี่ และไปกินมื้อมเย็นที่
ร้านอาหารริมสะพานปลา เป็นร้านอาหารที่มีบรรยากาศดี

“ก่อนจะเลี้ยวเข้าถนนที่มุ่งสู่ชายหาด ไปยังร้านอาหารที่ตั้งเรียงรายอยู่ริม
สะพานปลา และเลือกร้านที่เขาชอบใจรสชาติมากที่สุด...การทำบุญในวันนั้นจบลง
ด้วยอาหารทะเลริมสะพานปลา”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๓๑)

ภิญชิตา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ เธอมีนัดทานอาหารค่ำกับบัณฑิต เขาพาเธอไปกิน
อาหารที่ร้านหรู บรรยากาศดี เพื่อสานสัมพันธ์ในการคบหากัน เขาจึงเลือกร้านอาหารที่มีบรรยากาศ
ดี อาหารอร่อย

“หนุ่มสาวเดินทางมาถึงร้านอาหารหรูบนถนนอักษะ ซึ่งตกแต่งสไตล์
ยุโรป และจัดโต๊ะไว้ตามสวนรอบสระน้ำงามหรู...เหมือนนั่งรับประทานอาหารอยู่ใน

รีสอร์ทต่างประเทศ...เลือกนั่งโต๊ะริมน้ำสำหรับชื่นชมบรรยากาศยามเย็น ขณะ
พระอาทิตย์ยามเย็นกำลังจะลับขอบฟ้า...อาการสเลิกลูกนำมาเสริมโต๊ะ”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๓๐๓)

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอและกันย์ออกไปกินอาหารนอกบ้าน แม้กันย์สามี
ของวิมาลาจะเป็นเจ้าของโรงแรม มีอาหารอร่อยให้เลือกกิน แต่เขากับวิมาลาที่ยังไปกินอาหารข้าง
นอก เพราะอาหารแต่ละที่ก็มีรสชาติ ความอร่อยเฉพาะของแต่ละร้าน

“ทั้งสองกลับมาถึงบ้านเมื่อเวลาล่วงเข้าไปเกือบสี่ทุ่ม เพราะไอ้เอ๋
รับประทานอาหารร้านอร่อยกับไอศกรีมกะทิสดราดด้วยลูกตาลสูตรดั้งเดิมของร้าน”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๓๔๐)

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี เธอตอบรับไปกินข้าวมื้อเย็นกับปรินทร์ เขาพาเธอไปกิน
ข้าวที่พัทยา เลือกร้านที่มีวิวสวย บรรยากาศดี เพื่อสานสัมพันธ์ที่ทั้งสองได้กลับมาเจอกันอีกครั้ง

“ปรินทร์ขับรถไปจนถึงพัทยา และเลือกร้านอาหารที่อยู่บนเขามองเห็น
ท้องทะเลกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา...มุมระเบียงที่ดีที่สุดของร้าน”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๔๓)

ยามิกา จากเรื่องแปดเล่ห์สิบสองรัก ยามิกาและกรวีร์ได้เจอพลอยพิมาน โดย
บังเอิญ กรวีร์ไม่ต้องการพบพลอยพิมานอีก เขาจึงพายามิกาหลบมา และพาเธอมากินอาหารเย็นที่
ร้านอาหารที่ครอบครัวเขาชอบ

“ร้านนี้อร่อย ครอบครัวผมชอบร้านนี้ที่สุดในละแวกนี้...หญิงสาวพยัก
หน้ารับ”

(แปดเล่ห์สิบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๑๑๓)

การกินอาหารที่ร้านอาหารของผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา ส่วนหนึ่งเป็นการกิน
อาหารนอกบ้านกับคนรัก โดยฝ่ายชายเป็นผู้เลือกร้านอาหารให้ เป็นร้านอาหารที่มีรสชาติอร่อย
และร้านอาหารที่มีบรรยากาศดี เพื่อการสานความสัมพันธ์ของคู่รัก เป็นการดำเนินชีวิตของผู้หญิง
สมัยใหม่ที่ออกไปกินข้าว โดยเฉพาะมื้อเย็นกับคนรัก มีร้านอาหารหลายประเภทที่ตอบสนองความ
ต้องการตามอารมณ์ เวลา และโอกาส

การกินอาหารในปัจจุบันนอกเหนือจากการปรุงอาหารกินเอง การกินอาหารตามสถานที่ต่าง ๆ แล้ว การกินอาหารในเวลาที่มีเวลาจำกัด และสถานที่ไม่อำนวยในการประกอบอาหาร การกินอาหารข้างทาง และอาหารจานด่วนก็เป็นทางเลือกในการกินที่สะดวก หากินง่าย ในเวลาที่จำกัดอีกด้วย นอกจากนี้ยังมีการกินของหวานคิมชาตามวัฒนธรรมตะวันตกอีกด้วย

ในนวนิยายของฌารา มีการนำเสนอการกินอาหารอื่น ๆ ดังนี้

ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ หลังจากที่เธอออกกำลังเสร็จ เธออยากกินแฮมเบอร์เกอร์ และเพื่อความสะดวกสบาย ไม่ต้องยุ่งยาก อาหารจานด่วนจึงเป็นอาหารทางเลือกอีกประเภทหนึ่งที่ผู้หญิงสมัยใหม่คุ้นเคย

“วีวีซื้อแมคฟิซมาแล้ว กลางวันนี้ไม่อยากทานข้าวนี้คะ...เพราะหลังจากว่ายน้ำเสร็จ ก็นึกอยากกินแฮมเบอร์เกอร์เป็นกำลัง”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๒๐๗)

กุสุมา จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง นางแบบสาวในสังกัดบริษัทของปิ่นทาร์รี่ เธออาศัยอยู่คอนโด และไม่ทำอาหาร เธอจึงสั่งพิซซ่า อาหารจานด่วนซึ่งมีบริการส่งถึงสถานที่ ที่ง่ายและสะดวก มีอาหารมาส่งโดยไม่ต้องเสียเวลาออกไปข้างนอก

“...บริษัทพิซซ่าซึ่งโทรสั่งไป กว่าสิบนาทีที่ผ่านไป และบอกจุดนัดพบเรียบร้อย”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๖๐)

ยามิกา จากเรื่องแปดเล่ห์สปีดรัก ยามิกาและกรวิวีไปงานศพนายวิเชียร เมื่อเสร็จงานทั้งคู่จึงออกมาหาอาหารกินก่อนกลับบ้าน กรวิวีพายามิกากินข้าวต้มปลาร้านอร่อยริมถนน ซึ่งเป็นร้านประจำที่ยามิกามากินเช่นกัน

“เขาชวนเธอแวะกินข้าวต้มปลาร้านอร่อยริมถนน...เพราะร้านนี้เป็นร้านประจำของเธอที่ซื้อมาตั้งแต่เจ้าของผมตก จนกระทั่งผมร่วงจนเกือบหมดศีรษะ”

(แปดเล่ห์สปีดรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๑๕๑ - ๑๕๒)

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอกินอาหารค่ำและของหวานกับกันย์ที่บ้านพักขอ
เขา ซึ่งอยู่ในบริเวณ โรงแรมที่กันย์เป็นเจ้าของ ของหวานคือ สตรอว์เบอร์รี่พั่นนาคอตตา พร้อมกับ
คัมชา เป็นการกินของหวานแบบตะวันตก

“สตรอว์เบอร์รี่พั่นนาคอตตา พอได้สตรอว์เบอร์รี่สดมา...กินกับชาฝรั่ง
หรือกาแฟ...อร่อยมาก”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๔๒)

การกินอาหารอื่น ๆ ของผู้หญิงสมัยใหม่ในนวนิยายของฉรรามีการกินอาหารจาน
ด่วนต่าง ๆ เช่น แซมเบอร์เกอร์ พิซซ่า เป็นอาหารจานด่วนที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน และนับเป็น
อาหารอีกประเภทที่คนไทยคุ้นชินในการบริโภค นอกจากนี้ประเทศไทยยังมีอาหารข้างทางที่
สามารถหากินได้ตลอดเวลา โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ ๆ ที่มีผู้คนมากมายอาศัยอยู่ จะมีร้านอาหารข้าง
ทางหลากหลายให้ได้เลือกกิน และการกินอาหารมื้อค่ำและของหวานตามตะวันตก ผู้หญิงสมัยใหม่
ของฉรรามีการกินอาหารที่หลากหลาย โดยเลือกกินตามที่ต้องการ และเหมาะสมกับสถานที่ และ
เวลาที่เอื้ออำนวย ตามสถานการณ์ การดำเนินชีวิตในการกินของผู้หญิงสมัยใหม่จึงไม่จำเป็นต้องอยู่
ในครัวที่บ้านอีกต่อไป

ผู้หญิงสมัยใหม่ที่อาศัยในสังคมเมืองของฉรรามักจะกินอาหารตามสถานที่ต่าง ๆ
เช่น ร้านอาหารในโรงแรม หรือห้างสรรพสินค้า และตามร้านอาหารต่าง ๆ นอกจากนี้ผู้หญิง
สมัยใหม่ยังคุ้นชินกับการกินอาหารจานด่วน เช่น พิซซ่า แซมเบอร์เกอร์ อีกด้วย ผู้หญิงสมัยใหม่ก็
นิยมกินอาหารที่นำเข้าจากต่างประเทศ เช่น ปลาแซลมอน เป็นต้น ผู้หญิงสมัยใหม่ที่อาศัยในเมือง
ไม่ค่อยประกอบอาหารกินเอง เพราะในสังคมเมืองมีร้านอาหารต่าง ๆ ที่ตอบสนองความต้องการได้
อย่างครบถ้วน

๒.๒.๒ การดื่มเครื่องดื่มต่าง ๆ

ในสังคมไทยปัจจุบันนอกจากการบริโภคการกินอาหารมื้อหลัก ๆ แล้ว ยังมีกร
บริโภคเครื่องดื่มต่าง ๆ จนกลายเป็นการบริโภคดื่มกินเป็นอาหารหลัก เช่น การดื่มกาแฟ โดยเฉพาะ
กลุ่มคนวัยทำงาน ที่ได้รับอิทธิพลการดื่มกาแฟจากตะวันตก จนเป็นที่นิยมแพร่หลายในสังคมไทย
จนมีร้านกาแฟเกิดขึ้นจำนวนมาก โดยเฉพาะกาแฟชื่อดังจากต่างประเทศ ก็เปิดสาขามากมายทั่ว
ประเทศไทย นอกจากนี้ยังมีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ประเภทต่าง ๆ เช่น ไวน์ แชมเปญ เป็นต้น
เครื่องดื่มเหล่านี้ล้วนเข้ามาเป็นเครื่องดื่มปกติในชีวิตประจำวันของคนไทย

ในนวนิยายของณารามีการบริโภคเครื่องดื่มต่าง ๆ ได้แก่ การดื่มเครื่องดื่ม แอกลกอฮอล์ และการดื่มกาแฟ ดังนี้

๒.๒.๒.๑ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสังคมไทย ส่วนใหญ่เป็นการดื่มเพื่อสังสรรค์ของผู้ชาย ผู้หญิงที่ติหรือกตสตริไม่ควรดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ประเภทเหล้า เบรัันดี วิสกี้ แต่ดื่มพินซ์ และค็อกเทล เป็นน้ำผลไม้ผสมแอลกอฮอล์ในปริมาณน้อย แต่ปัจจุบันวัฒนธรรมการดื่มไวน์ได้รับความนิยมดื่มกันมากขึ้น มีร้านที่จำหน่ายไวน์โดยเฉพาะมากขึ้น และในประเทศไทยก็มีแหล่งผลิตไวน์จำหน่ายมากขึ้นเช่นกัน นอกจากนี้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์อื่น ๆ ก็ได้รับความนิยมดื่มมากขึ้น

ผู้หญิงในสังคมเมืองมีการดื่มกินอาหารแบบตะวันตก เช่น การไปดินเนอร์กินอาหารค่ำ ก็มักจะมีการดื่มไวน์ในมื้ออาหารนั้น นอกจากนี้ยังมีงานเลี้ยง การพบปะสังสรรค์ต่าง ๆ ก็มีเครื่องดื่มต่าง ๆ ไว้บริการ รวมทั้งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่าง ๆ ด้วย ในขณะเดียวกันผู้หญิงสมัยใหม่ก็ไปผ่อนคลายอารมณ์ยามค่ำคืนตามสถานที่ที่เที่ยวกกลางคืน หรือร้านอาหารต่าง ๆ ที่มีกาแสดงดนตรีด้วย ผู้หญิงจึงมีโอกาสได้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่าง ๆ มากขึ้น ปัจจุบันสังคมก็ไม่ปิดกั้นการดื่มแอลกอฮอล์ของผู้หญิงมากเท่าอดีต ผู้หญิงสมัยใหม่เลือกดื่มแอลกอฮอล์ตามรสนิยม และความชอบ

ในนวนิยายของณารา มีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ดังนี้

ผู้หญิงสมัยใหม่ของณาราดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เช่น การดื่มไวน์ แชมเปญเหล้า และเบียร์ ดังตัวอย่าง

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย เธอกับกรินทร์ไปงานเลี้ยงสังสรรค์ของบริษัท ซึ่งกรินทร์ตั้งใจจะให้ปุษยาดื่มมาก ๆ เพื่อเธอจะได้เมา และยอมตามเขาได้ง่ายขึ้น ปุษยาต้องดื่มตามมารยาท แต่เธอดื่มในขณะที่ท้องว่าง และดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หลายชนิดปนกัน ทำให้เธอมีเมมาได้มากขึ้น

“ปุษยาเดินตามเขา...เธอดื่มพันช์จนหมดแก้ว แล้วก็เปลี่ยนเป็นไวน์แดง...ที่ร้ายที่สุดเห็นจะเป็นการชนแก้วระหว่างกลุ่มวิศวกรทั้งหลาย ที่ชนแล้วยกดื่มหมดแก้วแบบที่เรียกว่า ‘บอดทอมอัป’ กันบ่อยเหลือเกินจนปุษยาชักมีน เพราะดื่มมากไปขณะท้องว่าง”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๔๐)

บุษยายังดื่มแชมเปญกับกรินทร์ เนื่องในโอกาสพิเศษที่เธอและกรินทร์ตกลงคบหาคู่ใจกัน “ชายหนุ่มก็หมั้นเดิมแชมเปญให้หญิงสาว...ชนิดแก้วต่อแก้ว” (รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๒๕)

ปัทมาธิษ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เธอชวนปริญญ์ไปทำบุญ และพักผ่อนต่างจังหวัด และกินมื้อเย็นที่ร้านอาหาร เธอสั่งอาหารและเบียร์ แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสมัยใหม่ดื่มเบียร์ และเป็นผู้สั่งเครื่องดื่มเอง เป็นเรื่องปกติในสังคมปัจจุบัน การสั่งเบียร์มาดื่มไม่ใช่เรื่องน่าอับอาย และไม่ได้อับอายว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี แต่เป็นเรื่องปกติทั่วไป ของการกินการดื่มของผู้คนสมัยนี้

“เธอสั่งเบียร์สดมาหนึ่งเหยือก...ถ้าคุณฤทธิ์ปล่อยให้เพย์ดื่มคนเดียวทั้งเหยือก เพย์คงเมาตาย”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๖๑)

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ เธอดื่มไวน์ เมื่อเตชินเอ่ยชวน และเป็นเวลาการกินมื้อเย็นด้วย พศิกาก็ไม่ปฏิเสธ นอกจากนี้พศิกายังรู้จักการชิมไวน์ และรู้ว่าไวน์รสชาติดี มีราคาแพง เป็นเพราะเธอเป็นนักธุรกิจการโรงแรม ซึ่งต้องมีความรู้ในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งการกินการดื่มด้วย นอกจากนี้พศิกาในฐานะผู้บริหารซึ่งต้องพบปะสังสรรค์กับผู้คนมากมาย โดยเฉพาะผู้บริหารระดับสูงด้วยกัน จึงควรมีความรู้ในเรื่องการดื่มไวน์ด้วย และพศิกาก็ยังดื่มไวน์ในหลาย ๆ โอกาสอีกด้วย

“ไวน์สักหน่อยไหม...แล้วยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ ไม่ดื่มกลัวปากเพื่อกระสุนต่อมรับรู้รสในปาก...ก็รู้ว่าไวน์รสชาติกลมกล่อมขวดนี้คงมีราคาไม่น้อยเลยทีเดียว...แต่ละขวดไม่ต่ำกว่าหมื่นทั้งสิ้น”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๑๒๐)

นอกจากการดื่มแล้วพศิกายังรู้จักเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ชนิดอื่น ๆ และรู้วิธีการบริการ เห็นได้จากกรณีที่เธอเตรียมวิสกีให้เตชิน

“วิสกีออนเดอะร็อกใหม่คะ...หยิบน้ำแข็งใส่ลงไปแก้วบางใส ก่อนจรินวิสกีที่บ่มมาเป็นเวลานาน...สองออนซ์ลงบนน้ำแข็งและยกมาบริการ”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๑๕๒ – ๑๕๓)

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี เธอไปสังสรรค์เนื่องในโอกาสจบการศึกษาปริญญาตรี และไปศึกษาระดับปริญญาโทที่ต่างประเทศกับเพื่อน ๆ เธอไปที่ยวคลับ ดิมและเดินรำกับเพื่อน ๆ “ปารมิตาทิ้งตัวลงบนที่นอนด้วยความมึนจัด...โอ๊ย ทำไมกินเหล้าแค่นี้มันถึงได้รื้อนจิง...หัวก็หนักเหลือเกิน” (โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๔) ปารมิตายังดื่มไวน์เป็นเพื่อนปรินท์ เธอต้องการรู้ข้อมูลทางธุรกิจจากเขา เธอจึงใช้การดื่มเป็นเครื่องช่วยให้เขาพูดคุยได้มากขึ้น ในขณะที่เธอระมัดระวังในการดื่ม “ปารมิตาคอยถามเป็นระยะ ๆ ไวน์ในแก้วของเธอแทบไม่พร่องลงไปเลย” (โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๘๔) นอกจากนี้ปารมิตาก็ดื่มเหล้าประเภทค็อกเทล และวิสกี เธอดื่มแอลกอฮอล์เป็นตัวกระตุ้นให้เธอไม่เงินอาย เมื่อต้องอยู่สองต่อสองกับปรินท์ เพราะเธอต้องการรู้ข้อมูลความลับทางธุรกิจที่ปรินท์พูดคุยกับลูกค้าคนสำคัญ เธอต้องการได้ข้อมูลนี้ เพื่อนำข้อมูลไปประมุลงาน

“แปลก...วันนี้คุณกลับเรียกหาเครื่องดื่มแรง ๆ...ไวน์ แชมเปญ เบียร์ หรือจะแรงกว่านั้นก็สก๊อต หรือจะดื่มค็อกเทลง่าย ๆ...ค็อกเทลก็ได้ค่ะ...เขาผสมเตกิลาชั้นไรส์ให้แกหญิงสาว...จิบน้ำส้มผสมเตกิลากลบลรสขมของเหล้าไปเกือบหมด”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๖๘)

“คราวนี้กลายเป็นเธอที่ต้องลุกไปเติมเหล้าชนิดเดียวกับเขาให้ตัวเอง เหล้าเย็นจัดหากพอถูกกลืนลงไปก็ร้อนผ่าว”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๗๕)

ยามิกา จากเรื่องแปลเล่ห์สืบสองรัก เธอกับกรวีร์ ออกไปสืบหาคนร้ายที่ฝังแห่งหนึ่ง ทั้งคู่จึงสั่งเบียร์มาดื่ม ยามิกาดื่มเพียงสองแก้ว เพราะรู้ขอบเขตของตัวเอง และเธอต้องเป็นคนขับรถ เธอจึงระมัดระวังการดื่มของตัวเอง

“ทำให้เบียร์หมดเหยือกไปโดยไม่รู้ตัว พอสั่งเหยือกที่สอง ยามิกาก็ปฏิเสธหนักแน่น สองแก้วก็ถือว่ามากเกินไปสำหรับเธอ และหญิงสาวต้องขับรถกลับบ้านแทนกรวีร์ด้วย”

(แปลเล่ห์สืบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๑๘๗)

ยามิกายังดื่มไวน์กับบอว์ตัน เมื่อทั้งสองไปพักผ่อนที่ระยองด้วยกัน แต่ยามิกาก็ดื่มอย่างระมัดระวัง เพราะรู้ตัวว่าอยู่แล้วว่าเป็นคนดื่มไม่เก่ง “คนคอไม่แข็งอย่างยามิกาก็เริ่มระวังตัวและจิบแค่เล็กน้อยเท่านั้น” (แปลเล่ห์สืบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๒๗๕)

ในนวนิยายของณารายังมีตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อีก ได้แก่ นายิกา จากเรื่องสัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว “นายิกาเกรงเขาจะน้อยใจ จึงจิบไวน์ที่เหลือกันแก้ว” (สัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๒๒๓) ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย “เธอจิบไวน์รสชาติดีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น” (ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๓๗๑) พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน และ วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา “เขารินไวน์เต็มให้หญิงสาว... วิมาลาที่ยิ้มเมื่อลดแก้วลง” (บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๑๕) และพิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน ดื่มแชมเปญฉลองการแต่งงานกับปัทม ในคืนวันแต่งงานของทั้งสอง “พิรญาณ์คือนัยม่ออย่างน่าเอ็นดู... ยิ่งดื่มแชมเปญเข้าไป” (ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๕) ผู้หญิงสมัยใหม่ต่างก็ดื่มไวน์ในมื้ออาหาร และดื่มแชมเปญฉลองในงานต่าง ๆ เป็นปกติด้วย ผู้หญิงสมัยใหม่จึงคุ้นเคยกับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ประเภทต่าง ๆ เป็นอย่างดี

การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้หญิงสมัยใหม่ของณารามีการดื่มแอลกอฮอล์หลายประเภท ได้แก่ ไวน์ แชมเปญ เหล้า และเบียร์ ตามลำดับ การดื่มไวน์เป็นการดื่มในมื้ออาหาร เย็นและอาหารค่ำ การดื่มแชมเปญเป็นการดื่มฉลองในโอกาสต่าง ๆ และการดื่มเหล้าและเบียร์เป็นการดื่มตามวัตถุประสงค์บางอย่าง เช่น การดื่มในงานเลี้ยงสังสรรค์ของปุษยา การดื่มเบียร์เพื่อประกอบการทำงานของยามิกา ในขณะที่ปารมีดื่มน้ำดื่มแอลกอฮอล์จากเครื่องดื่มประเภทคืออกเทล แล้วเปลี่ยนเป็นวิสกี้ ผู้หญิงสมัยใหม่รู้จักการดื่มแอลกอฮอล์ และรู้ระดับปริมาณในการดื่ม มีความระมัดระวังตัวในการดื่มด้วย เช่น ยามิกา ที่ดื่มอย่างระมัดระวัง ไม่ให้เกิดอาการมึนเมาจนไม่สามารถควบคุมตนเองได้ นอกจากนี้ผู้หญิงสมัยใหม่ยังรู้จักแอลกอฮอล์ชนิด ต่าง ๆ เช่น พศิกา เธอรู้วิธีการชิมรสไวน์ ว่าเป็นไวน์ราคาสูง และรู้วิธีการบริการวิสกี้ออนเดอะร็อกอีกด้วย

ผู้หญิงสมัยใหม่ของณาราจึงเป็นผู้หญิงที่รู้จักการดื่มแอลกอฮอล์ประเภทต่าง ๆ เลือกดื่มตามวาระโอกาส เช่น การไปกินอาหารค่ำ ไปงานสังสรรค์ การดื่มฉลองในโอกาสพิเศษ เป็นต้น เป็นการดื่มเพื่อเข้าสังคม เพื่อการสังสรรค์ ไม่ใช่การดื่มด้วยความชื่นชอบส่วนตัว

๒.๒.๒.๒ การดื่มกาแฟ

การดื่มกาแฟในปัจจุบันเป็นการดื่มกาแฟสดจากเครื่องทำกาแฟ เช่น อเมริกาโน่ เอสเพรสโซ คาปูชิโน เป็นต้น มีร้านกาแฟให้เลือกตามความชอบอยู่มากมาย ทั้งร้านกาแฟแบรนด์ดังจากต่างประเทศ ของประเทศไทย และร้านกาแฟอื่น ๆ โดยเฉพาะในสังคมเมืองใหญ่ นอกจากนี้กาแฟยังแสดงรสนิยม ความชอบ และวัฒนธรรมของเครื่องดื่มที่ชม ๆ ร้อน ๆ สังกลิ่นหอม และรสชาติเนียนนุ่มให้ผู้คนได้ดื่มสุนทรีย์ด้วย (อนุรัตน์ วัฒนาวงศ์สว่าง, ๒๕๕๕, หน้า ๑๐๘)

ในนวนิยายของณารา ผู้หญิงสมัยใหม่ของณาราดื่มกาแฟตามร้านกาแฟ และที่ทำงาน ในชีวิตประจำวัน ดังนี้

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย เธอชอบดื่มกาแฟที่มีวิปครีม กรินทร์จึงสั่งกาแฟที่เธอชอบมาให้ ซึ่งกาแฟแบบนี้บางร้านมีราคาสูงมาก ในชีวิตประจำวันปุษยาก็ไม่ดื่มกาแฟราคาแพงเช่นนี้

“...มองแก้วกาแฟของตน เธอชอบกินวิปครีมและฮ็อตฟัดจ์บนโกโก้ร้อน ๆ มาก...ไม่เลือกมานั่งร้านวิไลศมหาธาแบบนี้ เพราะราคากาแฟนั้นสูง...”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๑๑๕)

ปัทมาธิษัฏ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เธอมีประชุมคุยงานกับพริษฐ์ที่บริษัทของครอบครัว ในการประชุมมีการบริการกาแฟ และอาหารว่าง ปัจจุบันจะเห็นการบริการอาหารว่างในการประชุมมักมีกาแฟไว้คอยบริการด้วย

การประชุมของบริษัท...ก็ยกพายไก่อื่นเล็ก ๆ...มาวางเบื้องหน้า พร้อมกับกาแฟ”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๖๐)

ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ เธอพาลูก ๆ ของนกันต์มาเที่ยวเล่นที่ห้างสรรพสินค้า โดยมีภวินต์ตามมาดูแลด้วย เขาจึงไปซื้อกาแฟมาให้เธอดื่ม ระหว่างที่ภวิตรานั่งทำงานรอเด็ก ๆ แสดงให้เห็นว่ากาแฟเป็นเครื่องดื่มอีกประเภทที่เลือกซื้อฝากเป็นปกติ

“เลยเดินไปซื้อกาแฟตรงร้านข้าง ๆ...ดื่มกาแฟก่อน บลูเมาน์เทน รสชาติเข้มข้นดี...”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๑๕๕)

ยามิกา จากเรื่องแปดเล่ห์สิบสองรัก ดื่มกาแฟเป็นเครื่องดื่มประจำวันในการทำงานอีกด้วย

“ยามิกา...เดินไปรอที่โต๊ะทำงาน เธอชงกาแฟกลับมาจิบไปได้อีกเดียว”

(แปดเล่ห์สิบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๑๗๒)

“แต่เธอก็ยังทำงานไม่ได้จนกว่าจะได้กาแฟสักแก้ว”

(แปดเล่ห์สิบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๒๕๕)

นอกจากนี้ ปารมิตา จากเรื่องโซเวรี คนรักของเธอ นำกาแฟมาให้เธอในตอนเช้า “กาแฟของคุณ...เขารินกาแฟ...ควันลอยกรุ่นขึ้นมาพร้อมกลิ่นหอมของกาแฟคั่วบดใหม่ ๆ ก่อนตักน้ำตาลและเติมครีมอย่างที่เคยเห็นเธอปรุงกาแฟให้ตัวเอง” (โซเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๒๒๘) และ วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอก็ดื่มกาแฟในตอนเช้า “อาหารเช้าแบบอเมริกันสองชุด...ชุดเล็ก เพราะเห็นทานน้อย...วิมาลาดื่มกาแฟหมด” (บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๓๑) ทั้งคู่ดื่มกาแฟ เป็นเครื่องดื่มคู่กับการกินอาหารเช้าแบบอเมริกัน พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน เธอดื่มกาแฟ เพื่อรอ ปาณัทตามที่นัดไว้ “เธอสั่งกาแฟมาดื่มระหว่างนั่งรอ แล้วก็เปิดหนังสือที่ซื้อมาอ่านอย่างอารมณ์ดี” (ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๒๕๕) ผู้หญิงสมัยใหม่ดื่มกาแฟจนกลายเป็นเครื่องดื่มปกติในชีวิตประจำวัน

การดื่มกาแฟของผู้หญิงสมัยใหม่ จึงการดื่มกาแฟเป็นปกติในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในเวลาเช้า การดื่มกาแฟยังเป็นส่วนหนึ่งเพื่อการพบปะสังสรรค์ พูดคุยธุระ และการประชุมงานด้วย กาแฟจึงเป็นอีกหนึ่งเครื่องดื่มประจำที่คุ้นเคยของผู้หญิงสมัยใหม่

๓. การนำเสนอผ่านพื้นที่

พื้นที่กิจกรรมของหญิงชายถูกกำหนดด้วยปัจจัยทางวัฒนธรรมและบรรทัดฐานทางสังคม ในอดีตผู้หญิงมีแวดวงชีวิตที่แคบกว่าผู้ชาย ผู้หญิงจะถูกผนวกเข้ากับกลุ่มเครือญาติและครอบครัว ในขณะที่ผู้ชายจะขยายแวดวงชีวิตไปในแต่ละสังคม ซึ่งมีการจัดกิจกรรมที่บ่งบอกถึง “พื้นที่” หรืออาณาเขตที่หญิงชายจะเข้าไปมีส่วนร่วมได้ กิจกรรมของหญิงชายจึงแตกต่างกัน ผู้หญิงมักจะมีพื้นที่กิจกรรมอยู่ในครอบครัว อาณาเขตเพื่อนบ้านและชุมชน ผู้ชายจะมีพื้นที่กว้างจากชุมชน ไปสู่พื้นที่ทางเศรษฐกิจ ศาสนา และการเมือง (บุญเสริม หุตะแพทย์, ๒๕๔๕, หน้า ๒๕ – ๒๗) แต่ปัจจุบันผู้หญิงเข้ามามีบทบาทในสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ผู้หญิงสมัยใหม่จึงออกมาใช้ชีวิตในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น ผู้หญิงสมัยใหม่จึงมีอาณาเขตพื้นที่กิจกรรมกว้างขึ้น ไม่ต่างจากผู้ชาย

ในนวนิยายของณารา มีการสร้างตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ผ่านพื้นที่ ได้แก่ พื้นที่การทำงาน พื้นที่การใช้เวลาว่าง และพื้นที่การสื่อสาร ไร้พรมแดน และการคมนาคม ดังนี้

๓.๑ พื้นที่การทำงาน

ผู้หญิงในสังคมปัจจุบันมีหน้าที่การงาน ประกอบอาชีพต่าง ๆ ทดเทียมผู้ชาย ผู้หญิงจึงมีพื้นที่การทำงานมากขึ้น ผู้หญิงประกอบอาชีพหลายอาชีพที่เคยเป็นอาชีพ เช่น ตำรวจสายสืบสวน สอบสวนที่ต้องออกสืบหาคนร้าย เลี้ยงอันตราย เป็นต้น นอกจากนี้พื้นที่การทำงานของผู้หญิงยังออกสู่พื้นที่สากลในประเทศต่าง ๆ อีกด้วย

ผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา มีพื้นที่การทำงานต่าง ๆ ดังนี้

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย ขณะเรียนมหาวิทยาลัย เธอไปทำงานภาคฤดูร้อนที่อเมริกา เธอเริ่มการทำงานเก็บประสบการณ์ได้ขยายพื้นที่จากประเทศไทยไปต่างประเทศ เมื่อปุษยาทำงานเป็นเลขานุการ เธอทำงานในบริษัทของต่างชาติ เป็นบริษัทผลิตรถยนต์ พื้นที่การทำงานของเธอไม่ได้อยู่เฉพาะในสำนักงานที่กรุงเทพฯ เท่านั้น แต่เธอต้องเดินทางติดตามเจ้านายไปทำงานที่โรงงานที่ระยองอีกด้วย พื้นที่การทำงานได้ขยายออกมายังเมืองอุตสาหกรรมที่ใหญ่เป็นพื้นที่ของผู้ชายอีกด้วย

“ขณะเดินทางของปุษยาเดินทางมาถึงโรงงานผลิตรถยนต์ที่จังหวัดระยอง ตั้งแต่ยังไม่แปดโมงเช้าด้วยรถตู้ของบริษัท...วันแรกที่ไปถึง ปุษยาเข้าร่วมประชุมกับคณะกรรมการและทีมวิศวกร เพื่อสรุปโครงการและแจกแจงงานที่ต้องรับผิดชอบ”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๐๖, ๒๐๗)

นอกจากนี้ ปุษยายังต้องเดินทางติดตามเจ้านายไปทำงานที่ต่างประเทศ เช่น จีน และ สิงคโปร์ พื้นที่การทำงานของปุษยาจึงขยายกว้างขึ้น ไม่ได้อยู่แค่ในประเทศไทยเท่านั้น

“...ช่วงนี้งานค่อนข้างยุ่ง เพราะจะต้องส่งรถยนต์ไปที่จีนและประเทศแถบอาเซียนเป็นจำนวนมาก เพื่อจะได้รองรับการเปิดจองในงานมอเตอร์โชว์ที่จีนและสิงคโปร์ มอเตอร์จอห์นก็เลยต้องไปบ่อย”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๓๔๐)

การทำงานเป็นเลขานุการของปุษยาจึงไม่ได้มีพื้นที่การทำงานในสำนักงานเท่านั้น แต่พื้นที่การทำงานของเธอขยายกว้างออกไปทั่วโลก ทำให้ปุษยาได้เห็นโลกที่กว้างขึ้น ได้มีโลกทัศน์ที่กว้างออกไป

ภัณฑิลา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ เธอเป็นนักจิตวิทยาอยู่อเมริกา และได้รับงานที่ต้องมาทำงานที่ประเทศไทย พื้นที่การทำงานขยายออกมาจากเมืองใหญ่ของโลกมาสู่เมืองหลวงของประเทศไทย

“วันนี้ เธอจึงเดินทางกลับประเทศไทย เพื่อไปร่วมประชุมกับคณะกรรมการมูลนิธิสิทธิเด็กที่กำลังจะก่อตั้งขึ้นในฐานะนักจิตวิทยาผู้เชี่ยวชาญด้านพฤติกรรมเด็ก...กระเป๋าดินทางและตัวเครื่องบินถูกจัดการเสร็จสรรพภายในเวลาไม่ถึงห้านาที...มานั่งรอขึ้นเครื่องตามหมายเลขประตูบนบัตรโดยสาร”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๖)

ภักทิลลา ยังต้องเดินทางไปทำงานในพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วโลกหลายประเทศ พื้นที่การทำงานของเธอจึงกว้าง การเดินทางเป็นการสะสมประสบการณ์ชีวิต ยิ่งเดินทางมากผู้หญิงก็ได้สะสมประสบการณ์ชีวิตที่มากขึ้น ก็สร้างความมั่นใจในตัวเองของผู้หญิงให้สูงขึ้น “พอล่ายังต้องบินไปมาอีกหลายประเทศ จึงไม่สะดวก” (คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๑๗๘) น อ ก จ า ก นี้ ภักทิลลาเมื่อทำงานที่ประเทศไทย มีการเปิดตัวมูลนิธิที่เธอรับผิดชอบอยู่ ซึ่งจัดงานที่ห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ เป็นการทำงานในพื้นที่สาธารณะ พื้นที่การทำงานของเธอไม่ได้จำกัดเฉพาะที่ใดที่หนึ่งเท่านั้น

“งานเปิดตัวของมูลนิธิบ้านเพื่อนเด็กจัดขึ้นที่บริเวณลานจัดงานกลาง
ห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่บนถนนบางนา – ตราด ภักทิลลาเดินทางไปถึงบริเวณงาน
ตั้งแต่เช้า”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๓๕๕)

การทำงานของภักทิลลามีพื้นที่ที่กว้างมาก และได้ทำงานกับผู้คนหลากหลายฐานะการทำงานในพื้นที่ต่าง ๆ ที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมและสังคม ได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ฝึกฝนตัวเอง ทำให้ผู้หญิงได้เรียนรู้ สะสมประสบการณ์ และเก่งขึ้น

ภักทิลลา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ เธอทำงานเป็นบรรณาธิการนิตยสารสำหรับผู้หญิงวัยทำงาน พื้นที่และเวลาในการทำงานของภักทิลลาไม่ใช่แค่การทำงานแต่ในสำนักงาน ภักทิลลาสามารถทำงานได้ทุกที่ ทุกเวลา แม้เวลากลางคืนที่บ้านเธอก็ยังคงทำงาน

“หญิงสาวเดินไปคว้าคอมพิวเตอร์แล้วถือกลับไปนั่งที่เตียง ไหน ๆ ก็
นอนไม่หลับแล้ว เปิดดูงานถ่ายแบบแฟชั่นจากต่างประเทศเสียหน่อย”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๕)

ภักทิลลา ยังใช้พื้นที่สาธารณะในการทำงานอีกด้วย แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสามารถทำงานได้ในหลาย ๆ พื้นที่

“ภักทิลลาต้องก้าวยาว ๆ ตามเด็กชาย...ห้างสรรพสินค้า...เหลียวซ้ายแลขวา
พบเก้าอี้ยาว...เธอนั่งลงอย่างดีใจ ก่อนหยิบสมุดโน้ตออกมาจากกระเป๋าถือและไล่
สายตาไปตามรายชื่อ...เธอจะต้องเลือก...มาเป็นแบบถ่ายแฟชั่น...”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๑๕๘)

ภิวตรายังมีการทำงานที่ต้องออกไปยังพื้นที่อื่น ๆ เช่น การไปตรวจไซต์งานก่อสร้างของบริษัท พื้นที่การทำงานก่อสร้างส่วนใหญ่เป็นพื้นที่การทำงานของผู้ชาย แต่ผู้หญิงก็เข้าไปทำงานได้เช่นกัน แสดงให้เห็นว่าเมื่อมีโอกาสผู้หญิงสามารถทำงานในพื้นที่ของผู้ชายได้ และภิวตราก็ยังมีงานต่าง ๆ ที่ต้องรับผิดชอบ

“จะให้ฉันไปที่ไซต์งานวันไหน...ก่อนจะเปิดพ็อกเก็ตพีซีเพื่อตรวจดูตารางงานที่บันทึก...ฉันเอาเวลางานไปตรวจไซต์ก่อสร้าง คงเสียการเสียนงานแน่ ถ้าแบ่งเวลาวันหยุดไปคู่ได้ ก็ค่อยยังชั่ว”

(คุณแจ๋วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๒๒๗ – ๒๒๘)

นอกจากนี้ภิวตรา มีพื้นที่การทำงานในพื้นที่สาธารณะอย่างสถานที่ท่องเที่ยวเกาะนางยวน ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ผู้คนทั่วโลกต่างมาเที่ยวพักผ่อน พื้นที่การทำงานของเธอจึงเป็นการทำงานในพื้นที่สาธารณะที่คนทั่วโลกมาเยือนอีกด้วย “ฉันไม่ว่างเพราะจะต้องไปคุมกองถ่ายแบบที่เกาะนางยวนสามวัน” (คุณแจ๋วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๒๒๘)

พื้นที่การทำงานของภิวตรามีพื้นที่การทำงานที่กว้างมาก เธอได้เข้าไปทำงานในพื้นที่ของผู้ชาย และพื้นที่สาธารณะ พื้นที่การทำงานของผู้หญิงสมัยใหม่อย่างภิวตราสามารถทำงานได้ทุกที่ทุกเวลา ผู้หญิงจึงไม่มีข้อจำกัดเรื่องพื้นที่และเวลาในการทำงานอีกต่อไป

บัณฑิตีย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เธอทำงานรองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาด เธอต้องมีการพบปะผู้คนมากมาย เช่น การอบรมพนักงานขายในเขตภาคกลาง พื้นที่การทำงานแม้จะอยู่ในสำนักงาน แต่เป็นพื้นที่ที่รวมผู้คนจากหลายที่มารวมกัน จึงเป็นพื้นที่การทำงานที่แคบแต่มีมิติที่กว้างของผู้คนที่มาจากหลายที่

“วันนี้ที่บริษัทจัดประชุมเพื่อให้พนักงานขายในเขตภาคกลางมาอบรม...
บัณฑิตีย์เอ่ยชวนและเดินนำเขาเข้าไปในห้องสัมมนา...”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๒ – ๒๓)

บัณฑิตีย์ ยังต้องเดินทางไปติดต่องานต่างประเทศ พื้นที่การทำงานของเธอจึงขยายออกไป ได้พบปะผู้คนหลายหลากในต่างพื้นที่อีกด้วย “บัณฑิตีย์เดินทางไปติดต่องานที่ยุโรป” (ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๑๓๘) นอกจากนี้ เมื่อบัณฑิตีย์มีปัญหาครอบครัว เธอจึงมาทำงานที่โรงแรมที่ต่างจังหวัดชายทะเลของญาติอีกด้วย เธอจึงมีพื้นที่การทำงานที่ต่างไปจากพื้นที่การทำงานเดิม เธอก็ยังสามารถทำงานได้ดี จากประสบการณ์การทำงานในพื้นที่ต่าง ๆ

“...เมื่อปัทมาจารีย์นั้นกำลังวุ่นวายอยู่กับการจัดเตรียมสถานที่ขอแต่งงานของ แจกที่ชายทะเล...เธอตรวจดูสถานที่อีกครั้งจนมั่นใจ...เป็นส่วนหนึ่งของรีสอร์ท”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๑๒๘)

พื้นที่การทำงานของปัทมาจารีย์ มีพื้นที่การทำงานที่กว้างทั้งในและต่างประเทศ แม้จะทำงานที่ต้องเปลี่ยนพื้นที่ แต่เธอก็ยังสามารถทำงานได้ดี ด้วยการสั่งสมประสบการณ์จากทำงานในพื้นที่ต่าง ๆ นั่นเอง

ทิพย์ธรา จากเรื่องธราหิมาลัย เธอเป็นคุณหมอด้านอายุรกรรม เมื่อเรียนจบก็ได้ไปทำงานต่างอำเภอ เธอได้รู้จักพื้นที่การทำงานที่กว้างจากเดิม และจากนั้นก็ไปศึกษาต่อเฉพาะทางที่อเมริกา ก็ทำให้ขยายพื้นที่การทำงานเพื่อการเรียนรู้ เพิ่มความเชี่ยวชาญเฉพาะทางให้เธอ

“ทิพย์ธราเรียนจบและต้องไปทำงานใช้ทุนที่ต่างอำเภอ...จนกระทั่งเธอเดินทางไปเรียนเฉพาะทางอายุรกรรมทางระบบประสาทที่มหาวิทยาลัยเทกซัส เอแอนด์เอ็ม ประเทศสหรัฐอเมริกา”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๑๐)

ทิพย์ธรา เดินทางไปสัมมนาที่เชียงใหม่ เป็นการเดินทางที่ขยายพื้นที่ที่ทำให้เธอมีความรู้ความสามารถมากขึ้นในอาชีพแพทย์ของเธอ “อาทิตย์หน้าโรงพยาบาลจะส่งน้ำไปสัมมนาที่เชียงใหม่” (ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๑๒) ทิพย์ธราไปทำคลอดคนนอกสถานที่ ซึ่งการเดินทางยากลำบากและอันตรายมาก แสดงให้เห็นว่าพื้นที่การทำงานของแพทย์ไม่ได้อยู่เฉพาะในโรงพยาบาลที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกพร้อม แต่พื้นที่การทำงานของแพทย์อยู่ทุกที่ที่มีผู้ป่วยให้รักษา แม้จะเป็นแพทย์หญิงก็ไม่เป็นอุปสรรคในการทำงานนอกพื้นที่ที่มีเดินทางยากลำบาก เสี่ยงอันตราย

“...กระดิ่งเมียของเขาจะคลอตุก แต่พาไปโรงพยาบาลไม่ได้เพราะถนนข้างหน้าถูกน้ำป่าตัดขาด...ลงมาตามหมอน้ำ...เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินเธอก็สามารถทำแผลหรือปฐมพยาบาลเบื้องต้นก่อนจะนำส่งโรงพยาบาล...หลังจากผ่านพ้นกระแสน้ำเชี่ยวกรากไปได้...ก็มุ่งหน้าขึ้น ไปยังหมู่บ้าน...ทิพย์ธราก้าวยาว ๆ ตามเข้าไป...เห็นกระดิ่งหญิงสาวที่อายุไม่น่าจะถึงยี่สิบปีดี นอนอยู่บนแคร่..”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๒๖๐ – ๒๖๑)

ทิพย์ธารา เมื่อได้ทำคลอดเรียบร้อยแล้ว เธอก็ยังไปตรวจสุขภาพชาวบ้านที่หมู่บ้านนั้นด้วย พื้นที่การทำงานของแพทย์จึงมีทุกหนทุกแห่งไม่ได้จำกัดพื้นที่เฉพาะในโรงพยาบาลเท่านั้น เพราะแพทย์มีหน้าที่ดูแลรักษาสุขภาพของทุกคน

“...น่าจะลงไปตรวจสุขภาพชาวบ้านหน่อยแล้วกัน... ไม่นานก็มีชาวบ้านทั้งเด็กและผู้ใหญ่หลายคนมาเข้าแถวให้เธอตรวจสุขภาพ”

(ธาราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๓๐๐ – ๓๐๑)

นอกจากเมื่อทิพย์ธาราแต่งงานไปอยู่กับสามีที่ต่างประเทศ เธอก็ยังนำความรู้ความสามารถด้านการแพทย์ที่มีไปใช้ทำงานด้วย แสดงให้เห็นว่าพื้นที่ไม่ใช่ข้อจำกัดในการทำงานของผู้หญิง ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดผู้หญิงก็ทำงานด้วยความรู้ความสามารถที่มีได้ “ทิพย์ธารา... เร่งสานงานด้านสาธารณสุขในระดับท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง” (ธาราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๔๗๖) การทำงานของแพทย์หญิงทิพย์ธาราจึงไม่มีการจำกัดพื้นที่ ทุกสถานที่ที่มีผู้คนที่ต้องดูแลรักษา ที่นั่นก็เป็นพื้นที่การทำงานของเธอ แม้บางพื้นที่จะมีการเดินทางที่ยากลำบากก็ตาม แสดงให้เห็นถึงผู้หญิงก็ทำงานได้ในทุกพื้นที่ไม่ต่างจากพื้นที่การทำงานของผู้ชาย

พิชญาน์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน เธอเริ่มต้นการทำงานด้วยการฝึกงานในต่างประเทศ เป็นพื้นที่การทำงานในระดับสากล เธอจึงได้สะสมพื้นที่และประสบการณ์ทำงานไว้ส่วนหนึ่ง เพื่อการเตรียมตัวกลับไปทำงานที่บริษัทซึ่งต้องติดต่อกับต่างชาติด้วย พื้นที่การทำงานที่ประเทศไทยของพิชญาน์ก็ไม่ได้จำกัดอยู่ในสำนักงาน เธอยังต้องเดินทางไปต่างจังหวัด เพื่อจัดซื้อเพชรพลอยมาทำเครื่องประดับอีกด้วย ดังนั้นงานของเธอจึงเป็นงานที่ไม่จำกัดพื้นที่การทำงาน

“นักธุรกิจสาวมือใหม่ถอนใจ จัดเก็บเอกสารลงแฟ้มเพื่อจะเอางานกลับไปทำต่อที่บ้าน งานเธอไม่มีวันได้หยุดพัก ไม่ขับรถไปดูพลอยที่จันทบุรี ตราด หรือ เชียงราย ก็ต้องวิ่งมาดูพลอยที่นำเข้ามาจากแอฟริกา มาดากัสการ์ เพื่อมาเจียรไนทำเครื่องประดับเสนอบายตลาดในอเมริกา ญี่ปุ่น และตลาดในประเทศตามแต่คำสั่งซื้อของลูกค้า”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๖๔)

พิชญาน์ยังไปทำงานในพื้นที่สาธารณะอย่างร้านอาหาร เพื่อสานสัมพันธ์ทางธุรกิจ ไม่ว่าพื้นที่ใดก็เป็นพื้นที่การทำงานได้ทั้งสิ้น

“ชายชาวอินเดียผู้นี้เป็นลูกค้าคนใหม่ที่เข้ามาติดต่อบริษัท...รามานก็แสดงความสนใจ...ชวนเธอออกมารับประทานอาหารเย็นด้วยกัน พิรญาณ์จึงจำใจต้องมาตามคำเชิญ แต่ก็เพื่อหวังผลประโยชน์ทางการค้ามากกว่าอย่างอื่น...คงจะทำให้เขาซื้อสินค้าของเธอ”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๑๑๖)

นอกจากนี้ พิรญาณ์ยังนำสร้อยเพชรของบริษัทไปประมูลขายที่ดูไบ พื้นที่การทำงานของเธอจึงไม่ได้อยู่เฉพาะในประเทศไทย สินค้าของบริษัทเธอได้ขายไปยังประเทศต่าง ๆ พื้นที่การทำงานของพิรญาณ์จึงในพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วโลกเช่นกัน

“สองวันต่อมา บริษัทคริสตี้ก็โทรมาติดต่อดีพิรญาณ์เพื่อนัดดูสร้อยเพชรทั้งสามชุด...ไม่กี่วันหลังจากนั้นพิรญาณ์ก็จัดกระเป๋าเดินทางไปดูไบ”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๐๕)

พิรญาณ์ทำธุรกิจค้าขายอัญมณี และส่งออกขายไปต่างประเทศด้วย เธอได้เตรียมตัวฝึกงานจากต่างประเทศ เป็นการสร้างพื้นที่ทำงานก่อนกลับมาประเทศไทย เมื่อมาทำงานที่บริษัทที่ประเทศไทยแล้ว เธอก็ไม่ได้ทำงานอยู่แต่ในสำนักงาน เธอต้องออกไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ของประเทศเพื่อไปหาเพชรพลอยมาทำเครื่องประดับ เมื่อทำเครื่องประดับเสร็จสวยงาม ก็นำออกไปขายยังต่างประเทศ นอกจากนี้เพื่อการสานสัมพันธ์ธุรกิจ พื้นที่สาธารณะอย่างร้านอาหารก็เป็นอีกพื้นที่การทำงานของผู้หญิงสมัยใหม่ด้วย

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ เธอฝึกงานโรงแรมในพื้นที่ของเมืองใหญ่ระดับโลก เพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์ แสดงให้เห็นว่าเมื่อมีโอกาสได้ไปยังพื้นที่เมืองใหญ่ระดับโลกผู้หญิงสมัยใหม่ก็เก็บเกี่ยว เรียนรู้ หาประสบการณ์ให้ตนเองด้วย พศิกาเรียนจบ และกลับมาประเทศไทย เธอก็กลับมาทำงานที่เกาะไข่มุกทันที “พศิกา...ใจร้อนอยากจะกลับเกาะไข่มุก อยากเห็นว่าการขยายงานของบริษัทเป็นอย่างที่เธอวาดฝันไว้หรือไม่” (ทะเลไฟ, ๒๕๕๑, หน้า ๑๘) แม้เกาะไข่มุกไม่ได้อยู่ในเมืองใหญ่ แต่เป็นพื้นที่ที่มีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครันไม่ต่างจากการอยู่ในเมืองใหญ่ เพราะเป็นโรงแรมที่กำลังปรับมาตรฐานเข้าสู่การเป็นโรงแรมระดับห้าดาว

นอกจากรีสอร์ทที่เกาะไข่มุกแล้ว พศิกายังต้องเดินทางมาทำงานในพื้นที่โรงแรมที่ภูเก็ต พังงา และกระบี่ ซึ่งเป็นโรงแรมในเครือทั้งหมด พศิกาต้องเดินทางไปทำงานตามพื้นที่ในสามจังหวัด หนึ่งเกาะ ตลอดเวลา เธอเป็นรองประธานกรรมการบริหาร จึงต้องดูแลโรงแรมในเครือของบริษัททั้งหมด พื้นที่ทำงานของเธอจึงไม่ได้เฉพาะอยู่ที่ใดที่หนึ่งตลอดเวลา เช่น วันแรกทำงานที่

โรงแรมในภูเก็ต “เช้าวันสำคัญ...ทุกคนต่างก็ไปรวมตัวกันที่โรงแรมในจังหวัดภูเก็ต...พศิกาเปิดประตูเข้ามา” (ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๕๖) แล้วต้องไปทำงานต่อที่กระบี่ และไปทำงานที่เกาะไข่มุก “เธอใช้ห้องประชุมเป็นที่ทำงาน...ตั้งแต่กระบี่ พังงา ภูเก็ต จนไปจบที่เกาะไข่มุก” (ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๔๕๑) เป็นต้น

นอกจากนี้ เมื่อมีโอกาสได้ไปโรงแรมหรูกลางหมู่เกาะแคริบเบียน พศิกาก็ยังใช้เป็นพื้นที่ของการทำงาน เธอพยายามเรียนรู้ เก็บข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ เพื่อนำกลับมาใช้พัฒนาที่เกาะไข่มุกด้วย ดังนั้นพื้นที่การทำงานของพศิกาจึงมีพื้นที่อยู่ทั่วโลกให้เธอได้ทำงานเก็บข้อมูล เพื่อนำมาใช้ในการทำงานของเธอได้ตลอดเวลา

“จึงต่อด้วยการบินไป...ที่เกาะกลางทะเลแคริบเบียน นับเป็นความตั้งใจ...ที่ต้องการจะไปดูงานที่รีสอร์ทหรูบนเกาะชื่อดัง...เพื่อจะได้นำกลับมาพัฒนาที่เกาะไข่มุกต่อไป”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๕๑๕)

พื้นที่การทำงานของพศิกา จึงมีพื้นที่กว้างระดับสากล เพราะบริษัทของเธอมียุโรปในเครืออยู่ในจังหวัดสำคัญมีทะเลที่สวยงาม เป็นสถานที่ท่องเที่ยวมีชื่อเสียงระดับโลก เช่น ภูเก็ต พังงา กระบี่ และเกาะสวยกลางทะเล เธอต้องพบปะผู้คนนักท่องเที่ยวนานาชาติ พื้นที่การทำงานของเธอจึงเป็นพื้นที่การทำงานที่กว้าง และมีพื้นที่การทำงานได้ทั่วโลกในระดับสากลอีกด้วย

ปารมิตา จากเรื่อง โഴ้เวรี เมื่อเรียนจบก่อนกลับประเทศไทย เธอได้ฝึกงานในต่างประเทศหนึ่งปี เธอจึงได้ประสบการณ์การทำงานในพื้นที่ต่างประเทศด้วย เมื่อปารมิตาทำงาน เธอก็ต้องไปเดินทางไปจังหวัดตรัง เพื่อไปสำรวจสถานที่ เป็นอีกหนึ่งพื้นที่ในการทำงานของเธอด้วย

“มิสเตอร์ลีที่เป็นเจ้าของที่ดินและโรงแรมริมทะเลจังหวัดตรัง...เขาส่งจดหมายเชิญพวกเราไปคุย...ควรไปสำรวจสถานที่เสียก่อน...ตกลงผมจะให้เลขาฯ จองห้องพักและตั๋วเครื่องบินให้พร้อม เราจะออกเดินทางวันศุกร์ตอนบ่าย”

(โซ้เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๖๖ – ๖๗)

ปารมิตา ยังเดินทางไปกระบี่ เพื่อไปเจรจาธุรกิจอีกด้วย “บ่ายวันอาทิตย์ ปารมิตาตัดสินใจบินไปกระบี่...ปารมิตาไม่ชอบคุยธุรกิจที่โต๊ะอาหารเลย” (โซ้เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๘๓)

นอกจากนี้บริษัทของเธอยังมีโครงการที่ประเทศเวียดนามอีกด้วย “เกี่ยวข้องกับเรื่องการประมูลที่เวียดนาม” (โชนัวร์, ๒๕๕๔, หน้า ๒๕๑) ซึ่งก็เป็นพื้นที่หนึ่งที่อยู่ในงานของเธอ

ปารมิตาจึงมีพื้นที่การทำงานที่ไม่ได้อยู่เฉพาะในสำนักงาน หากงานของเธอต้องเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ เพื่อสำรวจ และประมูลงาน สถานที่ต่าง ๆ เหล่านั้นจึงเป็นพื้นที่ในการทำงานของเธอ ผู้หญิงสมัยใหม่จึงเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ เพื่อการทำงาน ผู้หญิงสมัยใหม่ไม่ได้แต้ทำงานอยู่เฉพาะในสำนักงานเท่านั้น

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอมาทำงานเป็นเลขานุการของกันย์ที่กระบี่ กันย์มีโรงแรมในเครือสองแห่ง คือ ทไวไลท์ กับสตาร์ไลท์พื้นที่การทำงานของวิมาลาจึงต้องทำงานทั้งสองแห่งเช่นกัน

“รีสอร์ทสองแห่งคือ ทไวไลท์กับสตาร์ไลท์...เราจะเดินทางไปทไวไลท์ที่อยู่ห่างจากที่นี่ไปราวสี่สิบห้านาทีตอนเช้าวันจันทร์ และอยู่ที่นั่นจนถึงเย็นวันอังคาร แล้วก็กลับมาที่นี่ ทำงานต่ออีกสามวัน...”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๕๒)

การทำงานที่ยุโรปเป็นการทำงานนอกสถานที่ ต้องมีการเตรียมงานให้ดีก่อนมา เป็นพื้นที่การทำงานที่ต้องทำงานแข่งกับเวลา การทำงานในพื้นที่ที่ต่างไปจากปกติจะช่วยฝึกฝนการทำงาน และได้รับประสบการณ์ในการทำงานให้เก่งขึ้น

“การเดินทางมาทำงานกับกันย์ไม่ได้สนุกอย่างที่วิมาลาคาดไว้จริง ๆ เพราะจากตารางงานตั้งแต่เช้าจดเย็นแล้ว เธอกับเขาก็เรียกว่ามีเวลาว่างแค่ตอนใจเอือกใหญ่ ก่อนจะต้องนั่งอยู่บนรถเพื่อไปพบกับเอเจนซี่บริษัทถัดไป ทั้งหมดสามประเทศในเวลาสิบวัน ทุกคืนกันย์จะต้องไปนั่งดื่มต่อกับบริษัทคู่ค้าที่มีสัมพันธ์อันดีต่อกันมานาน ซึ่งเขาจะอนุญาตให้เธอกลับมาพักผ่อนได้ก่อน ขณะที่เขากลับห้องพักก็โมงก็ยามเธอก็ไม่มีทางรู้ได้ พอเช้าวันใหม่เขาก็จะลงมาที่ห้องอาหารตามเวลาเพื่อรีบกินอาหารเช้าและทำงานกันต่อไป”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๒๕)

การทำงานเลขานุการของวิมาลานั้น เป็นการทำงานที่มีพื้นที่หลายที่ โรงแรมเครือบริษัทสองแห่ง นอกจากนี้ยังต้องไปทำงานที่ยุโรป สามประเทศในเวลาสิบวัน พื้นที่การทำงานที่ขยายกว้างออกไป การทำงานก็หนักมากขึ้นด้วย เช่น การจัดเตรียมเอกสาร และสิ่งต่าง ๆ เพื่อไปใช้ในการทำงาน ต้องจัดเตรียมให้พร้อม เพราะไม่สามารถย้อนกลับมาได้ง่าย ๆ จึงต้องมีความละเอียด

รอบคอบ การทำงานนอกสถานที่ต่างพื้นที่จึงเป็นการฝึกฝนการทำงานให้เก่งขึ้นด้วย โดยเฉพาะ การไปทำงานในพื้นที่ต่างประเทศ ต่างวัฒนธรรม การดำเนินชีวิตที่ต่างกัน ผู้หญิงสมัยใหม่จึงต้อง รู้จักการปรับตัวในการทำงานในพื้นที่ต่าง ๆ ด้วย

ยามิกา จากเรื่องแปลเล่ห์สืบสองรัก เธอเป็นทำงานเป็นตำรวจ ยศร้อยตำรวจโท รองสารวัต กองกำกับการสืบสวนฯ ได้รับมอบหมายให้ทำคดีเสียชีวิตที่เสียชีวิต เธอต้อง สอบปากคำ ผู้ต้องสงสัยในสำนักงาน และต้องออกพื้นที่สืบหาข้อมูล เช่น ไปสืบหาข้อมูลที่บริษัท ของนายวิเชียร “จากนั้นเธอก็ขับรถไปยังบริษัทของวิเชียร เพื่อเข้าไปดูสภาพบ้านช่องและโรงงาน ของเขา เพื่อจะได้ข้อมูลเพิ่มเติมบ้าง” (แปลเล่ห์สืบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๑๒๔) และไปเก็บข้อมูล รายละเอียดเพิ่มเติม ที่โรงแรมที่นายวิเชียรเสียชีวิต “เข้าไปสำรวจที่โรงแรมกับคาบสมานอีกครั้ง” (แปลเล่ห์สืบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๗๖)

ยามิกาไปสืบหาข้อมูลผู้ต้องสงสัยที่โรงแรมแห่งหนึ่ง ซึ่งเจ้าของเป็นหนึ่งในผู้ต้อง สงสัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของนายวิเชียรด้วย เป็นการไปทำงานนอกสถานที่ ซึ่งเป็น พื้นที่การทำงานที่ยามิกาไม่สามารถเลือกได้

“คาบมาก็ดีแล้ว เมื่อคืนคุณกรพาหิไปโรงแรมของนายรายนันมา หยเห็น
ฝรั่งสองคนที่พักโรงแรมเดียวกับคุณวิเชียรนั่งคุยกับเขาด้วย”

(แปลเล่ห์สืบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๒๐๖)

ยามิกาต้องเดินทางไปประยอง เพื่อไปดูตัวผู้ต้องสงสัย เธอต้องขับรถเดินทางไปทันที ต้องเดินทางออกนอกพื้นที่ทั้งพื้นที่การทำงาน และพื้นที่ต่างจังหวัด โดยที่ยามิกาไม่รู้ล่วงหน้า ไม่มีโอกาสเลือก หรือเตรียมตัว “ผู้กองขจรที่ทำคดีลอบทำร้ายหมวดที่ระยองโทรมา บอกว่าจับ ผู้ต้องสงสัยได้ อยากให้หมวดไปชี้ตัว” (แปลเล่ห์สืบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๓๒๘) ยามิกาคิดตาม ผู้ต้องสงสัยจนถึงจุดหมายปลายทางที่บางแสน “ในที่สุดเธอก็ตามมาถึงจุดหมายปลายทางจนได้ มัน เป็นบังกะโลเล็ก ๆ เก่า ๆ แห่งหนึ่งริมหาดบางแสน” (แปลเล่ห์สืบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๓๕๑)

การทำงานของยามิกา ซึ่งเป็นตำรวจฝ่ายสืบสวนฯ ทุกแห่งเป็นพื้นที่การทำงาน เพื่อ ติดตามผู้ต้องสงสัย สืบหาตัวคนร้าย จับตัวมาดำเนินคดีลงโทษตามกฎหมาย เป็นการทำงานที่ได้ไป ทำงานในพื้นที่ และสถานที่ต่าง ๆ ที่ไม่สามารถเลือกได้ และเป็นพื้นที่ที่เสี่ยงอันตรายถึงชีวิตด้วย ผู้หญิงสมัยใหม่จึงทำงานได้ในทุกพื้นที่ แม้จะเสี่ยงอันตรายก็ตาม

พื้นที่การทำงานของผู้หญิงสมัยใหม่ขยายกว้างเข้าไปในพื้นที่การทำงานของผู้ชาย พื้นที่การทำงานของผู้หญิงจึงไม่มีความแตกต่างจากผู้ชายอีกต่อไป และยังคงขยายพื้นที่การทำงานไป

ยังต่างประเทศอีกด้วย ผู้หญิงไม่ได้นั่งทำงานแต่ในสำนักงานเพียงอย่างเดียว เช่น งานเลขานุการของปุษยา และวิมาลา พื้นที่การทำงานก็ขยายกว้างออกไปตามที่ต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ และพื้นที่การทำงานที่ต้องเดินทางเสี่ยงอันตราย เช่น ทิพย์ธารา แม้การเดินทางจะยากลำบากเสี่ยงอันตราย เธอก็ไม่ย่อมนย่อ เดินทางไปทำคลอดให้คน ไขเงินปลอดภัย และพื้นที่การทำงานของยามิกาที่ต้องเสี่ยงชีวิต ไม่สามารถเลือกพื้นที่การทำงานได้ ทุกพื้นที่จึงเป็นพื้นที่ทำงานได้ทั้งหมด การทำงานของผู้หญิงจึงไม่ถูกจำกัดพื้นที่อีกต่อไป

๓.๒ พื้นที่การใช้เวลาว่าง

การใช้เวลาว่างของผู้คนในสังคมมีการใช้เวลาว่างแตกต่างกัน บางคนใช้เวลาในการผ่อนคลาย พักผ่อน หรือทำกิจกรรมต่าง ๆ บางคนออกท่องเที่ยว จึงมีการใช้พื้นที่การใช้เวลาว่างในพื้นที่ต่าง ๆ เช่น พื้นที่ห้างสรรพสินค้า สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ เป็นต้น

ผู้หญิงสมัยใหม่ของฉรามีการใช้พื้นที่การใช้เวลาว่าง ได้แก่ พื้นที่ของการพักผ่อนหย่อนใจ และพื้นที่การท่องเที่ยว ดังนี้

๓.๒.๑ พื้นที่การพักผ่อนหย่อนใจ

ปัจจุบันคนในสังคมมีการผ่อนคลายพักผ่อนตามพื้นที่ต่าง ๆ มากขึ้น ผู้คนออกมาใช้พื้นที่นอกบ้านเพื่อการผ่อนคลายอิริยาบถ พักผ่อน และนัดพบปะสังสรรค์ เช่น ห้างสรรพสินค้า โรงภาพยนตร์ ร้านกาแฟ เป็นต้น

ในนวนิยายของฉรามีการใช้พื้นที่ของการพักผ่อนหย่อนใจ ได้แก่ ห้างสรรพสินค้า ร้านกาแฟ และสถานที่อื่น ๆ ดังนี้

๓.๒.๑.๑ ห้างสรรพสินค้า หรือศูนย์การค้า

ห้างสรรพสินค้า หรือศูนย์การค้าเป็นพื้นที่ในการพักผ่อนหย่อนนอกบ้านของคนทั่วไปในสังคม เป็นสถานที่ที่มีพื้นที่ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ รวมไปถึงพร้อมสรรพ เช่น พื้นที่ของการกิน พื้นที่ของการจับจ่ายใช้สอย พื้นที่เครื่องเล่นสำหรับเด็ก ๆ โรงภาพยนตร์ เป็นต้น

ในนวนิยายของฉรามีการใช้พื้นที่ห้างสรรพสินค้า หรือศูนย์การค้า ดังตัวอย่าง ภัณฑิลา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ เธอนัดพบภวิตราในห้างสรรพสินค้า ผู้หญิงสมัยใหม่มักใช้พื้นที่ของห้างสรรพสินค้า เพื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การนัดหมายต่าง ๆ มักจะใช้พื้นที่ของห้างสรรพสินค้าเป็นสถานที่นัดพบ เพราะมีความสะดวกสบาย “ภัณฑิลาแยกเข้าไปในส่วนของห้างสรรพสินค้า” (คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๓๖๐)

ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ เธอพาเด็ก ๆ มาพักผ่อนเที่ยวเล่นเครื่องเล่นในพื้นที่ของห้างสรรพสินค้า ซึ่งเด็ก ๆ ก็คุ้นเคยกับการมาห้างสรรพสินค้าแห่งนี้เช่นกัน

“ภวีตาต้องก้าวยาว ๆ ตามเด็กชายสองคนที่วิ่งลงจากรถคันที่เธอขับ
รถมาจอดในบริเวณที่จอดรถของห้างสรรพสินค้าดังบนถนนพระรามสอง เด็กชายทั้ง
สองคุ้นเคยกับสถานที่แห่งนี้เป็นอย่างดี สัมผัสจากการที่พวกเขาวิ่งนำหน้าเธอ และมุ่ง
ตรงไปยังชั้นสี่ซึ่งเป็นจุดที่ตั้งเครื่องเล่นมากมาย...”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๑๕๘)

ปารมิตา จากเรื่อง โซ่เวรี เมื่อมีเวลาเธอจะพาเด็ก ๆ ไปเที่ยวดูสัตว์น้ำที่มีการจ
แสดงไว้ในห้างสรรพสินค้า “พารากอน...จะได้พรีนากับนิกไปเที่ยวสยามโอเชียนเวิลด์แล้วคุณนง
เสียน้อย” (โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๑๑) นอกจากนี้ ปารมิตายังชมภาพยนตร์ที่โรงภาพยนตร์
ภายในห้างด้วย “ปารมิตายืนอยู่ในแถวรอซื้อตั๋วหนังจากเครื่องอัตโนมัติ” (โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า
๑๒๓)

ยามิกา จากเรื่องแปดเล่ห์สิบสองรัก เธอออกไปห้างสรรพสินค้า เพื่อพบปะกับ
เพื่อน เป็นอีกหนึ่งพื้นที่ทั่วไปที่ผู้หญิงสมัยใหม่ออกมาใช้เวลาในการพักผ่อน

“หลังจากคุยได้สองสามคำ หญิงสาวก็รู้ว่าเขาอยู่ที่ห้างสรรพสินค้าใน
กรุงเทพฯ นี่เอง พอเธอบอกว่าเบื่อ เขาก็ชวนเธอไปพบ...”

(แปดเล่ห์สิบสองรัก, ๒๕๕๑, หน้า ๕๒)

ผู้หญิงสมัยใหม่ใช้พื้นที่การพักผ่อนหย่อนใจที่ห้างสรรพสินค้า/ศูนย์การค้า
เพราะเป็นสถานที่ที่มีการบริการต่าง ๆ รวมไว้ นอกจากการไปพักผ่อนหย่อนใจแล้ว ยังเป็นสถานที่
พบปะสังสรรค์อีกด้วย ในสังคมบริโภคนิยมห้างสรรพสินค้า/ศูนย์การค้า เป็นศูนย์กลางของ
การบริโภคทั้งสินค้าและบริการ จึงเป็นสถานที่ที่ผู้คนออกไปใช้พื้นที่ เป็นเสมือนพื้นที่พิเศษ ซึ่ง
ผู้คนเลือกซื้อสินค้า และบริการที่หลากหลาย มิให้เสพทั้งรูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส (สิระยา
สัมมาวาจ, ๒๕๔๖, หน้า ๘๒)

๓.๒.๑.๒ ร้านกาแฟ

ปัจจุบันมีร้านกาแฟสมัยใหม่แบบต่าง ๆ อยู่ทั่วไป โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ ๆ จะ
มีร้านกาแฟต่าง ๆ ทั้งร้านกาแฟชื่อดังจากต่างประเทศ ร้านกาแฟท้องถิ่น ร้านกาแฟกึ่งร้านอาหาร
เป็นต้น ร้านกาแฟจึงไม่ใช่เพียงพื้นที่ของการดื่มกาแฟเท่านั้น แต่ยังเป็นพื้นที่ของการทำกิจกรรม
ต่าง ๆ ของผู้คนด้วย เช่น การพูดคุยงาน การพบปะสังสรรค์ เป็นต้น

ในนวนิยายของฉนารา พื้นที่ของร้านกาแฟ เป็นอีกหนึ่งพื้นที่ของผู้หญิง
สมัยใหม่ ดังตัวอย่าง

ปารมิตา จากเรื่อง โขเวรี เธอมานั่งรอเด็ก ๆ ไปกินไอศกรีมกับพี่เลี้ยง ที่ร้านกาแฟ เธอเพียงแต่สั่งกาแฟ แต่ไม่ได้ตั้งใจมาดื่ม ร้านกาแฟจึงเป็นอีกพื้นที่ที่ผู้หญิงสมัยใหม่มักมาใช้เป็นสถานที่รอเวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ “กาแฟที่วางตรงหน้าเย็นจัด เพราะคนสั่งไม่มีอารมณ์จะดื่ม” (โขเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๒๑) นอกจากนี้ปารมิตายังพาลูกค้าไปใช้พื้นที่ของร้านกาแฟเพื่อพูดคุยธุระกับลูกค้าอีกด้วย “ดังนั้น...ฉันขอเลี้ยงกาแฟคุณสักแก้วได้ไหมคะ” (โขเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๕๔)

นอกจากนี้ ยามิกา จากเรื่องแปดเล่ห์สิบสองรัก ก็นัดพบกับเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันมานานที่ร้านกาแฟ “เดี๋ยวพอให้ปากคำเสร็จ...ไปดื่มกาแฟด้วยกันไหม คิดถึงลูกหยีจัง อยากรู้อยากเห็นด้วย” (แปดเล่ห์สิบสองรัก, ๒๕๕๓, หน้า ๒๒) พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน ในขณะที่รอป้ามัทเธอก็สั่งกาแฟมาดื่ม และอ่านหนังสือไปด้วย “เธอสั่งกาแฟมาดื่มระหว่างนั่งรอ” (ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๒๕๕) และวิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอจับจ่ายของใช้ที่จำเป็นจนเรียบร้อย หากมีเวลาเหลือ เธอก็จะใช้ร้านกาแฟเป็นพื้นที่ในการรอคอยมารับ “ก็ตั้งใจว่าจะหาร้านกาแฟนั่งดื่มระหว่างรอ” (บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๔๘) ผู้หญิงสมัยใหม่ใช้พื้นที่ของร้านกาแฟเพื่อการพบปะสังสรรค์

ร้านกาแฟจึงไม่ใช่เพียงสถานที่เข้าไปดื่มกิน แต่ยังเป็นทีนัดพบ ประสังสรรค์ เป็นที่สอนพิเศษ ทีนัดประชุมนอกสำนักงาน เป็นที่ทำงานของคนรุ่นใหม่ เป็นแหล่งหย่อนใจของผู้คนในละแวกนั้น ๆ ร้านกาแฟสมัยใหม่เหล่านี้แทรกตัวอยู่ทุกมุมเมือง ไม่เพียงเสิร์ฟกลิ่นและรสชาติของกาแฟแท้ แต่ยังเสิร์ฟสนิยมความชอบ และวัฒนธรรมการดื่มกาแฟอีกด้วย (อนุรัตน์ วัฒนาวงศ์สว่าง, ๒๕๕๕, หน้า ๑๐๘) ร้านกาแฟจึงเป็นอีกหนึ่งพื้นที่ของผู้หญิงสมัยใหม่

๓.๒.๑.๓ สถานที่อื่น ๆ

การพักผ่อนหย่อนใจ นอกจากการใช้พื้นที่ในห้างสรรพสินค้า โรงภาพยนตร์ ร้านกาแฟแล้ว ยังมีพื้นที่การพักผ่อนหย่อนใจอื่น ๆ อีกมาก

ในนวนิยายของฉวารา ผู้หญิงสมัยใหม่มีการใช้พื้นที่อื่น ๆ เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ดังตัวอย่าง

ภวิตรา และภันทิลา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ พวกเธอพาเด็ก ๆ มาว่ายน้ำที่สระว่ายน้ำในสโมสรของหมู่บ้าน พื้นที่นี้เป็นพื้นที่เพื่อคนที่มาว่ายน้ำ แต่ปัจจุบันพื้นที่สระว่ายน้ำ พื้นที่ของการพักผ่อนหย่อนใจ สระว่ายน้ำตามสถานที่ต่าง ๆ มักมีส่วนของการบริการอาหา เครื่องดื่มไว้ด้วย ผู้หญิงสมัยใหม่ก็ใช้สระว่ายน้ำเพื่อการพักผ่อนและออกกำลังกายด้วย

“...พรพาเด็ก ๆ ออกไปที่สระว่ายน้ำแล้ว...หญิงสาวสองคนกับเด็กสอง
พี่น้องที่สระว่ายน้ำสำหรับเด็ก ทั้งหมดกำลังเล่น โยนบอลกันอย่างสนุกสนาน”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๑๔๓)

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี เธอกับเพื่อนมาเที่ยวพักผ่อนหลังสำเร็จการศึกษา เมื่อ
กินอาหารมื้อค่ำแล้ว พวกเธอออกมาเที่ยวกลางคืนที่คลับของ โรงแรมที่พัก ผู้หญิงสมัยใหม่พักผ่อน
หย่อนใจด้วยการออกเที่ยวกลางคืนกันมากขึ้น สถานบันเทิงกลางคืนจึงเป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่ผู้หญิง
สมัยใหม่เลือกมาพักผ่อนหย่อนใจ

“...หลังจากกลุ่มสาว ๆ ทั้งหกรับประทานอาหารมื้อค่ำสุดหรูแล้ว ก็ชวนกัน
ไปส่งท้ายค่ำคืนในคลับหรู”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๕)

ยามิกา จากเรื่องแปลเล่ห์สปีสองรัก เธอออกกำลังกายที่ยิม การใช้พลัง
ร่างกายส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ของผู้ชาย รวมทั้งการออกกำลังกายจึงมักเป็นกิจกรรมของผู้ชาย ผู้หญิง
สมัยใหม่ปัจจุบันออกกำลังกายกันมากขึ้น พื้นที่ของสถานที่ออกกำลังกายเป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่ผู้หญิง
สมัยใหม่ได้เข้าไปใช้พื้นที่ไม่แตกต่างจากพื้นที่อื่น ๆ

“...ไปยิมกับเรา ตอนนี้เราเข้าคลาสที่อาร์เอ็กซ์ กัน โทนแอนด์ฟิต มันช่วย
เรื่องกล้ามเนื้อ ความแข็งแรง...”

(แปลเล่ห์สปีสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๑๔๑)

ผู้หญิงสมัยใหม่มีพื้นที่ของการพักผ่อนหย่อนใจอื่น ๆ เช่น สระว่ายน้ำ สถานที่กา
ออกกำลังกาย และการพักผ่อนหย่อนใจเวลากลางคืนคือการเที่ยวคลับ เพื่อการสังสรรค์ดื่มกินกับ
เพื่อน ๆ ผู้หญิงออกมาใช้พื้นที่สาธารณะต่าง ๆ เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ การออกกำลังกาย เป็นต้น

๓.๒.๒ พื้นที่การท่องเที่ยว

คนในสังคมปัจจุบันมีการเดินทางท่องเที่ยว เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจในวันหยุด
ต่าง ๆ พื้นที่ของสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ เป็นพื้นที่สาธารณะทั่วไปที่ทุกคน ไปใช้สถานที่ร่วมกัน
นอกจากพื้นที่การท่องเที่ยวในประเทศไทยแล้ว ยังมีพื้นที่การท่องเที่ยวที่ในต่างประเทศอีกด้วย
การคมนาคมที่สะดวก ราคาไม่แพง ผู้คนจึงออกเดินทางท่องเที่ยวไปยังที่ต่าง ๆ มากขึ้น

ผู้หญิงสมัยใหม่ทำงาน ต้องรับผิดชอบหลายอย่าง เกิดความเหนื่อยล้าร่างกายและจิตใจ จึงพักผ่อนด้วยการท่องเที่ยว เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ และสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวัน

ในนวนิยายของณารา ผู้หญิงสมัยใหม่ใช้พื้นที่การท่องเที่ยว ได้แก่ พื้นที่การท่องเที่ยวในประเทศไทย และพื้นที่การท่องเที่ยวต่างประเทศ ดังนี้

๓.๒.๒.๑ พื้นที่การท่องเที่ยวในประเทศไทย

ประเทศไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงามติดอันดับโลก ทั้งโบราณสถาน ป่าเขา และทะเล สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ จึงมีผู้คนทั้งคนไทยและต่างชาติมาเที่ยวชม

ในนวนิยายของณารา ผู้หญิงสมัยใหม่ออกไปใช้พื้นที่การท่องเที่ยวในประเทศไทย ดังตัวอย่าง

นായിกา จากเรื่องสัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว เธอตอบรับคำเชิญชวนของนิदानุช เพื่อไปไร่ส้มของครอบครัวนิदानุชและไปเที่ยวคอยอ่างขาง พร้อมลูกศิษย์กลุ่มใหญ่

“...วันหนึ่ง ลูกศิษย์สาวก็เดินเข้ามาชักชวนให้ไปเที่ยวไร่ส้มของครอบครัวที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอใหญ่ติดยาแดนพม่า พร้อมกับกลุ่มเพื่อน ๆ นับสิบ...มาเที่ยวชมสวนส้มและเดินป่าคอยอ่างขางในป่าดงกลางภาคในครั้งนี้”

(สัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๖ – ๗)

นอกจากนี้ปัทมาธิริย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เธอชวนปริญฐ์มาทำบุญที่ชุมพร และถือโอกาสเที่ยวพักผ่อนไปด้วย “ฉันพักที่หาดทุ่งวัวแล่นก็แล้วกัน เพื่อยุติมาพักและชอบที่นั่นมาก มันสงบดี” (ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๖๐) และพิชญาน์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน เธอไปพักผ่อนต่างจังหวัดกับป้านท์ “พิชญาน์เดินทางไปพักผ่อนที่รีสอร์ทใกล้เขาใหญ่” (ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๑๘๔) เป็นต้น

ผู้หญิงสมัยใหม่เดินทางท่องเที่ยวสถานที่ต่าง ๆ ทั่วทุกภาคในประเทศไทย เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น คอยอ่างขาง หาดทุ่งวัวแล่น เขาใหญ่ เป็นต้น

๓.๒.๒.๒ พื้นที่การท่องเที่ยวต่างประเทศ

สถานที่ท่องเที่ยวนั้นมีอยู่ทั่วโลกไม่เพียงเฉพาะในประเทศไทยประเทศหนึ่งเท่านั้น แต่ละประเทศมีโบราณสถานและวัตถุ สถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติ สิ่งก่อสร้าง สวนสนุก ศิลปะและวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ ที่ดึงดูดผู้คนให้ไปค้นหา เยี่ยมชม ได้ชื่นชมความงาม

ในนวนิยายของณารา ผู้หญิงสมัยใหม่ออกเดินทางไปยังพื้นที่การท่องเที่ยวต่างประเทศ ดังตัวอย่าง

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี เธอพาเด็ก ๆ ไปเที่ยวดิสนีย์แลนด์ที่ฮ่องกง เป็นพื้นที่
สวนสนุกชื่อดังของโลกที่ผู้คนมากมายจากทั่วโลกต่างมาเยือน

“...ต้องให้น้าเป็นคนดูแลเรื่องเช็คอินที่สนามบิน และพาเด็ก ๆ มานั่ง
รับประทานอาหารเช้ารอคอกาวาสินี่...จากนั้นคณะเดินทางกลุ่มเล็ก ๆ ก็พร้อมจะ
เดินทางไปฮ่องกง เพื่อพาเด็ก ๆ ไปเที่ยวดิสนีย์แลนด์อย่างที่เราเคยรับปากไว้”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๒๕)

นายิกา จากเรื่องสัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว ถึงแม้เธอตั้งครรภ์ได้สี่เดือน แต่เธอก็
ยังคงเตรียมไปเที่ยวเนเธอร์แลนด์กับสามี การเดินทางท่องเที่ยวของผู้หญิงสมัยใหม่ไม่ได้เดินทาง
ท่องเที่ยวเฉพาะในประเทศไทยแล้ว ผู้หญิงสมัยออกเดินทางท่องเที่ยวไปประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

“...จะเดือนที่สี่แล้ว ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ คุณหมอบอกว่าฉันแข็งแรงดี อีก
อย่างเราก็ไม่ได้ไปเที่ยวสมบุกสมบันสักหน่อย แล้วคุณเรียกไปเที่ยวเนเธอร์แลนด์
ประเทศเดียวว่าทัวร์ยุโรปหรือคะ”

(สัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๒๖๒)

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอติดตามกันย์ไปทำงานที่ยุโรป และได้พักผ่อน
ท่องเที่ยวเมืองอัมสเตอร์ดัมหลังทำงานเสร็จด้วย

“ผมจะพาเที่ยวอัมสเตอร์ดัม...เดินเที่ยวรอบเมืองก่อน แล้วค่อยนั่งเรือ
ชมเมืองตอนบ่าย...ถนนเรดไลต์ใช้ไหมคะ”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๓๐ – ๑๓๑, ๑๓๓)

จะเห็นได้ว่าผู้หญิงสมัยใหม่เดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศ ทั้งที่ใกล้ประเทศ
ไทย เช่น ฮ่องกง และประเทศไกลออกไปในแถบยุโรป เช่น เนเธอร์แลนด์ เป็นต้น แม้ผู้หญิงบางคน
จะตั้งครรภ์ แต่ก็สามารถเดินทางท่องเที่ยวได้เช่นกัน

พื้นที่การท่องเที่ยวของผู้หญิงสมัยใหม่มีทั้งการเดินทางท่องเที่ยวทั้งในประเทศ
และต่างประเทศ ไม่มีข้อจำกัดในเรื่องเพศสรีระใด ๆ แม้จะอยู่ในขณะตั้งครรภ์ แสดงให้เห็นถึง
พื้นที่การใช้ชีวิต และการท่องเที่ยวของผู้หญิงที่กว้างขึ้น ผู้หญิงสมัยใหม่ชนชั้นกลางถึงชนชั้นสูง
นิยมเดินทางท่องเที่ยวไปต่างประเทศ เพื่อการเปิดโลกทัศน์ และแสวงหาประสบการณ์ใหม่ ๆ ใน

การดำเนินชีวิตของตนเองด้วย การเดินทางไปท่องเที่ยวต่างประเทศยังเป็นการยกระดับสถานทางสังคมของผู้หญิงสมัยใหม่อีกทางหนึ่งด้วย

๓.๓ พื้นที่การสื่อสารไร้พรมแดน และการคมนาคม

ปัจจุบันเป็นสังคมการสื่อสารไร้พรมแดน ผู้คนสามารถติดต่อสื่อสาร โลกทั้งโลกถูกเชื่อมต่อด้วยโครงข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นสังคมสมัยใหม่ที่โลกทั้งโลกถูกย่อให้แคบลง ผู้คนสามารถรู้ข้อมูลข่าวสารทั่วโลกได้ทันทั่วถึง และสามารถเดินทางไปถึงแต่ละพื้นที่ของโลกในระยะเวลาที่สั้นลงไม่ว่าระยะทางจะไกลแค่ไหน ไปมาหาสู่กันได้อย่างรวดเร็ว สะดวกสบาย การคมนาคมที่สะดวกรวดเร็ว ทำให้การเดินทางสะดวกสบายในระยะเวลาที่สั้นลง

ในนวนิยายของฉวรา ได้นำเสนอพื้นที่ของการสื่อสารไร้พรมแดน และการคมนาคม ดังนี้

๓.๓.๑ พื้นที่ของการสื่อสารไร้พรมแดน

ปัจจุบันการสื่อสารไร้พรมแดน โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทในการดำเนินชีวิตของคนในสังคมมากขึ้น ทั้งในการทำงาน และการใช้ชีวิตประจำวัน เพื่อการติดต่อสื่อสาร การพูดคุย และการบริการต่าง ๆ ก็ล้วนสะดวกสบาย

ในการทำงานของผู้หญิงสมัยใหม่ใช้การสื่อสารไร้พรมแดนผ่านอินเทอร์เน็ต ทั้งการค้นหาข้อมูล การติดต่อสื่อสาร และส่งไฟล์งานเอกสารต่าง ๆ ช่วยในการทำงานสะดวก ประหยัด และรวดเร็วยิ่งขึ้นด้วย ในนวนิยายของฉวราผู้หญิงมีพื้นที่การสื่อสารไร้พรมแดนผ่านอินเทอร์เน็ตในการทำงาน ดังตัวอย่าง

ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ เธอทำงานค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ผ่านอินเทอร์เน็ต แม้จะเป็นเวลากลางคืนก็สามารถท่องโลกผ่านเครือข่ายการสื่อสารไร้พรมแดนได้

“หญิงสาวเดินไปคว้าคอมพิวเตอร์แล้วป้อนกลับไปนั่งที่เตียง...แล้วจึงตั้งหน้าตั้งตาดูภาพถ่ายแฟชั่น...นิตยสารชื่อดัง...ที่สมัครสมาชิกออนไลน์ไว้”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๕)

พิชญาน์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน เธอใช้คอมพิวเตอร์เพื่อศึกษาข้อมูลตลาดอัญมณีต่างประเทศ ซึ่งก็ต้องเข้าสู่ข้อมูลผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั่นเอง

“...พินจะขอยืมคอมฯ พี่ใช้...ช่วงนี้ต้องศึกษาตลาดของกลุ่มแข่งหน่อย อยากรู้ว่าพวกเมืองนอกเขาออกแบบมาอย่างไรบ้าง”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๒๗๑)

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ เธอรายงานผลการทำงานต่าง ๆ ผ่านอีเมลให้เตชินที่ประเทศอังกฤษ เพื่อบอกเล่าความเคลื่อนไหว และงานต่าง ๆ ของโรงแรม ที่เขาจะต้องกลับมาบริหารงานต่อ

“...เตชินเดินทางกลับประเทศอังกฤษ...ทุกวันเว้นวันเธอจะต้องได้รับอีเมลจากเขา...ความเป็นไปของบริษัท รวมถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เขาควรจะทำ...ทุกเช้าที่เปิดคอมพิวเตอร์ขึ้นมา จะต้องเข้ากล่องจดหมายเข้าเป็นอันดับแรก...”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๘๐)

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอช่วยกันหาคำข้อมูลเรื่องงานจากอินเทอร์เน็ต และทำงานอื่น ๆ ให้เขาด้วย “ถ้างั้น น้ำผึ้งจะเสิร์ชหาทางอินเทอร์เน็ตช่วยคุณด้วยนะคะ” (บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๑๑) นอกจากนี้เมื่อวิมาลาไม่สามารถใช้คอมพิวเตอร์ติดต่อสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตได้ เธอจึงไม่สามารถติดต่อสื่อสาร หรือรับข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ทำให้เธอรู้สึกว่าคุณตัดขาดจากโลกภายนอก

“...นั่งพิมพ์งาน เธอรู้ว่าบ้านหลังนี้มีสัญญาณอินเทอร์เน็ต แต่ปัญหาก็คือคอมพิวเตอร์ของเธอถูกกันขี้ดเอาไว้ จึงไม่สามารถติดต่อใครได้เลย อยู่ที่นี้จึงเหมือนถูกตัดขาดจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๒๘๐)

ในชีวิตประจำวันนอกจากการพูดคุยสื่อสารผ่านโทรศัพท์แล้ว ยังมีการสื่อสารอินเทอร์เน็ต เช่น การส่งอีเมล การส่งข้อความผ่านไลน์ ซึ่งต้องเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตในการใช้งาน เป็นต้น ในนวนิยายของณาราผู้หญิงสมัยใหม่มีพื้นที่การสื่อสารไร้พรมแดนผ่านอินเทอร์เน็ตในชีวิตประจำวัน ดังตัวอย่าง

ทิพย์ธารา จากเรื่องธาราหิมาลัย เธอให้เจ้าชายภูวนศใช้คอมพิวเตอร์ส่วนตัวภายในห้องนอนของเธอ ส่งอีเมลติดต่อกับเพื่อนของเขาที่ปาร์ตี้ แสดงให้เห็นว่าทิพย์ธาราใช้การติดต่อสื่อสารไร้พรมแดนผ่านอินเทอร์เน็ตในชีวิตประจำวันด้วย ในห้องนอนของเธอจึงมีคอมพิวเตอร์และสัญญาณอินเทอร์เน็ตไว้พร้อมใช้งาน

“เดินไปเปิดคอมพิวเตอร์ที่โต๊ะทำงาน...รีบทำงานเถอะค่ะ...ถ้ามีใครเห็น
 ภูวนศอยู่ในห้องนอนของเธอ...และเปิดอินเทอร์เน็ตเพื่อส่งข้อความกลับไปถึงราจีฟ...
 ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง เขาก็เปิดบล็อกส่วนตัว...เป็นจุดสื่อสารกับเพื่อนของเขา”

(ธาราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๑๕๒)

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี เมื่อเธอและปรีนทร์ต้องจากกัน ปรีนทร์จึงให้อีเมลของเขา
 เขาไว้ ให้ปารมิตาติดต่อ เพราะเขาอาจจะไปอยู่ต่างประเทศ ปารมิตาจึงใช้การติดต่อสื่อสารผ่าน
 อินเทอร์เน็ตติดต่อกับปรีนทร์อีกทางหนึ่งด้วย “...อย่างน้อยก็ได้อีเมลของเขาไว้ก็ยังดี...ติดต่อเขาได้ที่
 ไหนที่อเมริกา” (โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๒๓๗)

ยามิกา จากเรื่องแปดเล่ห์ลับสองรัก เธอได้เจออิวัฒน์เพื่อนชายที่เธอแอบชอบ
 สมัยเรียนประถม เขาจึงนัดพบเธอนอกเวลางาน เพื่อพบปะพูดคุยกัน ทั้งคู่จึงขอเบอร์โทรศัพท์
 และไลน์ไว้ติดต่อกัน

“ได้เลย...ถ้าเธอไม่ว่าอะไร เราจะโทร. มานัดนะ ก่อนอื่นเราขอเบอร์
 โทรศัพท์เธอก่อน ต่อไปจะได้ไลน์ หรือโทร.หากันได้”

(แปดเล่ห์ลับสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๓๕)

การสื่อสารในชีวิตประจำวันนอกจากการสื่อสารโดยใช้โทรศัพท์ส่วนตัวแล้ว
 การสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เช่น อีเมล ไลน์ เป็นการสื่อสารอีกช่องทางหนึ่งที่ผู้คนใน
 ปัจจุบันนิยมใช้กันมาก ผู้หญิงสมัยใหม่จึงมีพื้นที่การสื่อสารได้หลายช่องทางผ่านเครือข่าย
 อินเทอร์เน็ต

พื้นที่ของการสื่อสารไร้พรมแดนของผู้หญิงสมัยใหม่ในปัจจุบัน เป็นทั้งพื้นที่ใน
 การทำงาน และในการดำรงชีวิตประจำวัน การสื่อสารไร้พรมแดนเป็นสิ่งจำเป็น และสิ่งสำคัญอีก
 อย่างหนึ่งในชีวิตของผู้หญิงสมัยใหม่

๓.๓.๒ พื้นที่ของการคมนาคม

สังคมเมืองเป็นสังคมที่มีพื้นที่ของการคมนาคมที่สะดวก รวดเร็ว และมี
 การเดินทางให้เลือกหลายประเภท เช่น รถยนต์ส่วนตัว รถไฟฟ้า เครื่องบิน รถไฟ เป็นต้น ช่วยให้
 การเดินทางไกลได้ง่าย สะดวก รวดเร็วยิ่งขึ้น แม้ระยะทางไกลแต่ใช้เวลาในการเดินทางน้อยลง

การคมนาคมด้วยรถยนต์ส่วนตัวเป็นการเดินทางที่คนในสังคมนิยมมาก
 นอกจากนี้ยังมีรถประเภทต่าง ๆ ที่ผลิตออกมาเพื่อให้เลือกใช้ตามความเหมาะสม ตามราคา
 ตามความต้องการของผู้ใช้อีกด้วย ในนวนิยายของฉารายผู้หญิงสมัยใหม่ขับรถยนต์เป็น และใช้

รถยนต์ใน การเดินทางเป็นปกติในชีวิตประจำวัน ได้แก่ ภวิตรา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ ทิพย์ธารา จากเรื่องธาราหิมาลัย พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี วิมาลา จากเรื่องบ่วง วิมาลา และยามิกา จากเรื่องแปดเล่ห์สิบสองรัก ดังตัวอย่าง

ยามิกา จากเรื่องแปดเล่ห์สิบสองรัก เธอขับรถยนต์ไป – กลับทำงานด้วยตัวเองเป็นประจำทุกวัน “ยามิกาขับรถถึงบ้านในเวลาเกือบหกโมงเย็น” (แปดเล่ห์สิบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๔๐) นอกจากนี้บางครั้งยามิกาก็ขับรถยนต์ให้คนรักด้วย เมื่อเขาและเธอออกไปดื่มน้ำด้วยกัน เธอจึงรับหน้าที่ขับรถแทนเขา และเขาก็ขับรถยนต์มารับเขา ไปทำงานอีกด้วย “หยิจะมารับแล้ว ผมไปก่อนละ ...ยามิกาเป็นคนขับเล่นเข้ามา” (แปดเล่ห์สิบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๒๐๔)

ยามิกายังขับรถยนต์ในการทำงานด้วย เพื่อติดตามผู้ต้องสงสัย ในการสืบสวนคดีต่าง ๆ “สมานกับยามิกาขับรถออกจากกรุงเทพฯ ทันที” (แปดเล่ห์สิบสองรัก, ๒๕๕๗, หน้า ๓๒๘)

ผู้หญิงสมัยใหม่มีพื้นที่ของการคมนาคมด้วยการเดินทางด้วยรถยนต์ส่วนตัวจนเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวัน ใช้รถยนต์ส่วนตัวในการเดินทางไม่ต่างจากผู้ชาย ทำให้ผู้หญิงสมัยใหม่สามารถเดินทางได้สะดวก เดินทางไปทุกที่ได้ตามที่ต้องการ ผู้หญิงสมัยใหม่สามารถขับรถยนต์ส่วนตัวไปตามที่ต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง ผู้หญิงจึงสามารถเข้าถึงในหลาย ๆ พื้นที่ได้มากขึ้น

การคมนาคมด้วยเครื่องบินเป็นการเดินทางที่รวดเร็ว ในปัจจุบันการเดินทางด้วยเครื่องบินก็มีราคาไม่แพง มีสายการบินราคาประหยัดบริการหลายสายการบิน ทำให้ผู้คนหันมาเดินทางด้วยสายการบินกันมากขึ้น ในนวนิยายของณารา ในชีวิตประจำวันของผู้หญิงสมัยใหม่คุ้นชินกับการเดินทางด้วยเครื่องบิน ไปทำงาน ติดต่อธุรกิจ ท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ เช่น ภัณฑิลา และภวิตรา จากเรื่องคุณแจ๋วอินเตอร์ เป็นต้น และในการทำงาน เช่น ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา ปุษยา จากเรื่องรักร้าย เป็นต้น นอกจากนี้ผู้หญิงสมัยใหม่ส่วนใหญ่ของณาราก็จบการศึกษาจากต่างประเทศ ซึ่งต้องเดินทางโดยเครื่องบินไป – กลับระหว่างประเทศอีกด้วย ผู้หญิงสมัยใหม่ของณารามีพื้นที่ของการคมนาคมด้วยการเดินทางด้วยเครื่องบิน ดังตัวอย่าง

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี เมื่อปรินทร์ถูกลอบยิงได้รับบาดเจ็บสาหัสอยู่ที่โรงพยาบาลในจังหวัดกระบี่ ปารมิตา พร้อมพ่อแม่ของเธอจึงรีบบินจากกรุงเทพฯ เพื่อไปดูอาการของปรินทร์ “คนขับรถมุ่งหน้าไปยังสนามบินให้เร็วที่สุด ระหว่างทางปารมิตาจองตั๋วเครื่องบิน” (โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๔๒๓) นอกจากนี้เมื่อปารมิตาได้มาเยี่ยมปรินทร์แล้ว ลูก ๆ ของเธอซึ่งอยู่บ้านที่กรุงเทพฯ ก็ร้องไห้จะตามมาด้วย เธอจึงบอกให้เด็ก ๆ เข้านอน แล้วค่อยเดินทางมาโดยเครื่องบินในวันพรุ่งนี้ เพื่อจะได้ไม่เสียเวลา

“...ไม่เอา พ่อปริญซ์ไม่สบาย รึนาอยากจะไปหาพ่อปริญซ์ด้วย...งั้นนิกกับรึ
นำต้องนอนนะจ๊ะ...ตอนนี้ที่อยู่ไกลมากจ๊ะ ขับรถทั้งคืนกว่าจะถึง ถ้านั่งเครื่องบินมาก็
แค่ชั่วโมงเดียวเอง ดีไหมเอ่ย”

(โซเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๔๓๐)

ผู้หญิงสมัยใหม่จึงมีพื้นที่ของการคมนาคมด้วยการเดินทางด้วยเครื่องบิน จนเป็น
การเดินทางในชีวิตประจำวัน เพราะเดินทางสะดวก รวดเร็วมากขึ้น ผู้หญิงสมัยใหม่จึงเดินทางไป
สถานที่ต่าง ๆ ด้วยเครื่องบินในชีวิตประจำวันมากขึ้น

นอกจากการคมนาคมนอกจากใช้ยานพาหนะรถยนต์ เครื่องบินแล้ว ยังมีการ
เดินทางด้วยยานพาหนะอื่น ๆ อีก เช่น รถไฟ รถไฟฟ้าลอยฟ้า รถไฟฟ้าใต้ดิน และการเดินทางทางนี้
ด้วยเรือ ในนวนิยายของณารา ผู้หญิงสมัยใหม่นอกจากการขับรถยนต์ และเดินทางด้วย
เครื่องบิน ยังมีการเดินทางโดยเรือ เช่น ภัณฑิลา และภวิตรา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์เดินทางด้วย
เรือเร็วไปเกาะนางยวน พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ ต้องเดินทางด้วยเรือไปทำงานที่เกาะไข่มุก เพื่อ
ทำงาน และวิมลากับกันย์ต้องเดินทางด้วยเรือจากบ้านพักเพื่อ ไปกินอาหารบนฝั่ง ซึ่งการเดินทาง
ด้วยเรือจะใกล้กว่าการขับรถยนต์ไป ดังตัวอย่าง

ภัณฑิลา และภวิตรา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ ภวิตราต้องไปคุมงานถ่ายแบบปก
นิตยสารของเธอที่เกาะนางยวน ภวิวิท นันท์ และภัณฑิลา ก็มาพักผ่อนที่เกาะนางยวนด้วยเช่นกัน
ทั้งหมดนั่งเครื่องบินมาจากกรุงเทพฯ แล้วมาขึ้นเรือเพื่อเดินทางมายังเกาะนางยวน

“ภวิวิทนั่งเรือของรีสอร์ทเทียบท่าอย่างใจจดใจจ่อ ทันทีที่เห็นเรือดำ
ใหญ่แล่นเข้ามา....คณะถ่ายแบบแพ้นของภวิตรา เดินตามลงมาเป็นกลุ่มสุดท้าย”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๒๓๘)

ผู้หญิงสมัยใหม่เดินทางด้วยเรือไปยังเกาะต่าง ๆ เป็นอีกหนึ่งการเดินทางที่ผู้หญิง
สมัยใหม่ก็คุ้นชิน ปัจจุบันมีการเดินทางไปตามเกาะต่าง ๆ โดยเฉพาะในประเทศไทยก็มีเกาะที่
สวยงาม เช่น เกาะนางยวน เป็นต้น

พื้นที่ของการคมนาคมทำให้ผู้หญิงสามารถเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ได้สะดวก
รวดเร็วยิ่งขึ้น มีทั้งการใช้รถยนต์ส่วนตัว เครื่องบิน และ เรือ ผู้หญิงออกเดินทางทั้งในการทำงาน
การพักผ่อน การท่องเที่ยว ซึ่งมีการคมนาคมที่สะดวกสบาย และรวดเร็ว ทำให้ผู้หญิงสามารถ
เดินทางไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น ผู้หญิงจึงไม่มีข้อจำกัดเรื่องพื้นที่ ด้วยการคมนาคมที่
สะดวกสบาย นอกจากนี้ในนวนิยายของณารา ยังมีการกล่าวถึงเดินทางด้วยรถไฟฟ้าใต้ดินไว้อีก

ด้วย แสดงให้เห็นผู้หญิงยุคใหม่ที่อยู่ในเมืองมีการเดินทางที่สะดวกรวดเร็ว มีการดำเนินชีวิตที่ต้องเร่งรีบมากขึ้น ต้องอาศัยการเดินทางที่สะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น

การสร้างตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา มีบุคลิกลักษณะ เป็นผู้หญิงวัยทำงาน มีช่วงอายุ ๒๓ – ๓๕ ปี เป็นวัยผู้ใหญ่ตอนต้น มีหน้าที่การงาน ความรับผิดชอบ เป็นวัยที่มีบุคลิกภาพของตัวเองชัดเจน โดยส่วนใหญ่มีผิวขาวนวลสวย แต่ก็ยังมีบางตัวละครที่มีผิวสีน้ำตาลไหม้ รูปไข่ ส่วนใหญ่ปลายจมูกเชิด เป็นลักษณะของผู้หญิงที่ไม่เชื่อฟังใครง่าย ๆ แต่เป็นคนเชื่อมั่นในความคิดของตนเอง ทรงผมส่วนใหญ่มัดไว้ผมสั้นทั้งผมตัด และซอยสั้น และไว้ผมยาวดำสลวย รูปร่างส่วนใหญ่มีลักษณะสมส่วน มีทรวดทรงอก เอว สะโพก รูปร่างอวบอ้อมมีส่วนเว้าส่วนโค้งที่ชวนมอง และรูปร่างสูงโปร่ง หุ่นดี ผู้หญิงสมัยใหม่ของณารายังคงเป็นผู้หญิงสวย แต่ผู้หญิงแต่ละคนมีความสวยแตกต่างกันไป ทั้งผิวพรรณ หน้าตา ทรงผม และรูปร่าง การแต่งกายมีการแต่งกายชุดต่าง ๆ ตามกาลเทศะ เช่น ชุดทำงาน ชุดว่ายน้ำ และชุดอื่น ๆ แต่งกายตามวาระโอกาส ผู้หญิงสมัยใหม่ไม่เงินอายต่อการสวมชุดต่าง ๆ ที่ต้องเปิดเผยเนื้อตัว เลือกใช้เสื้อผ้า เครื่องประดับตามรสนิยมความชอบ นอกจากนี้ยังเลือกใช้เสื้อผ้าแบรนด์เนมจากต่างประเทศด้วย อากัปกริยาที่แสดงออก ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงที่มีความมั่นใจในตนเอง ทั้งการเป็นผู้หญิงที่เรียบร้อยอ่อนหวานแต่ก็มีความสามารถทำงานเก่ง และสาวเปรี้ยว ทันสมัย ส่วนหนึ่งเกิดจากความมั่นใจในตัวเอง

บุคลิกลักษณะภายในในด้านอุปนิสัย ผู้หญิงสมัยใหม่ยังคงมีความเป็นกุลสตรี อ่อนหวาน มีมารยาทดี มีความเข้มแข็งอดทน เชื้อมั่น และภาคภูมิใจในตัวเอง ด้านสติปัญญา ความสามารถ ผู้หญิงสมัยใหม่ใช้สติปัญญา ความสามารถแก้ปัญหา ฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ทั้งในการทำงาน และในการดูแลครอบครัว

ผู้หญิงสมัยใหม่ดำรงชีวิตในสังคมเมือง แบบบริโภคนิยม มีการอุปโภคสินค้าและบริการต่าง ๆ มีการใช้สินค้าแบรนด์เนมทั้งเสื้อผ้า และเครื่องประดับต่าง ๆ แสดงให้เห็นถึงรสนิยมตามระบบสังคมบริโภคนิยม ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้หญิงสมัยใหม่ที่สูงขึ้น การจับจ่ายสินค้าตามร้านสะดวกซื้อ ห้างสรรพสินค้า การใช้บริการสถานเสริมความงามต่าง ๆ การบริโภคนิยมและบริการต่าง ๆ มีการกินอาหารนอกบ้าน ทั้งที่โรงแรม ตามห้างสรรพสินค้า ร้านอาหาร การกินอาหารจานด่วน โดยใช้บริการจากร้านอาหารด้วย เช่น การสั่งพิซซ่ามาส่งที่บ้าน เป็นต้น นอกจากนี้ผู้หญิงสมัยใหม่รู้จักเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่าง ๆ และดื่มทั้งไวน์ แชมเปญ เบียร์ และเหล้า แต่รู้ระดับปริมาณในการดื่มของตัวเอง ส่วนใหญ่เป็นการดื่มเพื่อสังสรรค์ เฉลิมฉลองในโอกาสต่าง ๆ ไม่ได้ชื่นชอบการดื่มเป็นการส่วนตัว และมีการดื่มกาแฟเป็นเครื่องดื่มปกติในชีวิตประจำวัน

ผู้หญิงสมัยใหม่มีพื้นที่ในการดำเนินชีวิตในพื้นที่สาธารณะต่าง ๆ มากขึ้น และขยายพื้นที่ออกจากครอบครัว ไปสู่พื้นที่การทำงานมากขึ้น ยังขยายพื้นที่การทำงานไปในพื้นที่

การทำงานของผู้ชายมากขึ้นอีกด้วย เช่น ภวิตรา ที่เข้าไปตรวจเช็คงานก่อสร้าง ยามิกา เป็นตำรวจสอบสวน เป็นต้น พื้นที่การทำงานของผู้หญิงก็กว้างออกไปยังที่ต่าง ๆ ทั้งในและนอกประเทศ และในระดับสากลด้วย ผู้หญิงไม่ได้นั่งทำงานแต่ในสำนักงานเท่านั้น นอกจากนี้พื้นที่การทำงานก็ขยายกว้างออกไปด้วยอินเทอร์เน็ตที่ทำให้สามารถทำงานจากพื้นที่ใดก็ได้ พื้นที่การใช้เวลาว่างของผู้หญิงสมัยใหม่ ในการพักผ่อนหย่อนใจ ผู้หญิงสมัยใหม่ออกมาใช้พื้นที่ห้างสรรพสินค้า ซึ่งที่มีพื้นที่ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ รวมไปถึงพร้อมสรรพ เช่น พื้นที่ของการกิน พื้นที่ของการจับจ่ายใช้สอย พื้นที่เครื่องเล่นสำหรับเด็ก ๆ โรงภาพยนตร์ เป็นต้น พื้นที่ของร้านกาแฟเพื่อการนัดพบ พบปะสังสรรค์ นอกจากนี้ผู้หญิงสมัยใหม่ยังมีพื้นที่การออกกำลังกายไปว่ายน้ำ ไปสถานที่ออกกำลังกาย และการไปเที่ยวกลางคืนตามคลับอีกด้วย ผู้หญิงสมัยใหม่ยังมีพื้นที่การเดินทางท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ ผู้หญิงสมัยใหม่ยังมีพื้นที่การสื่อสารไร้พรมแดนทั้งในการทำงาน ในชีวิตประจำวัน และพื้นที่การคมนาคม ผู้หญิงสมัยใหม่ใช้รถยนต์ส่วนตัวในการเดินทางไปทำงาน ไปสถานที่ต่าง ๆ ด้วยตนเอง ใช้การคมนาคมไปสถานที่ไกล ๆ ด้วยเครื่องบินไปที่สะดวก และรวดเร็ว นอกจากนี้ยังเดินทางไปเกาะต่าง ๆ ด้วยเรืออย่างสะดวกสบาย และการเดินทางอื่น ๆ อีกด้วย

การสร้างตัวละครผ่านเพศวิถี

การศึกษาวิเคราะห์บทบาทหญิงชายนั้น จำเป็นต้องมีความเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับความหมายและแนวคิดพื้นฐานของคำว่า “เพศ” โดยกฤตยา อาชวนิจกุล (๒๕๕๔, หน้า ๔๔) กล่าวว่า “เพศ” มีความหมาย ๓ นัยยะ คือ

๑. เพศสรีระ หมายถึง สรีระร่างกาย หรือกล่าวให้ตรงก็คือ อวัยวะที่บ่งบอกว่าเป็นเพศอะไร

๒. เพศสถานะ หมายถึง ภาวะแห่งเพศที่ถูกประกอบสร้างทางสังคม เพศภาวะที่เราคุ้นเคยและถูกจัดเกลาหลอมสร้างกันมา คือ ความเป็นหญิง เป็นชาย ดังนั้นอีกแง่มุมหนึ่ง เพศสถานะจึงเป็นเรื่องของบทบาทในเรื่องต่าง ๆ ที่สังคมกำหนดให้กับสถานะทางเพศ ซึ่งมักดูจากเพศสรีระ คือ หญิง ชาย หากสังคมเกิดการกำหนดสถานะทางเพศว่า อาจมาจากองค์ประกอบอื่น ๆ นอกเหนือจากเพศสรีระ สถานะทางเพศก็อาจมีเพิ่มมากขึ้น เช่น เกย์ กะเทย ทอม ดี ฯลฯ อันจะนำไปสู่การกำหนดบทบาทเพศต่าง ๆ มากกว่าหญิงและชาย

๓. เพศวิถี หมายถึง วิถีทางเพศที่ถูกหลอมสร้างจากค่านิยม บรรทัดฐาน และระบบวิธีคิด วิธีปฏิบัติที่เกี่ยวกับความปรารถนาและการแสดงออกทางเพศ ความคิดเกี่ยวกับคู่รัก คู่ชีวิตในอุดมคติ และกามกิจ ซึ่งเป็นระบบความคิดและพฤติกรรมที่มีความหมายทางสังคม สัมพันธ์กับมิติทาง

การเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมที่กำหนดและสร้างความหมายให้แก่เรื่องเพศในหลากหลายมุม

และจากการศึกษาค้นคว้าโดยสรุปได้ว่า เพศวิถี หมายถึง วิถีปฏิบัติที่เกี่ยวกับความปรารถนาทางเพศ กามารมณ์ การแสดงออกในมิติต่าง เช่น ความปรารถนา การแสดงออกด้าน การแต่งกาย ความประพฤติ กิริยา มารยาท มีการดำเนินความสัมพันธ์ของหญิงและชายด้วยการมีเพศสัมพันธ์ มีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย และขึ้นอยู่กับบรรทัดฐานของสังคมอยู่

ในนวนิยายของณารามีการนำเสนอในเรื่องเพศวิถี โดยจะศึกษาวิเคราะห์เพศวิถีในกรอบของ ชลิตาภรณ์ ส่องสัมพันธ์ (๒๕๕๑, หน้า ๔๔ – ๔๕) ใน ๓ ด้าน คือ การนำเสนอผ่านเรือนร่าง การนำเสนอความสัมพันธ์หญิงและชาย และการนำเสนอผ่านการแสดงออกทางเพศสัมพันธ์ ดังนี้

๑. การนำเสนอผ่านเรือนร่าง

สรีระร่างกายของบุคคลจะมีเสน่ห์ น่าประทับใจแตกต่างกันไป ในนวนิยายของณารามีการนำเสนอเพศวิถีในมิติการนำเสนอผ่านเรือนร่างของตัวละครทั้งหญิงและชาย ในที่นี้จะวิเคราะห์การนำเสนอผ่านเรือนร่าง ของตัวละครชายผ่านสายตาการมองของฝ่ายหญิง ที่ปรากฏให้เห็นลักษณะภายนอกในด้านบุคลิกภาพภายนอก เรือนร่างสรีระเพศชาย และอารมณ์ความรู้สึกของผู้หญิงต่อสรีระร่างกายของผู้ชาย

ในนวนิยายของณารามีการนำเสนอผ่านเรือนร่างสรีระของตัวละครชายผ่านสายตาการมองของฝ่ายหญิง ได้แก่ นาคินทร์ จาก สัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว ปาณัท จากเรื่องไฟรักเกมร้อน เตชิน จากเรื่องทะเลไฟ และภูวนศ จากเรื่องธาราหิมาลัย ดังนี้

นาคินทร์ จากสัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว ชายหนุ่มจวบปริญญาเอก เจ้าของสวนส้มส่งออก ที่ นายيارู้จักเขาจากตัวหนังสือในจินตนาการ เมื่อได้มาเจอตัวจริง นาคินทร์มีลักษณะคือ

“นาคินทร์บยกมือกุมหน้าอก ก้นหัวใจไม่ให้กระเด็นกระดอนหล่นลงพื้นไปเสียก่อน เธอไม่เคยนึกไม่เคยฝันเลยว่าหนุ่มชาวไร่จะมีใบหน้าคมสันได้ปานนี้... นาคินทร์มีผิวคล้ำอย่างที่เธอจินตนาการ เขามีโครงหน้าแกร่ง คางเหลี่ยม บึกบึน จมูกโค้งของเขาแข็งแรงปลายจมูกมีเนื้อเต็ม บอกให้รู้ว่าเขาเป็นคนใจกว้าง ริมฝีปากของเขาเรียวบางแต่ยังได้รูปสวย และที่โดดเด่นนั้นคงเป็นดวงตาของเขาที่คมกริบราวกับพญาอินทรีฉายแววดุดัน ได้โหนกคิ้วหน้าซึ่งตวัดเฉียงขึ้นสูง ดูท่าทางเป็นพวกที่กล้าลุยเต็มที่ และสามารถรับมือได้กับทุกสถานการณ์ เรือนร่างสูงกำยำของเขาอยู่ในเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้ม กางเกงยีนสีซัดพอดีตัวที่กระชับต้นขาแน่นบึ้ง เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ...หัวใจของเธอละลายไปแล้ว...”

(สัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๑๓)

นาฬิกาเมื่อได้มาเจอนาฬิกินทร์ตัวจริงแล้ว ลักษณะภายนอกที่ปรากฏของเขาผ่านสายตา
เธอนั้น มีลักษณะที่ดึงดูดทางเพศ “กางเกงยีนส์สีซีดพอดีตัวที่กระชับต้นขาแน่นบั้ง เต็มไปด้วยมัด
กล้ามเนื้อ” บุคลิกภาพของนาฬิกินทร์จึงดึงดูดใจนาฬิกา

ปณัฑ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน ศัลยแพทย์หัวใจหนุ่ม อนาคตไกล สามีมังกรพิรุธาณี มี
ลักษณะคือ

“เธอจำได้ว่า....เมื่อโตเป็นหนุ่มยิ่งหล่อเหลา ดวงตาสีอำพันของเขายิ่ง
ได้กลิ่นนาเป็นปิ่น โหนกแก้มสูง และจมูกโค้งเป็นสันสวย ร่องจมูกหยักลึก โดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง ริมฝีปากของเขาได้รูปสวย เซ็กซี่เหลือร้าย และความหล่อเหลาแบบไทยแท้
เช่นนี้ ทำให้หญิงสาวตบเท้ามาจนถึงกับต้องเหลียวหลัง บวกกับเรือนร่างสูงกำยำได้
มาตรฐานชาวอเมริกัน แค่นี้ก็ทำให้สาว ๆ หัวใจละลายไปหมดแล้ว”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๗ - ๘)

ปณัฑในสายตาของพิรุธาณี ก็มีลักษณะดึงดูดทางเพศ “โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ริมฝีปากของ
เขาได้รูปสวย เซ็กซี่เหลือร้าย” และ “เรือนร่างสูงกำยำ” เป็นความรู้สึกที่พิรุธาณีหลงใหล ดึงดูดใจ
ไปในทางเพศด้วย

เตชิน จากเรื่องทะเลไฟ ชายหนุ่มลูกชายเจ้าของธุรกิจ โรงแรมเครืออันทันทุนกรู๊ป ฐานะ
ร่ำรวย จบปริญญาโทจากต่างประเทศ เขาเข้ามารับช่วงกิจการต่อจากพ่อที่หายสาบสูญไป ลักษณะ
ของเขาในสายตาของแฟนสาว คือ

“เตชินที่เดินตามมา ไม่พูดพร่ำทำเพลงก็ถอดเสื้อไปโลดออก...พิศกาพยายาม
อย่างยั้งที่จะไม่สนใจ แต่สายตาก็คอยจะแลไปทางเขาย่อยครั้ง แล้วสังเกตว่าผิวเขา
ไม่ได้ขาวอย่างคนเชื้อสายจีนเหมือนอนุพงศ์ ซึ่งคงเป็นเพราะได้รับผิวสีแทนจากทาง
นลินี แต่ไม่ได้คล้ำมากเพราะไปอยู่เมืองนอกมานาน ทว่าสิ่งหนึ่งที่เธอไม่คิดไม่ฝัน
มาก่อนคือ ภายใต้อันเสื้อเชิ้ตและกางเกงยีนส์เนื้อดีที่เขาสวมใส่ เป็นเรือนกายที่เต็มไปด้วย
กล้ามเนื้อแข็งแรงอย่างคนออกกำลังกายเป็นประจำ หน้าท้องไม่มีไขมัน หากมีกล้ามเนื้อ
เป็นลอน ๆ จนถึงขอบกางเกงเอวต่ำเหมือนนายแบบ...เธอไม่รู้เลยว่ารูปร่างของผู้ชาย
จะมีเสน่ห์ดึงดูดใจได้ เพราะตั้งแต่เติบโตจนเป็นสาว เพิ่งรู้สึกใจสั่นหวิว ๆ ที่ได้เห็นก็
ครั้งนี้ แล้วแค่เห็น จู๋ ๆ ลำคอของเธอก็แห้งผากกะทันหันจนต้องรีบฉีกเสื้อขึ้นน้ำดื่ม...
มาดื่มอีกใหญ่”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๑๓๕)

เรือนกายของเตชินในสายตาของพิศิกามีลักษณะดึงดูดทางเพศอย่างมาก “เรือนกายที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อแข็งแรงอย่างคนออกกำลังกายเป็นประจำ หน้าท้องไม่มีไขมัน หากมีกล้ามเนื้อลอน ๆ จนถึงขอบกางเกงเอวต่ำเหมือนนายแบบ” ทำให้พิศิกาเกิดอารมณ์ทางเพศเพียงแค่มองเรือนกายของเตชิน “แค่เห็น จู๋ ๆ ลำคอของเธอก็แห้งผากกะทันหัน” ผู้หญิงก็มีอารมณ์ความรู้สึกต่อรูปร่างของผู้ชายได้เช่นเดียวกับที่ผู้ชายเกิดอารมณ์ทางเพศยามที่เห็นรูปร่างผู้หญิง

ภูวนศ จากเรื่องธราหิมาลัย เจ้าชายหนุ่มแห่งปารวตริ โคนลอบทำร้ายขณะเสด็จเยือนประเทศไทย ได้รับการรักษาและช่วยเหลือจากทิพย์ธรารา จนเกิดความรักซึ่งกันและกัน และได้มีเพศสัมพันธ์กัน ทิพย์ธราราจึงได้เห็นเรือนกายเปลือยของเจ้าชายภูวนศ เธอจึงมองเรือนกายนั้นอย่างหลงใหลใน

“เธอไม่ปฏิเสธว่าเรือนร่างของเขานั้นเซ็กซี่ชวนมองเป็นที่สุด ผมสั้นของเขาขุ่นเหยง แก้มและคางมีเคราที่หนาขึ้น ริมฝีปากคล้ำข้มบางๆ...เธออดมองต่ำลงมไม่ได้ และก็ได้อธิบายให้กับตัวเองว่า ไรขนตรงหน้าอกของเขาที่สอกลงไปถึงสะดือแล้วมันไปสิ้นสุดที่ตรงไหน ยิ่งมองต่ำ หัวใจก็ทำท่าจะหยุดเต้นเสียดื้อๆ เมื่อเจ้าสิ่งทีนสงบนิ่งเพราะเพิ่งได้รับการปรนเปรอไปเมื่อสักครู่เริ่มมีปฏิกิริยาต่อสายตาของเธอและขยับขยายอย่างน่ากลัว”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๒๕๐)

ทิพย์ธรารายังลอบจ้องมองเรือนกายของเจ้าชายภูวนศ จนเขารู้สึกตัวถูกจ้องมองอยู่

“ไม่เพียงแต่เธอเท่านั้นที่ถูกปลุกเร้าจากสายตาเข้มนที่มองราวจะกลืนกินเธอ...เมื่อเธอค่อยๆ ลอบมองร่างกายของเขาอย่างเอียงอาย ก็เห็นว่าเขาเองก็ถูกปลุกเร้าอย่างรุนแรงทัดเทียมกัน แก้มของเธอร้อนผ่าวเมื่อช้อนตาขึ้นสบสายตากรุ่มกริมของเขาเพราะเห็นว่าเธอกำลังจ้องอยู่ที่ตรงไหน”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๔๑๖)

เมื่อทิพย์ธราราเงินอายุที่ถูกจับได้ว่าจ้องมองเจ้าชายภูวนศในขณะที่เขาแต่งตัว และตัวเธอเองก็อยู่ในสภาพเปลือยกายเช่นกัน

“เธอก็รีบลุกขึ้นควานหาผ้าขนหนูมาปิดบังร่างกาย แก้มร้อนผ่าวๆ ด้วยความอายที่เปลือยกายของเธอเปลือยจนลืมนึกไปสนิทว่าคนนั้นเปลือยกายอยู่”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๔๑๗)

เมื่อทิพย์ธาราลอบมองหน้าเจ้าชายภูวนศในขณะหลับ เธอจ้องมองริมฝีปากของเขาด้วยความหลงใหล

“เธอค่อยๆ ขยับห่างออกมานิดเพื่อจะได้ลอบมองใบหน้าน้ำนมหลับของเขาให้ชัดๆ...ปากล่างอ๋ม...น่าจวบเป็นที่สุด”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๓๘๐)

ทิพย์ธาราถูกดึงดูดด้วยเรือนกายที่เข้ายวนของภูวนศ เธอเอียงอายที่จะมองเรือนกายเปล่าเปลือยนั้น ได้แต่แอบมอง “คนตรงหน้าอกของเขาที่สอกลงไปถึงสะดือแล้วมันไปสิ้นสุดที่ตรงไหน ยิ่งมองต่ำ หัวใจก็ทำท่าจะหยุดเต้นเสียจริงๆ” ทิพย์ธาราก็มีความรู้สึก เกิดอารมณ์ทางเพศที่มีต่อเรือนกายของผู้ชายที่เธอรัก “เธอ...ถูกปลุกเร้าจากสายตาเข้มนี่มองราวจะกลืนกินเธอ” ผู้หญิงก็เป็นมนุษย์ปุถุชนที่มีสัญชาตญาณไม่แตกต่างจากชาย ผู้หญิงก็มีอารมณ์ ความรู้สึก ความต้องการทางเพศได้ไม่แตกต่างจากชาย

ณาราได้นำเสนอเพศวิถีในมิติของการนำเสนอผ่านเรือนร่างผู้ชายผ่านสายตาผู้หญิง ไม่ใช่แค่การนำเสนอบุคลิกภายนอกของชายที่ดึงดูดใจ แต่ยังนำเสนอเรือนกายเปล่าเปลือยของผู้ชายที่ทำให้ผู้หญิงรู้สึกเข้ายวนใจ มีอารมณ์ความรู้สึกหลงใหลทางเพศอีกด้วย แสดงให้เห็นถึงผู้หญิงก็มีอารมณ์ความรู้สึกต่อเพศตรงข้าม แต่ไม่สามารถแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึก หรือแสดงท่าทีกระิริยาอาการอย่างเปิดเผยได้ ภายใต้กรอบของกุลสตรีในระบบปีตาธิปไตยของสังคมไทย

นอกจากนี้ณารายังนำเสนอผ่านเรือนร่างสตรีระของตัวละครหญิงผ่านสายตาการมองของฝ่ายชาย ได้แก่ ปุษยา จากเรื่องรักร้าย ดังนี้

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย แม้ปุษยาจะมีลูกชายสี่ขวบแล้ว แต่รูปร่างหน้าตาก็ยังคงสวยงามทุกคนที่พบเห็นต่างก็ยอมรับในความสวยของเธอ แม้แต่นาธานเมื่อได้เห็นร่างเปลือยเปล่าของปุษยา เขาก็หลงใหลในความงามของเรือนร่างนั้น เรือนร่างของปุษยา มีลักษณะคือ

“...ผิวของเธอขาวผุดผาด เนียนละเอียดลออ ทรวงอกฟุ้งเต่งตึง เอวเล็กบางจนไม่อยากจะเชื่อว่าเธอจะมีลูกอายุถึงสี่ขวบแล้ว ผิวตรงหน้าท้องยังเนียนเรียบราวกับสาวแรกรุ่งน รวมไปถึงสะโพกผายรับกับขาเรียวยาว ทั้งเรือนร่างไร้ฝ้าและตำหนิไร้ระคาย...”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๔๔)

นาธานหลงไหลร่างเปล่าเปลือยของปุษยา ถึงแม้เธอจะมีลูกแล้ว แต่ร่างกายเธอก็ยังสวยงามมองไม่แพ้ร่างกายของสาวแรกรุ่ง ซึ่งณาราได้พรรณนาถึงร่างกายของผู้หญิง แม้จะมีลูกแล้ว แต่ความสวยงามของผู้หญิงก็ยังคงสวยงามไม่ต่างจากสาวแรกรุ่ง

นอกจากนี้มีการพรรณนาถึงเรือนร่างตัวละครหญิง เช่น ภัณฑิลา จากเรื่องคุณแจ๋ว อินเตอร์ “เธอสวมเสื้อกล้ามแบบผู้ชายสีขาว และสวมกางเกงขาสั้นสีเขียว...เรือนร่างที่ถูกปิดด้วยผ้าชิ้นน้อยประกาศแก่สายตาว่า เธอเป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างสวย” (คุณแจ๋วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๑๗) ปัทมาธิร์ จากปลาไหลป้ายแดง “ผิวของปัทมาธิร์เนียนละเอียดลออ ขาวผ่องเป็นของเอยทั้งตัว...อกกลมกลิ้งนั้นมีปลายยอดสีชมพูอ่อนละมุน” (ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๗๑) และวิมาลา จากบ่วงวิมาลา “วิมาลากำลังอาบน้ำตรงฝักบัว...สายตาของเขาค่อย ๆ เลื่อนลงมา ทรวงอกในผ้าสามเหลี่ยมผืนจ้อยดูน่าจะขยายใหญ่กว่าที่เขาจำได้...ท้องนูนออกมาเพียงเล็กน้อย ทำให้ส่วนเว้าช่วงนั้นหายไป...สะโพกที่ขยายออก และเรียวกว้างก็ยังคงผลต่อร่างกายของเขาไม่เปลี่ยนแปลง” (บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๓๐๕)

ณารานำเสนอเพศวิถีผ่านการพรรณนาเรือนร่างทั้งชายและหญิง ผู้หญิงสมัยใหม่กล้าที่จะพูดถึงเรือนร่างของผู้ชายที่ช่วยวนอารมณ์ทางเพศของผู้หญิง ผู้ชายก็ยังคงหลงไหลในรูปร่างเรือนร่างของผู้หญิง นอกจากนี้ณารายังพรรณนาถึงสรีระและเรือนร่างเปล่าเปลือยผู้หญิงควรสงวนซ่อนเร้นไว้ โดยพรรณนาเรือนร่างจากรูปร่างภายนอกก่อนแล้วค่อยไปสู่เรือนกายภายในอีกครั้งขณะมีเพศสัมพันธ์ของตัวละคร ผู้หญิงสมัยใหม่ก็กล้าที่จะเปิดเผยเพศวิถีผ่านการนำเสนอเรือนร่างมากขึ้น

๒. การนำเสนอผ่านความสัมพันธ์หญิงชาย

สังคมไทยปัจจุบัน มีเพศวิถีในมิติของความสัมพันธ์ที่หลากหลาย ความสัมพันธ์ระหว่างเพศในการศึกษานี้จะศึกษาการนำเสนอผ่านความสัมพันธ์หญิงชาย ซึ่งเป็นสถานะของความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่สังคมให้การยอมรับ คือ การเป็นคู่รักหรือแฟน และการเป็นสามีภรรยา ในนวนิยายของณารา ได้แสดงถึงความสัมพันธ์ของคู่รัก และสามีภรรยา ไว้ดังนี้

๒.๑ ความสัมพันธ์ของคู่รัก

การคบหากันของหญิงชายจะเลือกคู่รักที่เหมาะสมในด้านต่าง ๆ ทั้งรูปร่างหน้าตาฐานะ ระดับการศึกษา และหน้าที่การงาน ในอดีตหญิงสาวที่ควรเลือกมาเป็นคู่รักก็ต้องเป็นผู้หญิงสาวบริสุทธิ์ ชายหนุ่มที่ควรก็ต้องเป็นผู้ชายที่ยังไม่ผ่านการสมรสมาก่อน นอกจากการเลือกคู่รักที่มีความเหมาะสมแล้ว ยังมีการเลือกคู่รักด้วยความชอบ ความต้องการส่วนตัวไม่ใช้กฎเกณฑ์ของสังคมมาเป็นตัวกำหนด เป็นการเลือกคู่รักด้วยความชอบของตนเอง

การเลือกคู่รักของหญิงและชายนั้น ความคิดเรื่องกีดกันเกื้อกิน เริ่มหมดไปแล้วในปัจจุบัน ความเดิบทของสังคมทำให้เกิดค่านิยมทางวัตถุ ผู้คนพอใจความสะดวกสบายทาง

เศรษฐกิจที่ได้มาโดยรวดเร็วมากกว่าการค่อย ๆ ก่อร่างสร้างตัว หญิงและชายก็จะเลือกคู่รักโดยใช้เหตุผล “ความเหมาะสม” มากขึ้น หญิงชายสมัยนี้ต่างต้องการอยู่ใน “สังคมระดับสูง” เพื่อมีโอกาสคบหาสมาคมกับบุคคลที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจและมีสถานภาพทางสังคม ผู้หญิงอาศัยความงามเพื่อมีโอกาสแต่งงานดี ๆ ก็มีอยู่ไม่น้อย ผู้หญิงชะลอการแต่งงานเพื่อมีโอกาสพบผู้ชายที่ “สำเร็จรูป” คือ มีฐานะ มีอาชีพมั่นคง มีความก้าวหน้า (นิตยา มาสะวิสุทธิ, รัตนฤทัย สัจจพันธุ์ และจาริต สุขพานิช, ๒๕๓๓, หน้า๓๕๘) นอกจากนี้การเลือกคู่รัก เพื่อมาเป็นคู่ครอง แต่งงาน สร้างครอบครัวนั้น ความเหมาะสมก็มีผลต่อความสัมพันธ์ในด้านต่าง ๆ จึงต้องเลือกคู่ที่มีความเหมาะสมกัน ไม่เช่นนั้นก็จะมมีปัญหาตามมาในอนาคตได้ การเลือกคู่รักจึงต้องดูความเหมาะสมในทุก ๆ อย่าง ในนวนิยายของฉรรษา มีตัวละครที่เลือกคู่รักที่ความเหมาะสม ดังตัวอย่าง

จिरายู จากเรื่องทะเลไฟ หญิงสาวสวย ฐานะ การศึกษาสูง ได้เจอชายที่ถูกใจ แต่เธอก็ไม่สามารถเลือกเขาเป็นคู่ครองได้ เพราะฐานะเขาดีน้อยกว่าเธอมาก เป็นเพียงแค่คนงานในเกาะ เธอและเขามีฐานะที่ต่างกันเกินไป

“ทว่าพัฒนา...เป็นเพียงแค่คนงานของเกาะ...และเธอเป็นถึง...ฉันคิดเอง เราไม่ควรทำแบบนี้ เพราะอีกไม่นานฉันก็ต้องกลับไปเรียนแล้ว เราคงไม่ได้เจอกันอีก ฉันอยากให้คุณลืมมันเสีย...มันเป็นฉากหน้าทั้งดงาม แต่เบื้องหลังฉาก เธอกลับรู้สึกปวดใจที่ต้องตัดรอน เมื่อไม่สามารถจะปล่อยความสัมพันธ์ดำเนินต่อไปได้”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๒๗๒ – ๒๗๓)

เมื่อจिरายูรู้ความจริงว่าผู้ชายที่เธอชอบ เขาก็จะเข้าศึกษาต่อปริญญาเอกที่เดียวกันเธอ ทำให้เธอยินดี และตกลงใจคบเขาในฐานะคู่รัก

“...เธอรู้ตัวเองว่าตกหลุมรักเขาเสียแล้ว แต่มันเป็นความรักที่เป็นไปไม่ได้ และเธอก็ต้องตัดใจ...ยังได้ยืนยันว่าเขาเป็นนักศึกษาปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยชื่อดังของอเมริกา เธอก็แทบอยากจะร้องไห้ออกมาด้วยความโล่งอกโล่งใจเป็นสิ้นพันธุ์ว่าไม่ต้องมากลัดกลุ้มถึงปัญหาหัวใจของตนอีกต่อไป...ก็อยากจะกอด จูบคุณสักนิด...เมื่อผมไม่ใช่ชายพัฒนาช่างซ่อมบำรุงที่นี่ คุณคงจะเปิดรับใบสมัครของผมซะใหม่”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๒๕๕ – ๓๐๐)

จिरายูจึงเลือกคู่รักที่เหมาะสมกับเธอในทุก ๆ ด้าน เมื่อได้รู้จักกันก็ชอบนิสัยใจคอที่เข้ากันได้ แต่ก็คิดที่ฐานะเขาเป็นแค่คนงานในเกาะ ฐานะต่างกัน เธอจึงไม่ควรเลือกเขา แต่เมื่อรู้ความ

จริงๆว่าเขาก็มีการศึกษา และกำลังจะเข้าเรียนต่อปริญญาเอกที่เดียวกับเธอ จิรายุจึงเปิดใจรับเขาเป็นคู่รัก

ความสัมพันธ์ในการเป็นคู่รักนั้น คุณสมบัติสำคัญของการคบหาคือต้องมีความเหมาะสมกันในหลาย ๆ ด้าน ทั้งพื้นฐานทางสังคม ฐานะ การศึกษา ซึ่งจะทำให้ไม่เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคม หากมีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับการคบหาเป็นคู่รักก็จะได้รับการยอมรับจากครอบครัว และสังคมอีกด้วย

ผู้หญิงและผู้ชายที่มีฐานะทางสังคมสูง มักจะถูกคาดหวังให้เลือกคนรักหรือคู่ครองที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกัน ผู้หญิงสาวสวยที่มีฐานะทางสังคมสูง ในสังคมไทยจะคาดหวังให้ผู้ชายเลือกผู้ชาย โสดที่มีฐานะทางสังคมทัดเทียมกัน หรือมีฐานะทางสังคมที่สูงกว่า จึงเป็นคู่รักที่เหมาะสม ไม่ควรเลือกผู้ชายที่ฐานะด้อยกว่า หรือเป็นพ่อม่าย แต่ในนวนิยายของณารา มีผู้หญิงที่เลือกคู่รักด้วยความชอบของตนเอง โดยคำนึงถึงคุณงาม ความดี และคุณค่าที่มีอยู่ในตัวบุคคลนั้น ในนวนิยายของณารา มีตัวละครที่เลือกคู่รักด้วยความชอบของตนเอง ดังตัวอย่าง

กัณษิตา จากเรื่องคุณแจ้วอินเตอร์ ลูกสาวท่านทูต ตระกูลฝ่ายแม่ร่ำรวยมีธุรกิจโรพิมพ์ใหญ่มาตั้งแต่สมัยทวด คุณแม่และคุณยายของเธอมิได้ตำแหน่งทางสังคมเป็นคุณหญิง เธอจบปริญญาโทจากต่างประเทศ เป็นสาวสวย มั่นใจในตนเอง มีผู้ชายหลายคนมาชอบ แต่กัณษิตาเลือก ดร.นกันต์ พ่อม่ายลูกติดสองคน ฐานะไม่ร่ำรวยเท่าครอบครัวของเธอ ในทางสังคมฐานะของ ดร.นกันต์จึงด้อยกว่ากัณษิตามาก กัณษิตายังมีโอกาสที่จะได้เจอผู้ชายคนอื่นที่มีคุณสมบัติดีกว่านี้ได้

“แต่ผู้ชายที่กัณษิตาชอบนี่สิ เป็นพ่อม่ายเรือฟางถึงสองลำ ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นชายหนุ่มหน้าตาหมดจืด คุณเป็นคนดีและมีหลักการ แต่เธอก็อึดใจเสียตาย หลานสาวไม่ได้...ตามประสาของผู้เป็นยาย ย่อมอยากให้หลานได้คู่ครองที่ดี สมน้ำสมเนื้อกัน ไม่ใช่ผู้ชายที่มีตำหนิแบบนี้”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๒๒๐)

แต่กัณษิตาเลือก ดร.นกันต์ พ่อม่ายลูกติดสองคนด้วยความชอบส่วนตัว เพราะเขาเป็นคนดี มีคุณสมบัติตรงกับที่เธอต้องการ ไม่ได้เลือกเขาจากความเหมาะสมทางฐานะ

“ประการหลังนี้เองที่ทำให้เธอประทับใจในตัวนกันต์ เธออ่านสายตาของเขาได้ไม่ผิดหรอก เขาทิ้งและสนใจในตัวพร เธอรู้สึกยินดีนักที่ในที่สุด เธออาจจะได้พบผู้ชายที่สามารถมองข้ามเปลือกนอกอันไม่โสภานักของหญิงสาวคนหนึ่ง แล้ว

มองลึกเข้าไปในเนื้อแท้ของเธอแทน...ผู้ชายแบบนี้สิ ถึงจะสมควรที่จะใช้ชีวิตร่วม
ทุกชั่วร่วมสุขกันไปตลอดชีวิต...เพราะเมื่อสังขารโรยรา ย่อมเหลือเพียงความรักบริสุทธิ์
อันเกิดจากความเข้าใจระหว่างสามีภรรยาเท่านั้นที่จะประคับประคองให้ทั้งสอง
อยู่เคียงข้างกันไปจนกว่าความตายจะมาพรากจาก...เธอหวังเหลือเกินว่า เธอจะพบ
คู่ชีวิตแบบนั้น ผู้ที่จะครองรักกันไปด้วยความเข้าใจกันไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่”
(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๑๓๕)

ภณิตลาชอบนิสัยของนกันต์ เขาอ่อนโยน และรักลูกมาก ภณิตลาจึงต้องใช้เวลา
ศึกษาใจเขาก่อน ที่จะตัดสินใจแต่งงาน

“พอล่าเองก็มาขู่ว่าตอบคู่ขนายยังงี้ดีคำ...ภณิตลาสารภาพ...คู่ขนาน
เป็นคนดี สุภาพและอ่อนโยน พอล่าชอบที่แกร้รักลูก ๆ มาก ม่ายว่าจะทำอารายก็จะ
คิดถึงลูก ๆ ก่อนซาหมอม พอล่ามาขูเคยพบผู้ชายแบบนี้มาก่อน จึงอยากลองศึกษา
เขาดูสักพัก แล้วย่อยตัดสินใจคำ”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๒๒๔)

ภณิตลาจึงแต่งงานกับนกันต์ ด้วยความรักความชอบเขา ไม่ได้คำนึงถึงความ
เหมาะสมทางสังคม

“ทำไมคุณนถึงดูถูกตัวเองแบบนั้นล่ะคะ พอล่าไม่ได้เลือกคบคนที่
ฐานะ แต่เลือกที่จิตใจคะ คุณนเป็นคนดี เป็นพ่อที่รักลูก และมีจิตใจอ่อนโยนกว่า
ผู้ชายคนไหน ๆ ที่พอล่าเคยรู้จัก แล่นี่ก็เพียงพอแล้วสำหรับการตัดสินใจคบหาใคร
สักคน”

(คุณแจ้วอินเตอร์, ๒๕๕๐, หน้า ๓๐๕)

๒.๒ ความสัมพันธ์ของสามีภรรยา

ความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศของสามีภรรยา ในรูปแบบความสัมพันธ์แบบ “ผิวเดียว
เมียวเดียว” หากความสัมพันธ์ไม่เป็นไปตามนี้ ถ้าสามีที่ดำเนินความสัมพันธ์แบบมีภรรยาหลายคน ก็
จะมีปัญหาต่าง ๆ ตามมา และที่สุดก็ทำให้ครอบครัวแตกแยก หรือเกิดความรู้สึกไม่พอใจไม่
ไว้วางใจกันในครอบครัวนั่นเอง ในปัจจุบันหากสามีดำเนินความสัมพันธ์แบบมีภรรยาหลายคน
ภรรยาสมัยใหม่ก็จะเป็นฝ่ายขอหย่า และยุติความสัมพันธ์

ในนวนิยายของณาราตัวละครเอกหญิงที่ไม่ยอมรับความสัมพันธ์แบบชายหนึ่งคนต่อหญิงหลายคน แต่ยึดมั่นในความสัมพันธ์แบบ “คู่เดียวเมียเดียว” ได้แก่ ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย และปัทมาธิริย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง ดังนี้

ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย เธอไม่สามารถทำใจยอมรับธรรมเนียมของปารวตร์ที่กษัตริย์สามารถมีสนมหลายคนได้ เพราะเธอเติบโตมาในครอบครัวที่พ่อแม่เป็นภรรยาเพียงคนเดียว และยึดมั่นในระบบครอบครัวแบบนี้ เธอจึงไม่ยอมแต่งงาน แม้จะตั้งครภแล้วก็ตาม เธอไม่สามารถทำใจยอมรับให้สามีไปยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงอื่นได้ จึงเลือกไม่แต่งงาน เพื่อจะได้ไม่เจ็บปวดใจเรื่องนี้ในอนาคต เป็นผู้หญิงที่มีจิตใจมั่นคง ยึดมั่น และเชื่อมั่นในความคิดของตนเอง

“ฉันเติบโตมาในสังคมที่แตกต่างจากคุณอย่างสิ้นเชิง พ่อกับแม่ของฉันรักและแต่งงานกันเป็นคู่เดียวเมียเดียวมาตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา ฟังแล้วอาจเหมือนใจแคบ แต่ประเพณีของคุณคงไม่เคยคิดถึงความรู้สึกของผู้หญิงที่เป็นเมีย เป็นแม่ของลูก ถึงจะมีตำแหน่งสูงส่งแล้วจะมีประโยชน์อะไรเมื่อสามีของตัวเองต้องไปนอนกับผู้หญิงอื่นมากหน้าหลายตาเพื่อความมั่นคงของบัลลังก์ ช่างเป็นประเพณีที่ล้ำสมัยเหลือเกิน ในประเทศของคุณคงไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนลุกขึ้นเรียกร้องสิทธิเสรีภาพของสตรีเลยสินะ”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๒๗๖)

ทิพย์ธาราจึงไม่ยอมแต่งงาน แม้จะตั้งครภแล้วก็ตาม เธอไม่สามารถทำใจยอมรับให้สามีไปยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงอื่นได้ จึงเลือกไม่แต่งงาน เพื่อจะได้ไม่เจ็บปวดใจเรื่องนี้ในอนาคต เป็นผู้หญิงที่มีจิตใจมั่นคง ยึดมั่น และเชื่อมั่นในความคิดของตนเอง

“เขาขอน้ำแต่งงาน...น้ำไม่อยากแต่งงานกับเขาละ...ประเพณีของเขากับเราแตกต่างกันเหลือเกิน ...มันเป็นประเพณีของประเทศเขา และเขาก็เป็นครอบครัวที่มีตระกูล ดังนั้นเขาต้องทำตามที่คุณแม่สั่ง เราเป็นใคร จะบังคับเขาให้ทำโน่นทำนี่ได้ยังไงล่ะ”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๓๑๕)

ปัทมาธิริย์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เธอได้เห็นสามีอยู่กับผู้หญิงคนอื่นด้วยกันหลายครั้ง ปัทมาธิริย์ได้ใช้เหตุผลในการตัดสินใจแล้ว เธอจึงตัดสินใจหย่ากับสามี แม้เธอกำลังตั้งครภอยู่ก็ตาม แสดงให้เห็นถึงผู้หญิงสมัยใหม่ที่ยึดความสัมพันธ์ของสามีภรรยาแบบคู่เดียวเมียเดียว เป็นผู้หญิงที่มีจิตใจเด็ดเดี่ยว เชื่อมั่นในตนเอง

“จับสั้นกันเสียที และนับแต่วันนี้เป็นต้นไป เราสองคนขาดกัน”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๓๐๗)

“พริษฐ์ยังคือคิงไม่ยอมเซ็นใบหย่าเสียที เธอจึงจำต้องซุกตัวอยู่ที่นี้... ไม่อยาก
ให้เขารู้ว่าเธอกำลังอึดท้องลูกของเขาอยู่ มิเช่นนั้นแล้วปัญหาจะตามมาอย่างไม่รู้จักจบ
สิ้น อยากให้แยกย้ายกันไป โดยที่เขาไม่ต้องรับรู้เรื่องลูกเป็นดีที่สุด”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๓๒๒)

เพศวิถีในความสัมพันธ์ของสามีภรรยาในนวนิยายของฉัตรจึงยังเป็นความสัมพันธ์แบบผิวเดียวเมียวเดียว ผู้หญิงสมัยใหม่ยึดความสัมพันธ์ของสามีภรรยาแบบนี้อย่างมั่นคง เมื่อไม่สามารถดำเนินความสัมพันธ์แบบผิวเดียวเมียวเดียวได้ ผู้หญิงสมัยใหม่ก็ตัดสินใจที่จะยุติความสัมพันธ์กับผู้ชาย ถึงแม้เธอจะต้องตั้งครรภ์ไม่มีพ่อก็ตาม ผู้หญิงสมัยใหม่ก็เลือกที่จะเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว มากกว่าการเป็นภรรยาหลวง

๓. การนำเสนอผ่านการแสดงออกทางเพศสัมพันธ์

การนำเสนอผ่านการแสดงออกทางเพศสัมพันธ์นั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ การมีเพศสัมพันธ์ไม่ใช่เพื่อการเจริญพันธุ์เท่านั้น แต่มีความเชื่อมโยงกันตั้งแต่การจินตนาการทางเพศ การร่วมเพศ การถึงจุดสุดยอด ความแตกต่างทางสรีระ บทบาทและความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชาย และการจัดองค์ประกอบทางสังคมของความเป็นหญิงและชาย ซึ่งองค์ประกอบของเพศสัมพันธ์มีความซับซ้อนประกอบด้วยการให้ความหมายในเรื่องเพศ ทัศนคติในเรื่องเพศ ความปรารถนาและความสุขทางเพศ พฤติกรรมทางเพศ ซึ่งถูกกำหนดขึ้นภายใต้บริบทสังคม ตลอดจนถึงบทบาททางเพศ ปัจจัยทางชีววิทยา และความสัมพันธ์เชิงอำนาจ (พิมพ์วิทย์ บุญมงคล, ม.ป.ป., หน้า ๓๐)

การมีเพศสัมพันธ์ในสังคมไทยนั้นมีบรรทัดฐานอยู่หลายประการ แต่เป็นเรื่องที่สังคมไทยไม่เคยทำสร้างความเข้าใจให้ชัดเจนแก่คนในสังคม เรื่องของความต้องการทางเพศของผู้หญิงและผู้ชายในสังคมไทยนั้น ถูกเชื่อมโยงด้วยบรรทัดฐานที่เกี่ยวข้องกับเพศ อายุ และความรับผิดชอบต่อความสัมพันธ์ รวมทั้งการแสดงออก หรือการควบคุมตนในเรื่องเพศ ซึ่งผู้หญิงในสังคมไทยจะถูกควบคุมการแสดงออกทางเพศมากกว่าผู้ชาย ผู้หญิงที่ดีจะมีเพศสัมพันธ์เมื่อแต่งงานแล้ว ในขณะที่ผู้ชายควรเรียนรู้และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้ ผู้ชายเมื่อแต่งงานแล้วยังมีผู้หญิงอื่นได้ แต่ผู้หญิงไม่สามารถทำได้ และเมื่อผู้หญิงมีฐานะเป็นภรรยาก็ถูกกำหนดว่าไม่ควรแสดงออกกับสามีเมื่อมีความต้องการทางเพศ และเรียนรู้วิธีการมีเพศสัมพันธ์นั้นก็เป็นเรื่องของผู้ชายเท่านั้น นอกจากนี้ทัศนคติในเรื่องเพศ ความปรารถนาและความสุขทางเพศ พฤติกรรมทางเพศ เรื่องที่ไม่ควรพูดถึง เป็นเรื่องที่ปกปิดในสังคมไทย

นอกจากนี้เรื่องเพศวิถีการแสดงออกทางเพศสัมพันธ์ การมีเพศสัมพันธ์ที่เหมาะสมนั้นก็ควรมีเพศสัมพันธ์เมื่อผู้หญิงและผู้ชายมีความพร้อม มีความรับผิดชอบต่อความสัมพันธ์ และผลของความสัมพันธ์ที่จะเกิดขึ้นด้วย สังคมจำเป็นต้องมีวิธีการเพื่อจูงใจให้ผู้ชายและผู้หญิงปรับเปลี่ยนค่านิยมและพฤติกรรมทางเพศ เน้นความรับผิดชอบของทั้งสองเพศที่ควรมีต่อกันเมื่อมีเพศสัมพันธ์ การเน้นให้ผู้หญิงเป็นผู้รับผิดชอบเพียงฝ่ายเดียว ผลสำเร็จอาจเกิดขึ้นได้ยากหากฝ่ายชายไม่ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เช่น การมีเพศสัมพันธ์ที่ขาดความรับผิดชอบ การมีคู่นอนหลายคน การไม่นิยมใช้ถุงยางอนามัยเมื่อใช้บริการทางเพศ หรือการไม่ต้องการใช้ถุงยางอนามัยกับภรรยาของตน เป็นต้น (ภัสสร ลิมานนท์, ๒๕๔๒, หน้า ๑๒๓) – ๑๒๔) การมีเพศสัมพันธ์จึงต้องมีความรับผิดชอบ ผู้หญิงและผู้ชายก็ต้องรู้การจกการป้องกัน เพื่อไม่ให้เกิดการตั้งครรภ์ในภาวะที่ยังไม่พร้อม ดังนั้นการมีเพศสัมพันธ์ควรมีในวัยที่เหมาะสม และมีความรับผิดชอบ เป็นความรักที่ปลอดภัย

เพศวิถีในการแสดงออกทางเพศสัมพันธ์สำหรับผู้หญิงในสังคมไทยแล้ว ยังถูกปิดกั้นเพราะสังคมไทยให้คุณค่า “ผู้หญิงไทยที่ดี” ต้องรักนวล สงวนตัว ไม่ควรมีเพศสัมพันธ์กับชายใดก่อนแต่งงาน ต้องควบคุมร่างกายและความปรารถนาทางเพศของตนเอง (กฤตยา อาชวนิจกุล และพิศรา แซ่ก้วย, ๒๕๕๑, หน้า ๕๘) ในสังคมสมัยใหม่ผู้หญิงมีเสรีภาพมากขึ้น และมีโอกาสแสดงความสามารถมากขึ้น ความพยายามปิดกั้นและควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์เพศของผู้หญิงโดยจารีตประเพณีของสังคม ผู้หญิงจึงเรียกร้องให้ปลดปล่อยเพศวิถีของผู้หญิงจากพันธนาการของระบบสังคมแบบปิตาธิปไตย (เสนาะ เจริญพร, ๒๕๔๘, หน้า ๒๑๓)

นอกจากนี้ณารายังได้นำเสนอทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์ที่เหมาะสม การมีเพศสัมพันธ์ที่มีความรับผิดชอบ หญิงและชายมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ แต่ต้องมีความรับผิดชอบ ต้องมีการป้องกัน หากยังไม่พร้อมที่จะมีบุตร และนำเสนอสนิยมทางเพศที่ผิดปกติไว้อีกด้วย

ในนวนิยายของฉณาได้นำเสนอเพศวิถีมิติของเพศสัมพันธ์ ได้แก่ ความปรารถนาและความสุขทางเพศ พฤติกรรมทางเพศ และรสนิยมทางเพศ ดังนี้

๓.๑ ความปรารถนาและความสุขทางเพศ

ในนวนิยายของฉณาได้นำเสนอเพศวิถีในมิติของเพศสัมพันธ์ โดยนำเสนอการปลดปล่อยเพศวิถีของผู้หญิงจากแบบแผนของการควบคุมโดยปิตาธิปไตย ในสังคมไทยนั้นผู้หญิงที่ดีไม่ควรแสดงออกถึงความต้องการ ผู้หญิงจึงได้แต่เอียงอวย เก็บความอารมณ์ความรู้สึก และความต้องการไว้ แต่ผู้หญิงก็มียารมณ์ความรู้สึก มีความต้องการเหมือนผู้ชาย ผู้หญิงก็ควรแสดงออกได้เช่นกัน

ณาราได้นำเสนอบทอศวรรษอันเร่าร้อน ระหว่างตัวละครเอกหญิงกับตัวละครเอกชาย ซึ่งตัวละครเอกหญิงทุกตัวของณาราที่นำมาศึกษาล้วนเป็นสาวบริสุทธิ์ไม่เคยมีแฟน และได้มาพบรักกับตัวเอกฝ่ายชายซึ่งก็ล้วนแต่มีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว ฝ่ายชายจะใช้ประสบการณ์ที่เหนือกว่ากับฝ่ายหญิง โดยจะเริ่มจากการกอด จูบ ลูบคลำ การปลุกเร้า จนเมื่อถึงที่สุดผู้หญิงสาวบริสุทธิ์ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ก็ไม่สามารถจะต้านทานอารมณ์พิศواس และความต้องการตามธรรมชาติของสัญชาตญาณของมนุษย์ได้ จึงได้มีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายชาย เสมือนผู้หญิงที่ตกอยู่ในกำมือชาย แต่เมื่อเธอเรียนรู้แล้ว ผู้หญิงก็แสวงหาอำนาจนั้นได้ แต่ที่สุดแล้วการมีเพศสัมพันธ์ก็เป็นส่วนหนึ่งของการบอกรักกันและกันผ่านร่างกาย เมื่อผู้หญิงสุขสมในความรัก และการมีเพศสัมพันธ์จากคนรัก จึงเป็นเพศสัมพันธ์ที่สร้างความรักความผูกพันมากขึ้นนั่นเอง

ในนวนิยายของณารา ได้นำเสนอมิติของเพศสัมพันธ์ ได้แก่ ผู้หญิงในกำมือผู้ชาย ผู้หญิงแสวงหาอำนาจ และผู้หญิงสุขสมในความรัก ดังนี้

๓.๑.๑ ผู้หญิงในกำมือผู้ชาย เป็นผู้หญิงสาวที่ยอมโอนอ่อนตามผู้ชายที่เธอรัก

ผู้ชายที่มีประสบการณ์เรื่องการมีเพศสัมพันธ์นั้น จะมีวิธีการที่จะทำให้ผู้หญิงโอนอ่อนตาม ผู้ชายจะใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ได้มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงที่เขารัก ผู้หญิงที่ไม่เคยมีประสบการณ์จึงเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ต้องตกอยู่ในกำมือของชายคนรัก เมื่อผู้หญิงถูกปลุกเร้าอารมณ์อย่างถึงที่สุดแล้ว ก็ไม่สามารถต้านทานอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้ ก็ต้องยอมมีความสัมพันธ์กับชายคนรัก ผู้ชายจะใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อการมีเพศสัมพันธ์กับคนรักด้วย

ในนวนิยายของณารา มีหญิงสาวที่ต้องยอมตามคนรัก เป็นผู้หญิงในกำมือผู้ชาย ได้แก่ นายิกา จากเรื่องสัหมานน้ำตาลเปรี้ยว ปุษยา จากเรื่องรักร้าย พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ ปามิตา จากเรื่องโซ่เวรี และทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย ดังนี้

นายิกาจากเรื่องสัหมานน้ำตาลเปรี้ยว เธอมีเพศสัมพันธ์กับนาคินทร์โดยที่ยังไม่ได้แต่งงานกัน เธอรู้ตัวเองว่าทำเรื่องที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะเธอเป็นอาจารย์ที่ต้องเป็นแบบอย่าง แต่เธอกลับประพฤติดนเสียเอง แต่เธอก็ไม่สามารถต้านทานอารมณ์ที่เกิดขึ้นได้

“นายิกายกมือขึ้นแตะริมฝีปากที่ยังร้อนผ่าว ๆ และเห่อซ้จากจุมพิตเร่ร้อน แล้วก็ต้องตกใจในความอาจหาญของตนที่ไม่ยอมขยับเขยื้อนไว้ กลับปล่อยตัวปล่อยใจให้อารมณ์ดิบเถื่อนเข้าครอบงำจิตใจ หากเขาไม่หยุดแค่จูบ เธอก็รู้ว่าจะมีริ้วแรงต้านทานเขาได้หรือไม่ ใบหน้าเธอร้อนผ่าว รู้สึกละอายใจอย่างบอกไม่ถูก ด้วยตนเป็นถึงอาจารย์ อายุอานามก็ไม่ใช่น้อย ทุกวันปากก็พร่ำสอนสั่งศิษย์ในเรื่องการวางตัวให้เหมาะสม แต่เธอกลับมาทำสิ่งที่เรียกว่าไม่เหมาะสมเสียเอง แล้วอย่างนี้เธอจะมีหน้าไป

สอนสั่งใครได้อีก นี่แหละหน้าที่เขาเรียกว่าอารมณ์ดีของคณิศรหาราคะที่ไม่เข้าใครออกใคร หากใครตกเป็นเหยื่อของมันก็ไร้เรี่ยวแรงที่จะขัดขืน ย่อมพ่ายแพ้แก่มันจนหมดสิ้น
(สัมภาษณ์น้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๑๒๓ – ๑๒๔)

นายิกาตั้งใจจะไม่ยอมตามใจคนรัก แต่เธอก็ไม่สามารถปฏิเสธการปลุกเร้าจากชายคนรักได้ เพราะค้อยประสบการณ์ในเรื่องนี้ ไม่สามารถหาวิธีที่จะต้านทานได้

“เธอจะไม่มันตามใจเขาอย่างเด็ดขาด แต่พอได้อยู่ด้วยกันตามลำพังเมื่อไร ความตั้งใจแน่วแน่ของเธอก็มีอันถูกเขาทำลายลงอย่างราบคาบ”

(สัมภาษณ์น้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๒๒๔ – ๒๒๕)

“นายิกาหมดเรี่ยวแรงต่อต้าน เมื่อเสื่อของเธอถูกปลดออกจากร่างกายตามด้วยชั้นใน...เธออยากขยับหนี แต่เมื่อมองเข้าไปในสายตาเร้าร้อนของนาकिनทร์ ร่างของเธอก็อ่อนปวกเปียก”

(สัมภาษณ์น้ำตาลเปรี้ยว, ๒๕๕๐, หน้า ๒๒๔)

นายิกา เมื่อได้มีเพศสัมพันธ์กับนาकिनทร์แล้ว ในครั้งต่อ ๆ มา เมื่อนาकिनทร์ต้องการ เขาก็หาวิธีการหวานล่อม นายิกาก็ต้องยอมใจอ่อนตามเขา แม้จะรู้ดีว่าไม่ควรก็ตาม ปุษยา จากเรื่องรักร้าย แม้ปุษยาจะมีสติและพยายามขัดขืน เพราะเป็นการกระทำที่ไม่ถูกทำนองคลองธรรม แต่เมื่อถูกนาธานปลุกเร้าอารมณ์อย่างเต็มที่แล้ว เธอก็ไม่สามารถต้านทานอารมณ์พิศواس และความต้องการทางธรรมชาติของมนุษย์ได้

“ร่างกายทุกส่วนของเธอนั้นรู้สึกซาบซ่านไปหมด...ร่างกายของเธอก็เกร็งขึ้นมาโดยอัตโนมัติ...คุณนาธาน! ปุษยาตกใจแทบสิ้นสติ เมื่อรับรู้ว่ามีผู้ชายคนนั้นคือใคร แล้วยังอยู่ในท่วงท่าที่แบบชดสันทสนมที่สุดแบบนี้...ความขยับยั้งชั่งใจโดยยิบไปเมื่อสัญชาตญาณดีของมนุษย์เข้าครอบงำ และเขาก็ไม่ใช่ใครอื่น เป็นชายหนุ่มที่เธอพึงพอใจ จิตใจยอมจำนน ร่างกายก็สิ้นไร้เรี่ยวแรงประหวัง และปล่อยตัวให้เพริดไปกับ การขยับตัวแต่ละครั้งของเขา”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๔๘ - ๒๔๙)

พิศกา จากเรื่องทะเลไฟ เธอถูกเตชินปลุกเร้าอารมณ์จนถึงที่สุด จนเกิดอารมณ์ความรู้สึก ควบคุมตนเองไม่ได้ และไม่สามารถยับยั้งต้านทานความต้องการทางเพศที่เกิดขึ้นได้

“...เธอสะอื้นอีก สิริยะสะบัดไปบนเตียงที่ยับย่น...หากทุกสัมผัสจากมือและปากที่เขาแตะต้องบนร่างกาย กลับปลุกกิเลสตัณหาให้ลุกโพลงได้อย่างง่ายดาย ร่างกายเธอสิ้นสะท้าน ไม่ใช่จากความหวาดกลัวต่อไป หากเป็นความต้องการทางกายระหว่างหนุ่มสาวที่เธอไม่เคยรู้สึกมาก่อน”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๒๘๔)

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี เธอเคยมีความสัมพันธ์กับปรินทร์มาก่อน แต่เป็นเหตุการณ์ที่เธอทำให้เธอรู้สึกว่าร่างกายมีมลทินตลอดมา แต่เมื่อได้ใกล้ชิดสนิทสนมกับเขาอีกครั้ง เธอก็มีความรู้สึก เกิดอารมณ์ความต้องการเขา เป็นไปอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้น

“ความทรงจำในคำคิณนั้นคอยตามหลอกหลอนเธอมาตลอดสี่ปี แม้จะบอกตัวเองมาตลอดว่ารังเกียจสิ่งที่เขาทำกับเธอ แต่พอได้อยู่ในอ้อมกอดของเขา เธอก็หลอกตัวเองไม่ได้อีกแล้วว่าเธอคือมนุษย์ปฤชชน และเขาคือชายเพียงคนเดียวที่เธอต้องการ”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๗๗)

จากการที่ปารมิตาเคยมีประสบการณ์กับเขามาก่อนแล้วนั่นเอง เป็นไปความรู้สึกตามธรรมชาติของมนุษย์ แม้แต่ในสถานการณ์ที่เธอไม่พร้อมใจ เธอไม่สามารถสู้แรงพลังของผู้ชายได้ แต่ร่างกายก็ยินยอมไปตามเขาโดยธรรมชาติของมนุษย์

“มือของเขาจับได้แสดงความเป็นเจ้าของ...ปรินทร์คว้าข้อมือทั้งสองข้างของเธอตรึงไว้เหนือสิริยะ ก่อนจะจูบปิดกั้นเสียง...พร้อมนุกทะยาน...ดวงตาเธอเบิกกว้างด้วยความตกใจ...แล้วเขาก็เริ่มขยับสะโพก...เมื่อร่างกายที่คิดว่ายังไม่พร้อม จู่ ๆ กลับเต็มใจที่จะต้องรับเขาขึ้นมาเฉย ๆ...ร่างกายที่ตกเป็นทาสของเขามาก่อนก็ไม่สามารถต้านทานเขาไว้ได้...”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๒๐๑ - ๒๐๒)

ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย เธอปฏิเสธการแต่งงานกับภูวนศ เพราะมีประเพณีที่ต่างกัน ทิพย์ธาราจึงไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์กับภูวนศอีก แต่เขาก็ฉวยโอกาสในเวลาทีทิพย์ธาราอ่อนแอ ปลุกเร้าร่างกายจนทิพย์ธารายอมตามเขา เพราะความด้อยประสบการณ์ของเธอ ผู้หญิงที่ไม่เคยมีประสบการณ์ก็จะเสียเปรียบผู้ชายเสมอ

“แต่มีสิ่งหนึ่งที่เขาคงรู้สึกนึกไม่ได้...เขาขอมารับว่าฉวยโอกาสจากเธอ...จากช่วงเวลาที่เขากำลังอ่อนแอ หญิงที่คอยประสพการณ์ไม่มีทางด้านทานเขาได้อยู่แล้ว เมื่อตื่นขึ้นมาเพราะถูกเขาปลุกเร้า ทั้งหมดนี้เพราะเขารู้สึกหวาดหวั่นกลัวที่จะถูกเธอต่อต้าน เพราะเขาเห็นแล้วว่าเธอมีความมุ่งมั่นที่จะเปลี่ยนใจเขาเพียงไร แต่เขายังไม่พร้อมที่จะตัดสินใจตอนนี้”

(ธาราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๓๗๒)

ในสังคมไทยผู้หญิงถูกจำกัดในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับชาย ผู้หญิงที่ดีต้องมอบพรหมจรรย์ให้กับชายที่แต่งงานด้วย และเป็นภรรยาของชายผู้นั้นตลอดไป ในขณะที่ผู้ชายมีเสรีภาพมากกว่า ไม่ว่าจะอยู่ในสถานะโสด มีคู่รัก แต่งงานแล้ว ผู้ชายก็สามารถมีเพศสัมพันธ์ได้ตลอดเวลา ขึ้นอยู่กับความต้องการ และความรับผิดชอบของผู้ชาย ผู้หญิงที่อยู่ในกรอบของกุลสตรีที่ต้องรักษานวล สงวนตัว เมื่อได้รู้จักประสพการณ์การร่วมรักกับผู้ชายที่เธอรักแล้ว ก็ตกอยู่ในบ่วงแห่งการมรสที่ไต่รู้จักจากชายคนรัก ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่สามารถด้านทานการปลุกเร้าร่างกายและอารมณ์จากชายคนรักได้ เพราะร่างกายที่อ่อนแอกว่า และการคอยประสพการณ์ จึงตกอยู่ในกำมือของผู้ชายคนรัก และไม่ว่าอย่างไรสังคมไทยก็ไม่ยอมรับ และตำหนิตติเตียน หากหญิงสาวที่ยังไม่แต่งงานจะเรียนรู้เพื่อหาประสพการณ์ในเรื่องเพศสัมพันธ์ ถือเป็นเรื่องที่ไม่ดีงามสำหรับผู้หญิงที่ดี

๓.๑.๒ ผู้หญิงแสวงหาอำนาจ เป็นผู้หญิงที่มีความต้องการอำนาจควบคุม

ผู้หญิงมีอารมณ์ความรู้สึก เมื่อโดนปลุกเร้าร่างกายก็ตอบสนองต่อความต้องการทางเพศเช่นเดียวกับชาย เมื่อผู้หญิงได้เรียนรู้ และมีประสพการณ์เรื่องเพศแล้ว เธอก็นำมาใช้ เช่นใช้เป็นเครื่องมือต่อรอง เพื่อให้ได้สิ่งที่เธอปรารถนา หรือเป็นใช้ควบคุม เพื่อจะมีอำนาจเหนือผู้ชายได้เช่นกัน นอกจากนี้บทอัจฉริยะที่ฉรรานำเสนอนั้น มีทำที่ตัวเอกหญิงขึ้นคร่อมเหนือร่างกายชาย การขึ้นอยู่ข้างบนของฝ่ายหญิงคือการพยายามแสดงสถานะที่เหนือกว่าของเพศหญิง การสังวาสที่เกิดขึ้นนั้น ได้เคลื่อนย้ายความมีอำนาจเหนือกว่าจากเพศชายมาสู่เพศหญิง (เสนาะ เจริญพร, ๒๕๔๘, หน้า ๒๔๐ – ๒๔๑)

ในนวนิยายของฉรราน มีผู้หญิงแสวงหาอำนาจ เพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ และเพื่อควบคุมผู้ชาย ได้แก่ ทิพย์ธารา จากเรื่องธาราหิมาลัย พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ ปัทมาภรณ์ จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง และปารมิตา จากเรื่องไซเบอร์ ดังนี้

ทิพย์ธารา จากเรื่องธาราหิมาลัย เธอรู้ว่าในช่วงเวลาแห่งรักนั้น เป็นเวลาที่สามีเธอจะยอมตามใจเธอได้ง่ายขึ้น เธอจึงใช้เวลานี้ในการขอร้องสิ่งสำคัญจากเขา แสดงถึงการมีอำนาจในการต่อรอง

“เธอเงยขึ้นยิ้มให้เขาอย่างขำข่วน ริมฝีปากคลี่ยิ้มออกเล็กน้อย รอคอยจุมพิตที่ค่อย ๆ ลดต่ำลงมา...หากมีสิ่งหนึ่งที่เธอต้องการ และควรจะรีบขอในเวลานี้...คราวหน้าเวลาคุยกับคุณ จะต้องคุยที่ห้องทำงาน ห้ามคุยบนเตียงเด็ดขาด ไมอย่างนั้นผมไม่มีวันปฏิเสธคุณได้แน่..ทิพย์ธาราหัวเราะในลำคอ เขาก็รู้ทันแผนการของเธอเหมือนกัน”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๔๗๗ - ๔๗๘)

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ เธอได้เรียนรู้ประสบการณ์การร่วมรักจากสามีแล้ว ก็ทำให้เธอรู้เธอต้องทำอะไรจึงจะได้รับความสุขสม และรู้ว่าเธอก็สามารถมีอำนาจเหนือสามีได้

“พศิกายากหัวเราะ...เป็นครั้งแรกที่คนรู้สึกถึงอำนาจที่มีอยู่เหนือสามี และรู้ว่าควรจะต้องทำอะไร ถึงจะให้ความสุขกับเขาไปพร้อม ๆ กับตนเอง...”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๔๕๘)

พศิการู้ถึงอิทธิพลของเธอที่มีต่อสามี ทำให้เธอรู้ว่าเธอก็สามารถมีอำนาจเหนือเขา

“...แล้วเธอก็รู้ถึงอิทธิพลของตนเองที่มีต่อสามี...เขาตัวดัดแขนรอบเองบางและดึงมาได้ตัว หากเธอกลับอ้อม สายหน้าน้อยๆ และผลักเขาลงไปนอนหงายตามเดิม แล้วร่างเย็นๆ ก็ทาบทับลงมา...เมื่อทุกครั้งเคยแต่เป็นผู้ควบคุม หากครั้งนี้ต้องปล่อยให้เธอเป็นผู้นำ ด้วยเธอแสดงออกชัดเจนว่าต้องการเช่นนั้น...ภาพพศิกาโน้มกายนี้อ่างเตชิน”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๔๕๕ - ๔๕๘)

ปัทมา จากเรื่องปลาไหลป้ายแดง เมื่อแต่งงานแล้วปัทมา ก็ศึกษาเรียนรู้การมีเพศสัมพันธ์จากหนังสือ และนำมาใช้กับสามี เธอฉวยโอกาสใช้การมีเช็ทซ์ที่แตกต่างจากปกติ มาเป็นสิ่งที่ช่วยอธิบายความรู้สึกของภรรยาที่ถูกลอกใจ ปัทมาเป็นควบคุม และมีอำนาจเหนือกว่าสามี เธอใช้การมีเพศสัมพันธ์เป็นเครื่องมือให้มีอำนาจช่วยอีกทางหนึ่ง

“นี่แค่สั่งสอนเบาๆ เพื่อยกให้คุณฤทธิ์รู้ว่า เมื่อภรรยาถูกสามีหักหลังนั้น มันเจ็บปวดยิ่งกว่าถูกเขียนหยด มันปวดแสบปวดร้อนยิ่งกว่าถูกโอบ และถูกรูปร่างไปตามตัว ไม่มีความเจ็บปวดใดยิ่งใหญ่ไปกว่าการถูกคนที่เรารักทรยศหักหลังอีกแล้ว เพื่อยกให้คุณฤทธิ์คิดถึงหัวอกเพี้ยบ้างว่าเพี้ยรู้สึกอย่างไร และถ้าคุณฤทธิ์รักเพี้ยอย่างที่พูดจริงๆ ก็จะต้องไม่ทำรายจิตใจซึ่งกันและกัน”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๒๑)

นอกจากนี้ปัทมาธิ์ก็ยังเป็นผู้ควบคุมการมีสัมพันธ์กับสามีอีกด้วย ทำให้เธอเป็นผู้มีอำนาจควบคุมทุกอย่างในการมีความสัมพันธ์ครั้งนี้

“...และก้าวขึ้นรับเขาเข้าสู่ร่าง แรงพิศواسแปลกใหม่ดำเนินไปอย่างบ้าคลั่ง โดยมีปัทมาธิ์เป็นผู้มอบความทรนทานให้พิธีชู้ ขณะที่เขาขยับได้เพียงน้อยนิด ได้เพียงแต่มองเรือนร่าง...เคลื่อนไหวเหนือร่างกาย ...”

(ปลาไหลป้ายแดง, ๒๕๕๑, หน้า ๒๒๒ - ๒๒๓)

ปารมิตา จากเรื่อง โഴ้เวรี เธอเคยมีความสัมพันธ์กับปรินทร์แล้ว เธอได้เรียนรู้จากเขา และในครั้งต่อมาเธอก็ต้องการเป็นผู้นำเขา

“ปรินทร์จำได้ว่าผู้หญิงของเขาเร้าร้อนขนาดไหน เธอไม่ต้องการเป็นเพียงผู้ตาม แต่ต้องการเป็นผู้นำด้วยเช่นกัน เมื่อพลิกร่างขึ้นคร่อมเหนือสะโพกของเขา และเป็นฝ่ายควบคุมการเคลื่อนไหวเสียเอง”

(โซ้เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๗๗)

ผู้หญิงภายใต้ระบบปีตาธิปไตยของสังคมไทย การแสดงออกทางเพศสัมพันธ์ การเรียนรู้การมีเพศสัมพันธ์อย่างถูกต้อง ไม่ใช่เรื่องที่ผู้หญิงที่ดีควรรู้ควรปฏิบัติ ผู้หญิงสมัยใหม่ก็ยังคงยึดถือแนวคิดนี้ แต่ในทางปฏิบัติแล้ว ผู้หญิงสมัยใหม่มีการศึกษา ได้รับข่าวสารข้อมูลจากสังคมที่กว้างขึ้น เมื่อผู้หญิงได้เรียนรู้การมีเพศสัมพันธ์กับสามี และจากหนังสือคู่มือต่าง ๆ แล้ว นั่นก็ทำให้ผู้หญิงได้รู้ถึงการมีเพศสัมพันธ์ และได้รู้ว่าเธอสามารถใช้เป็นเครื่องมือต่อรอง และเครื่องมือควบคุมอำนาจเหนือผู้ชายได้อีกทางหนึ่ง หากเธอมีความสามารถที่จะใช้มันเป็น

๑.๑.๓ ผู้หญิงสุขสมในความรัก เป็นผู้หญิงที่ได้รับความสุขสมจากผู้ชายที่เธอรัก

ผู้หญิงในสังคมไทยถูกจำกัดเรื่องเพศวิถีในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการพูดคุยเรื่องเหล่านี้ ก็เป็นเรื่องไม่เหมาะสมไม่ควร การชมการฟังเรื่องเพศก็ยังเป็นเรื่องไม่สมควร โดยเฉพาะการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมากหน้าหลายตาก็ยังเป็นเรื่องต้องห้ามของผู้หญิง ผู้หญิงที่ดีก็ควรมีเพศสัมพันธ์กับสามีคนเดียวเท่านั้น ดังนั้นการที่ผู้หญิงสาวจะมีความสุขสมได้ก็ต้องขึ้นอยู่กับผู้ชายที่เป็นสามีด้วย สามีที่ดีมีประสพการณ์ก็ต้องให้มีความสุขสมกับภรรยาของตนได้

ในนวนิยายของฌารา ได้นำเสนอเรื่องเพศวิถีในมิติของเพศสัมพันธ์ของการร่วมรักเกี่ยวกับความรู้สึกสุขสม การที่ผู้หญิงได้ผู้ชายที่ดีที่รักมาเป็นสามี ผู้หญิงก็จะมีสุขสมในการมีเพศสัมพันธ์ ผู้หญิงที่ดีก็จะได้เรียนรู้เพศรสจากผู้ชายของตน ผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยความรักกับผู้หญิงที่เขารักนั้น เขาจะให้ความสุขสมกับผู้หญิงของเขาพร้อมกับเขาที่ได้รับความรู้สึกนั้นไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งความรู้สึกในจิตใจกับร่างกายที่รู้สึกนั้นแยกออกจากกัน การร่วมรักของคนที่รัก กับคนที่เพียงคบด้วยนั้น ร่างกายได้รับความสุขสม แต่ความรู้สึกสุขของการได้ร่วมรักกับคนที่รักนั้นต่างกัน การมีเพศสัมพันธ์ของคนที่มีความรักกันจึงไม่ใช่เรื่องของ การสมยอมที่เป็นเหมือนผู้ตามหรือผู้รองรับ หากแต่เป็นความเต็มใจพึงพอใจซึ่งกันและกัน

ฌาราได้นำเสนอบทอภิสรรยที่เกิดจากความรัก หญิงและชายจะเกิดความรู้สึกสุขสมด้วยกัน ผู้ชายที่มีประสบการณ์จะต้องทำให้ผู้หญิงที่รักมีความสุขในการร่วมรักกับเขา ซึ่งแตกต่างจากการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงทั่วไป เช่น นาธาน จากเรื่องรักร้าย เมื่อร่วมรักกับปุษยา ผู้หญิงที่เขารักมาตลอด เขาและเธอมีอารมณ์ความรู้สึกถึงความสุขสมนั้นไปด้วยกัน ร่างกายก็ตอบสนองอารมณ์อย่างถึงที่สุด

“ปุษยาตอบสนองเขาอย่างไรแรงอน...ด้วยความรักท่วมท้นหัวใจ...ปล่อยเสียงหวีดร้องออกมาอย่างสุดกลั่นทั้งร่างวาเหือก...นาธานกัดฟัน เริงยับตัวเร็วขึ้นทันทีที่รู้ว่าเธอได้พบพานความสุขสมไปเรียบร้อยแล้ว จึงปล่อยตัวปล่อยใจตามเธอไปติด ๆ นาธานไถ้ผม...ด้วยความอึดเมมใจ เมื่อได้ตัวเธอด้วยความเต็มใจ ก็ยังทวีความสุขสมจนแทบไม่สามารถกลั่นออกมาเป็นคำพูดได้...เมื่อทั้งสองได้รับความสุขสมท่วมท้น...”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๘๐)

เมื่อนาธานคบกับภาวิตา แม้เขาจะได้รับความสุขสมในการมีเพศสัมพันธ์กับเธอ เขาแต่ไม่มีความรู้สึกถึงความสุขร่วมไปกับเธอเลย เขาตอบสนองเธอเพียงร่างกายเท่านั้น อารมณ์และความรู้สึกแตกต่างจากที่เขามีความสัมพันธ์กับปุษยา

“นาธานถอนใจ...ปล่อยร่างกายให้เฟริดตามการปลุกเร้าของเธอ พอปิดตาลงก็เห็นใบหน้าของปุษยาลอยเด่น...ร่างกายของเขาพร้อมแล้ว เธอขยับตัวขึ้นทาบทับพร้อมกับก้มลงจูมพิตเขาอย่างดูดดื่ม นาธานจ้องเข้าไปในดวงตาของภาวิตา พยายามนึกถึงแต่ใบหน้าสวยของเธอไว้ ไม่ยอมปล่อยให้ภาพใบหน้าของปุษยาผุดขึ้นมาจากจิตไร้สำนึกของเขาได้อีก แล้วปล่อยตัวปล่อยใจไปกับการขยับตัวของภาวิตา”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๓๒๑)

เพศวิถีในการแสดงออกทางเพศสัมพันธ์ในนวนิยายของฌาราที่แสดงถึงการมีเพศสัมพันธ์ด้วยความรักนั้น ผู้ชายที่มีประสบการณ์จะต้องทำให้ผู้หญิงที่เขาารู้สึกสุขสมในการร่วมรักทุกครั้ง เขาจะต้องทำให้เธอรู้สึกถึงความสุขสมนั้นจากประสบการณ์ของเขา ผู้หญิงก็จะเรียนรู้ความรู้สึกนั้นจากสิ่งที่ผู้ชายที่เธอรักมอบให้

ในนวนิยายของฌารา มีหญิงสาวสุขสมในความรักจากคนรัก ได้แก่ ปุษยา จากเรื่องรักร้าย ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ ปารมิตา จากเรื่องโซเวรี และ วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา ดังนี้

ปุษยา จากเรื่องรักร้าย เมื่อปุษยาและนาธานได้ปรับความเข้าใจกันดีแล้ว เขาจึงถ่ายทอดความรักของเขาให้กับปุษยา เขาทำให้เธอได้รับความสุขสมก่อน และให้เธอได้รับความสุขสมพร้อม ๆ กันอีกครั้งกับเขาด้วย เป็นความรักที่เขาถ่ายทอดให้เธอผ่านทางร่างกาย

“เขาค่อยๆ ขยับขาปุษยาออกห่าง แล้วแทรกตัวเข้ามาจุมพิตตรงจุดลิ้นอย่างเร่าร้อน...ปุษยาถึงกับกรี๊ดร้องออกมาอย่างลึมตัวเมื่อเขาส่งให้เธอทะยานถึงจุดสุดยอดไปตามลำพัง ร่างบางยังไม่คลายอาการสะท้าน เมื่อเขาขยับตัวขึ้นมาทาบทับและสอดแทรก...ร่างกายร้อนเร่าไปด้วยเพลิงอารมณ์...เมื่อเขาและเธอต่างก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาก็ปล่อยตัวปล่อยใจไปครรถงของตามธรรมชาติ...สุดที่ปุษยาจะทนไหว...เสียงกรี๊ดร้องที่หลุดลอดออกมาจากลำคอโดยที่เจ้าตัวไม่รู้สึกรู้สึด้วยซ้ำ...นาธานฝากฝังแนบแน่น...จากนั้นก็ปล่อยท่านบออารมณ์ ระเบิดสายธารร้อนในกายของปุษยาจนหมดเรี่ยวแรง แล้วจึงทรุดฮวบลงกอดร่างบางที่ยังคงสั่นสะท้าน”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๔๔๗)

ทิพย์ธารา จากเรื่องธราหิมาลัย เธอถูกภูวนศปลูกเร้าจนเกิดอารมณ์ เธอก็โอนอ่อนยอมเขา ภูวนศร่วมรักกับเธอ เขาทำให้เธอได้รับความสุขสมอย่างที่สุด ซึ่งตัวเขาเองก็รู้สึกถึงความสุขสมนั้น ซึ่งมันแตกต่างจากผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่เขาเคยมีเพศสัมพันธ์ด้วย เพราะเกิดจากความรักที่เขา มีต่อเธอ

“สายตาเขาประสานเข้ากับเธอแน่วแน่ ใบหน้าของเขาแดงก่ำและลมหายใจหอบกระชั้น รวากับพยายามควบคุมตัวเองเต็มที่เพื่อพาเธอให้ถึงฝั่งฝัน...และแล้ว มันก็มาถึง...ร่างเล็ก ๆ ระเบิดโพลง...หัวใจร้องและปล่อยความเครียดทั้งหมดออกไปแทบจะพร้อม ๆ กับเขา...ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนที่ให้ความรู้สึกดีเช่นนี้ หรือว่ามันคือความรัก...ที่ทำให้ทุกครั้งที่ได้ครอบครองเธอ มันเหมือนได้ล่องลอยอยู่บนสวรรค์ชั้นฟ้า”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๓๖๕)

พศิกา จากเรื่องทะเลไฟ เมื่อพศิกาและเตชินตกลงเป็นคู่รักที่จะแต่งงานกันแล้ว เตชินได้ปลุกเร้าพศิกา และทำให้เธอได้รับความสุขสมจากเขา จนพศิกาไม่สามารถควบคุมตัวเองได้

“...ตามมาด้วยเสียงกรี๊ดร้องที่สะกटकั่นไว้ต่อไปไม่ไหวเมื่อเธอสิ้นสะท้านไปทั้งร่างด้วยแรงฤทธิ์พิศวาสที่ถูกปรนเปรอ...ความเสียวชานยังไม่ทันจางหาย เนื้อหนังที่ยังไม่คลายตัวจากความหฤหรรษ์เมื่อครู่แทบจะทานทนต่อสัมผัสร้อนราวกับลาวาที่สอดแทรกเข้ามาไม่ไหว...แล้วเธอก็ได้ยินเสียงครางกระเส่าริมใบหู...ผสมผสานไปกับเสียงกรี๊ดร้องของเธอ...เตชินรับรู้ถึงร่างกายสิ้นสะท้านจากความสุขสมที่เขาเป็นผู้นอบให้ถึงสองครั้งสองครา...ดูเป็นผู้ใหญ่และควบคุมอารมณ์ได้ดิ้นอยู่ในห้องทำงาน แต่เมื่ออยู่บนเตียงกับเขา...เธอก็กลายเป็นผู้หญิงที่ร้อนแรง”

(ทะเลไฟ, ๒๕๕๓, หน้า ๓๕๒)

ปารมิตา จากเรื่องโซ่เวรี เมื่อปารมิตาถูกวางยาปลุกเซ็กซ์ และได้มีคำกั้นกับปรินทร์ ซึ่งเมื่อเขารู้ว่าเธอโดนวางยา เขาจึงจะหยุดความสัมพันธ์ แต่เพราะฤทธิ์ของยาปลุกเซ็กซ์ ปารมิตาจึงไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ เธอจึงเรียกร้องให้ปรินทร์มีเพศสัมพันธ์กับเธอ เขาก็ยอมตาม เมื่อได้ร่วมรักกันแล้ว ปรินทร์ก็ให้ความสุขสมให้ปารมิตา ในขณะที่ตัวเขาเองก็รู้สึกถึงความสุขสมที่ได้รับนั้น เป็นสิ่งที่ไม่เคยได้จากใครมาก่อนเช่นกัน เป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากผู้หญิงอื่น ๆ

“...ปลอบโยนด้วยการเติมเต็มเธอครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งเธอสะดุ้งตื่นหนีเพื่อหลบหายใจ ก่อนจะปล่อยเสียงกรี๊ดร้องยาวนาน พร้อมกับร่างกายที่เคลียดขมึง...ปรินทร์ยิ้มด้วยความพอใจ ...หากยังไม่ยอมหยุดจนกระทั่งจับจูงเธอให้ทะยานสู่ฟ้าอีกครึ่ง...รู้ว่าร่างกายเธออ่อนแรงอยู่ใด้ร่าง เขาจึงยอมปล่อยตัวเองให้ตามติดเธอไปด้วยความสุขสม กระทั่งตัวเองแปลกใจว่าไม่เคยมีครั้งไหนที่เขาพบความสุขอย่างรุนแรงจนร่างกายระเบิดออกเป็นเสียง ๆ”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๕)

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เธอบัณฑิตย์ เป็นหญิงสาวที่ถูกใจกันตั้งแต่แรกเจอ เขาหลงรักเธอ เมื่อได้มีความสัมพันธ์กัน เขาทำให้เธอได้รับความสุขสม แล้วเขาก็รับความรู้สึกนั้นเช่นเดียวกับเธอด้วย

“แต่เป็นความเจ็บปวดที่เขาตื่นเต้นที่สุด เมื่อรู้ว่าเธอได้โอบบิ้นไปและต้อง
ก่อนเมฆบนวิมานชั้นฟ้าแล้ว และเขาก็โจนทะยานตามเธอไปในเวลาแค่เสี้ยววินาที...”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๗ - ๑๘)

เพศวิถีในมิติเพศสัมพันธ์ของฉารานในการมีเพศสัมพันธ์กันของตัวละครนั้น ฉารา
ได้แสดงให้เห็นว่า การร่วมรักของคู่อีกนั้นจะมีอารมณ์ความรู้สึกแตกต่างจากการร่วมรักกับคนที่
เพียงแค่คบหากัน และหากเป็นผู้ชายที่มีประสบการณ์และรักผู้หญิงคนนั้นจริงก็ต้องทำให้เธอรู้สึก
สุขสมและมีความสุขทุกครั้งที่ได้ร่วมรักกันด้วย การได้รับความสุขสมที่ผู้หญิงได้รับนั้นจะทำให้
เธอมีความสุขจนไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ และทั้งเขาและเธอต่างก็มีความสุขสมด้วยกันทุกครั้ง
ได้ผูกพันกันทางกายมากยิ่งขึ้น เป็นการถ่ายทอดความรักผ่านทางกายของคู่อีก

๓.๒ พฤติกรรมทางเพศ

ในนวนิยายของฉารายังมีการนำเสนอพฤติกรรมทางเพศ “รักที่ปลอดภัย” (Save sex)
คือ การป้องกันการตั้งครรภ์ในภาวะที่ยังไม่พร้อม การคุมกำเนิดด้วยการกินยาคุมของผู้หญิง และ
การใช้ถุงยางอนามัยของผู้ชายไว้ด้วย การมีเพศสัมพันธ์ของคนที่มีวุฒิภาวะของความเป็นผู้ใหญ่
ที่มีการศึกษา มีหน้าที่การงานแล้ว ก็ต้องมีความรับผิดชอบต่อการกระทำ โดยเฉพาะเรื่อง
เพศสัมพันธ์ก็ควรมีความรับผิดชอบ เรียนรู้การมีเพศสัมพันธ์ที่ถูกต้อง และมีความรับผิดชอบต่อ
ความสัมพันธ์ที่ดำเนินไปด้วย ผู้หญิงก็ต้องเรียนรู้การป้องกันการตั้งครรภ์ และผู้ชายก็ต้องปฏิบัติ
ไม่ให้เกิดการตั้งครรภ์ไว้ให้เป็นนิสัยด้วย เป็นความรับผิดชอบในความสัมพันธ์ของหนุ่มสาวที่ควร
เรียนรู้ และปฏิบัติด้วย

ในนวนิยายของฉารามีพฤติกรรมทางเพศที่มีการป้องกันการตั้งครรภ์ ทั้งในตัวละคร
เอกหญิงและตัวละครเอกชาย และพฤติกรรมทางเพศในการมีเพศสัมพันธ์ขณะที่ผู้หญิงตั้งครรภ์
ดังนี้

การป้องกันการตั้งครรภ์ ในตัวละครเอกหญิงใช้วิธีการป้องกันการตั้งครรภ์ด้วย
การกินยาคุมกำเนิด มีทั้งการกินยาคุมกำเนิดแบบหลังมีเพศสัมพันธ์ และการกินยาคุมกำเนิดชนิด
ฮอร์โมนที่ต้องกินประจำทุกวัน และการเรียกร่องให้ฝ่ายชายป้องกันด้วย ในนวนิยายของฉาราตัว
ละครเอกหญิงที่พฤติกรรมทางเพศที่มีการป้องกันการตั้งครรภ์ ได้แก่ ทิพย์ธารา จากเรื่องธารา
หิมาลัย พิรญาณ์ จากเรื่องไฟรักเกมร้อน และปารมิตา จากเรื่องไซเวรี่ ดังนี้

ทิพย์ธารารู้ดีว่าเมื่อได้มีความสัมพันธ์กับภูวนศแล้ว เธอมีโอกาสเสี่ยงที่จะตั้งครรภ์สูง
มาก เธอจึงต้องป้องกันด้วยยาคุมกำเนิดฉุกเฉิน

“เธอกับภูวนศไม่ได้ป้องกันอะไรทั้งสิ้น และเธอจะต้องรีบกินยาคุมกำเนิด ชนิดหลังมีเพศสัมพันธ์ให้เร็วที่สุด ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินแก้”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๒๕๓)

พิรญาณ์ไม่ต้องการมีลูกกับป้าท เธอก็กินยาคุมกำเนิดเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ เมื่อเธอก็กิน เธอก็กินยาคุมกำเนิดเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ เมื่อเธอก็กิน เธอก็กินยาคุมกำเนิดเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ เมื่อเธอก็กิน

“เธอกันค่าความประมาทของตัวเองที่ลืมกินยาคุมกำเนิดระหว่างเดินทางไปทำงานที่ดูไบ เมื่อกลับมาถูกป้าทรับขวัญด้วยความคิดถึงโดยไม่ทันตั้งตัว จากนั้นเธอก็กินยาคุมกำเนิดที่เหลือไปเพราะหลังโทรไปปรึกษาแพทย์ประจำตัว ก็บอกให้คุมกำเนิดด้วยวิธีใช้ถุงยางอนามัยจนกว่ารอบเดือนจะมาจึงค่อยเริ่มกินยาคุมอีกครั้ง”

(ไฟรักเกมร้อน, ๒๕๕๒, หน้า ๓๓๐)

ปารมิตาจากเรื่องโซเวรี เมื่อเธอเตรียมตัวเตรียมใจเพื่อจะมีเพศสัมพันธ์กับปรินทร์แล้ว เธอไม่อยากตั้งครรภ์ เธอก็กินยาคุมกำเนิดเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ เมื่อเธอก็กิน

“... ‘ฉันไม่อยากท้อง’ เธออุทานออกมาทันทีที่ทางגעזן ในอุกรุดลงไป... เขาชี้คิ้วเปิดลิ้นชักหัวเตียง ไม่นานก็กลับมาพร้อมที่จะสานต่อ...”

(โซเวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๗๗)

การป้องกันการตั้งครรภ์ ในตัวละครเอกชายใช้วิธีการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งตัวละครเอกชายมีการเตรียมถุงยางอนามัยไว้เสมอ ในนวนิยายของธราหิมาลัยที่พูดถึงกรรมทางเพศรักที่ปลอดภัยได้แก่ ภูวนศ จากเรื่องธราหิมาลัย ปรินทร์ จากเรื่องโซเวรี กัญย์ จากเรื่องบ่วงวิมาลา และภานุวัฒน์ และนาธาน จากเรื่องรักร้าย ดังนี้

ภูวนศ จากเรื่องธราหิมาลัย เขามีการป้องกันการตั้งครรภ์ ในภาวะที่ยังไม่พร้อมต่อการสร้างครอบครัว เขาจึงเตรียมพร้อมป้องกันโดยใช้ถุงยางอนามัย

“เขาผละจากไปเพื่อความหน้าของคุมกำเนิดเพียงเสี้ยววินาที เมื่อกลับมาร่างของเขาก็เลื่อนขึ้นทาบ”

(ธราหิมาลัย, ๒๕๕๒, หน้า ๔๑๗)

ปรินทร์ จากเรื่องโซ่เวรี เขารู้ว่าจะมีเพศสัมพันธ์กับปารมิตา เขาก็เตรียมถุงยางอนามัยไว้เพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ที่ยังไม่พร้อม

“...ปรินทร์ตื่นตื่นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน...เขาหันแค่สวมอุปกรณ์ป้องกันการตั้งครรภ์ เพียงเสี้ยววินาทีเขาก็พร้อม...”

(โซ่เวรี, ๒๕๕๔, หน้า ๑๘)

กันย์ จากเรื่องบ่วงวิมาลา เมื่อเขาต้องการมีเพศสัมพันธ์กับวิมาลา เขาก็ป้องกันโดยการใส่ถุงยางอนามัย เพราะเขาและวิมาลา ยังไม่ได้ตกลงเรื่องอนาคต ดังนั้นจึงต้องป้องกันการมีบุตรในภาวะที่ยังไม่พร้อมเช่นกัน

“ค่อยๆ ปลูกเร้าเธอทีละนิด..ทีละนิด จนกว่าเธอจะตื่นขึ้นมา...กันย์ป้องกันตนเองอย่างรวดเร็ว ก่อนจะขยับกายแทรกกลางระหว่างเรียวขาโค้งงาม”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๑๖)

ภานุวัฒน์ จากเรื่องรักร้าย เขาจะหมั้นกับปุษยาแล้ว แต่เขาก็ยังแอบคบกับผู้หญิงอื่น ซึ่งเขาไม่ต้องการมีบุตรกับผู้หญิงคนนั้น เขาจึงป้องกันการตั้งครรภ์อย่างดีที่สุด

“เธอรู้ว่าไม่มีทางตั้งท้องลูกของภานุวัฒน์ได้อย่างที่ต้องการหรอก เพราะภานุวัฒน์นั้นได้ป้องกันทุกครั้งทีหลับนอนกับเธอ แม้จะเมามากแค่ไหนก็ไม่เคยลืม แม้เธอจะภาวนาให้เกิดความผิดพลาด หวังจะตั้งท้องลูกของเขาเพื่อจะได้จับเขาให้มั่น แต่เธอก็ไม่เคยโชคคิขนาดนั้น”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๒๐๔)

นาธาน จากเรื่องรักร้าย เขาคบกับภาวิตาแต่ไม่ได้คิดจะแต่งงานด้วย ไม่คิดจะสร้างครอบครัวกับเธอ ดังนั้นเขาจึงป้องกันตัวเองทุกครั้ง เพราะเขาไม่ต้องการให้เกิดการตั้งครรภ์

“ภาวิตาหวนคิดถึงบทรักเมื่อครั้งที่ผานมา...ตลอดสี่ปีที่คบกันมาเขาไม่เคยทำให้เธอผิดหวังในเรื่องเซ็กซ์...มีเพียงอย่างเดียวที่เธอขจัดใจคือ เขาจะระมัดระวังตัว และป้องกันทุกครั้งที่ร่วมรักกับเธอ ไม่ว่าจะเคลิบเคลิ้มสักเพียงไร เขาก็ไม่เคยลืม”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๓๒๑)

การมีเพศสัมพันธ์ของหนุ่มสาวในภาวะที่มีความเป็นผู้ใหญ่ จบการศึกษา มีหน้าที่การงาน มีความรับผิดชอบแล้ว นั่นก็หมายถึงก็ควรมีความรับผิดชอบในทุก ๆ เรื่อง โดยเฉพาะเรื่องเพศสัมพันธ์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ควรมีความรับผิดชอบอย่างมาก หากพลาดตั้งครรภ์ในภาวะที่ยังไม่พร้อมต่อการมีบุตร ผู้หญิงต้องเป็นฝ่ายที่ตั้งครรภ์ ซึ่งผู้ชายเองก็ต้องรับผิดชอบลูกของตนด้วย ดังนั้นหากยังไม่พร้อมที่จะสร้างครอบครัว หรือไม่มั่นใจต่อกัน การป้องกันการตั้งครรภ์ผู้ชายควรมีความรับผิดชอบให้มากด้วย โดยเฉพาะการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงที่ไม่คิดจะจริงจังแต่งงานด้วย

นอกจากนี้ณารายังนำเสนอพฤติกรรมทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่ผู้หญิงตั้งครรภ์ ในทางการแพทย์การมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่ตั้งครรภ์นั้น มีระยะอันตราย และระยะปลอดภัย ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่น ๆ ด้วย เช่น ความแข็งแรงของมารดา และทารกในครรภ์ การมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่ภรรยาตั้งครรภ์นั้น สามีจะต้องเลือกท่าทางที่เหมาะสมกับสรีระร่างกายของผู้หญิงที่ตั้งครรภ์

ในนวนิยายของณารา มีตัวละครที่มีเพศสัมพันธ์ในขณะที่ตั้งครรภ์ ได้แก่ ปุຍา จากเรื่องรักร้าย และวิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา ดังนี้

ปุຍา จากเรื่องรักร้าย เธอและกรินทร์มีเพศสัมพันธ์กัน ในขณะที่เธอตั้งครรภ์ได้หกสัปดาห์ แต่ไม่มีอันตรายต่อทารกในครรภ์ เพราะแม่มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง และร่างกายของผู้หญิงที่ตั้งครรภ์จะมีระบบป้องกันตามธรรมชาติด้วย

“อีกคนที่ตั้งใจจะทำให้เหมือนปาน เห็นไหมว่าพืมองปานตลอดเวลาเลย นี่ก็พืมพเข้าห้องไปเรียบร้อยแล้ว...เข้าไปแล้วล่ะ เพราะว่าแกเข้าห้องไปตั้งแต่หกอาทิตย์ก่อนแล้ว และปานจำไม่ได้ด้วยสิว่าตอนนั้นพืมองปานอยู่หรือเปล่า...”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๔๔๘)

“ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะพี่กริช หมอเคยบอกปานตอนที่ท้องคาคุณ ร่างกายมีระบบป้องกันธรรมชาติ ถ้าแม่ร่างกายแข็งแรง และไม่ถูกกระทบกระทั่งๆ ก็ไม่เป็นอันตรายต่อเด็กง่าย ๆ หรือค่ะ...นาธานปล่อยลมหายใจ...เขาคืนเดินหวาดกลัวไปหมด”

(รักร้าย, ๒๕๕๐, หน้า ๔๕๐)

วิมาลา จากเรื่องบ่วงวิมาลา เมื่อวิมาลากลับมาอยู่กับกันย์ขณะที่เธอตั้งครรภ์ได้หกเดือน กันย์เกิดอารมณ์และความต้องการมีเพศสัมพันธ์ เพราะได้เห็นวิมาลาในชุดว่ายน้ำที่อวดสรีระร่างกายของเธอ เขาได้รับคำยืนยันจากแพทย์แล้วว่าไม่มีอันตรายใด ๆ นอกจากนี้ทั้งสองจึงร่วมรัก

กันเสมอ ตลอดช่วงระยะปลอดภัยก่อนการคลอด แสดงให้เห็นการมีเพศสัมพันธ์ในขณะตั้งครรภ์ เป็นที่ทำได้ แต่ควรต้องปรึกษาจากแพทย์ด้วย เพื่อความปลอดภัย

“ภาพของวิมาลาในชุดว่ายน้ำขึ้นเล็กน้อยก็ผุดขึ้นมาในหัว แม้เธอจะท้องโตแบบนี้ แต่ความเขี้ยวใจยังไม่ลดตามลงไปเลย”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๓๒๓)

“เมื่อคืนหมอกระซิบบอกว่าเด็กจะปลอดภัยจนกว่าอีกราวหนึ่งเดือนใกล้คลอด...และผมต้องการคุณจนอดทนรอต่อไปไม่ไหวแล้ว”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๓๔๕)

การมีเพศสัมพันธ์ของสามีภรรยาเป็นเรื่องที่ถูกศีลธรรมในความสัมพันธ์แบบผัวเดียวเมียเดียว ในช่วงที่ภรรยาตั้งครรภ์นั้น สามีก็ยังมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาได้ แต่จำเป็นต้องปรึกษาแพทย์เพื่อความปลอดภัยของแม่และเด็ก แต่ในสังคมไทยผู้ชายมักอ้างว่ามีความต้องการ ช่วงภรรยาท้อง ผู้ชายจึงมักใช้เป็นข้ออ้างที่จะไปมีผู้หญิงอื่น หรือไปใช้บริการกับผู้หญิงบริการ การแพทย์ที่เจริญก้าวหน้า การเรียนรู้ การปฏิบัติในเรื่องเพศสัมพันธ์นั้น ก็ต้องมีการศึกษาข้อมูลให้มากขึ้น เพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้อง เป็นการสร้างความสัมพันธ์อันมั่นคงในครอบครัวอีกทางหนึ่ง

๓.๓ รสนิยมทางเพศ

รสนิยมทางเพศเป็นไปตามรสนิยมส่วนตัวของผู้หญิงและผู้ชาย ซึ่งในสังคมไทยนั้น เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต้องปกปิด

ในนวนิยายของณาราก็มีการกล่าวถึง รสนิยมทางเพศ คือ การมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดปกติดได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดปกติ

การมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดปกตินั้น เป็นการมีเพศสัมพันธ์ที่คนทั่ว ๆ ไป ไม่นิยมปฏิบัติ ซึ่งมีเพศสัมพันธ์ที่ปกตินั้นก็อาจทำให้เกิดอันตรายต่อร่างกายและชีวิตได้

ในนวนิยายของณาราได้นำเสนอผ่านตัวละคร คือ อรปรีชา จากเรื่องบ่วงวิมาลา

อรปรีชามีปัญหาทางจิต เป็นผลมาจากครอบครัวเธอ พ่อของเธอเป็นคนอารมณ์ร้าย และมักจะใช้ความรุนแรงกับแม่ และลูก ๆ ซึ่งเธอก็ได้รับผลกระทบนั้นมาตั้งแต่เด็กจนโต ทำให้เธอมีอารมณ์รุนแรง โดยเฉพาะเธอชื่นชอบความรุนแรงในขณะที่มีเพศสัมพันธ์ เป็นรสนิยมทางเพศที่ไม่ปกติ และทำให้ร่างกายได้รับบาดเจ็บ

“เขาฟาดมือใหญ่ลงไปอีกครั้ง ก่อนจะก้มลงกัดผิวบางที่เนื่อวลงบนหน้าอก ทั้งรอยฟันและรอยครูดเป็นทาง...อรปรีชาเปล่งเสียงครางจากปากที่มี

เลือดออก อารมณ์ใคร่ฟุ้งปราดไปทั่วร่าง อเล็กซ์รู้ว่าหล่อนต้องการอะไร...ออกแรง
ข่วน และดบคือเล็กซ์เมื่อความสุขฟุ้งทะยานจนควบคุมไม่ได้ มือใหญ่ของเขามือบีบรอบ
ลำคอของหล่อน ทำให้ลมหายใจสะดุด อากาศแทบจะหมดปอด หล่อนสะบัดหลุดจาก
มือที่บีบ รัศรอบลำคอ และกรี๊ดร้องลั่นห้อง ความสุขสมระเบิดพรั่งพรายชนิดที่ไม่
เคยพบพานมานานนับตั้งแต่อเล็กซ์จากไปเมื่อหลายปีก่อน”

(บ่วงวิมาลา, ๒๕๕๕, หน้า ๔๒๕- ๔๓๐)

ณาราได้นำเสนอเรื่องเพศวิถีในมิติของเพศสัมพันธ์ไว้ในหลาย ๆ ประเด็น ซึ่งล้วนแต่
เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในสังคมไทยปัจจุบัน และหลายเรื่องสังคมยังปิดกั้น เมินเฉยต่อสิ่งที่เกิดขึ้น หลาย
เรื่องกลายเป็นปัญหาต่าง ๆ เช่น การไม่ให้ความรู้ในเรื่องเพศวิถีที่ถูกต้อง การตั้งครรภในภาวะที่ไม่
พร้อม เพราะการไม่ป้องกัน เพราะไม่รู้ถึงวิธีการป้องกันที่ถูกต้อง การปลุกฝังทัศนคติเรื่องเพศ
สภาวะและเพศวิถีแบบเดิมในสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

จากการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละครแนวสมจริง ณาราให้รายละเอียดถึงที่
ไปที่มาของตัวละครไว้อย่างละเอียด ตัวละครเอกของณาราแสดงอารมณ์ ความรู้สึกต่าง ๆ ตาม
เหตุการณ์ ทั้งอารมณ์รัก โกรธ เกลียด ดีใจ เสียใจ คละเคล้ากันไป เป็นเหมือนปุณชนคนธรรมดา
ทั่วไป ตัวละครของณาราจึงมีลักษณะสมจริง เปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์

ด้านเพศวิถี ในนวนิยายของณารา มีมิติการนำเสนอผ่านเรือนร่าง ซึ่งณาราได้นำเสนอ
ภาพเรือนกายของผู้ชาย และความรู้สึกของผู้หญิงเมื่อได้เห็นเรือนกายนั้น แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงก็มี
อารมณ์ความรู้สึกไม่ต่างจากชายเช่นกัน แต่ผู้หญิงถูกอบรมให้เก็บความรู้สึกไม่ให้แสดงออก ในมิติ
ของความสัมพันธ์ การคบหากันเป็นคู่รักนั้นผู้หญิงตัดสินใจเลือกด้วยตนเองตามพิจารณาของ
ตน ผู้หญิงบางคนเลือกที่ความเหมาะสม เพราะเธอก็รักศักดิ์ศรีในตนเอง ผู้หญิงบางคนเลือกตาม
ความรักความชอบ เพราะเธอมั่นใจในความในความรู้สึกของตนเอง ซึ่งผู้หญิงก็รับผิชอบต่อการ
เลือกของเธออย่างเต็มที่และเต็มใจ แม้จะเป็นไปหรือไม่เป็นไปตามที่หวังก็ตาม และมิติของ
เพศสัมพันธ์ ณาราได้นำเสนอเพศสัมพันธ์ของหญิงชายนั้นเป็นเรื่องธรรมชาติ เป็นเรื่องธรรมดาของ
มนุษย์ปุณชน เมื่อเกิดอารมณ์ความรู้สึกจนถึงที่สุดแล้ว มนุษย์ก็ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ดิบนั้นได้ แต่
การมีความเพศสัมพันธ์ของคู่รักนั้น การร่วมรักนั้นผู้หญิงจะต้องได้รับความรู้สึกสุขสมไปกับการ
ร่วมรักนั้น และผู้ชายเองก็ได้รับความรู้สึกสุขสมไม่ต่างกัน ซึ่งเป็นความรู้สึกที่เกิดทั้งร่างกายและ
จิตใจไปพร้อม ๆ กัน ต่างจากการร่วมประเวณีของหญิงและชายที่ไม่ได้มีความรักกัน หญิงและชาย
จะได้รับเพียงความสุขสมทางกายเท่านั้น และการมีเพศสัมพันธ์ในวัยที่มีความพร้อมแล้วนั้น ต้อง
เป็นเพศสัมพันธ์ที่มีความรับผิดชอบด้วย หากยังไม่พร้อมที่จะสร้างครอบครัว ผู้ชายก็ต้องใช้ถุงยาง
อนามัยป้องกัน ผู้หญิงก็ต้องกินยาคุมกำเนิดเพื่อป้องกันการตั้งครรภเช่นกัน จึงจะเป็นการมี

เพศสัมพันธ์ที่เหมาะสม นอกจากนี้การมีเพศสัมพันธ์ที่นอกเหนือจากปกติ คือ การมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่ผู้หญิงตั้งครรภ์นั้นสามารถมีได้ แต่ก็ต้องปรึกษาแพทย์ เพื่อความปลอดภัยของแม่และเด็ก และการมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดปกติ ที่ปรากฏก็เป็นความรู้ที่ทำให้ได้รู้จักเพศวิถีอีกด้านหนึ่ง

บทที่ ๕

สรุปและอภิปรายผล

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาวิเคราะห์สถานภาพและบทบาทผู้หญิงในนวนิยายของฉรร่า จำนวน ๑๐ เรื่อง ศึกษาจากนวนิยายของฉรร่าที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ – มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘ ได้แก่ รักร้าย คุณแจ๋วอินเตอร์ สัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว ปลาไหลป้ายแดง ชาราหิมาลัย ไฟรักเกมร้อน ทะเลไฟ โชว์วีรี่ บ่วงวิมาลา และแปดเล่มหีบสองรัก ซึ่งเป็นนวนิยายที่นำเสนอสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงอย่างเด่นชัด เสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

ฉรร่า เป็นนักเขียนหน้าใหม่ที่มีผลงานที่ได้รับความนิยมมาก และผลงานก็ถูกนำไปดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์หลายเรื่อง ทำให้ผลงานเผยแพร่ในวงกว้างขึ้น ทั้งนี้เพราะตัวละครผู้หญิงของฉรร่ามีความโดดเด่นเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ ไม่ยึดคุณค่าผู้หญิงที่ดีแก่พรหมจรรย์ เลือกดำเนินชีวิตในแบบที่ตนเองต้องการ มีการศึกษาดี มีหน้าที่การงาน มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจพึ่งพาตนเองได้ทัดเทียมกับผู้ชาย และมีศักดิ์ศรีในตนเอง

การศึกษาด้านสถานภาพและบทบาทของผู้หญิง

ผู้หญิงในนวนิยายของฉรร่าเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ ที่ยังคงเป็นสมาชิกในครอบครัวอันเป็นสถาบันหลักของสังคม แม้ผู้หญิงจะมีการศึกษา มีหน้าที่การงาน ซึ่งทำให้มีสถานภาพและบทบาทในสังคมมากขึ้น แต่ผู้หญิงสมัยใหม่ก็ยังคงมีสถานภาพและบทบาททั้งในครอบครัวและในสังคมไปพร้อมกัน

๑. สถานภาพและบทบาทในครอบครัว

นวนิยายของฉรร่าให้ความสำคัญกับสถานภาพและบทบาทของภรรยา ลูกสาว แม่ และญาติผู้ใหญ่ ดังนี้

๑.๑ สถานภาพและบทบาทภรรยา ภรรยายังคงทำหน้าที่แม่บ้าน ดูแลปรนนิบัติสามี ภรรยาสมัยใหม่มีหน้าที่การงานที่ต้องรับผิดชอบควบคู่ไปด้วย ทำให้มีอำนาจและมีส่วนสำคัญในการตัดสินใจในครอบครัวมากขึ้น ทำงานเคียงข้างเป็นคู่คิดสามี สถานภาพและบทบาทภรรยาของฉรร่า พบดังนี้

๑.๑.๑ สถานภาพภรรยา มี ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มแรก ภรรยาโดยพฤตินัยก่อนการสมรส เป็นหญิงสาวที่มีเพศสัมพันธ์กับชายคนรักในระหว่างที่ตกลงคบหาใจกัน แล้วจึงได้แต่งงานจด

ทะเบียนสมรสถูกต้องตามกฎหมาย และมีภรรยาบางคนที่ตั้งครรภ์ก่อนการจัดงานแต่งงาน กลุ่มที่สอง ภรรยาโดยพฤตินัยไม่ได้สมรส เป็นหญิงสาวที่มีเพศสัมพันธ์กับชายคนรัก ในช่วงระยะเวลาที่คบหากัน และได้เลิกกันไป ไม่ได้แต่งงาน และกลุ่มที่สาม ภรรยาที่สมรสอย่างถูกต้อง เป็นหญิงสาวที่คบหากับชายคนรัก อยู่ในสายตาผู้ใหญ่ แต่งงาน จดทะเบียนสมรสตามประเพณี

สถานภาพของภรรยาในสังคมไทยปัจจุบันนั้น ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องรักษาพรหมจรรย์จนถึงวันแต่งงาน หญิงและชายคบกันในฐานะคู่รักก็มีเพศสัมพันธ์อันเป็นเรื่องธรรมดา เป็นแนวคิดของตะวันตกที่เข้ามาและเริ่มมีความชัดเจนในสังคมไทยมากขึ้น โดยเฉพาะการตั้งครรภ์ก่อนการแต่งงาน เป็นเรื่องที่เปิดเผยต่อสังคม สาธารณชนรับรู้เรื่องนี้ในวงกว้างขึ้น

๑.๑.๒ บทบาทของภรรยา ของณารานั้นแบ่งเป็น ๕ กลุ่ม พบดังนี้

๑.๑.๒.๑ ภรรยาที่ดั่งงาม เป็นภรรยาที่ยังคงดูแลเอาใจใส่ ปรนนิบัติดูแลสามีในเรื่องต่าง ๆ ให้เกียรติสามี ภรรยาที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ทำงานนอกบ้านควบคู่ไปกับการทำหน้าที่ดูแลเอาใจใส่สามี

๑.๑.๒.๒ ภรรยาควบคุมการเงิน เป็นภรรยาที่ควบคุมการดูแลค่าใช้จ่ายภายในบ้าน รวมทั้งการดูแลรายรับ – รายจ่ายของสามีทั้งหมด หากมีค่าใช้จ่ายผิดปกติ ภรรยา ก็จะทราบเป็นการติดตามสามีทางอ้อม มีอำนาจควบคุมสามีอีกทางหนึ่ง ภรรยาสมัยใหม่ต้องการทำงานมีรายได้ของตนเอง เป็นความภาคภูมิใจที่ได้ร่วมสร้างฐานะไปด้วยกัน

๑.๑.๑.๓ ภรรยาที่ภาคภูมิใจ เป็นภรรยาที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่มีบทบาทการแบ่งเบาภาระหน้าที่การงาน เป็นคู่คิด ที่ปรึกษา ช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ รวมทั้งถ่ายทอดสอนงาน เป็นภรรยาที่สามีว่าภาคภูมิใจ ฉลาด เก่ง ทดเทียมเดินเคียงข้างเขาได้ ไม่ใช่ภรรยาที่คอยเดินตามเป็นช้างเท้าหลัง

๑.๑.๑.๔ ภรรยาผู้วางแผนครอบครัว เป็นภรรยาสมัยใหม่มีการวางแผนครอบครัว เป็นคนริเริ่มคุยเรื่องนี้กับสามีก่อน เพราะภรรยาก็ทำงานทั้งในและนอกบ้าน จึงต้องวางแผนครอบครัว เพื่อเตรียมพร้อมต่อการมีบุตรและการทำงานในอนาคตของเธอเอง เพราะภรรยาต้องอุม้ท้องตั้งครรภ์และเลี้ยงดูให้มันบุตรหลังคลอดอีกด้วย

๑.๑.๑.๕ ภรรยาผู้ออกเอาใจสามี เป็นภรรยาที่ตอบสนองความต้องการของสามี ภรรยาสมัยใหม่ก็เรียนรู้ เป็นฝ่ายค้นหาวิธีต่าง ๆ เพื่อเอาใจสามีในเรื่องนี้ นอกจากนี้ภรรยาสมัยใหม่ก็ตอบสนองความต้องการของสามีด้วยความยินดี เมื่อมีประสบการณ์ก็รู้ถึงความต้องการและตอบสนองสามีได้ทันที

สถานภาพและบทบาทภรรยาของณารา เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ทำงานทั้งในและนอกบ้าน ปรนนิบัติดูแลสามีไม่ขาดตกบกพร่อง และเป็นภรรยาที่มีการศึกษา รู้จักการจัด

การการเงินของครอบครัว การวางแผนครอบครัว นอกจากนี้ก็รู้วิธีการตอบสนองความต้องการของสามีอย่างเต็มใจด้วย แสดงให้เห็นว่าภรรยาสมัยใหม่เก่งขึ้น มีความรู้ความสามารถ รู้จักการนำความรู้มาใช้ในครอบครัว แม้ภรรยาสมัยใหม่จะเก่ง มีความรู้ดีเพียงใด ก็ยังอยู่ในกรอบของภรรยาที่ดีของสังคมไทย ไม่ว่าจะอย่างไรภรรยาที่ดีต้องเป็นผู้ปรนนิบัติดูแลสามี และครอบครัว

๑.๒ สถานภาพและบทบาทลูกสาว ลูกที่ดีต้องมีความรัก กตัญญูต่อพ่อแม่ ประสบความสำเร็จในการเรียนหรือการทำงาน มีกิริยามารยาทเรียบร้อย และรักนวลสงวนตัว บทบาทของลูกสาวในนวนิยายของฉานรา แบ่งเป็น ๔ กลุ่ม พบดังนี้

๑.๒.๑ ลูกสาวผู้กตัญญู เป็นลูกสาวที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ยังคงปรนนิบัติดูแลพ่อแม่ โดยเฉพาะในยามที่ท่านเจ็บป่วย ให้ความเคารพเชื่อฟัง ลูกสาวสมัยใหม่คบหาจิตใจเลือกคนรักด้วยตนเอง แต่เมื่อจะแต่งงานก็ให้เกียรติเคารพขออนุญาตพ่อแม่ เพื่อจัดงานสมรสที่ถูกต้องตามประเพณี

๑.๒.๒ ลูกสาวผู้นำครอบครัว ลูกสาวที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่มีการศึกษาดิฉันหนึ่งเพื่อการสืบทอดกิจการของครอบครัว และถูกคาดหวังในการทำงานไม่ต่างจากลูกชาย ลูกสาวสมัยใหม่หลายคนก็ทำงานหารายได้ เป็นหัวหน้า และเลี้ยงดูครอบครัว

๑.๒.๓ ลูกสาวผู้สืบสกุล เป็นลูกสาวที่แต่งงานมีครอบครัว ที่สามีและลูกใช้นามสกุลของภรรยา เมื่อแต่งงานแล้วสามียอมเปลี่ยนมาใช้นามสกุลของฝ่ายหญิง ลูก ๆ ก็ใช้นามสกุลของฝ่ายหญิงด้วย ลูกสาวสมัยใหม่จึงเป็นผู้สืบสกุลของตระกูลต่อไปได้

๑.๒.๔ ลูกสาวที่มีความประพฤติไม่ดี เป็นลูกสาวที่ประพฤติตนไม่ดี สร้างความลำบากใจให้กับพ่อแม่ แต่นั่นก็เป็นผลมาจากการอบรมเลี้ยงดูอย่างตามใจของพ่อแม่นั่นเอง

สถานภาพและบทบาทของลูกสาว ยังคงมีความกตัญญู ดูแลปรนนิบัติดูแลพ่อแม่ ทั้งยามดีและยามป่วยไข้ นอกจากนี้ลูกสาวสมัยใหม่ก็ทำหน้าที่ได้ไม่ต่างจากลูกชาย ทั้งการเป็นหัวหน้าครอบครัว ทำงานหารายได้ เลี้ยงดูครอบครัว และเป็นผู้สืบสกุลของวงศ์ตระกูลด้วย และมีลูกสาวที่มีความประพฤติไม่ดี เป็นผลมาจากการเลี้ยงดูอย่างตามใจของพ่อแม่ตนเอง

๑.๓ สถานภาพและบทบาทแม่ ยังคงบทบาทการดูแลเลี้ยงดู ให้การอบรมสั่งสอนในนวนิยายของฉานรา พบสถานภาพและบทบาทแม่ ๓ กลุ่ม พบดังนี้

๑.๓.๑ แม่ผู้เดินตามตำรา ผู้หญิงสมัยใหม่เลี้ยงดูลูกตามแบบตะวันตกมากขึ้น ตั้งแต่การอ่านหนังสือตำราเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ การเตรียมตัวเป็นพ่อแม่มีโอใหม่ การปรึกษาแพทย์เพื่อการดูแล แก้ไขพฤติกรรม และพัฒนาการต่าง ๆ ของเด็ก มีการอ่านนิทานภาษาอังกฤษให้ลูกฟังก่อนนอน

๑.๓.๒ แม่ผู้สั่งสอน ให้คำแนะนำตักเตือน แม่ลูกจะโตเป็นผู้ใหญ่ แม่ก็ยังคงให้คำปรึกษา แนะนำ สั่งสอนลูกในเรื่องต่าง ๆ บางเรื่องที่แม่เห็นว่าลูกทำไม่ถูกต้องก็ให้คำตักเตือน เตือนสติลูก เพื่อไม่ให้ลูกทำผิด และเกิดความทุกข์

๑.๓.๓ แม่ผู้สนับสนุน ให้การสนับสนุนลูกในทุก ๆ เรื่องที่ลูกตัดสินใจ แม่บางเรื่องแม่จะไม่เห็นด้วย แต่เพื่อความสุขของลูก แม่ก็พร้อมที่จะสนับสนุน ให้กำลังใจ และอยู่เคียงข้างลูก แม้จะทำใจยอมรับได้ยาก แม่ก็ยินยอมและยอมรับในสิ่งที่ลูกต้องการ

๑.๓.๔ แม่เลี้ยงเดี่ยว เป็นแม่ที่ดูแลลูกลำพังเพียงลำพังด้วยตนเอง ผู้หญิงสมัยใหม่มีความเด็ดเดี่ยวตั้งครภักโดยไม่มีพ่อของเด็ก อดทนต่อสายตาคำครหาจากสังคม เข้มแข็งที่จะเลี้ยงดูลูกเพียงลำพัง ในสังคมปัจจุบันก็ยอมรับสถานภาพแม่เลี้ยงเดี่ยวมากขึ้น

๑.๓.๕ แม่ผู้ใส่ใจดูแล เป็นแม่ที่ใส่ใจลูกในทุก ๆ เรื่อง ทั้งเรื่องการกินการอยู่ของลูก แม่ลูกจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ตาม แม่รับรู้ถึงทุกข์ของลูกทุกอย่าง แม้บางเรื่องลูกจะไม่เคยบอก แต่แม่ก็รับรู้ได้

๑.๓.๖ แม่ผู้รู้ผิดชอบ เป็นแม่ที่เรียนรู้ชีวิต แม่ก็เป็นปุถุชน ที่ยังต้องเรียนรู้ชีวิต และอาจทำผิดพลาดได้ เมื่อรู้ก็แก้ไข ปรับปรุง และแก้ไขปัญหาคด้วยตนเอง ได้บทเรียนเป็นประสบการณ์ชีวิต

๑.๓.๗ แม่ผู้วิปลาส แม่บางคนมีความผิดปกติทางจิต เป็นสาเหตุให้ไม่สามารถทำหน้าที่แม่ที่ดีได้ เพราะมีความวิปลาสจิตผิดปกติตนเอง

สถานภาพและบทบาทของแม่ ยังคงบทบาทการดูแล อบรม สั่งสอน เลี้ยงดูลูก แต่แม่ที่เป็นผู้หญิงสมัยใหม่เลี้ยงดูลูกตามแบบตะวันตกมากขึ้น การอ่านนิทานภาษาอังกฤษให้ลูกฟังก่อนนอน ให้เด็กเลือกรับผิดชอบดูแลตัวเอง และการทำตามคำแนะนำของแพทย์เกี่ยวกับพัฒนาการของเด็ก แม่ยังสนับสนุนยอมรับการตัดสินใจของลูก แม้บางเรื่องจะขัดธรรมเนียมประเพณีไทยก็ตาม และมีสถานภาพและบทบาทของแม่เลี้ยงเดี่ยวมากขึ้น นอกจากนี้แม่ก็ยอมรับว่าตนเองทำผิดได้ ซึ่งแม่ก็แก้ไขผิดพลาดของตนเอง และแม่บางคนก็ยังไม่มีความพร้อมในการเป็นแม่ที่ดี เพราะความผิดปกติทางจิตของแม่

๑.๔ สถานภาพและบทบาทของญาติผู้ใหญ่ ยังคงมีบทบาทในการช่วยดูแลเลี้ยงดู ให้การอบรมสั่งสอน แทนพ่อแม่ มีบทบาทในครอบครัว ในนวนิยายของณารามิ ๒ กลุ่ม พบดังนี้

๑.๔.๑ ญาติผู้ใหญ่ผู้ ให้คำปรึกษา เป็นบุคคลหนึ่งที่มีสถานภาพและบทบาทสำคัญในครอบครัวไทย เมื่อลูกหลานมีปัญหา ก็จะให้คำปรึกษา แนะนำ เตือนสติ และช่วยแก้ปัญหา

๑.๔.๒ ญาติผู้ใหญ่ผู้เป็นเหมือนแม่ เป็นผู้ทำหน้าที่แทนแม่ ที่ไม่สามารถทำหน้าที่ของตนได้ นางสาวจิงจูด อบรม สั่งสอน เลี้ยงดู ให้ความรักหลาน เหมือนเป็นแม่คนที่สอง

ญาติผู้ใหญ่มีสถานภาพและบทบาทในครอบครัวรองมาจากพ่อแม่ ยังคงให้การอบรม สั่งสอน ให้คำปรึกษาตักเตือน ช่วยแก้ปัญหาให้กับลูกหลาน

๒. สถานภาพและบทบาทในสังคม ผู้หญิงไทยจำนวนมากเข้าสู่พื้นที่สังคม มีสถานภาพทางการศึกษาที่เพิ่มมากขึ้น และหน้าที่การงานที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้ผู้หญิงสมัยใหม่มีสถานภาพและบทบาทในสังคมสูงมากขึ้น

๒.๑ สถานภาพและบทบาทในสังคมด้านการศึกษา ผู้หญิงสมัยใหม่เป็นผู้หญิงที่มีการศึกษาดี ในนวนิยายของณารา มีการศึกษาระดับชั้นสูงสุด และสาขาการศึกษา พบดังนี้

๒.๑.๑ การศึกษาระดับชั้นสูงสุด ตัวละครผู้หญิงส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาโท และการศึกษาเฉพาะทางจากต่างประเทศ รองลงมาคือ จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จบการศึกษาทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งเป็นการศึกษาระดับต่ำสุดของตัวละคร และจบการศึกษาระดับปริญญาเอกจากต่างประเทศ และอยู่ในระหว่างรอศึกษาต่อระดับปริญญาเอกในต่างประเทศ

ผู้หญิงสมัยใหม่เป็นผู้หญิงที่มีการศึกษาดี และได้ไปศึกษาต่างประเทศ การศึกษาที่ดีเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้หญิงมีบทบาทในสังคมเพิ่มขึ้น และช่วยยกระดับฐานะทางสังคมให้สูงขึ้น

๒.๑.๒ การศึกษาสาขาต่าง ๆ มีทั้งสาขาด้านวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ สาขาที่จบการศึกษามีด้านสถาปัตยกรรม จิตวิทยา แพทย์ บริหารธุรกิจ รัฐศาสตร์และแพชชั่น แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงก็มีความรู้ความสามารถศึกษาในสาขาวิทยาศาสตร์ ที่ส่วนใหญ่มักเป็นสาขาที่ผู้ชายเรียน ผู้หญิงก็เริ่มศึกษาในด้านวิทยาศาสตร์มากขึ้น

ผู้หญิงสมัยใหม่ส่วนใหญ่จบการศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ จากต่างประเทศ เพื่อนำความรู้กลับมาเพื่อทำงานสืบทอดกิจการในครอบครัว ส่วนในสาขาอื่น ๆ ผู้หญิงสมัยใหม่เลือกเรียนในสาขาที่ตนเองต้องการ เป็นผู้เลือกเรียนด้วยตนเอง เป็นสาขาเฉพาะทางที่ต้องเกิดจากความสนใจ ไม่ใช่สาขาวิชาที่รู้จัก หรือทุกคนจะเข้าเรียนได้ ต้องเกิดจากความตั้งใจสนใจที่จะเรียนในสาขานั้น

ผู้หญิงสมัยใหม่ในนวนิยายของณารา มีการศึกษาดี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และระดับสูงสุดระดับปริญญาเอก ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาโท และไปศึกษาต่อต่างประเทศทำให้ผู้หญิงสมัยใหม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี เข้าถึงข้อมูลในระดับสากลได้มากขึ้น ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากคนต่างวัฒนธรรมต่างภาษา เหล่านี้ล้วนส่งผลให้ผู้หญิงสมัยใหม่มีวิถีคิด ค่านิยม การดำเนินชีวิตประจำวันที่แตกต่างกันออกไป และเปลี่ยนแปลงไปจากอดีต การศึกษาที่ดีจึงเป็นคุณสมบัติสำคัญสำหรับผู้หญิงสมัยใหม่ นอกจากนี้ผู้หญิงสมัยใหม่ก็เลือกศึกษาในสาขาต่าง ๆ ด้วยตนเอง เลือกจากความเหมาะสม และความสนใจของตนเอง ผู้หญิงสมัยใหม่เลือกเรียนในสาขาวิทยาศาสตร์มากขึ้น

๒.๒ ด้านการประกอบอาชีพ ผู้หญิงก็มีสิทธิ์ที่จะเลือกประกอบอาชีพตามที่ตนต้องการ ในนวนิยายของฉรรภาพการประกอบอาชีพต่าง ๆ ดังนี้

๒.๒.๑ เลขานุการ เป็นอาชีพที่พบมากที่สุด มีการทำงานที่ขยายพื้นที่ออกไป โดยการติดตามเจ้านายไปทำงานยังที่ต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ ไม่ได้ทำงานแต่ในอาคารสำนักงานเท่านั้น ซึ่งต้องสื่อสารภาษาอังกฤษทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียนดี

๒.๒.๒ นักธุรกิจ เป็นอาชีพที่พบรองลงมา นักธุรกิจ ตำแหน่งผู้บริหารส่วนใหญ่เป็นตำแหน่งของผู้ชาย แต่ผู้หญิงก็มีความสามารถทำงานเป็นนักธุรกิจบริหารงานได้ นักธุรกิจหญิงก็รับผิดชอบงานสูง ทำงานหนักไม่ต่างจากผู้ชาย ผู้หญิงจึงเข้ามามีบทบาทในด้านธุรกิจมากขึ้น

๒.๒.๓ อาชีพอื่น ๆ ได้แก่ นักประชาสัมพันธ์ ซึ่งมีทั้งการทำงานเป็นหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ในบริษัทเครื่องสำอางระดับโลกที่อเมริกา และผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์โรงพยาบาลเอกชนที่มีชื่อ นักจิตวิทยาพฤติกรรมเด็ก และกำลังรอศึกษาต่อระดับปริญญาเอกในด้านนี้ อาจารย์มหาวิทยาลัยด้านภาษาศาสตร์ และอาจารย์ด้านสถาปัตยกรรม ดารานางแบบ พยาบาลทำงานอยู่ในและต่างประเทศ เจ้าของบริษัทออกแบบก่อสร้าง บรรณาธิการบริหารนิตยสารซึ่งการทำงานต้องเดินทางไปในสถานที่ต่าง ๆ ตามหัวข้องานที่ถูกกำหนดไว้ และต้องติดตามข่าวสารทั้งในและต่างประเทศตลอดเวลา แพทย์เฉพาะทางอายุรกรรมประสาท สถาปนิก พนักงานต้อนรับบนสายการบิน และตำรวจหญิง ตำแหน่งร้อยตำรวจโท ฝ่ายสืบสวนสอบสวน ซึ่งผู้หญิงก็มีร่างกายที่แข็งแรง และยิงปืนแม่น ทำงานเสี่ยงอันตรายในสายงานสืบสวนสอบสวนได้ไม่แตกต่างจากตำรวจชาย ไม่ใช่เพียงแค่ตำรวจหญิงทำงานธุรการในสำนักงานเท่านั้น

สถานภาพและบทบาทด้านอาชีพของผู้หญิงในนวนิยายของฉรรภาพ มีพื้นที่การทำงานที่กว้างออกไป ไม่ใช่เพียงผู้หญิงที่นั่งทำงานในสำนักงานเท่านั้น แต่เป็นการทำงานที่มีการเดินทางไปยังที่ต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ อีกทั้งใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในการทำงานด้วย ผู้หญิงได้เห็นโลกกว้าง ได้พบปะผู้คนหลากหลาย เปิดโลกทัศน์ของผู้หญิงให้ไกลออกไป ไม่ใช่แค่ผู้หญิงสามารถประกอบอาชีพต่าง ๆ ได้ทัดเทียมชายเท่านั้น แต่เป็นการเผยศักยภาพและความสามารถของผู้หญิงให้สังคมได้รับรู้มากขึ้น เปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้เข้าไปทำงานเสมอภาคกับผู้ชาย สังคมจึงให้การยอมรับศักยภาพของผู้หญิงมากขึ้น

การศึกษาด้านกลวิธีการสร้างตัวละครผู้หญิง

ในนวนิยายของฉรรภาพได้สร้างตัวละครเอกหญิงเป็นตัวละครที่มีหลายมิติในตนเอง ตัวละครมีลักษณะอุปนิสัยที่พัฒนาไปตามเหตุการณ์และกาลเวลา มีพฤติกรรมที่แสดงออกทั้งด้านดีและไม่ดี เป็นตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีการศึกษาดี มีหน้าที่การงาน เลือกการดำเนินชีวิตด้วย

ตนเอง ไม่ยึดติดกับสิ่งต่าง ๆ และแสดงออกทางเพศวิถีในด้านต่าง ๆ มากขึ้น ใช้ชีวิตอยู่ในสังคม บริโภคนิยมสมัยใหม่ในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น

๑ การสร้างตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา

ในนวนิยายของณารามีกลวิธีการสร้างตัวละครที่มีลักษณะของผู้หญิงสมัยใหม่ผ่านวิถี การดำเนินชีวิตของตัวละครที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ มีรสนิยมการบริโภคตามสมัยนิยม การใช้เวลาว่างที่สัมพันธ์กันด้วย มีการนำเสนอตัวละครผ่านบุคลิกลักษณะ การอุปโภคบริโภค และพื้นที่ พบ ดังนี้

๑.๑ การนำเสนอตัวละครผ่านบุคลิกลักษณะ ในนวนิยายของณารามีบุคลิกลักษณะ ๒ ลักษณะ คือ บุคลิกลักษณะภายนอก และบุคลิกลักษณะภายใน พบดังนี้

๑.๑.๑ บุคลิกลักษณะภายนอก ในนวนิยายของณารา ศึกษา ๓ ลักษณะ พบดังนี้

๑.๑.๑.๑ รูปร่างหน้าตา ตัวละครหญิงของณารา อยู่ในช่วงอายุ ๒๓ – ๓๕ ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยของผู้หญิงทำงาน เป็นวัยผู้ใหญ่ มีหน้าที่การงาน ความรับผิดชอบ เป็นวัยที่มี บุคลิกลักษณะของตัวเองชัดเจน

ตัวละครหญิงสมัยใหม่ของณารา ไม่ใช่ผู้หญิงที่มีผิวขาวเท่านั้น ผู้หญิง สมัยใหม่บางคนมีผิวสีน้ำผึ้ง ผู้หญิงแต่ละคนต่างมีความสวยในแบบของตนเอง ไม่ใช่เฉพาะที่ส ผิวพรรณเท่านั้น

หน้าตาของตัวละครหญิงส่วนใหญ่มีหน้าตาที่สวยงาม หน้ารูปไข่ ดวงตา สุกใสรับกับคิ้วที่ได้รูป ขนตาอนยาว มีริมฝีปากที่สวยงาม จมูกได้รูปกับใบหน้า บุคลิกลักษณะ หน้าตาของผู้หญิงสมัยใหม่มีลักษณะบางอย่าง เช่น จมูกที่มีปลายเชิด เป็นลักษณะทางกายที่บ่งบอก ว่า ผู้หญิงสมัยใหม่เป็นผู้หญิงที่ไม่เชื่อ หรือไม่ทำตามผู้อื่น ผู้หญิงสมัยใหม่มีความคิด และเชื่อมั่นใน ความคิดของตนเอง

ผู้หญิงสมัยใหม่ตกแต่งทรงผม แต่งหน้าให้เหมาะกับหน้าตา บุคลิกภาพ และนิยมไว้ผมสั้น การดูแลรักษาง่าย ไม่ต้องห่วงกังวลมากกับจัดแต่งทรงผมในชีวิตประจำวัน ให้ความคล่องแคล่วสะดวกสบาย เหมาะสำหรับผู้หญิงสมัยใหม่ ที่ต้องทำงานทั้งในและนอกบ้าน ไปพร้อมกัน

ลักษณะรูปร่างของผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงที่มีรูปร่าง สมส่วน มีทรวดทรงชัดเจนในทุกสัดส่วน นอกจากนี้ก็มีตัวละครที่มีลักษณะรูปร่างสูงโปร่ง หุ่นดี และผู้หญิงลักษณะรูปร่างเล็กบาง ตามลำดับ ผู้หญิงสมัยใหม่ของณาราจึงมีลักษณะรูปร่างดีและสวย ตามแต่ละลักษณะที่แตกต่างกันไปของแต่ละคน ที่เราสามารถพบเห็นได้จริงในสังคม ผู้หญิงรูปร่าง ดีของณาราจึงไม่ได้หมายถึง ผู้หญิงผอม สูง บอบบาง เหมือนนางงาม นางแบบเท่านั้น

๑.๑.๑.๒ การแต่งกาย ในนวนิยายของณารา ปราภฏการแต่งกาย ๓ แบบ พบ ดังนี้

การแต่งกายชุดว่ายน้ำ ตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ของณาราสวมใส่ชุดว่ายน้ำที่เปิดเผยเนื้อตัวเป็นเรื่องปกติ แสดงให้เห็นถึงผู้หญิงสมัยใหม่กล้าที่จะเปิดเผยสัดส่วนเนื้อตัวมากขึ้น และไม่อายที่จะอวดเรือนร่าง แม้ผู้หญิงบางคนจะตั้งครรภ มีท้องที่นูนใหญ่ แต่ก็สวมใส่ชุดว่ายน้ำ การสวมใส่ชุดว่ายน้ำจึงเป็นเรื่องปกติของผู้หญิงสมัยใหม่ แต่เป็นไปเพื่อความเหมาะสมกับกิจกรรม สถานที่ ไม่ใช่เพื่อการอวดเรือนร่าง

การแต่งกายชุดทำงานของผู้หญิงสมัยใหม่ แต่งกายด้วยชุดที่ตัดเย็บอย่างประณีต รูปแบบทันสมัย ที่ช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพให้มีภาพลักษณ์ดูดีขึ้นแล้ว ผู้หญิงสมัยใหม่ยังสวมใส่เสื้อผ้า และเครื่องประดับตกแต่ง นอกจากนี้ยังสวมใส่เสื้อผ้าจากร้านชื่อดัง และใช้ของแบรนด์เนมจากต่างประเทศอีกด้วย

การแต่งกายชุดอื่น ๆ เป็นการแต่งกายตามกาลเทศะ ผู้หญิงสมัยใหม่เลือกแต่งกายตามความเหมาะสมกับโอกาส สถานที่ และกิจกรรม แม้ว่าบางชุดจะเป็นชุดที่เปิดเผยเรือนร่าง ทรวดทรง แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสมัยใหม่กล้าที่จะแต่งตัวด้วยชุดต่าง ๆ มากขึ้น ทั้งชุดชั้นใน แบบย้วยวน ชุดราตรีแบบเซ็กซี่ เป็นต้น

การแต่งกายของผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา มีการแต่งกายตามความเหมาะสมกับกาลเทศะ การสวมใส่ชุดว่ายน้ำ ซึ่งเป็นชุดที่เปิดเผยเนื้อตัวสรีระ แต่ผู้หญิงสมัยใหม่ก็สวมใส่เป็นเรื่องปกติ ไม่เขินอาย แม้จะอยู่ในขณะตั้งครรภท้องใหญ่จนเห็นได้ชัดแล้วก็สวมใส่ชุดว่ายน้ำเพื่อลงว่ายน้ำ ในขณะที่ทำงานผู้หญิงสมัยใหม่ก็สวมใส่เสื้อผ้าที่เหมาะสมกับฐานะ อาชีพการงาน สวมใส่เสื้อผ้าที่ดูเรียบร้อย ตัดเย็บประณีต แบบเรียบดูดี มีรสนิยม และสวมใส่เสื้อผ้า เครื่องประดับจากร้านค้าชื่อดัง และแบรนด์ดังจากต่างประเทศด้วย นอกจากนี้ผู้หญิงสมัยใหม่ก็เลือกสวมใส่เสื้อผ้าชุดอื่น ๆ ตามโอกาส การแต่งกายของผู้หญิงสมัยใหม่จึงแต่งกายตามกาลเทศะ และไม่ขัดเงินต่อการสวมใส่เสื้อผ้าที่เปิดเผยสรีระ ทรวดทรง เป็นเหมือนการสวมใส่เสื้อผ้าชุดอื่น ๆ ทั่วไปในชีวิตประจำวัน แต่สวมใส่ให้เหมาะสมกับแต่ละกิจกรรม โอกาส สถานที่ การแต่งกายที่คำนึงกาลเทศะเป็นการแสดงออกถึงความละเอียด ประณีต การให้เกียรติ การให้คุณค่าแก่ตนเอง แก่บุคคลอื่น เป็นเสน่ห์ดึงดูด และสร้างประทับใจแก่ผู้พบเห็น

๑.๑.๑.๓ อากัปกริยาที่แสดงออก คือ กิริยาท่าทางที่แสดงออกของบุคคล อากัปกริยาของแต่ละคนจะมีท่าทางแสดงออกต่างกัน ในนวนิยายของณารา ผู้หญิงสมัยใหม่มี อากัปกริยาต่าง ๆ ๓ กลุ่ม พบดังนี้

๑.๑.๑.๓.๑ มีความมั่นใจในตัวเอง ผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีความมั่นใจในตัวเอง ด้วยบุคลิกภาพที่มีความมั่นใจปรากฏต่อสายตาคู่คนอื่น ทั้งบุคลิกภาพ การแต่งตัว ด้วยเครื่องแต่งกายที่เหมาะสม การแต่งหน้าและทำผม เป็นอีกบุคลิกลักษณะของผู้หญิงสมัยใหม่

๑.๑.๑.๓.๒ อ่อนหวานและเก่ง เป็นผู้หญิงที่สวย อ่อนหวาน และเก่ง ไม่ใช่ผู้หญิงอ่อนหวาน ที่อ่อนแอทำอะไรไม่เป็น ไม่ได้เรื่อง แต่เป็นผู้หญิงอ่อนหวานที่มีทั้งความรู้ความสามารถดูแลตนเองได้ ทำงานเก่งทั้งในบ้านและนอกบ้าน

๑.๑.๑.๓.๓ เปรี๊ยะ ทันสมัย อากัปกริยาที่แสดงออกของผู้หญิงเปรี๊ยะ ทันสมัยเป็นผู้หญิงเปรี๊ยะจากบุคลิกลักษณะภายนอก จากการแต่งตัว ทรงผม การแต่งหน้า ให้ดูดี สะอาดตา กล้าสวมใส่เครื่องแต่งกายที่มีสีสัน และแบบนำสมัยด้วยความมั่นใจในตัวเอง

อากัปกริยาที่แสดงออกของผู้หญิงสมัยใหม่ เป็นผู้หญิงที่มีความมั่นใจในตัวเอง เพราะผู้หญิงสมัยใหม่ความสามารถดูแลตัวเองได้ในด้านเศรษฐกิจ มีอาชีพมีรายได้เลี้ยงตัวเอง ผู้หญิงสมัยใหม่จึงเป็นผู้หญิงเก่ง แม้จะดูเป็นผู้หญิงอ่อนหวาน แต่ไม่อ่อนแอ เป็นผู้หญิงอ่อนหวาน เก่ง คล่องแคล่ว ทำงานเก่งทั้งงานในและนอกบ้าน มีความมั่นใจในตัวเอง และอากัปกริยาเปรี๊ยะ ทันสมัย ด้วยการแต่งกายที่ทันสมัย สีสันสะอาดตา แสดงให้เห็นว่ามีความมั่นใจกล้าที่จะแต่งกายปรากฏต่อหน้าผู้คน

บุคลิกลักษณะภายนอกของผู้หญิงสมัยใหม่ จึงเป็นผู้หญิงที่มีความสวยตามลักษณะของแต่ละคน ผู้หญิงไม่ว่ารูปร่างหน้าตาแบบไหนก็มีความสวยในแบบของตน ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้หญิงผิวขาว แล้วจึงจะได้การยอมรับว่าสวย ในความเป็นจริงแล้ว เราจะเห็นได้ว่ามีนางแบบผิวสี นางงามผิวสี และผู้หญิงผิวสีคนอื่น ๆ ที่ได้รับการยอมรับว่าสวยเช่นกัน ผู้หญิงสมัยใหม่จะมีบุคลิกลักษณะภายนอกที่แสดงถึงความมั่นใจในตนเอง เชื่อมมั่นในความคิดของตนด้วย นอกจากนี้การรู้จักการแต่งกายให้เหมาะสมกับกาลเทศะก็ช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพที่ดี ทำให้ผู้หญิงดูสวยงามขึ้นด้วย ผู้หญิงสมัยใหม่ก็กล้าสวมใส่เสื้อผ้าที่เปิดเผยเนื้อตัว สรีระมากขึ้น อากัปกริยาหลายอย่างส่วนหนึ่งมาจากความมั่นใจในตัวเองที่ทำให้กล้าแสดงออก ผู้หญิงสมัยใหม่ของฉนาราจึงเป็นผู้หญิงที่มีลักษณะภายนอกต่าง ๆ ที่ทำให้มีความมั่นใจในตัวเองทั้งหน้าตา รูปร่าง การแต่งกาย อากัปกริยา ผู้หญิงแต่ละคนมีความสวยต่างกันไปตามลักษณะของแต่ละคน

๑.๑.๒ บุคลิกลักษณะภายใน ที่แสดงออกจะบ่งบอกถึงความเป็นตัวตนและบุคลิกภาพที่แท้จริงของบุคคลนั้น ๆ ในนวนิยายของฉนารา บุคลิกลักษณะภายในของตัวละครหญิงศึกษา ๒ ลักษณะ พบดังนี้

๑.๑.๒.๑ อุปนิสัย เป็นความประพฤติที่เคยชินจนเป็นนิสัยถาวรของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นบุคลิกภาพภายในสะท้อนออกมาผ่านพฤติกรรมไม่ว่าจะเป็นกิริยาท่าทางตลอดจนอารมณ์ที่แสดงออกมา ในนวนิยายของฌีรา ตัวละครหญิงมีลักษณะอุปนิสัย พบ ๔ แบบ พบดังนี้

๑.๑.๒.๑.๑ มีความเป็นกุลสตรี ผู้หญิงสมัยใหม่ก็ยังคงมีความเป็นกุลสตรี มีมารยาท เคารพบนอบต่อผู้อาวุโส และรู้จักการวางตัว ประพฤติตนให้ดี สังคมไทยยังปลูกฝังอบรม สั่งสอนความเป็นกุลสตรีไทยอยู่ตลอดมา ภายใต้บริบทสังคมแบบปิตาธิปไตย ผู้หญิงไทยก็ยังคงดำรงความเป็นกุลสตรี

๑.๑.๒.๑.๒ มีความเข้มแข็งอดทน ผู้หญิงสมัยใหม่มีความเข้มแข็งอดทนในการทำงาน แม้จะประสบปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ มากมาย แต่เธอก็เข้มแข็ง ไม่ย่อท้อในการทำงาน อดทนความยากลำบากต่าง ๆ จนเธอประสบความสำเร็จในการทำงาน

๑.๑.๒.๑.๓ มีความเชื่อมั่นในตัวเอง ผู้หญิงสมัยใหม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าตัดสินใจทำสิ่งนั้นด้วยความมั่นใจของตัวเอง พึ่งพาตนเองได้ และปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ไม่มีวัททุกซ์ท้อ แต่มุ่งแก้ปัญหา หาทางออก และเผชิญหน้ากับปัญหานั้นด้วยตนเอง

๑.๑.๒.๑.๔ มีความภาคภูมิใจในตัวเอง ผู้หญิงสมัยใหม่มีความภาคภูมิใจในตัวเอง มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเอง มีความมุ่งมั่นที่จะแก้ปัญหาและรับผิดชอบต่อปัญหาที่จะเกิดตามมา

๑.๑.๒.๒ สติปัญญา คือ ความสามารถ ความรอบรู้ ความฉลาดในการเรียนรู้และการคิด สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้สำเร็จ ในนวนิยายของฌีรา ผู้หญิงสมัยใหม่มีสติปัญญา ความสามารถในการทำงาน และในครอบครัว พบดังนี้

๑.๑.๒.๒.๑ สติปัญญา ความสามารถในการทำงาน ผู้หญิงสมัยใหม่เป็นผู้หญิงทำงาน ในการทำงานต้องใช้ความรู้ สติปัญญา และความสามารถ ในการทำงาน แม้ประสบปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ แต่ก็ใช้ สติปัญญา ความสามารถทำงานจนประสบความสำเร็จได้

๑.๑.๒.๒.๒ สติปัญญา ความสามารถในการดูแลครอบครัว ผู้หญิงสมัยใหม่ใช้สติปัญญา ความสามารถในการดูแลครอบครัว การประคับ ประคองชีวิตคู่ให้อยู่กันตลอดรอดฝั่ง ผู้หญิงต้องใช้สติปัญญา พิจารณาเหตุผลให้อยู่เหนืออารมณ์ ใช้ความสามารถในด้านต่าง ๆ ในการดูแลรับผิดชอบ เพื่อให้ครอบครัวมีความสุข

๑.๒ การนำเสนอผ่านการอุปโลกภิโภค หมายถึง การกิน การใช้สอย สินค้า และบริการต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์ ในนวนิยายของฌีรา มีการสร้างตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ผ่านการอุปโลกภิโภค ได้แก่ การอุปโลกสินค้าและบริการ และการบริโภคสินค้าและบริการ พบดังนี้

๑.๒.๑ การอุปโภคสินค้าและบริการ เป็นการใช้จ่ายสินค้าและบริการให้เกิดประโยชน์ การอุปโภคสินค้าและบริการของผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา พบดังนี้

๑.๒.๑.๑ การใช้สินค้าแบรนด์เนม ผู้หญิงสมัยใหม่ของณาราเป็นผู้หญิงที่ใช้สินค้าที่มีตราสินค้าชื่อดัง และสินค้าแบรนด์เนมจากต่างชาติในชีวิตประจำวัน และในโอกาสพิเศษด้วย เพราะเป็นสินค้าที่มีตราสินค้าเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับ มีราคาสูง คุณภาพสูง มีการออกแบบที่สวยงาม มีการรับประกันคุณภาพสินค้าและบริการหลังการขาย แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสมัยใหม่มีรายได้ และมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดี มีกำลังในการใช้จ่ายใช้สอยสินค้าแบรนด์เนมซึ่งมีราคาสูงได้ การใช้สินค้าแบรนด์เนมยังเป็นการพยายามรักษา ส่งเสริม หรือเพิ่มภาพลักษณ์ด้วย ผู้หญิงสมัยใหม่เลือกใช้สินค้าแบรนด์เนมที่เสริมสร้างและเข้ากับภาพลักษณ์ของตนเอง ไม่ได้เลือกเพราะสินค้านั้นเป็นแบรนด์เนมเท่านั้น แต่เลือกเพราะตรงกับความต้องการ และสอดคล้องกับบุคลิกภาพของตนด้วย

๑.๒.๑.๒ การใช้จ่ายใช้สอยในร้านสะดวกซื้อ/ศูนย์การค้า ผู้หญิงสมัยใหม่ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ การใช้จ่ายใช้สอยซื้อสินค้าจึงไปตามร้านสะดวกซื้อ ซูเปอร์มาร์เก็ต ศูนย์การค้า และห้างสรรพสินค้า มากกว่าการไปตลาดสด หรือร้านค้าเล็ก ๆ เพราะความสะดวกสบาย ความสะอาด สามารถเลือกสินค้าต่าง ๆ ได้ตามใจ ตามเวลาที่สะดวก เป็นศูนย์รวมของสรรพสิ่งที่หลากหลาย เป็นศูนย์รวมแฟชั่น สินค้าและบริการ

๑.๒.๑.๓ การใช้บริการการเสริมความงามต่าง ๆ ผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา มีบุคลิกภาพที่ดี สวยงามขึ้น ส่วนหนึ่งมาจากการใช้บริการเสริมความงามจากสถานบริการต่าง ๆ ในปัจจุบันนอกจากสถานเสริมความสวยความงามแล้ว ยังมีการให้บริการอื่น ๆ อีกมาก การเสริมความงามของผู้หญิงสมัยใหม่ทำให้ผู้หญิงดูสวยขึ้น เสริมสร้างความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น

๑.๒.๒ การบริโภคสินค้าและบริการ เป็นการกินและใช้บริการด้านอาหารให้เกิดประโยชน์ ผู้หญิงสมัยใหม่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ ทำงานนอกบ้าน จึงต้องกินอาหารนอกบ้านตามสถานที่ต่าง ๆ พบดังนี้

๑.๒.๒.๑ การกินอาหารตามสถานที่ต่าง ๆ ในปัจจุบันมีร้านอาหารบริการมากมายหลายประเภท การกินอาหารตามสถานที่ต่าง ๆ ในนวนิยายของณารา พบดังนี้

การกินอาหารที่โรงแรม ผู้หญิงสมัยใหม่มีการกินอาหารในมือต่าง ๆ เพราะในโรงแรมมีร้านอาหารและภัตตาคารมีชื่อไว้คอยบริการ และคัดสรรอาหารพิเศษชนิดต่าง ๆ โดยเฉพาะอาหารนำเข้าจากต่างประเทศ และอาหารที่หายากราคาสูงมาบริการด้วย

การกินอาหารที่ห้างสรรพสินค้า ซึ่งมีร้านอาหารต่าง ๆ ไว้บริการ ผู้หญิงสมัยใหม่ที่ต้องทำงานนอกบ้านจึงนิยมการกินอาหารตามห้างสรรพสินค้า เพราะมีร้านอาหารต่าง ๆ

ให้เลือกมากมาย อำนาจความสะดวก และเหมาะสมกับรูปแบบการใช้ชีวิตในปัจจุบันของผู้หญิงสมัยใหม่ที่ต้องทำงานทั้งนอกและในบ้านอีกด้วย

การกินอาหารที่ร้านอาหารของผู้หญิงสมัยใหม่ของณารา ส่วนหนึ่งเป็นการกินอาหารนอกบ้านกับคนรัก โดยฝ่ายชายเป็นผู้เลือกร้านอาหารให้ เป็นร้านอาหารที่มีรสชาติอร่อย และร้านอาหารที่มีบรรยากาศดี เพื่อการสานความสัมพันธ์ของคู่รัก เป็นการดำเนินชีวิตของผู้หญิงสมัยใหม่ที่ออกไปกินข้าว โดยเฉพาะมือเย็นกับคนรัก มีร้านอาหารหลายประเภทที่ตอบสนองความต้องการตามอารมณ์ เวลา และ โอกาส

และการกินอาหารอื่น ๆ ของผู้หญิงสมัยใหม่มีการกินอาหารจานด่วนต่าง ๆ เช่น แฮมเบอร์เกอร์ พิซซ่า ได้รับความนิยมมากขึ้นในปัจจุบัน และเป็นอาหารอีกประเภทที่คนไทยคุ้นชิน นอกจากนี้ยังมีอาหารข้างทางที่สามารถหากินได้ตลอดเวลา โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ ๆ ที่มีผู้คนมากมายอาศัยอยู่ จะมีร้านอาหารข้างทางหลากหลายให้ได้เลือกกิน และการกินอาหารมือค้ำแลของหวานตามตะวันตก

ผู้หญิงสมัยใหม่ของณารามีการกินอาหารที่หลากหลาย โดยเลือกกินตามที่ต้องการ และเหมาะสมกับสถานที่ และเวลาที่เอื้ออำนวย ตามสถานการณ์ การดำเนินชีวิตในการกินของผู้หญิงสมัยใหม่จึงไม่จำเป็นต้องอยู่ในครัวที่บ้านอีกต่อไป

๑.๒.๒.๒ การดื่มเครื่องดื่มต่าง ๆ มีการบริโภคเครื่องดื่มต่าง ๆ จนกลายเป็นการบริโภคเครื่องดื่มเป็นอาหารหลัก ในนวนิยายของณารามีการบริโภคเครื่องดื่มต่าง ๆ พบดังนี้

๑.๒.๒.๒.๑ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้หญิงสมัยใหม่ของณารามีการดื่มแอลกอฮอล์หลายประเภท การดื่มไวน์เป็นการดื่มในมื้ออาหารเย็นและอาหารค่ำ การดื่มแชเปญูเป็นการดื่มฉลองในโอกาสต่าง ๆ และการดื่มเหล้าและเบียร์เป็นการดื่มตามวัตถุประสงค์บางอย่าง ผู้หญิงสมัยใหม่รู้จักการดื่มแอลกอฮอล์ และรู้ระดับปริมาณในการดื่ม มีความระมัดระวังตัวในการดื่มด้วย นอกจากนี้ผู้หญิงสมัยใหม่ยังรู้จักแอลกอฮอล์ชนิดต่าง ๆ และรู้วิธีการบริการเครื่องดื่มด้วย

ผู้หญิงสมัยใหม่ของณาราจึงเป็นผู้หญิงที่รู้จักการดื่มแอลกอฮอล์ประเภทต่าง ๆ เลือกดื่มตามวาระ เป็นการดื่มเพื่อเข้าสังคม เพื่อการสังสรรค์ ไม่ใช่การดื่มโดยความชื่นชอบส่วนตัว

๑.๒.๒.๒.๒ การดื่มกาแฟ ผู้หญิงสมัยใหม่ดื่มกาแฟเป็นปกติในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในเวลาเช้า การดื่มกาแฟยังเป็นส่วนหนึ่งเพื่อการพบปะสังสรรค์ พูดคุยธุระ และการประชุมงานด้วย กาแฟจึงเป็นอีกหนึ่งเครื่องดื่มประจำที่คุ้นเคยของผู้หญิงสมัยใหม่

๑.๓ การนำเสนอผ่านพื้นที่ ปัจจุบันผู้หญิงเข้ามามีบทบาทในสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ผู้หญิงสมัยใหม่จึงออกมาใช้ชีวิตในพื้นที่สาธารณะมากขึ้นมีอาณาเขตพื้นที่กิจกรรมกว้างขึ้นไม่ต่างจากผู้ชาย ในนวนิยายของฌารา มีการสร้างตัวละครผู้หญิงสมัยใหม่ผ่านพื้นที่ พบดังนี้

๑.๓.๑ พื้นที่การทำงาน ผู้หญิงในสังคมปัจจุบันมีหน้าที่การทำงาน ประกอบอาชีพต่าง ๆ ทดเทียมผู้ชาย พื้นที่การทำงานของผู้หญิงจึงไม่มีความแตกต่างจากผู้ชายอีกต่อไป และยังขยายพื้นที่การทำงานไปยังต่างประเทศอีกด้วย ผู้หญิงไม่ได้นั่งทำงานแต่ในสำนักงานเพียงอย่างเดียว พื้นที่การทำงานได้ขยายกว้างออกไปตามที่ต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ แม้พื้นที่การทำงานที่ต้องเดินทางเสี่ยงอันตราย เสี่ยงชีวิตผู้หญิงก็เข้าไปทำงานได้ ทุกพื้นที่จึงเป็นพื้นที่ทำงานของผู้หญิงได้ทั้งหมด การทำงานของผู้หญิงจึงไม่ถูกจำกัดพื้นที่อีกต่อไป

๑.๓.๒ พื้นที่การใช้เวลาว่าง ปัจจุบันคนในสังคมมีการผ่อนคลายพักผ่อนตามพื้นที่ต่าง ๆ มากขึ้น ผู้คนออกมาใช้พื้นที่นอกร้านเพื่อการผ่อนคลายอิริยาบถ พักผ่อน และนัดพบปะสังสรรค์ ผู้หญิงสมัยใหม่ของฌาราใช้พื้นที่การใช้เวลาว่าง พบดังนี้

๑.๓.๒.๑ พื้นที่การพักผ่อนหย่อนใจ ในนวนิยายของฌารามีการใช้พื้นที่ของการพักผ่อนหย่อนใจ พบดังนี้ ผู้หญิงสมัยใหม่ใช้พื้นที่การพักผ่อนหย่อนใจที่ห้างสรรพสินค้า เพราะเป็นสถานที่ที่มีการบริการต่าง ๆ รวมไว้ นอกจากการไปพักผ่อนหย่อนใจแล้ว ยังเป็นสถานที่พบปะสังสรรค์อีกด้วย ร้านกาแฟก็เป็นสถานที่นัดพบ พักผ่อน เช่นกัน นอกจากนี้ยังมีพื้นที่ของการพักผ่อนหย่อนใจที่สระว่ายน้ำ สถานที่การออกกำลังกาย และการพักผ่อนหย่อนใจเวลากลางคืนด้วยการเที่ยวคลับ เพื่อการสังสรรค์ดื่มกินกับเพื่อน ๆ ผู้หญิงออกมาใช้พื้นที่สาธารณะต่าง ๆ เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ การออกกำลังกาย ไม่ต่างจากผู้ชาย

๑.๓.๒.๒ พื้นที่การท่องเที่ยว เป็นพื้นที่สาธารณะทั่วไปที่ทุกคนไปใช้สถานที่ร่วมกัน ผู้หญิงสมัยใหม่ทำงาน ต้องรับผิดชอบหลายอย่าง เกิดความเหนื่อยล้าร่างกายและจิตใจ จึงพักผ่อนด้วยการท่องเที่ยว ในนวนิยายของฌารา ผู้หญิงสมัยใหม่ใช้พื้นที่การท่องเที่ยวได้แก่ พื้นที่การท่องเที่ยวในประเทศไทย ผู้หญิงสมัยใหม่เดินทางท่องเที่ยวสถานที่ต่าง ๆ ทั่วทุกภาคในประเทศ เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ และพื้นที่การท่องเที่ยวต่างประเทศ ผู้หญิงสมัยใหม่เดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศ แม้ผู้หญิงบางคนจะตั้งครรภ์ แต่ก็สามารถเดินทางท่องเที่ยวได้เช่นกัน แสดงให้เห็นถึงรสนิยม และระดับฐานะทางสังคมอีกทางหนึ่ง

พื้นที่การท่องเที่ยวของผู้หญิงสมัยใหม่มีทั้งการเดินทางท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ ไม่มีข้อจำกัดในเรื่องเพศสรีระใด ๆ แม้จะอยู่ในขณะตั้งครรภ์ก็สามารถเดินทางท่องเที่ยวได้ หากไม่เป็นอันตรายต่อทารกในครรภ์ พื้นที่ท่องเที่ยวเป็นพื้นที่สาธารณะที่

ผู้คนต่าง ๆ จากทั่วโลกมาท่องเที่ยว เป็นพื้นที่สากล ผู้หญิงสมัยใหม่จึงไม่มีข้อจำกัดเรื่องของพื้นที่ท่องเที่ยวของอีกต่อไป

๑.๓.๑ พื้นที่การสื่อสารไร้พรมแดน และการคมนาคม สังกศสมัยใหม่ที่โลกทั้งโลกถูกย่อให้แคบลง ผู้คนสามารถติดต่อสื่อสาร และสามารถเดินทางไปถึงแต่ละพื้นที่ของโลกในระยะเวลาที่สั้นลงไม่ว่าระยะทางจะไกลแค่ไหน การคมนาคมที่สะดวกรวดเร็ว ทำให้การเดินทางสะดวกสบายในระยะเวลาที่สั้นลง ในนวนิยายของณารา ได้นำเสนอพื้นที่ของการสื่อสารไร้พรมแดน และการคมนาคม พบดังนี้

๑.๓.๑.๑ พื้นที่ของการสื่อสารไร้พรมแดน ปัจจุบันอินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทในการดำเนินชีวิตของคนในสังคมมากขึ้น ทั้งในการทำงาน และการใช้ชีวิตประจำวัน เพื่อการติดต่อสื่อสาร ในนวนิยายของณารา มีพื้นที่ของการสื่อสารไร้พรมแดน ได้แก่ พื้นที่ของการสื่อสารไร้พรมแดนในการทำงาน ผู้หญิงสมัยใหม่สามารถทำงาน สืบค้นข้อมูลข่าวสารได้ง่าย สะดวก รวดเร็วยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นพื้นที่ที่ผู้หญิงสมัยใหม่คุ้นชิน อินเทอร์เน็ตเป็นสิ่งสำคัญส่วนหนึ่ง ของการทำงานประจำวัน และพื้นที่ของการสื่อสารไร้พรมแดนในชีวิตประจำวัน ผู้หญิงสมัยใหม่มีพื้นที่การสื่อสารได้หลายช่องทางผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ทั้งไลน์ และ โซเชียลมีเดียต่าง ๆ เป็นการสื่อสารที่ผู้คนในปัจจุบันนิยมใช้กันมาก

พื้นที่ของการสื่อสารไร้พรมแดนของผู้หญิงสมัยใหม่ในปัจจุบัน เป็นทั้งพื้นที่ในการทำงาน และในการดำรงชีวิตประจำวัน การสื่อสารไร้พรมแดนเป็นสิ่งจำเป็น และสิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งในชีวิตของผู้หญิงสมัยใหม่

๑.๓.๑.๒ พื้นที่ของการคมนาคม สังคมเมืองเป็นสังคมที่มีพื้นที่ของการคมนาคมที่สะดวก รวดเร็ว และมีการเดินทางให้เลือกหลายประเภท ในนวนิยายของณาราผู้หญิงมีพื้นที่ของการคมนาคม ได้แก่ การเดินทางด้วยรถยนต์ส่วนตัว ผู้หญิงสมัยใหม่มีพื้นที่ของการคมนาคมด้วยการเดินทางด้วยรถยนต์ส่วนตัวจนเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวัน ใช้รถยนต์ส่วนตัวในการเดินทางไม่ต่างจากผู้ชาย ทำให้ผู้หญิงสมัยใหม่สามารถเดินทางได้สะดวก เดินทางไปทุกที่ได้ตามที่ต้องการ ผู้หญิงจึงสามารถเข้าถึงในหลาย ๆ พื้นที่ได้มากขึ้น การเดินทางด้วยเครื่องบิน ผู้หญิงสมัยใหม่จึงมีพื้นที่ของการคมนาคมด้วยการเดินทางด้วยเครื่องบิน จนเป็นการเดินทางในชีวิตประจำวัน เพราะเดินทางสะดวก รวดเร็วมากขึ้น ผู้หญิงสมัยใหม่จึงเดินทางไปสถานที่ต่าง ๆ ด้วยเครื่องบินในชีวิตประจำวันมากขึ้น และการเดินทางด้วยเรือ ผู้หญิงสมัยใหม่เดินทางด้วยเรือไปยังเกาะต่าง ๆ เป็นอีกหนึ่งการเดินทางที่ผู้หญิงสมัยใหม่ก็คุ้นชิน

พื้นที่ของการคมนาคมทำให้ผู้หญิงสามารถเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ได้สะดวก รวดเร็วยิ่งขึ้น มีทั้งการใช้รถยนต์ส่วนตัว เครื่องบิน และ เรือ ผู้หญิงออกเดินทางทั้งใน

การทำงาน การพักผ่อน การท่องเที่ยว ซึ่งมีการคมนาคมที่สะดวกสบาย และรวดเร็ว ทำให้ผู้หญิงสามารถเดินทางไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น จึงไม่มีข้อจำกัดเรื่องพื้นที่ นอกจากนี้ในนวนิยายของฉรร่า ยังมีการกล่าวถึงเดินทางด้วยรถไฟฟ้าใต้ดินไว้อีกด้วย

๒. เพศวิถีที่นำเสนอผ่านตัวละคร

ในนวนิยายของฉรร่ามีการนำเสนอเรื่องเพศวิถี ผลการศึกษาวิเคราะห์เพศวิถีในในกรอบของ สถิติการณ์ สัมพันธ์ (๒๕๕๑, หน้า ๔๔ – ๔๕) พบ ๓ ด้าน พบดังนี้

๒.๑ การนำเสนอผ่านเรือนร่าง ฉรร่าได้นำเสนอเพศวิถีในมิติของการนำเสนอร่างกายผู้ชายผ่านสายตาผู้หญิง ไม่ใช่แค่การนำเสนอบุคลิกภายนอกของชายที่ดึงดูดใจ แต่ยังนำเสนอเรือนกายเปล่าเปลือยของผู้ชายที่ทำให้ผู้หญิงรู้สึกเข้ายวนใจ มีอารมณ์ความรู้สึกหลงใหลทางเพศอีกด้วย และการนำเสนอร่างกายผู้ชายผ่านสายตาผู้ชาย เริ่มจากการนำเสนอร่างกายภายนอกที่สวยงามดึงดูดใจ จนถึงการพรรณนาเรือนกายภายในที่ควรปกปิดซ่อนเร้น แต่ฉรร่าได้พรรณนาเปิดเผยเรือนกายของผู้หญิงเปลือยเปลือย แสดงให้เห็นถึงผู้หญิงสมัยใหม่กล้าที่จะเปิดเผยและแสดงออกทางเพศวิถีโดยผ่านสตรีระเรือนกาย

๒.๒ การนำเสนอผ่านความสัมพันธ์หญิงและชาย การนำเสนอความสัมพันธ์หญิงชาย มีสถานะของความสัมพันธ์ระหว่างเพศที่สังคมให้การยอมรับ คือ การเป็นคู่รักหรือแฟน และการเป็นสามีภรรยา ในนวนิยายของฉรร่า พบดังนี้

๒.๒.๑ ความสัมพันธ์ของคู่รัก การคบหากันของหญิงชายจะเลือกคู่รักที่เหมาะสม หรือเลือกคู่รักด้วยความชอบ ความต้องการส่วนตัว ในนวนิยายของฉรร่า พบการเลือกคู่รักทั้งจากความเหมาะสมในด้านฐานะทางสังคม ระดับการศึกษา รูปร่างหน้าตา และการเลือกคู่รักจากความชอบ ความคิดเห็นของตัวเอง

๒.๒.๒ ความสัมพันธ์ของสามีภรรยา เพศวิถีในความสัมพันธ์ของสามีภรรยาในนวนิยายของฉรร่าจึงยังเป็นความสัมพันธ์แบบผัวเดียวเมียเดียว ผู้หญิงสมัยใหม่ยึดความสัมพันธ์ของสามีภรรยาแบบนี้อย่างมั่นคง เมื่อไม่สามารถดำเนินความสัมพันธ์แบบผัวเดียวเมียเดียวได้ ผู้หญิงสมัยใหม่ก็ตัดสินใจที่จะยุติความสัมพันธ์กับผู้ชาย ถึงแม้เธอจะต้องตั้งครรภไม่มีพ่อก็ตาม ผู้หญิงสมัยใหม่ก็เลือกที่จะเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว มากกว่าการเป็นภรรยาหลวง

๒.๓ การนำเสนอผ่านการแสดงออกทางเพศสัมพันธ์ ในนวนิยายของฉรร่าได้นำเสนอเพศวิถีในมิติของเพศสัมพันธ์ มีการนำเสนอการปลดปล่อยเพศวิถีของผู้หญิงจากแบบแผนการควบคุมโดยปิตาธิปไตย ผู้หญิงก็มามีอารมณ์ความรู้สึก มีความต้องการเหมือนผู้ชาย แต่ไม่สามารถแสดงออกได้อย่างเสรีเหมือนผู้ชาย จึงได้แต่เอียงอาย เก็บความอารมณ์ความรู้สึก และต้องการไว้ ในนวนิยายของฉรร่าได้นำเสนอเพศวิถีมิติของเพศสัมพันธ์ พบดังนี้

๒.๓.๑ ความปรารถนาและความสุขทางเพศ ฌารานำเสนอบทอศรร์ยอันเร่าร้อน ระหว่างตัวละครเอกหญิงกับตัวละครเอกชาย ซึ่งตัวละครเอกหญิงทุกตัวของฌาราที่นำมาศึกษาล้วนเป็นสาวบริสุทธิ์ไม่เคยมีแฟน และได้มาพบรักกับตัวละครเอกฝ่ายชายซึ่งก็ล้วนแต่มีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว ฝ่ายชายจะใช้ประสบการณ์ที่เหนือกว่ากับฝ่ายหญิง ทำให้ฝ่ายหญิงมีเพศสัมพันธ์ด้วย เมื่อผู้หญิงเรียนรู้แล้ว เธอก็รู้ว่าเธอก็สามารถมีอำนาจเหนือสามีได้ การมีเพศสัมพันธ์เป็นส่วนหนึ่งของการบอกรักของหญิงชายผ่านร่างกาย เป็นเพศสัมพันธ์ที่สร้างความรัก ความผูกพันให้มากขึ้น ในนวนิยายของฌารา ได้นำเสนอมิติของเพศสัมพันธ์ พบดังนี้

๒.๓.๑.๑ ผู้หญิงในกำมือ หญิงสาวที่ยอมโอนอ่อนตามชายคนรัก ในสังคมไทยผู้หญิงถูกจำกัดในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับชาย เมื่อได้รู้จักประสบการณ์การร่วมรักกับผู้ชายที่เธอรักแล้ว ก็ตกอยู่ในบ่วงแห่งกามรสถ์ได้รู้จักจากชายคนรัก ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่สามารถต้านทานการปลุกเร้าร่างกายและอารมณ์จากชายคนรักได้ เป็นผู้หญิงที่ตกอยู่ในกำมือของชายคนรักนั่นเอง

๒.๓.๑.๒ ผู้หญิงแสวงหาอำนาจ หญิงก็มีความต้องการ และมีอำนาจควบคุม ผู้หญิงมีอารมณ์ความรู้สึก เมื่อโดนปลุกเร้าร่างกายก็ตอบสนองต่อความต้องการทางเพศ เช่นเดียวกับชาย เมื่อผู้หญิงได้เรียนรู้เรื่องการร่วมรักแล้ว เธอก็สามารถใช้เป็นเครื่องมือต่อรอง หรือเป็นสิ่งที่ควบคุมมีอำนาจเหนือผู้ชายได้เช่นกัน

๒.๓.๑.๓ ผู้หญิงสุขสมในความรัก เป็นผู้หญิงที่ได้รับความสุขทุกครั้งไปในนวนิยายของฌารา ได้นำเสนอเรื่องเพศวิถีในมิติของเพศสัมพันธ์ของการร่วมรักเกี่ยวกับความรู้สึกสุขสม ผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยความรักกับผู้หญิงที่เขารักนั้น เขาจะให้ความสุขสมกับผู้หญิงของเขาพร้อมกับเขาที่ได้รับความรู้สึกนั้นไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งความรู้สึกในจิตใจกับร่างกายที่รู้สึกนั้นแยกออกจากกัน การร่วมรักของคนที่รัก กับคนที่เพียงคบด้วยนั้น ร่างกายได้รับความสุขสม แต่ความรู้สึกสุขของการได้ร่วมรักกับคนที่รักนั้นต่างกัน

๒.๓.๒ พฤติกรรมทางเพศ ในนวนิยายของฌารายังมีการนำเสนอพฤติกรรมทางเพศที่มีการป้องกันการตั้งครรภ์ เป็นพฤติกรรม “รักที่ปลอดภัย” (Save sex) คือ การป้องกันการตั้งครรภ์ในภาวะที่ยังไม่พร้อม การมีเพศสัมพันธ์ของคนที่มีวุฒิภาวะของความเป็นผู้ใหญ่ ที่มีการศึกษา มีหน้าที่การงานแล้ว คือต้องมีความรับผิดชอบต่อการกระทำ โดยเฉพาะเรื่องเพศสัมพันธ์ ก็ควรมีความรับผิดชอบ เรียนรู้การมีเพศสัมพันธ์ที่ถูกต้องเหมาะสมด้วย

ในนวนิยายของฌารามีพฤติกรรมทางเพศที่มีการป้องกันการตั้งครรภ์ พบดังนี้ ในตัวละครเอกหญิงใช้วิธีการป้องกันการตั้งครรภ์ด้วยการกินยาคุมกำเนิด มีทั้งการกินยาคุมกำเนิดแบบหลังมีเพศสัมพันธ์ และการกินยาคุมกำเนิดชนิดฮอร์โมนที่ต้องกินประจำทุกวัน และการ

เรียกร้องให้ฝ่ายชายป้องกันการตั้งครรภ์ด้วย และในตัวละครเอกชาย ใช้วิธีการป้องกันการตั้งครรภ์ด้วยการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งตัวละครเอกชายมีการเตรียมถุงยางอนามัยไว้เสมอ นอกจากนี้ยังมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่ผู้หญิงตั้งครรภ์ ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ของสามีภรรยาเป็นเรื่องที่ถูกศีลธรรมในความสัมพันธ์แบบผัวเดียวเมียเดียว ในช่วงที่ภรรยาตั้งครรภ์นั้น สามีก็ยังมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาได้ แต่จำเป็นต้องปรึกษาแพทย์เพื่อความปลอดภัยของแม่และเด็ก แต่ในสังคมไทยผู้ชายมักอ้างว่ามีความต้องการ ช่วงภรรยาท้อง ผู้ชายจึงมักใช้เป็นข้ออ้างที่จะไปมีผู้หญิงอื่น หรือไปใช้บริการกับผู้หญิงบริการ การแพทย์ที่เจริญก้าวหน้า การเรียนรู้ การปฏิบัติในเรื่องเพศสัมพันธ์นั้น ก็ต้องมีการศึกษาข้อมูลให้มากขึ้น เพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้อง เป็นการสร้างความสัมพันธ์อันมั่นคงในครอบครัวอีกทางหนึ่ง

๒.๓.๓ รสนิยมทางเพศ เป็นไปตามรสนิยมส่วนตัวของผู้หญิงและผู้ชาย ซึ่งในสังคมไทยนั้น เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต้องปกปิด ในนวนิยายของณาราก็มีการกล่าวถึง รสนิยมทางเพศคือการมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดปกติ การใช้ความรุนแรงทำร้ายร่างกายให้เกิดความเจ็บปวดโดยฝ่ายหญิงเป็นผู้เรียกร้องให้ฝ่ายชายกระทำต่อตน การมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดปกตินั้นก็อาจทำให้เกิดอันตรายต่อร่างกายและชีวิตได้

ณาราได้นำเสนอเรื่องเพศวิถีในมิติของเพศสัมพันธ์ไว้ในหลาย ๆ ประเด็น ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในสังคมไทยปัจจุบัน และหลายเรื่องสังคมยังปิดกั้น เมินเฉยต่อสิ่งที่เกิดขึ้น หลายเรื่องกลายเป็นปัญหาต่าง ๆ เช่น การไม่ให้ความรู้ในเรื่องเพศวิถีที่ถูกต้อง การตั้งครรภ์ในภาวะที่ไม่พร้อม เพราะการไม่ป้องกัน เพราะไม่รู้ถึงวิธีการป้องกันที่ถูกต้อง การปลุกฝังทัศนคติเรื่องเพศสภาวะและเพศวิถีแบบเดิมในสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

อภิปรายผล

ผู้หญิงในนวนิยายของณาราเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ มีการศึกษาดี ไปศึกษาต่อต่างประเทศ ใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี เป็นผู้หญิงในวัยทำงาน มีวุฒิภาวะทางความคิด เป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเอง มีการดำเนินชีวิต เลือกรักใคร่ และเพศวิถีที่เลือกเอง ซึ่งสอดคล้องกับผู้หญิงสมัยใหม่ ของพรพรรณ กาญจนารัตน์ (๒๕๕๕) คือเป็นตัวของตัวเอง พึ่งพาตนเอง และใช้ชีวิตในแบบที่ต้องการ เชื่อมั่นในการตัดสินใจและกล้าแสดงออกด้านความสัมพันธ์ระหว่างเพศ เช่น การจีบผู้ชายก่อน โดยผู้หญิงมีสถานภาพและบทบาทในครอบครัว และสังคม

ด้านสถานภาพและบทบาทในครอบครัว มีผู้หญิงดำเนินสถานภาพลูกสาวที่ไม่เป็นไปตามบทบาทของสังคม คือ การเป็นคู่รักแต่มีความสัมพันธ์ไม่ต่างจากสามีภรรยา มีเพศวิถีตามปัจเจกของผู้หญิงเอง ตั้งครรภ์แล้วจึงแต่งงาน จดทะเบียนสมรสตามกฎหมาย เป็นภรรยาตามนิตินัย แต่ก็

ยังเป็นลูกสาวที่พ่อแม่ภูมิใจ และดำเนินชีวิตครอบครัวอย่างมีความสุข เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน เพราะผู้หญิงสมัยใหม่มีความคาดหวังต่อตนเอง การไม่เป็นสาวบริสุทธิ์ ไม่ได้แปลว่าเป็นผู้หญิงไม่มีค่า แต่คุณค่าอยู่ที่ตัวของผู้หญิงในหน้าที่การงาน ในครอบครัว ไม่ใช่แค่ในสังคมเท่านั้น ความผิดพลาดเพียงครั้งหนึ่งทำให้บางอย่างในชีวิตเปลี่ยนไป แต่ไม่ได้หมายความว่าชีวิตจะต้องจบสิ้นลง ในสังคมไทยปัจจุบันจึงมีผู้หญิงหลาย ๆ คนจึงเปิดเผยต่อสังคมว่าตนตั้งครรภ์โดยยังไม่ได้แต่งงาน ยอมอยู่ในสถานภาพแม่เลี้ยงเดี่ยวโดยไม่เปิดเผยชื่อผู้ชายว่าเป็นใคร เป็นสิ่งที่สังคมต้องทบทวนในการให้คุณค่าต่อผู้หญิง ดังที่ ทิพยนิภา สมะลาภา (๒๕๔๗, หน้า ๑๕๓) กล่าวว่า สังคมลงโทษผู้หญิงที่มีลูกโดยไม่แต่งงานว่าเป็นผู้หญิงที่ไม่รักนวลสงวนตัว แต่ในขณะที่เดียวกันก็ปลุกฝังสำนึกให้กับผู้หญิงว่าการเป็นแม่นั้นเป็นหน้าที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ของผู้หญิง สังคมไทยเป็นสังคมแบบปิตาธิปไตยไม่เคยกล่าวโทษผู้ชายแต่อย่างใด เมื่อผู้หญิงตั้งครรภ์โดยไม่มีพ่อ สังคมไม่เคยกล่าวหาตั้งคำถามถึงความรับผิดชอบของผู้ชาย ฉะนั้นไม่ว่าสถานภาพบทบาทผู้หญิงจะก้าวหน้าไปเพียงใด แต่สังคมไทยยังไม่พัฒนาตาม สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงก็ยังคงเป็นผู้หญิงที่อยู่ภายใต้สังคมปิตาธิปไตยแบบเดิม

นอกจากนี้สถานภาพและบทบาทของแม่เลี้ยงเดี่ยวที่พบ แม่ผู้หญิงจะเก่ง ดูแลตัวเองและลูกได้ในทางเศรษฐกิจ แต่สุดท้ายการมีครอบครัวพร้อมหน้า พ่อ แม่ ลูก ก็ยังเป็นสิ่งที่ผู้หญิงทุกคนต้องการ เป็นครอบครัวในอุดมคติที่ทุกคนอยากมี การเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ให้เก่งเพียงใดก็ยังคงต้องการมีคนรัก มีครอบครัว ไม่ต่างจากผู้หญิงทั่วไป เพราะธรรมชาติของมนุษย์เป็นสัตว์สังคม ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงสมัยใดก็ตาม ก็ยังต้องการมีคนรัก ห่วงใย ดูแล มีสามี ลูก และครอบครัวอบอุ่นไม่แตกต่างกัน

แท้จริงแล้ว ความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ไม่ใช่การอยู่คนเดียว ทำงานเก่ง มีรายได้สูง ผู้หญิงสมัยใหม่ก็ต้องการมีคนรัก แต่งงาน มีสามี และครอบครัวที่อบอุ่น แต่ในเมื่อผู้หญิงสมัยใหม่พึ่งพาตนเองได้ การเลือกคนที่จะมาใช้ชีวิต จึงต้องเลือกคนที่ตรงตามต้องการที่ปรารถนาไว้ ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะได้พบเจอผู้ชายที่ถูกใจ เมื่อยังไม่พบผู้ชายที่ตรงใจ จึงเลือกที่จะอยู่เป็นโสด ดีกว่าการเลิกรากันภายหลัง และถึงแม้จะแต่งงานไปแล้ว หากต้องทนทุกข์กับปัญหาครอบครัวที่แก้ไม่ตก การเลิกราก็คือเป็นทางออกที่ดีสำหรับผู้หญิง เพื่อที่จะไม่ต้องทนทุกข์ เพราะผู้หญิงสามารถดูแลตัวเองได้ แต่ที่สุดแล้วถ้าต้องเลือกระหว่างงานกับครอบครัว ผู้หญิงสมัยใหม่ที่ดียังคงเลือกครอบครัวมากกว่างาน

ผู้หญิงสมัยใหม่แม้จะมีบทบาทในพื้นที่สาธารณะ แต่ยังคงมีบทบาทสำคัญในครอบครัว ภายใต้สังคมแบบปิตาธิปไตยยังคงปลุกฝังทัศนคติของกุลสตรีต่อผู้หญิงไว้อย่างหนักแน่น สังคมยังถ่ายทอดทัศนคติกุลสตรีผ่านการศึกษาใน โรงเรียน แบบเรียน และจากครอบครัว ผู้หญิงมีบทบาท

ในครอบครัวก็มีความสำคัญไม่ต่างจากบทบาทในพื้นที่สาธารณะ ผู้หญิงที่ได้รับการยอมรับให้มีบทบาทสำคัญในครอบครัว ก็มีความภาคภูมิใจ รับผิดชอบต่อหน้าที่ภรรยา แม่ และลูกสาวอย่างดีที่สุด การมีบทบาทสำคัญในครอบครัว ก็ส่งผลให้ผู้หญิงมีความมั่นใจในตนเองต่อบทบาทในพื้นที่สาธารณะด้วย

สถานภาพและบทบาทในสังคม ด้านการศึกษา ผู้หญิงในนวนิยายของฉรรษาเกือบทั้งหมดได้ไปศึกษาต่างประเทศ ซึ่ง ทักษ์ เถลิเมเตียรณ (๒๕๕๘) ได้ให้ทัศนะว่า นิยามความสำเร็จของหญิงไทยสมัยใหม่จะนิยามตัวเองกับความเป็นสากล หรือความเป็นตะวันตก เพื่อรับมือกับค่านิยมและจารีตประเพณีชายเป็นใหญ่ในสังคมไทย และก็เป็นใบเบิกทางให้ผู้หญิงสามารถเข้าไปสมาคมกับบรรดาผู้ชาย เพราะอาศัยรัศมีของความเป็นสากลและความเป็นตะวันตกที่สังคมไทยและเหล่าชายอำเภอกรง หากเป็นเช่นนั้นการศึกษาที่ได้รับจากตะวันตกหรือจากต่างประเทศก็จะทำให้ผู้หญิงสามารถกระทำการสิ่งต่าง ๆ ตามแบบตะวันตกได้ตามปัจเจก ซึ่งอาจจะขัดต่อวัฒนธรรม ประเพณีไทย เช่น ด้านเพศวิถี แล้วสังคมไทยจะเป็นไปในทิศทางใด ซึ่งมีหลายอย่างที่ในสังคมได้เปลี่ยนแปลงไป แต่สังคมไทยก็ยังคงเพิกเฉยต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และสอดคล้องกับการวิจัยของปิ่นหล้า ศิลานูตร (๒๕๕๑) การศึกษาที่ดีของผู้หญิงช่วยยกระดับสถานภาพในสังคมให้ดีขึ้น การมีหน้าที่การงานที่ดีก็ทำให้ผู้หญิงเป็นที่ยอมรับในสังคม และการศึกษาที่สูงขึ้นยังทำให้ผู้หญิงมีความมั่นใจในตนเอง และมีความคิดที่กว้างไกลมากขึ้นด้วย

ในด้านเพศวิถีในนวนิยายของฉรรษา เป็นไปเพื่อให้การให้ความสุขไปกับการอ่าน จาก การบรรยายลักษณะทางกายภาพของชายหนุ่ม หญิงสาว และลีลาการมีเพศสัมพันธ์ การตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของมนุษย์ แต่ต้องมีการป้องกันการตั้งครรภ์ในภาวะที่ยังไม่พร้อม และเช็ทซ์ที่คิดปกติ ก็เป็นไปในทางการให้ความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ แต่ก็ยังยึดค่านิยมแบบผิวเดียวเมียวเดียว ผู้หญิงที่ดีก็ควรมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่รักที่จะแต่งงานด้วยเพียงคนเดียวเท่านั้น ต่างจากชายเคยที่มีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน สอดคล้องกับ กฤตยา อาชวนิจกุล และพิริศรา แซ่ก๊วย (๒๕๕๑) โดยสรุปกล่าวว่า โดยมโนทัศน์กระแสหลักเกี่ยวกับเพศวิถีของชายและหญิงไทยนั้น สร้างมายาคติที่ว่า ผู้ชายมีพลังผลักดันทางเพศ ที่ต้องปลดปล่อย ชายไทยแท้ต้องมีทักษะ ความรู้และประสบการณ์ทางเพศ และหลังจากแต่งงานแล้ว ก็สามารถแสวงหาประสบการณ์ทางเพศนอกความสัมพันธ์ของการแต่งงานได้เป็นครั้งคราว ในทางกลับกัน “ผู้หญิงไทยที่ดี” ต้องรักษาวล สงวนตัว ไม่ควรมีเพศสัมพันธ์กับชายใดก่อนการแต่งงาน ต้องควบคุมร่างกายและความปรารถนาทางเพศของตนเอง เมื่อแต่งงานแล้วต้องมีความสัมพันธ์ทางเพศกับสามีเพียงคนเดียว และไม่ควรมีความสัมพันธ์กับชายอื่น โดย นพพร ประชากุล (๒๕๔๔) กล่าวว่า ถึงแม้จะมีวรรณกรรมที่เป็นผลงานของผู้หญิง แต่ส่วนใหญ่อีกเป็นการเขียนในแบบปิตาธิปไตย หล่อหลอมให้ผู้หญิงเขียน ดังนั้น

ไม่ว่าอย่างไร ภาพของผู้หญิงที่ปรากฏในวรรณกรรม จึงเล็งไม่พินที่จะสอดรับกับคตินิยมของสังคมที่ชายเป็นใหญ่ ฌาราเป็นนักเขียนหญิงคนหนึ่งที่กำลังออกมาเปิดเผยเพศวิถีในมิติความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัว ที่เพศหญิงไม่ควรคิดหรือแสดงออก เป็นเรื่องที่ควรปกปิดในสังคมไทย เพศวิถีที่ปรากฏในนวนิยายของฌารานั้น ผู้หญิงก็ยังอยู่ในกรอบขนบธรรมเนียมประเพณีไทยของการเป็นกุลสตรี

ฌาราเป็นนักเขียนหญิงคนหนึ่งที่เปิดเผยเพศวิถีที่เคยเป็นพื้นที่ของนักเขียนชายมาตลอดการพรรณนาถึงบทอัศจรรย์ การร่วมรักกันของหญิงชาย ซึ่งเป็นเรื่องธรรมชาติทั้งของผู้หญิงและผู้ชาย การมีอารมณ์ทางเพศไม่ได้เกิดเฉพาะผู้ชายฝ่ายเดียว ผู้หญิงก็เป็นมนุษย์มีฮอร์โมนเพศ มีอารมณ์ ความรู้สึกในฐานะบุคคลได้เช่นกัน ฌาราก็ได้นำเสนอถึงเพศรสความรู้สึกความต้องการของผู้หญิงไว้ ดัง เสนาะ เจริญพร (๒๕๔๘) ได้กล่าวว่า ไม่ว่าจะนำเสนอเพศวิถีของผู้หญิงที่เป็นสิ่งที่พึงปิดกั้น หรือเป็น “ข้อเท็จจริง” อันพึงสังวร หรือเป็นแรงปรารถนาที่ดิ้นรนแสวงหาการปลดปล่อย นักเขียนหญิงก็ได้ดึงเอาสิ่งที่ถือกันว่า “ลึกลับ” ที่สุดในความเป็นผู้หญิง เพื่อให้ผู้อ่านได้พิจารณาพิจารณาความหลากหลายของทัศนะเกี่ยวกับเพศวิถีที่ปรากฏออกมาผ่านตัวบท บ่งชี้ให้เห็นว่าสังคมไทยมีค่านิยมทางเพศสำหรับผู้หญิงหลายระดับที่ซ้อนทับกันอยู่ คติเรื่องความสงบเสงี่ยมและรักนวลสงวนตัวแบบกุลสตรียังคงเป็นแนวทางหลัก ขณะเดียวกันก็มีกระแสที่ตั้งคำถามต่ออคติดังกล่าวในแง่ที่ถือว่าเป็นเครื่องจองจำผู้หญิง ในอีกด้านหนึ่งก็พบความพยายามแสวงหาเสรีภาพทางเพศให้แก่ผู้หญิงอย่างเปิดเผยและท้าทาย ทั้งนี้การปลดปล่อยทางเพศก็มีใช้ภารกิจอันง่ายดายน

แม้ว่าประเทศชาติจะพัฒนาไปสู่ความทันสมัย สถานภาพของผู้หญิงอาจจะเปลี่ยนไปบ้าง แต่ก็ยังเป็นไปอย่างผิวเผิน เพราะในระดับจิตสำนึกและวัฒนธรรมที่ฝังรากหยั่งลึกลงนั้นยากที่จะเปลี่ยน การพัฒนาแบบใหม่กลับทำให้ผู้หญิงรับภาระหนักมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาของฌารา แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของสถานภาพและบทบาทตัวละครผู้หญิงในสังคมไทยปัจจุบัน ซึ่งสังคมไทยควรตระหนัก และพัฒนาโครงสร้างสังคมให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง ไม่ให้เกิดปัญหาสังคมต่าง ๆ ตามมา มีประเด็นซึ่งเห็นว่าควรศึกษาเพิ่มเติม คือ

๑. การศึกษาสถานภาพและบทบาทของผู้หญิงในด้านอื่น ๆ เช่น สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงในสังคม ด้านการเมืองการปกครอง
๒. การศึกษานวนิยายของฌาราในประเด็นอื่น ๆ เช่น กลวิธีการประพันธ์ของฌารา สถานภาพและบทบาทตัวละครชาย เป็นต้น
๓. การศึกษาเพศวิถีในนวนิยายของนักเขียนท่านอื่น ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกพรรณ วิบูลย์ศรีน. (๒๕๔๔). *การเปรียบเทียบภาพตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่และหลังสมัยใหม่ ในภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์อเมริกัน*. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กนกวรรณ คั่นสินธุ์. (๒๕๕๒). *การศึกษาวิเคราะห์บุคลิกภาพตัวละครเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายของกึ่งนัศร ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๕๐*. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- กมลพร กัลยาณมิตร. (๒๕๕๔). *บทบาทสตรีไทยกับการบริหารภาครัฐในอนาคต*. *วารสารจันทร์เกษมสาร*, ๑๗ (๓๓, กรกฎาคม - ธันวาคม), ๑๑ - ๑๘.
- กรรณีย์ ถาวสุข และกรพันธุ์ ฤทธิบุตร. (๒๕๕๑). *การพัฒนาบุคลิกภาพในการแต่งกาย*. ใน *ศิลปะการดำเนินชีวิต* (พิมพ์ครั้งที่ ๕) (หน้า ๒๓๗). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กรวิภา บุญเชื้อ. (๒๕๔๕). *สถานภาพและบทบาทชายหญิงในสังคมไทย*. ใน *ประมวลสาระชุดวิชา การศึกษาบทบาทชายหญิง หน่วยที่ ๑ - ๕*. (หน้า ๑๐๘-๑๕๑). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กฤตยา อาชวนิจกุล และพริศรา แซ่ก๊วย. (๒๕๕๑). *ถ้า ปฏิบัติการของสังคมไทยในกระแสจารีตเรื่องเพศจะอ่อนกำลังลง?*. ใน *รายงานการประชุมประจำปีเพศวินศึกษาในสังคมไทยครั้งที่ ๑*. (หน้า ๕๗ - ๗๒). นครปฐม: โครงการจัดตั้งสำนักงานศึกษานโยบายสาธารณสุขฯ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กฤตยา อาชวนิจกุล. (๒๕๕๔). *เพศวินที่กำลังเปลี่ยนไปในสังคมไทย ในจุดเปลี่ยนประชากรจุดเปลี่ยนสังคมไทย*. (หน้า ๔๓ - ๖๖). นครปฐม: ประชากรและสังคม.
- กอบแก้ว มุกทอง. (๒๕๓๑). *การศึกษาสถานภาพและค่านิยมของสตรีที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์สตรีช่วงปี พ.ศ. ๒๔๓๑ - พ.ศ. ๒๔๗๖*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, ภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กาญจนา แก้วเทพ. (๒๕๓๔). *ความเรียงว่าด้วยสตรีกับสื่อมวลชน* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กาญจนา แก้วเทพ. (๒๕๓๕). *สื่อส่องวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: มุลนิธิภูมิปัญญา.

กาญจนา แก้วเทพ และสายสุรี จุติกุล. (๒๕๔๒). การวิเคราะห์รายการโทรทัศน์โดยใช้แนวคิดเรื่องบทบาทหญิง-ชาย. กรุงเทพฯ: คณะอนุกรรมการการศึกษา อาชีพ และวัฒนธรรม คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ (กสส.).

กาญจนา แก้วเทพ และพิศรา แซ่ก้วย. (๒๕๔๓). เพศวิถี วันวาน วันนี้ และวันพรุ่งนี้ที่ไม่เหมือนเดิม. เชียงใหม่: ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

กำจร หลุยยะพงศ์ และดวงมน จิตรจันงค์. (๒๕๕๐). สังคมไทยในพุทธศักราช ๒๕๒๐ – ๒๕๔๓ โดยสังเขป. วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ม.สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, ๓ (๑), ๓๓ – ๕๕.

เกตุวดี บัวดุม. (๒๕๕๔). วิถีชีวิตผู้หญิงสังคมเมืองในนวนิยายไทยร่วมสมัย ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๔๕ – ๒๕๕๒. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (๒๕๕๕). สังคมไทยในกระแสโลกาภิวัตน์ (หน่วยที่ ๒). ในประมวลสาระชุดวิชาไทยกับสังคมโลกหน่วยที่ ๑ – ๗ (หน้า ๖๓). (พิมพ์ครั้งที่ ๑๘). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ขจรฤทธิ์ รักษา. (๒๕๕๔). เพศและกามารมณ์ในวรรณกรรมไทย. เข้าถึงได้จาก : <http://www.oknation.net/blog/print.php?id=384455>

โคทม อาริยา. (๒๕๒๓). แนวคิดในการพัฒนาสตรี. ในการประชุมสัมมนาทางวิชาการ เรื่องการพัฒนาสถานภาพสตรีไทย: งานวิจัยและนโยบาย. กรุงเทพฯ: สถาบันประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

โครงการสตรีและเยาวชนศึกษา. (๒๕๓๓). รายงานการศึกษาวิจัยองค์ความรู้เกี่ยวกับสตรีไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

จรรุภา ปานิชภักดิ์. (๒๕๔๕). ภาพตัวแทนผู้หญิงในละครโทรทัศน์เรื่อง "ดม" "หลงทางรัก" และ "กลลวงรัก" พื้นที่การต่อสู้ทางอุดมการณ์เพศสภาพ. วารสารนิเทศศาสตร์, ๒๔(๒), ๑๕ – ๓๗.

เจตนา นาควัชระ. (๒๕๔๒). ทฤษฎีเบื้องต้นแห่งวรรณคดี (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: สยาม.

ชนิกานต์ กู้เกียรติ. (๒๕๔๕). เอกสารประกอบการสอนวรรณกรรมปัจจุบัน. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

ชลธิรา สัตยวัฒน์. (๒๕๒๒). เบิกฟ้าวรรณกรรม. กรุงเทพฯ: สารศึกษาการพิมพ์.

ชลลดา ทวีคุณ. (๒๕๕๖). เทคนิคการพัฒนาบุคลิกภาพ (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. (๒๕๔๗). *ภาษาเพศ: อำนาจ เรื่องทางเพศกับพหุจรรยาบรรณศาสตร์*. เชียงใหม่: ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ณารา. (๒๕๕๐). *คุณแจ๋วอินเตอร์*. กรุงเทพฯ: พิมพ์คำ.

ณารา. (๒๕๕๐). *รัก...ร้าย*. กรุงเทพฯ: พิมพ์คำ.

ณารา. (๒๕๕๐). *สัมหวนน้ำตาลเปรี้ยว* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: พิมพ์คำ.

ณารา. (๒๕๕๑). *ปลาไหลป้ายแดง* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: พิมพ์คำ.

ณารา. (๒๕๕๒). *กลรักลวงใจ* (พิมพ์ครั้งที่ ๕). กรุงเทพฯ: พิมพ์คำ.

ณารา. (๒๕๕๒). *ธาราหิมาลัย*. กรุงเทพฯ: พิมพ์คำ.

ณารา. (๒๕๕๒). *ไฟรัก...เกมร้อน* (พิมพ์ครั้งที่ ๓). กรุงเทพฯ: พิมพ์คำ.

ณารา. (๒๕๕๓). *ทะเลไฟ*. กรุงเทพฯ: พิมพ์คำ.

ณารา. (๒๕๕๔). *โซ่เวรี*. กรุงเทพฯ: พิมพ์คำ.

ณารา. (๒๕๕๕). *บ่วงวิมาลา* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: พิมพ์คำ.

ณารา. (๒๕๕๗). *แปดเล่มสี่สิบสองรัก*. กรุงเทพฯ: พิมพ์คำ.

ณิชา ตันติเฉลิมสิน (ณารา). (๒๕๕๘). *ณารา*. เข้าถึงได้จาก http://th.wikipedia.org/wiki/ณิชา_ตันติเฉลิมสิน

ตรีศิลป์ บุญขจร. (๒๕๒๓). *นวนิยายกับสังคมไทย (๒๔๗๕ – ๒๕๐๐)*. กรุงเทพฯ: บางกอกการพิมพ์.

ดวงทิพย์ คุ้มมน. (๒๕๔๖). *สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงในนวนิยาย: กรณีศึกษานวนิยายของกิ่งฉัตร ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ – ๒๕๔๔*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาไทยศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

เถลิง พันธุ์เถลิงอมร. (๒๕๔๑). *นวนิยายและเรื่องสั้น: การศึกษาเชิงวิเคราะห์และวิจารณ์*. สงขลา: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา.

ทักษ์ เฉลิมเตียรณ. (๒๕๕๘). *อ่านจนแตก: วรรณกรรม ความทันสมัย และความเป็นไทย*. (พงษ์เลิศ พงษ์วานันต์, แปล). กรุงเทพฯ: อ่าน.

ทัศนีย์ บุวรรตน์. (๒๕๒๘). *การศึกษาทัศนยะและบทบาทในครอบครัวของบุรุษที่มีผลต่อการพัฒนาสตรี*. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ทิษญา โพธิ์อยู่. (๒๕๓๖). *วิเคราะห์แนวความคิดเกี่ยวกับบทบาทสตรีในนวนิยายของดวงใจ*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.

- ธวัช ปุณฺณโกทก. (๒๕๒๗). *แนวทางการศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ธัญญา สังขพันธานนท์. (๒๕๓๕). *วรรณกรรมวิจารณ์*. ปทุมธานี: นาคกร.
- นพพร ประชากุล. (๒๕๔๒). ศัญศาสตร์กับวัฒนธรรม. *สารคดี*, ๑๗(๑๗๔), ๑๕๑ – ๑๕๓.
- นพพร ประชากุล. (๒๕๔๔). แนวคิดสกุลสตรีนิยม. *สารคดี*, ๑๗(๑๕๕), ๑๑๔ – ๑๑๕.
- นพพร ประชากุล. (๒๕๔๘). *คำนำเสนอใน ผู้หญิงกับสังคมในวรรณกรรมไทยยุคทอง* (หน้า ๘ – ๑๖). กรุงเทพฯ : มติชน.
- นพมาศ อุ้งพระ (ธีรเวทิน). (๒๕๕๓). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์.
- นันทา พถกษพงษ์. (๒๕๔๑). *วิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายของ ว.วินิจฉัยกุล*.
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาเอกภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยทักษิณ
- นิตยา มาสะวิสุทธิ รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ และธาริต สุขพานิช. (๒๕๓๓). *ชายกับหญิง. ในประมวลสาระ
ชุดวิชาแนวคิดไทย หน่วยที่ ๗-๑๑ (หน้า ๓๕๘)*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมมาธิราช.
- นิติธร ปิลวาสน์. (๒๕๕๘). *เชื่อมั่นในตนเอง (Self Confidence)*. เข้าถึงได้จาก [http://taamkru.com/
th/เชื่อมั่นในตนเอง](http://taamkru.com/th/เชื่อมั่นในตนเอง).
- บวร ประพฤติดี. (๒๕๒๐). *สตรีไทย: บทบาทในการเป็นผู้นำทางการบริหาร*. กรุงเทพฯ: คณะ
รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บุญศิริ ภิญญานันท์. (๒๕๒๗). *การศึกษาเชิงวิเคราะห์นวนิยายของ ก.สุรางคนางค์*. วิทยานิพนธ์
อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- บุญเสริม หุตะแพทย์. (๒๕๔๕). *การกำหนดบทบาทเพศและความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง.
ในประมวลสาระชุดวิชาการศึกษามหาบัณฑิตชายหญิง หน่วยที่ ๑ – ๕ (หน้า ๒๕ – ๒๗)*.
นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ปดรส บุญศรีโรจน์. (๒๕๓๕). *วิเคราะห์นักเขียนสตรีกับงานเขียนเรื่องทางเพศ*. วิทยานิพนธ์
นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ปณิธิ สุขสมบูรณ์. (๒๕๕๔). *เพศภาวะ และเพศวิถีข้ามวัฒนธรรม กรณีศึกษาการย้ายถิ่น และ
การแต่งงานข้ามวัฒนธรรมของผู้หญิงไทย กับสามีชาวตะวันตกในสังคมปัจจุบัน*.
วารสารเพศวิถีศึกษา, ๑(๑), ๑๑๑ – ๑๓๔.

- ประเสริฐ แย้มกลิ่นฟ้า. (๒๕๔๔). *สังคมและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิ่นหล้า ศิลานุต. (๒๕๕๑). *สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงในนวนิยายของปิยะพรศักดิ์เกษม*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เปรมกมล มาศขาว. (๒๕๔๗). *นวนิยายอีโรติก: การศึกษาเชิงวิเคราะห์*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย (กลุ่มวรรณคดี), บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เพชร บุตตะโยชิต. (๒๕๕๗). *เครื่องประดับปริบมมอมง สะท้อนมิติที่ลึ้นในหลของเพศในสังคม*. ศิลปนิพนธ์, สาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับ, คณะมัณฑนศิลป์, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พรพรรณ กาญจนารัตน์. (๒๕๕๕). *ภาพตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่ในสื่อบันเทิงไทย: บทวิเคราะห์จากภาพยนตร์ เรื่อง "รถไฟฟ้ามาหานะเธอ" และละครโทรทัศน์เรื่อง "สูตรเสน่หา"*. *วารสารเพศวิถีศึกษา*, ๒ เข้าถึงได้จาก http://www.ssa.ipsr.mahidol.ac.th/Sexuality/index.php?option=com_content&view=article&id=83:ssj-vol2&catid=41:cat-journal&Itemid=63
- พรสวรรค์ สุวรรณธาดา. (๒๕๕๒). *มโนทัศน์สตรีนิยม : ความเสมอภาคหญิงชายในนวนิยายไทย*. *มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, ๒๖(๓), ๒๕ – ๕๒.
- พรสวรรค์ สุวรรณธาดา. (๒๕๕๒). *นักเขียนนวนิยายสตรีกับการนำเสนอ มโนทัศน์สตรีนิยมในนวนิยายไทยร่วมสมัย*. *คุณฉันทน์ปริชญาคุณฉันทน์บัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*.
- พัทธา สายหู. (๒๕๔๐). *กลไกของสังคม (พิมพ์ครั้งที่ ๕ ฉบับแก้ไขปรับปรุง)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิเชฐ แสงทอง. (๒๕๕๐). *วาทกรรมวรรณกรรม*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิมพ์วัลย์ บุญมงคล. (ม.ป.ป.). *แนวคิด ทฤษฎี และวิธีวิทยาในการศึกษาเพศวิถี*. *รายงานการประชุมประจำปีเพศวิถีศึกษาในสังคมไทย ครั้งที่ ๑*. ม.ป.ท.
- เพ็ญแข งามดวงใจ. (๒๕๔๑) *ผู้หญิงในนวนิยายของวิมล ศิริไพบูลย์*. *ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร*.

- เพ็ญศรี จุลกาญจน์. (๒๕๔๑). *การผลิตซ้ำอุดมการณ์เกี่ยวกับบทบาทและสถานภาพของหญิงและชาย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาจากระบบ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ไพบุลย์ ช่างเรียน. (๒๕๑๖). *สารานุกรมศัพท์ทางสังคมวิทยา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ผดุง.
- ไพโรธ เลิศพิริยกุลม. (๒๕๔๒). *วรรณกรรมปัจจุบัน (ปรับปรุงครั้งที่ ๓)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ภพ สวัสดิ์. (๒๕๕๐). *ลักษณะเด่นในนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, คณะอักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภัทรพร หงษ์ทอง. (๒๕๓๘). *การศึกษาแนวคิดสตรีนิยมในนวนิยายของทมยันตีระหว่างพุทธศักราช ๒๕๐๖ – ๒๕๓๔*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภัสสร ลิมานนท์. (๒๕๒๕). *การศึกษาทัศนคติและค่านิยมของสตรีไทยเกี่ยวกับการสมรส*. กรุงเทพฯ: สถาบันประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภัสสร ลิมานนท์. (๒๕๔๒). *บทบาทเพศสถานภาพสตรีกับการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มยุรา พรหมอ้วน. (๒๕๔๒). *แนวคิดเกี่ยวกับสตรีในนวนิยายของนันทนา วีระชน ช่วง พ.ศ. ๒๕๑๗ – ๒๕๒๘*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาภาษาไทย (วรรณคดี), บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มาโนชญ์ มุลทรัพย์. (๒๕๕๕). *การเปลี่ยนแปลงด้านการศึกษาของสตรีไทยในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. ๒๔๑๑ – ๒๔๕๓)*. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาประวัติศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มิชชัย ฤชุพันธุ์. (๒๕๔๕). *ภรรยา*. เข้าถึงได้จาก www.-library.-msu.-ac.-th/-meechaihome/-index.-php
- เย็นจิตร ถิ่นงาม. (ม.ป.ป.). *ความเป็นเพศหญิง ความเป็นเพศชาย บทบาทหญิงชาย*. เข้าถึงได้จาก <https://www.gotoknow.org/posts/357826>
- รัฐชนีย์ ศรีสมาน. (๒๕๕๖). *แหวนดอกไม้: ตัวละครสวมบทบาทเพศตรงข้ามภายใต้ ‘ความโสด’ และ ‘ครอบครัว’ ในสังคมสมัยใหม่*. *วารสารมนุษยศาสตร์*, ๒๐ (ฉบับพิเศษ), ๑๑๐ – ๑๓๓.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๕๓). *พจนานุกรมศัพท์จิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: โอเดียน สแควร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๕๖). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

- โรล็องด์ บาร์ต. (๒๕๔๔). *มายาคติ: สรรนิพนธ์ จาก Mythologies ของ Roland Barthes.* (วรรณพิมพ์ อังคศิริสรรพ, แปล). กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.
- ลิจิต ชีรเวคิน. (๒๕๕๖). การปรับตัวในยุคโลกาภิวัตน์และการเตรียมตัวเข้าเป็นสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของประเทศไทย. ใน *ฉัตรทิพย์ นาถสุภา. (บรรณาธิการ), ด้วยรัก เล่ม ๖* (หน้า ๓๐๕). กรุงเทพฯ: ด่านสุทธาการพิมพ์.
- วนิดา บำรุงไทย. (๒๕๔๔). *ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย.* กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณภา โพธิ์น้อย. (๒๕๔๕). มิติชายหญิงด้านการศึกษา. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัย* หน้าที่ ๖ – ๑๐. (หน้า ๔๓ – ๔๔). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วรรณภา โพธิ์น้อย. (๒๕๔๕). สถานภาพและบทบาทชายหญิงในสังคมโลก. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัย* หน้าที่ ๑-๕. (หน้า ๖๑ – ๑๐๘). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วารกรณ์ ตระกูลสฤษดิ์. (๒๕๔๕). *จิตวิทยาการปรับตัว (พิมพ์ครั้งที่ ๒).* กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วศินี สุทธิวิภากร. (๒๕๕๒). *วาทกรรมของมิเชล ฟูโกต์ต่อสถานภาพและบทบาทสตรีไทยตามที่นำเสนอในนวนิยายของคุณหญิงวิมล ศิริไพบูลย์.* วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาปรัชญา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วันทนีย์ วาสีกะสิน และสุนีย์ เหมาะประสิทธิ์. (๒๕๔๕). *สังคมไทยคาดหวังอย่างไรกับผู้หญิง* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
- วาณี รูปนวงศ์สานติ. (๒๕๓๕). กรณีศึกษาคอลัมน์ที่บ่งชี้แนวสตรีนิยม ในนิตยสารสตรี. *วารสารมหาวิทยาลัยบูรพา*, ๑(๒), ๖๔ – ๗๐.
- วารุณี ภูริสินสิทธิ์. (๒๕๔๕). *สตรีนิยม: ขบวนการและแนวคิดทางสังคมแห่งศตวรรษที่ ๒๐.* กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.
- วิทย์ ศิวะศรียานนท์. (๒๕๔๑). *วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์* (พิมพ์ครั้งที่ ๕). กรุงเทพฯ: ธรรมชาติ.
- วิภา กงกะนันท์. (๒๕๓๓). *วรรณคดีศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- วิภา เสนานาญ กงกะนันท์. (๒๕๔๐). *กำเนิดนวนิยายในประเทศไทย.* กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
- วีรวรรณ ส้าราญสุข. (๒๕๓๔). *สถานภาพสตรีไทยในนวนิยายของ กฤษณา อโศกสิน (พ.ศ. ๒๔๕๗ – ๒๕๓๐).* วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาวรรณคดีและวรรณคดีเปรียบเทียบ, คณะอักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วีรวัดน์ อินทรพร. (๒๕๕๘). นวนิยายแนวเส้นทางนักประพันธ์ : การเผยตัวตนของนักเขียนสตรีไทย. *วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, ๓๗(๑), ๓๘ – ๑๑๘.
- ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช. (๒๕๓๔). *การวิเคราะห์ตัวละครผู้หญิงในนวนิยายของ ว. วนิชย์กุล*. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, วิชาเอกภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล (๒๕๕๑). *ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ ๑๕). กรุงเทพฯ: หอมชาวบ้าน. ศศิธร จันทโรทัย. (๒๕๔๗). *สตรีนิยม (Feminism) คืออะไร ในมโนทัศน์ของคนไทย*. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, ๑(๒), ๑๑๑ – ๑๑๖.
- ศิริรัตน์ แอดสกุล. (๒๕๕๖). *สถานการณ์ครอบครัวไทย: กรณีศึกษาครอบครัวพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยวในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร*. *วารสารการเมือง การบริหาร และกฎหมาย*, ๕ (๑), ๑๓ – ๔๕.
- สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โครงการสตรีและเยาวชนศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (๒๕๕๔). *รายงานการศึกษาลับสมบูรณื การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาท สถานภาพสตรี และความเสมอภาคระหว่างหญิงชาย*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
- สภาสตรีแห่งชาติในพระบรมราชูปถัมภ์. (๒๕๑๘). *สตรีไทย สภาสตรีแห่งชาติ*. กรุงเทพฯ: สภาสตรีแห่งชาติ.
- สมปราชญ์ วุฒิจันทร์, จรูญ ตันสูงเนิน และมนตรี มีเนียม. (๒๕๕๐). *วิเคราะห์นวนิยายของนักเขียนสตรีไทยที่มีตัวละครเอกเป็นโสเภณี*. *วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*, ๑๑(๓), ๓๕๕ – ๓๖๕.
- สมพร มั่นตะสุตร. (๒๕๒๕). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สมาคมบัณฑิตสตรีทางกฎหมายแห่งประเทศไทย. (๒๕๓๕). *เครื่องหมายแห่งความรุ่งเรือง คือสภาพแห่งสตรี*. กรุงเทพฯ: สมาคมบัณฑิตสตรีทางกฎหมายแห่งประเทศไทย.
- สร้อยญา เอกธรรมสุทธิ. (๒๕๔๕). *การวิเคราะห์บทบาทหญิงชายในหนังสือแบบเรียนภาษาไทยในช่วงชั้นที่ ๑ และ ช่วงชั้นที่ ๒ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๔๔*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสตรีศึกษา, สำนักบัณฑิตอาสาสมัคร, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- สละโรจน์ กิตติมหาเจริญ. (๒๕๕๑). "สุภาพบุรุษ" ในพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวกับวรรณกรรมศรีบูรพา. ดุษฎีนิพนธ์อักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาวรรณคดีและวรรณคดีเปรียบเทียบ, คณะอักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สายชล สัตยานุรักษ์. (๒๕๕๖). ครอบครัวยุคใหม่ และความสัมพันธ์ระหว่างเพศในสังคมอยุธยา. ในฉัตรทิพย์ นาถสุภา. (บรรณาธิการ), *ด้วยรัก เล่ม ๑* (หน้า ๘๔). กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- สายทิพย์ นุกุลกิจ. (๒๕๓๕). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน* (พิมพ์ครั้งที่ ๑). กรุงเทพฯ: เอส. อาร์. พรินต์ติ้งแมสโปรดักส์.
- สายสมร เฉยตรงการ. (๒๕๒๕). *สถานภาพทางสังคมของผู้หญิงไทย (ในช่วงปี พ.ศ. ๒๔๗๕ - ๒๔๙๓) ในนวนิยายของ ดอกไม้สด และ ก. สุรางคนางค์*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ. (๒๕๓๕). *บทบาทสตรีในการพัฒนา: การสำรวจระดับโลก ปี พ.ศ. ๒๕๓๒*. ม.ป.ท.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (๒๕๒๓). *สถานภาพปัจจุบันของสตรีไทย*. กรุงเทพฯ: คณะอนุกรรมการพัฒนากิจกรรมและบทบาทสตรี.
- สุจิตรา สุดเดี่ยวไกร. (๒๕๑๘). "นวนิยายกับสังคม" *อักษรศาสตร์พิจารณา*, ๕(๖), ๔๐-๔๕.
- สุชาดา ทวีสิทธิ์. (๒๕๔๗). *เพศภาวะ: การท้าทาย การค้นหาตัวตน*. เชียงใหม่: ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุธีรา ทอมสัน และเมทีนี พงษ์เวช. (๒๕๓๘). *ผู้หญิงไทย: สถานภาพและบทบาทที่เปลี่ยนแปลง*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยบทบาทหญิงชายและการพัฒนา.
- สุพรรณิ วราทร. (๒๕๑๕). *ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทยตั้งแต่สมัยเริ่มแรกจนถึง พ.ศ. ๒๔๗๕*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.
- สุพัชรินทร์ นาคคงคำ. (๒๕๕๖). *ภาพแทนสตรีไทยในนวนิยายอีโรติกของนักเขียนชายไทย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุพัตรา สุภาพ. (๒๕๔๑). *สังคมวิทยา* (พิมพ์ครั้งที่ ๒๐). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพัตรา สุภาพ. (๒๕๔๒). *สังคมและวัฒนธรรมไทย: ค่านิยม ครอบครัวยุคใหม่ ศาสนา ประเพณี* (พิมพ์ครั้งที่ ๑๐). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- สุริย์ สุวรรณภาค. (๒๕๒๕). *บทบาทของสตรีไทยในด้านสิทธิทางเพศ: ศึกษาจากนวนิยายไทย ในช่วง พ.ศ. ๒๔๔๔ ถึง พ.ศ. ๒๕๐๑*. ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชา ภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เสนาะ เจริญพร. (๒๕๔๖). *ภาพเสนอผู้หญิงในวรรณกรรมไทยช่วงทศวรรษ ๒๕๓๐: วิเคราะห์ ความโยงใยกับประเด็นทางสังคม*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการ พัฒนาสังคม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- หทัยวรรณ ไชยะกุล. (๒๕๔๔). *วรรณกรรมศึกษา*. เชียงใหม่: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อติติ วัลัญช์เพียร (๒๕๕๕). *การพัฒนาบุคลิกภาพ*. พะเยา: จี ก๊อปปี้ เซ็นเตอร์.
- อรอนงค์ สวัสดิ์บุรี. (๒๕๓๓). *คอดัมน์ตอบปัญหาชีวิตในนิตยสารในการสะท้อนบทบาท และ สถานภาพของสตรีไทย*. ปริญญาานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชา การสื่อสารมวลชน, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาทิตยา จารุจินดา. (๒๕๕๕). *การสร้างภาพความเป็นหญิงในนวนิยายไทย สมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม*. คุษฎิณีพนธ์ศิลปศาสตรคุษฎิณีบัณฑิต, สาขาวิชาศิลปวัฒนธรรมวิจัย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อิราวดี ไตลังคะ. (๒๕๔๓). *ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตร ศาสตร์.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เรื่องขออนุญาต

รัก...ร้าย

ปุษยาและกรินทร์ผูกพันกันมาตั้งแต่เด็ก ปาลีแม่ของปุษยาได้มาเช่าบ้านของแสงเดือนแม่ของกรินทร์ ทำให้ทั้งสองครอบครัวสนิทสนมกันมาก ต่อมาพ่อแม่ของกรินทร์เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุเครื่องบินตก ในขณะที่กรินทร์อายุ ๑๗ ปี เขาจึงต้องไปอยู่กับอาชาวอเมริกันที่อเมริกา ในขณะที่ปุษยาเรียนอยู่มัธยมศึกษาตอนปลาย เธอสอบชิงทุนแลกเปลี่ยนไปอเมริกา ๑ ปี เมื่อปุษยาเรียนมหาวิทยาลัยก็ได้ไปทำงานภาคฤดูร้อนกับภาวิตาเพื่อนสาวที่อเมริกา ทั้งกรินทร์และปุษยาจึงยังได้พบกันอยู่เสมอ ๆ เมื่อปุษยาทำงานภาคฤดูร้อนปีสุดท้ายก่อนจะกลับประเทศไทย ทั้งคู่ได้ตกลงกันถึงเรื่องอนาคต ปุษยาจึงขอมอบตัวให้กรินทร์ แต่หลังจากนั้นกรินทร์ก็หายตัวไปในการรบ จนทุกคนต่างคิดว่าเขาตายแล้ว ปุษยาตั้งครรถ์ลูกของกรินทร์ เธอไม่ยอมทำแท้ง ภาณุวัฒน์ญาติผู้ใหญ่ของภาวิตา ซึ่งหลงรักปุษยามาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยช่วยเหลือ ปุษยาและแม่จึงย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ ในบ้านหลังเล็กในบริเวณเดียวกับบ้านหลังใหญ่ของภาณุวัฒน์ ปุษยาใจอ่อนและเห็นใจภาณุวัฒน์ เพราะความเอื้อเฟื้อที่อยู่และฝากงานให้เธอในตอนที่ตั้งครรถ์ เขาไม่รังเกียจที่เธอมีลูกติด ปุษยาจึงรับหมั้นและรอการแต่งงานตามฤกษ์ที่แม่ของภาณุวัฒน์หาไว้ ปัจจุบันปุษยาทำงานเป็นเลขานุการในบริษัทบริษัทรถยนต์ของต่างชาติ ปุษยาจึงได้เงินเดือนสูงมากพอเลี้ยงดูแม่และลูกชายวัย ๔ ขวบ บริษัทมีโครงการจะเปิดตัวรถยนต์รุ่นล่าสุดในปีนี้มีทีมนักวิศวกรจากต่างชาติมาดูแลเรื่องเทคโนโลยีและการผลิต นาธานหรือกรินทร์เขาเป็นหนึ่งในทีมที่มา เขากลับมาแก้แค้นปุษยา เพราะเข้าใจผิดจากแผนการของภาวิตา ที่แอบชอบกรินทร์มานานแล้ว ภาวิตาเรียนต่อปริญญาโท และทำงานที่อเมริกา เธอรู้ข่าวว่ากรินทร์ยังไม่ตาย ภาวิตาจึงวางแผนเพื่อให้ได้เป็นแฟนกับกรินทร์ โดยบอกว่าปุษยาแต่งงานใหม่และมีลูกชายกับสามีใหม่แล้ว กรินทร์จึงเปลี่ยนตัวเองเป็นนาธานกลับมาแก้แค้นปุษยาที่ทิ้งเขาไปอย่างไม่มีเชื้อไข กรินทร์คบกับภาวิตาเพื่อสืบข่าวของปุษยา จนรู้ที่อยู่ของปุษยา เขากลับมาทำให้ปุษยารักแล้วก็ทิ้งเธอไปจนสำเร็จ ก่อนหน้านั้นปุษยาก็ได้ยกเลิกการแต่งงานกับภาณุวัฒน์ เพราะเขามีผู้หญิงอื่น ภาวิตากลับมาประเทศไทยเพื่อมาหากรินทร์ วันหนึ่งปุษยาต้องตามเจ้านายไปทำงานที่สิงคโปร์แต่ลูกเธอไม่สบาย ปุษยาจึงได้ฝากคาร์ตันเพื่อนที่ทำงานให้ช่วยดูแลแทนเธอ คาร์ตันไปต่อว่ากรินทร์จนทำให้เขาได้รู้ว่าเด็กชายกุลเป็นลูกของเขา ปาลีแม่ของปุษยาเล่าเรื่องทั้งหมดให้เขารู้ เขาโกรธภาวิตาและขอตัดขาดกับภาวิตาต่อหน้าพ่อแม่ของเธอ ภาวิตาโกหกปุษยาว่าเธอดังครรถ์กับกรินทร์ ขอให้ปุษยาลีกกับกรินทร์ ซึ่งปุษยาเองก็กำลังตั้งครรถ์เช่นกัน แต่เธอขอมลิกกับกรินทร์ ปุษยาพาครอบครัวหนีกรินทร์ คาร์ตันช่วยหาทางออกจนกรินทร์ตามปุษยาเจอ ทั้งคู่ได้ปรับความเข้าใจกัน และแต่งงานกัน กรินทร์พาปุษยา และครอบครัว ย้ายกลับไปอยู่อเมริกา

คุณเจ้าอินเตอร์

ภัณฑิลา นักจิตวิทยาผู้เชี่ยวชาญด้านพฤติกรรมเด็ก เธอเกิดและเติบโตที่ต่างประเทศ พ่อเป็นนักการทูต แม่มียาตำแหน่งคุณหญิงท่านทูตติดตามพ่ออยู่ต่างประเทศ ตระกูลฝั่งมารดาเป็นครอบครัวขุนนางเก่ามีกิจการสำนักพิมพ์ ภัณฑิลาสนิทกับภิวทราน้ำสาวมาก น้ำของเธอเป็นลูกหลงอายุใกล้เคียงกันจึงสนิทกันเหมือนเป็นเพื่อน ภัณฑิลามีปัญหาเกี่ยวกับแฟนต่างชาติ เขาต้องการให้เธอย้ายไปอยู่ด้วยกันก่อนแต่งซึ่งเธอไม่ยอม จึงมีความคิดเห็นไม่ตรงกัน และห่างกันไป ภัณฑิลาทำงานเป็นผู้ดูแลประสานงานร่วมกับคณะกรรมการมูลนิธิสิทธิเด็กที่กำลังจะก่อตั้งขึ้นในประเทศไทย ภัณฑิลาจึงเดินทางมาประเทศไทย และพักอาศัยกับภิวทราน้ำสาวที่ย้ายออกจากบ้านของพ่อแม่มาใช้ชีวิตอิสระลำพัง แต่ภิวทราน้ำสาวประสบปัญหาอย่างหนัก เพราะลูกผู้ชาย ๒ คนของเพื่อนบ้านสร้างปัญหาต่าง ๆ แต่ ดร.นกันต์ คุณพ่อของเด็กชายทั้งสอง ซึ่งเป็นอาจารย์และเจ้าของบริษัทรับเหมาก่อสร้างมาขอโทษและแสดงความรับผิดชอบ ภิวทราน้ำสาวให้ภัณฑิลาปลอมตัวเป็นสาวใช้ชาวพม่าไปดูแลและแก้ไขพฤติกรรมเด็กชายทั้งสอง ภัณฑิลาที่สนใจอยากช่วยเด็กทั้งสองเพราะเป็นงานของเธอเช่นกัน นอกจากนี้ภิวทราน้ำสาวเสนอเงื่อนไขว่าหากภัณฑิลาทำสำเร็จจะบริจาคเงินหนึ่งล้านบาทให้มูลนิธิที่ ภัณฑิลาทำงานอยู่ด้วย นกันต์ได้พบและรู้จักภัณฑิลาครั้งแรกที่หน้าบ้านของภิวทราน้ำสาวที่ติดตาต้องใจทันที เมื่อภัณฑิลาปลอมตัวเป็นพรพี่เลี้ยงเด็กก็ค่อย ๆ ทำให้พฤติกรรมของเด็กชายทั้งสองดีขึ้น นกันต์ประทับใจในตัวพรมาก ในขณะที่เดียวกันภิวทริเพื่อนสนิทของนกันต์ ซึ่งเคยเป็นรุ่นพี่ของ ภิวทราน้ำสาวเรียนมหาวิทยาลัย ทั้งสองเคยประทับใจกัน แต่มีเรื่องทำให้เข้าใจผิดมาจนบัดนี้ เมื่อได้มาเจอกันภิวทริจึงจีบภิวทราน้ำสาวอีกครั้ง ขณะเดียวกันนกันต์ก็มีโอกาสได้เจอและสานความสัมพันธ์กับภัณฑิลาด้วย โดยที่นกันต์ไม่รู้เรื่องว่าภัณฑิลาและพรเป็นคนเดียวกัน เกิดเหตุการณ์คนงานชายชาวพม่าลักพาตัวลูกสาวเจ้าของบ้านไปเรียกค่าไถ่ ภัณฑิลาซึ่งขณะนั้นปลอมตัวเป็นพรเข้าไปช่วย จึงดิ้นร่างแหไปด้วย เหตุการณ์คลี่คลายไปด้วยดี เหตุการณ์นี้ทำให้นกันต์รู้ใจตัวเองว่าหลงรักพรพี่เลี้ยงสาวชาวพม่า และเขาก็ได้แอบรู้ความจริงว่า พรและภัณฑิลาเป็นคนเดียวกัน ทำให้เขาซึ้งแค้น เพื่อให้ภัณฑิลาเปิดเผยตัว และในที่สุดภัณฑิลาเปิดเผยความจริงทุกอย่างให้นกันต์รู้ ทั้งคู่จึงเข้าใจกันและตกลงแต่งงานกัน ในขณะที่ภิวทราน้ำสาวและภิวทริก็เข้าใจและตกลงแต่งงานกัน

ลัมหวาน้ำตาลเปรี้ยว

ดร.นาฬิกา วัย ๓๕ ปี จบปริญญาเอกจากอเมริกา กลับมาใช้ทุนเป็นอาจารย์ที่ภาควิชาภาษาไทย ในมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งในเชียงใหม่ ยังไม่แต่งงาน สอนวิชาการประพันธ์เรื่องสั้นและนวนิยาย มีนักศึกษาชื่อนิดานุชเขียนเรื่อง ‘โลกของคนเหงา’ เป็นเรื่องที่บรรยายเรื่องความเศร้า ความเหงาและความอ้างว้างของตัวละครเอกคือนาकिनทร์ ผลงานของเธอถูกคัดเลือกให้เข้าชิงรางวัลนาฬิกาจึงได้พบพูดคุยกับนิดานุช และได้รู้ว่านาकिनทร์คืออาของนิดานุช เมื่อกลับจากกรุงเทพฯ นาฬิกาถูกเปลี่ยน โฉมจากน้องสะใภ้และญาติของน้องสะใภ้ซึ่งเป็นบรรณาธิการความงามนิตยสารชื่อดังของเมืองไทย จากมาดอาจารย์แสนเซามาเป็นสาวสวยเปรี้ยวน่ารัก นาฬิกาและลูกศิษย์เพื่อน ๆ ของนิดานุชไปเที่ยวไร่ของครอบครัวนิดานุช นาฬิกาได้เจอกับนาकिनทร์ แต่เขาจำเธอไม่ได้ เพราะเปลี่ยนไปจากเดิมมาก แต่เขาก็ประทับใจนาฬิกาคนใหม่นี้มาก นิดานุชวางแผนจับคู่नाकिनทร์และนาฬิกาให้ทั้งคู่หลงป่าไปด้วยกัน ทำให้กำนันดำได้โอกาสลอบฆ่านาकिनทร์ เพราะต้องการครอบครองที่ดินแหล่งตาน้ำของครอบครัวนาकिनทร์ เมื่อหลายปีที่แล้วกำนันดำก็วางแผนฆ่ามาหลายครั้ง ทำให้พี่ชายและพี่สะใภ้ของนาकिनทร์ซึ่งเป็นบิดามารดาของนิดานุช รวมทั้งภรรยาและลูกของนาकिनทร์ต่างประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต เหลือแต่นาकिनทร์ที่รอดชีวิตมาได้ กำนันดำไม่เคยทิ้งหลักฐานใด ๆ ที่จะสืบมาถึงตัวเขาได้ ครั้งนี้เป็น โอกาสดีที่เขาจะได้ฆ่านาकिनทร์เพื่อครอบครองไร่นี้ คนงานที่ไปจุดประทัดกลับมาบอกนิดานุชว่าได้ยินเสียงปืน ทำให้นิดานุชและคนงานเก่าแก่ของไร่เร่งออกติดตามทั้งคู่ นาकिनทร์และนาฬิกาหนีการถูกลอบยิง เจอปัญหาอุปสรรคในป่า ทั้งสองหลงป่าอยู่สองสามวัน ทำให้ต่างได้รู้จักได้เห็นตัวตนที่แท้จริงกันมากขึ้น และต่างก็มีความพึงพอใจกัน ด้วยความใกล้ชิดและการกินเห็ดเหมาจนไม่มีสติ ทำให้ทั้งคู่มีคำคืนความสัมพันธ์แนบชิดทางกายกัน ทั้งคู่คุยแเลตกลงในเรื่องที่เกิดขึ้นว่าจะค่อยเป็นค่อยไปในความสัมพันธ์ นาฬิกาว่านาकिनทร์ยังไม่ลืมภรรยาและลูกที่เสียชีวิตไป จึงให้เวลากับนาकिनทร์ ทั้งคู่ออกจากป่ามาพักที่หมู่บ้านชาวเขา ได้เจอกับนิดานุช จึงเดินทางกลับ กำนันดำแอบมาซุ่มยิง เกิดการต่อสู้ จนกำนันดำพลาดตกเขาเสียชีวิต ทุกคนกลับถึงไร่อย่างปลอดภัย นาฬิกากลับไปทำงานตามปกติ นาकिनทร์ก็ทำงานที่ไร่ตามเดิม เขาไม่ติดต่อไปหานาฬิกาเลย ทำให้นิดานุชวางแผนที่ทำให้นาकिनทร์รู้ใจตัวเอง และได้ขอนาฬิกาแต่งงานในที่สุด

ปลาไหลป้ายแดง

ปัทมาธิษั ร่องผู้อำรวการฝ่ายการตลาด บริษัทผลิตชุดชั้นในสตรีของครอบครัว กำลังขยายตลาดส่งออกไปยุโรป จึงต้องปรับปรุงบริษัทให้ได้มาตรฐานสากล โดยมี ดร.ปัทมาธิษั คอนซัลแทนต์หนุ่มมาดูแลงานการปรับปรุงให้ ปัทมาธิษัเติบโตมาในครอบครัวคนจีนขนาดใหญ่ที่มีทั้งอากง อาม่า พ่อแม่ อาศัยอยู่ด้วยกัน และมีครอบครัวพี่ชายและพี่สะใภ้อีก 2 ครอบครัว ที่มีบ้านอยู่ในอาณาเขตเดียวกัน ฝ่ายชายทุกคนในครอบครัวล้วนเจ้าชู้ ร่วมมือกันวางแผนออกเที่ยวดื่มกิน และมีสัมพันธ์กับผู้หญิงอื่นบ่อย ๆ ฝ่ายหญิงของบ้านต้องคอยติดตามจับผิดตลอดเวลา ปัทมาธิษัจึงเกลียดผู้ชายเจ้าชู้มาก ทำให้เธอยังไม่มีแฟน แต่เมื่อมาเจอกับปัทมาธิษั ผู้ชายที่ได้ฉายาว่า ท่านมหา เพราะเคยบวชเรียนและสนใจธรรมะตั้งแต่เด็กจนบัดนี้อายุเกือบสามสิบห้าแล้ว เพื่อนสาวของปัทมาธิษับอกว่านี่คือผู้ชายที่ปัทมาธิษัตามหา ปัทมาธิษัไม่เคยจีบผู้หญิงมาก่อนความสัมพันธ์จึงไม่ค่อยคืบหน้า ปัทมาธิษัจึงเป็นฝ่ายจีบโดยเปิดโอกาสให้ปัทมาธิษัได้เข้ามารู้จักสนิทสนมมากขึ้น จนปัทมาธิษัมั่นใจในตัวปัทมาธิษัว่าเป็นผู้ชายอย่างที่ต้องการ ปัทมาธิษัเองก็สนใจปัทมาธิษัตั้งแต่แรกพบ ทั้งคู่จึงได้คบหาคุยใจกัน เมื่อทั้งสองตกลงใจกันได้ จึงไปขออนุญาตแต่งงาน ครอบครัวปัทมาธิษัก็ยินยอมจนใกล้ถึงวันแต่งงานปัทมาธิษัไม่เคยล่วงเกินปัทมาธิษั มากกว่าการจับมือถือแขน ทำให้ปัทมาธิษัเกิดความไม่มั่นใจว่าปัทมาธิษัเป็นชายจริงแท้หรือไม่ จึงได้วางแผนเพื่อมีความสัมพันธ์ทางกายกับปัทมาธิษั ก่อนแต่งงาน ซึ่งก็ทำให้ปัทมาธิษัรู้ว่าปัทมาธิษัเป็นผู้ชายอย่างแท้จริง เมื่อแต่งงานแล้วปัทมาธิษัและปัทมาธิษัได้เข้าไปอยู่บ้านของทั้งคู่ที่สร้างอยู่ในอาณาเขตพื้นที่ของครอบครัวปัทมาธิษั เช่นเดียวกับญาติคนอื่น ๆ ปัทมาธิษัถูกดึงเข้ากลุ่มฝ่ายชายของบ้านเป็นพ่อปลาไหลป้ายแดงอย่างตลกกระโดดพลอยใจน กลุ่มฝ่ายชายพยายามทุกวิถีทางที่จะได้ออกไปเที่ยวกินเหล้าบนนอนกับผู้หญิงที่พอใจ รวมทั้งจัดหาผู้หญิงมาให้ปัทมาธิษัด้วย ปัทมาธิษัตกอยู่ในสถานการณ์พาไป จนเกิดเรื่องทำให้ปัทมาธิษัเข้าใจผิดและขอเลิกกับปัทมาธิษั ทั้ง ๆ ที่ปัทมาธิษัตั้งครรภ์แล้วแต่ไม่บอกให้ ปัทมาธิษัรู้เพราะไม่ต้องการให้ปัทมาธิษัยุ่งวุ่นวายเรื่องลูกหลังหย่าขาดจากกัน ปัทมาธิษัพยายามทุกวิถีทางที่จะทำให้ปัทมาธิษัเข้าใจถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าปัทมาธิษัเข้าใจผิด จนทำให้ฝ่ายชายในครอบครัวปัทมาธิษัรู้สึกสำนึกผิดที่ทำให้ครอบครัวปัทมาธิษัต้องแตกแยกเพราะพวกตน จึงพยายามช่วยปัทมาธิษัด้วย เมื่อปัทมาธิษัเห็นหลักฐานทั้งหมดจึงเข้าใจและยอมยกโทษ โดยให้ปัทมาธิษัสัญญาว่าจะไม่ทำเรื่องเหล่านี้ ซึ่งปัทมาธิษัก็ให้สัญญาอย่างหนักแน่น ครอบครัวจึงได้กลับมาอยู่พร้อมหน้า ฝ่ายชายของบ้านทั้งอากง พ่อ ลุง อา และพี่ชายของปัทมาธิษัก็เลิกเที่ยวเหล้าเพียงความเจ้าชู้มองผู้หญิงสวยแต่ไม่เกินไปกว่านี้ ฝ่ายหญิงของบ้านไม่ต้องคอยตามคอยระวังอีกต่อไป ครอบครัวใหญ่จึงมีความสุข

ชราหิมาลัย

ทิพย์ชรา แพทย์อายุรกรรมทางประสาท ได้รักษาคนไข้หนุ่มนิรนามบาดเจ็บสาหัส สมองกระตบกระเทือน เขาพูดภาษาไทยไม่ได้ แต่สื่อสารภาษาอังกฤษเข้าใจ เมื่อต้องออกจากโรงพยาบาล ทิพย์ชราจึงช่วยฝากงานให้ที่ฟาร์มของพี่ชายฝาแฝดของเธอ และตั้งชื่อเขาว่า ปู่เป็นทิพย์ชรา มีพี่ชายฝาแฝดอีกสามคน มารดาเธอมีบุตรยากต้องอาศัยเทคโนโลยีทางการแพทย์เพื่อการมีบุตร จึงได้ลูกแฝดสี่คน คือ ปฐวี อคนี วายุภัก และทิพย์ชรา พี่ชายฝาแฝดทั้งสามจะคอยปลัดเปลี่ยนดูแลทิพย์ชราไม่เคยห่าง จนเธออายุจะสามสิบแล้วก็ยังไม่เคยมีแฟน วันหนึ่งปู่เป็นบอว่า เขาคือเจ้าชายเจ้าชายกวนเนศ องค์รัชทายาทแห่งประเทศปารวัตร์ที่มาเยือนประเทศไทย แต่ถูกลอบทำร้าย มีคนช่วยชีวิตและพาส่งโรงพยาบาล ทิพย์ชราตรวจสอบรูปพรรณสัณฐานจนมั่นใจว่าเป็นเจ้าชายกวนเนศตัวจริง ทิพย์ชราจึงให้ความร่วมมือช่วยเหลือให้เขาได้กลับประเทศ โดยพี่ชายทั้งสามไม่เคยคิดระแวง ทิพย์ชราหลงเสน่ห์และรักเจ้าชายกวนเนศเพราะความใกล้ชิดกัน จนทั้งคู่ได้มีสัมพันธ์ทางกาย วายุภักพี่ชายคนรองสังเกตเห็นความผิดปกติ และรู้เรื่องทั้งหมดจากทิพย์ชรา เขาจึงเข้ามาช่วยเหลือปู่เป็น เจ้าชายกวนเนศและทิพย์ชราแอบปลอมตัวเป็นคู่สามีภรรยา ตบตาผู้ที่คิดทำร้ายกลับประเทศปารวัตร์ โดยที่เธอไม่ได้บอกใคร เมื่อถึงประเทศปารวัตร์มีองครักษ์ที่จงรักภักดีของเจ้าชายกวนเนศ มาคอยให้ความช่วยเหลืออย่างลับ ๆ ครอบครัวยุของทิพย์ชราเมื่อรู้ว่าเธอหายตัวไป พี่ชายทั้งสามจึงรีบสืบหาจนรู้ และออกติดตามทิพย์ชราไปที่ปารวัตร์ เกิดการปะทะต่อสู้กันจนฝ่ายกบฏฝ่ายแพ้ ทิพย์ชราเอาตัวเองเข้าบังกระสุนแทนเจ้าชายกวนเนศจนได้รับบาดเจ็บสาหัส เข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลในปารวัตร์ นายกรัฐมนตรีแอบมาพบทิพย์ชราเพื่อขอร้องให้เธอยอมรับตำแหน่งพระสนมไม่ใช่ตำแหน่งพระชายา ทิพย์ชราเคยพูดเรื่องนี้กับเจ้าชายกวนเนศแล้วว่าเธอไม่สามารถยอมรับประเพณีการมีพระสนมของประเทศปารวัตร์ได้ เธอจึงไม่สามารถแต่งงานหรืออยู่กินฉันสามีภรรยา กับเจ้าชายกวนเนศได้ ทิพย์ชราเดินทางกลับประเทศไทยพร้อมพี่ชายของเธอ หลังจากนั้นเจ้าชายกวนเนศก็ทุ่มเททำงานจนเหมือนคนไร้ชีวิตจิตใจ วันหนึ่งองครักษ์ได้นำผลตรวจของทิพย์ชรา มา และบอกว่ามีค่าฮอร์โมนที่แสดงว่าทิพย์ชรา กำลังตั้งครรภ์ ทำให้เจ้าชายกวนเนศขอลาออกจากฐานันดร และได้มอบหมายงานให้พระอนุชามารับตำแหน่งหน้าที่แทน กวนเนศจึงได้แต่งงานกับทิพย์ชรา แต่พระราชบิดาและพระราชมารดาของเจ้าชายกวนเนศเสด็จมาในวันแต่งงาน และบอกว่าประเทศมีการเปลี่ยนกษัตริย์บาลให้พระราชามีพระมเหสีได้เพียงพระองค์เดียว เจ้าชายกวนเนศจึงอภิเษกสมรสกับทิพย์ชรา ทิพย์ชราได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าหญิง และได้ช่วยดูแลบริหารด้านการแพทย์และสาธารณสุขของประเทศปารวัตร์ด้วย

ไฟรักเกมร้อน

ป้าทหลงรักพิรญาณ์มาตั้งแต่เด็ก จนพิรญาณ์ได้มาเรียนอเมริกาที่เดียวกับเขา ในที่สุดทั้งคู่ก็ได้แต่งงานกันที่โบสถ์ในเมืองลาสเวกัส พศิกาน้องสาวของพิรญาณ์บังเอิญรู้เรื่องราวพศินน้องชายของป้าทนั้นเป็นลูกชายของพ่อเธอ พศิกาจึงโทรศัพท์หาแม่ของเธอ เมื่อแม่ของเธอได้ฟังเรื่องราวก็ช็อคหมดสติ พิรญาณ์โกรธป้าทที่ปิดบังเรื่องราวทั้งหมด ทั้ง ๆ ที่เขารู้ว่าเปรมสุดาแม่เขาเป็นภรรยาของพ่อของเธอ และมีลูกชายด้วยกันอีกคน พิรญาณ์จึงตัดสัมพันธ์ป้าท และรีบกลับประเทศไทยพร้อมพศิกา เมื่อกลับมาถึงแม่เธอก็ป่วยทางจิต พิรญาณ์ต้องเข้ามาดูแลบริษัทส่งออกอัญมณีแทนแม่ที่ป่วย พศิกาก็หนีหายออกจากบ้านไป พ่อของเธอก็ย้ายออกไปอยู่กับเปรมสุดาแม่ของป้าท พิรญาณ์ไม่มีประสบการณ์ในการทำงาน ทำให้ต้องประสบปัญหาในการบริหารงานอย่างมาก ขาดเงินทุนหมุนเวียน ต้องขายสมบัติต่าง ๆ เพื่อนำเงินมาใช้หมุนเวียนในบริษัท เมื่อป้าทกลับมาประเทศไทยทำงานใช้ทุนที่โรงพยาบาลของรัฐ และเป็นแพทย์บางเวลาในโรงพยาบาลเอกชนมีชื่อแห่งหนึ่ง มีข่าวสังคมว่าวาสิตาลูกสาวเจ้าของโรงพยาบาลจะแต่งงานกับนายแพทย์ป้าท พิรญาณ์โกรธที่ครอบครัวของป้าทมีความสุข ในขณะที่ครอบครัวของเขามีความทุกข์ พิรญาณ์จึงวางแผนแก้แค้นครอบครัวของหาป้าท ในวันหมั้นของป้าทกับวาสิตา พิรญาณ์ได้ออกไปประกาศว่าเธอเป็นภรรยาของป้าท ป้าทยอมรับและออกจากงานมาพร้อมพิรญาณ์ ทำให้วาสิตาเสียใจอย่างมาก พิรญาณ์พูดเรื่องปัญหาของบริษัทที่พ่อเธอไม่เคยรับรู้เรื่องนี้เลย พิรญาณ์ต้องการเงินสิบล้านเพื่อมาหมุนเวียนค่าใช้จ่ายในบริษัท พ่อของเธอจึงเอาบ้านหลังที่อยู่กับเปรมสุดาไปจำนองนำเงินมาให้เธอ ในขณะที่ป้าทก็ขายเรือนหอเอาเงินที่ได้มาให้พิรญาณ์เช่นกัน พิรญาณ์พาป้าทย้ายเข้ามาอยู่ที่เรือนหลังเล็กในอาณาเขตบ้านเธอ ป้าทก็ช่วยดูแลรักษาแม่ของพิรญาณ์ด้วย แรก ๆ แม่ของพิรญาณ์ก็ไม่ยอมรับป้าท เพราะเขาเป็นลูกติดของเปรมสุดา พิรญาณ์ดำเนินไปตามแผนที่เธอวางไว้ทีละขั้น จนในที่สุดพิรญาณ์ก็ทำสำเร็จตามแผน เธอทำให้ป้าทโดนสอบสวนเรื่องข้อมูลคนไข้ถูกเผยแพร่ไป จนเขาโดนยึดใบประกอบโรคศิลป์ ไม่สามารถประกอบอาชีพแพทย์ได้ เปรมสุดาแม่ของป้าทต้องลาออกจากงาน และพ่อของเธอโดนตรวจสอบวินัยเรื่องชู้สาวในที่ทำงาน ป้าทรู้เรื่องที่พิรญาณ์หลอกเขาเพื่อแก้แค้น จึงไปอยู่ภาคใต้กับเพื่อนที่เป็นแพทย์ด้วยกัน ในขณะที่บริษัทของพิรญาณ์ดีขึ้นสามารถขายเครื่องประดับได้เงินหลายสิบล้าน ป้าทถูกยิงบาดเจ็บสาหัส พิรญาณ์จึงรู้ว่าเธอรักป้าท และสิ่งที่เขาทำให้ครอบครัวเธอนั้นได้พิสูจน์แล้วว่าเขารักเธอจริง แม่ของเธอก็ให้อภัยเปรมสุดาและยอมรับป้าท พิรญาณ์จึงแต่งงานกับป้าทในขณะที่เธอกำลังตั้งครรรภ์ สร้างครอบครัวที่สมบูรณ์

ทะเลไฟ

พศิกานี้ออกจากบ้านเพราะปัญหาครอบครัว ไปจังหวัดกระบี่ สามีกรรยาเจ้าของรีสอร์ทที่เป็นห่วงเธอมาก เพราะเห็นว่าเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวมาพักเป็นเวลาหลายวัน เมื่ออนุพงศ์เจ้าของโรงแรมใหญ่ทั้งในภูเก็ต พังงา กระบี่ และเกาะไข่มุกมาพบ เขายื่นข้อเสนอให้เธอไปทำงานเป็นเลขานุการของเขา พศิกาจึงไปทำงานกับอนุพงศ์ คนงานต่างเล่าลือว่าพศิกาเป็นภรรยาใหม่ของเขา แต่พศิกาไม่ใส่ใจเรื่องพวกนี้ อนุพงศ์ให้พศิกาไปเรียนต่อต่างประเทศ โดยเธอขอกลับมาทำงานใช้หนี้ เมื่อเรียนจบจึงกลับมาทำงานกับอนุพงศ์ นลินีภรรยาเก่าแต่หย่าขาดจากอนุพงศ์แล้ว ยังติดตามความเคลื่อนไหวของอนุพงศ์จากคนของเธอที่ยังทำงานอยู่ในโรงแรม แม้เธอและลูกชายจะอยู่ต่างประเทศก็ตาม อนุพงศ์ประสบอุบัติเหตุหายสาบสูญไป ญาติพี่น้องจึงจัดงานศพ นลินีและเตชินกลับมาเมืองไทย เพื่อร่วมงานศพและเรื่องพินัยกรรม ในพินัยกรรมระบุว่าพศิกาจะต้องทำงานต่ออีก ๒ ปี โดยไม่มีใครมีสิทธิ์ไล่เธอออกได้ นอกจากเธอจะลาออกเอง และต้องได้รับความยินยอมจากเตชินซึ่งเป็นประธานคนใหม่ด้วย พศิกาอยู่ทำงานเพื่อตอบแทนบุญคุณอนุพงศ์ และเพื่อช่วยถ่ายทอดงานให้เตชิน บรรดาญาติต่างก็เห็นด้วยที่ให้พศิกาทำงานต่อ มีเพียงนลินีคนเดียวที่ไม่เห็นด้วย เตชินและพศิกาได้ทำงานร่วมกัน รู้จักกันมากขึ้น จนทั้งคู่รักกัน แม้จะรู้ว่านลินีไม่ชอบใจก็ตาม พศิกาประสบอุบัติเหตุเรือระเบิดกลางทะเล ได้รับบาดเจ็บ ครอบครัวของพศิกาจึงมาดูแลเธอ เตชินจึงได้รู้ว่าพศิกามีพ่อเป็นอดีตปลัดกระทรวงฯ และแม่เป็นเจ้าของบริษัทอัญมณีส่งออกระดับโลก ฐานะทางบ้านเธอดีมาก ไม่จำเป็นต้องเป็นภรรยาของพ่อของเขา พศิกากลับมาทำงานพร้อมกับคนงานชายคนใหม่ นลินียุ่งจนเตชินเข้าใจผิดคิดว่าพศิกาพาแฟนเก่ามาด้วย เขาโกรธและหึงมาก ใช้กำลังปลุกปล้ำพศิกา ทำให้รู้ว่าเขาเป็นผู้ชายคนแรกของเธอ คนงานนั่นคือพศิน พี่ชายต่างมารดาของพศิกา ครอบครัวให้เขามาช่วยดูแลพศิกา นลินีชวนจรรยา ลูกสาวอดีตรัฐมนตรีและป้าของเธอมาเที่ยว เพื่อให้รู้จักกับเตชิน จรรยารู้ว่าพศิกาและเตชินมีใจให้กัน เธอจึงไม่คิดอะไรกับเตชิน นลินีวางแผนมอมยาเตชินและให้ผู้หญิงมานอนข้างกัน เพื่อให้พศิกาเสียใจไปจากที่นี่ แต่เตชินรู้ทัน จึงซ่อนแผนโดยให้พศิกามาแทน เมื่อนลินีมาพบก็กลายเป็นพศิกาและเตชินนอนเปลือยกายข้างกัน เตชินจึงจดทะเบียนสมรสกับพศิกา แม้นลินีจะไม่เห็นด้วยก็ตาม ทั้งจรรยา พศิน พศิกาและเตชินช่วยกันสืบหาตัวคนร้าย จนเกิดอุบัติเหตุเตชินได้รับบาดเจ็บ อนุพงศ์จึงปรากฏตัว เขาซ่อนตัวเพื่อสืบหาตัวคนร้าย นลินีเข้าใจและยอมรับความจริงต่าง ๆ ในที่สุดก็จับตัวคนร้ายได้ เป็นเจ้าหน้าที่บัญชีของโรงแรมที่ตกแต่งบัญชี แต่ที่พลาดจนถูกจับได้ พร้อมหลักฐานใบเสร็จและบัญชีที่โกงไป เมื่อเรื่องทั้งหมดคลี่คลายพศิกาและเตชินจึงได้จัดงานแต่งงานท่ามกลางครอบครัวที่พร้อมหน้ากัน ทั้งสองฝ่าย

โซเวรี

ปารมิตาหญิงสาวทนายท้าวแก้วหัวแหวนคนเดียวของปรมินทร์ ผู้บริหารและผู้ถือหุ้นใหญ่สุดของโรงแรมในเครือของบริษัทดิเอ็มเพอเรอร์กรุ๊ป มาทดลองเรียนจบกับเพื่อนที่โรงแรมในเครือของบิดาก่อนไปเรียนต่อปริญญาโทที่นิวยอร์ก ซึ่งบิดาและมารดายอมให้ไปเพราะมีเงื่อนไขว่าต้องไปพักอาศัยอยู่กับวาสิณีน้ำสาวแท้ ๆ ที่เป็นพยาบาลอยู่ที่นั่น ระหว่างที่เดินร่ำกับเพื่อนปารมิตาก็รู้ตัวว่ามีคนจ้องมอง ซึ่งก็คือปรินทร์ชายหนุ่มที่เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ และได้มาเที่ยวที่นั่น นภาสิรินางแบบสาวซึ่งเป็นเพื่อนของปารมิตาสนใจปรินทร์ แต่เขาไม่สนใจเธอ ทำให้ นภาสิริจึงฉวยโอกาสปารมิตา นภาสิริจึงวางแผนแกล้งไล่ยابلูกเชือกให้ปารมิตากิน และหลอกขายปารมิตาให้กับปรินทร์ ทำให้ปารมิตาสูญเสียพรหมจรรย์ของเธอให้ปรินทร์ในคืนนั้นเอง เมื่อปารมิตารู้สึกตัวเธอก็ต้องรีบไปเรียนต่อที่นิวยอร์ก เธอจึงไม่มีเวลามาจับตาดูคนพลายในเรื่องที่เกิดขึ้นได้ เมื่อปารมิตาไปอยู่นิวยอร์กได้สามเดือนเธอก็ตั้งครรภ์โดยไม่รู้ว่ามีพ่อเด็กเป็นใคร น้ำสาวเธอขอร้องไม่ให้เธอทำแท้งจนเธอใจอ่อน และในที่สุดก็คลอดลูกเป็นแฝดชายหญิง น้ำสาวของปารมิตารับเด็กแฝดเป็นลูกบุญธรรม และมอบอำนาจให้ปารมิตาเป็นผู้ดูแล ทำให้ปารมิตาคูแกลลูกแฝดในฐานะน้องบุญธรรม ส่วนปรินทร์ เขาเป็นลูกชายนอกสมรสของซัชซัย ผู้บริหารบริษัทสิริมันตรากรุ๊ปที่เป็นศัตรูคู่แข่งกับดิเอ็มเพอเรอร์กรุ๊ปตั้งแต่วัยหนุ่ม นันทิมาภรรยาหลวงของซัชซัยคือผู้ถือหุ้นใหญ่ของสิริมันตรากรุ๊ป ทั้งคู่มีลูกคนเดียวคือชนาธิปที่ไม่เอาถ่าน และชนาธิปก็เป็นแฟนกับนภาสิริ ปรินทร์เกิดและเติบโตที่นิวยอร์ก เขาอยู่กับแม่เพียงสองคน โดยซัชซัยพ่อของเขาก็เคยไปเยี่ยมบ้าง ปรินทร์ทำงานเก่งเป็นผู้บริหารสนามกอล์ฟและรีสอร์ตในฟลอริดา ซัชซัยพ่อของเขาจึงขอให้ช่วยงานของบริษัทที่ประเทศไทย ตำแหน่งรองประธานฝ่ายการตลาดของบริษัทสิริมันตรากรุ๊ป และห้ามไม่ให้ปรินทร์บอกใครว่าเขาเป็นลูกของซัชซัย เมื่อปรินทร์เดินทางมาถึงไทยได้ไปลองใช้บริการของโรงแรมในเครือของบริษัทดิเอ็มเพอเรอร์กรุ๊ปที่เป็นบริษัทคู่แข่ง และเป็นวันแรกที่เขาจดจำมาตลอด เขาพยายามหาตัวหญิงสาวในคืนนั้นมาตลอดแต่ไม่พบ เพราะเขาไม่รู้จักชื่อและไม่มีข้อมูลใด ๆ เกี่ยวกับหญิงสาวคนนั้น สี่ปีต่อมาปารมิตาเรียนจบปริญญาโทพร้อมกับฝึกงานเรียบร้อย จึงเดินทางกลับประเทศไทยมาพร้อมกับลูกแฝดที่อยู่ในฐานะน้องบุญธรรม และน้ำสาว ปารมิตาเข้าทำงานในตำแหน่งผู้อำนวยการสายพัฒนาและบริหาร โครงการของดิเอ็มเพอเรอร์ที่กำลังลำบาก เพราะคู่แข่งคือสิริมันตราประมุขงานตัดหน้าไปได้เกือบทุกงานจากฝีมือของปรินทร์ จนต้องจ้าง ดร.ไตรทศ มาช่วยงานแต่ก็ยังสู้ไม่ค่อยได้ งานแรกที่ปารมิตาได้รับ คือการเจรจาควมรวมกิจการกับมิสเตอร์ดี เจ้าของที่ดินและโรงแรมริมทะเลที่ตรง และทำให้ปารมิตาได้พบกับปรินทร์ ซึ่งเขาดีใจมากเพราะตามหาเธอมานาน แต่เขาไม่รู้ว่าเป็นใคร ปารมิตาจึงหลอกถามข้อมูลจากปรินทร์ ทำให้

ปารมิตาสามารถเซ็นสัญญางานนี้ตัดหน้าได้ ความผิดพลาดนี้ทำให้ชานาธิปใช้เป็นเหตุหาเรื่อง
ปรินท์ให้ลาออก แต่ผู้บริหารอื่นๆ ไม่เห็นด้วย จนถึงงานต่อไปการเจรจาธุรกิจการที่กระป๋องกับ
กันย์พ้อม่ายลูกคิด ปารมิตาต้องกลับไปปรินท์อีกครั้งเพื่อหลอกเอาข้อมูลงาน เมื่อปรินท์รู้ว่า
ปารมิตาเป็นใคร และเป็นคนที่ขโมยข้อมูลไป แต่ด้วยความรักของเขามีต่อปารมิตา เขาจึงยอม
ลาออกจากบริษัทของพ่อเขา และกลับไปนิวยอร์ก แต่ปรินท์ได้รู้ความจริงว่าปารมิตาเป็นแม่ของ
เด็กแฝด ที่มาคลอดลูกที่นิวยอร์กเมื่อสี่ปีก่อน ซึ่งแม่ของเขายืนยันว่าปารมิตาเป็นแม่ของเด็กแฝด
ไม่ใช่พี่สาว เขาจึงกลับมาหาปารมิตา เพื่อสร้างครอบครัว แต่พ่อของปารมิตาไม่ยอม เพราะปรินท์
เป็นลูกชายของซัชซัยซึ่งเป็นคู่แข่งฝ่ายตรงข้าม ปรินท์และปารมิตาปรับความเข้าใจกัน และ
ต้องการสร้างครอบครัวเพื่อลูก จึงตกลงใจจะแต่งงานกัน แต่จะรอให้ครอบครัวของปารมิตาอนุญาต
ก่อนจึงจะจัดงานแต่งงาน ปรินท์ตกลงใจจะสร้างสนามกอล์ฟและรีสอร์ตเล็ก ๆ ที่กระป๋องด้วยเงิน
ของเขา และเงินจากการขายบ้านที่นิวยอร์กของแม่ของเขาอีกส่วนหนึ่ง เขาอยากให้แม่ของเขา
กลับมาอยู่เมืองไทยด้วยกัน นันทิมาและชานาธิปรู้ความจริงว่าปรินท์เป็นลูกชายอีกคนของซัชซัย
เพราะปรินท์ถูกลอบยิง ซัชซัยถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้จ้างวานฆ่า แต่ปรินท์ให้การว่าซัชซัยเป็นพ่อจึง
ไม่ใช่ผู้จ้างวานฆ่าเขาอย่างแน่นอน ผู้บงการคือ นภาสิริกำลังจะแต่งงานกับชานาธิป เธอกลัวปารมิ
ตาและปรินท์จะเอาเธอที่เธอวางยาและหลอกขายปารมิตาให้กับปรินท์ เธอจึงให้ผู้มีอิทธิพลที่เธอ
ใกล้ชิดส่งคนไปลอบฆ่าปรินท์ เพราะเธอไม่ยอมให้เรื่องถึงตัว แต่ในที่สุดเมื่อเรื่องทั้งหมดถูก
เปิดเผย ชานาธิปรู้ความจริงทั้งหมด เขาจึงขอถอนหมั้นและยกเลิกการแต่งงานกับนภาสิริ ปรินท์
ได้ยื่นข้อเสนอกับพ่อของปารมิตาว่า เขาและลูก ๆ จะเปลี่ยนไปใช้นามสกุลของปารมิตา เพื่อไม่ให้มี
ความแคลงใจ ให้ครอบครัวของปารมิตามั่นใจว่าเขาจะไม่ทรยศต่อครอบครัวปารมิตาแน่นอน และ
เขาจะไม่เข้าไปยุ่งกับบริษัทหากพ่อของปารมิตาไม่อนุญาต ซัชซัยพ่อของปรินท์แม้จะโกรธที่ถึง
ปรินท์และแม่ของเขาตัดเชื้อใย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ปารมิตากับปรินท์จึงได้แต่งงานกันในขณะที่
ปารมิตากำลังตั้งครรภ์ลูกของเธออีกคน

บ่วงวิมาลา

วิมาลาหญิงสาวที่เติบโตมาด้วยการเลี้ยงดูจากนิตยาผู้เป็นน้ำสาว เพราะแม่ของเธอไปโจรกรรมข้อมูลความลับทางธุรกิจให้กับพ่อของเธอ จนถูกจำคุกหลายปี ชัชชัยพ่อของวิมาลาช่วยดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายในบ้าน และส่งวิมาลาไปเรียนที่ออสเตรเลียจนจบปริญญาตรีกลับมาประเทศไทย แต่ระยะหลังชัชชัยแทบจะไม่ช่วยค่าใช้จ่ายอะไรเลย เพราะนั่นทีมากรรยาตามกฎหมายของชัชชัยเข้ามาควบคุมดูแลการเงิน वासนาแม่ของวิมาลาเมื่อพ้นโทษก็มีอาการป่วยเรื้อรัง ต้องจ่ายค่ารักษาและค่ายาที่สูงมาก จนทำให้ครอบครัววิมาลาเป็นหนี้นอกระบบ รายได้ของวิมาลาเพียงพอแค่เลี้ยงปากท้องสำหรับห้าชีวิตในครอบครัว ไม่มีเงินเหลือใช้หนี้ได้ वासนาจึงเกลี้ยกล่อมให้รับงานจากออร์ปรียา ไปขโมยเอกสารจากกัณฑ์สามีมของออร์ปรียา ซึ่งทั้งคู่อยู่ในระหว่างการฟ้องหย่า วิมาลาขอมรับงาน และได้เงินค่าจ้างงวดแรกทั้งหมดไปใช้หนี้ วิมาลาไปสมัครงานที่ริสอร์ทของกัณฑ์ที่กระบี่ เพื่อสืบหาและขโมยเอกสารที่ออร์ปรียาต้องการ มีนิภาคนงานเก่าของออร์ปรียาคอยช่วยดูแล เมื่อพบกันครั้งแรกกัณฑ์ก็ประทับใจความสวยงามของวิมาลา เมื่อวิมาลาได้ทำงานที่ริสอร์ทก็พยายามค้นหาเอกสารที่ออร์ปรียาส่งมา เมื่อสบโอกาสวิมาลาใส่ยานอนหลับในกาแฟให้กัณฑ์ดื่มจนหลับไป นิภาคนของออร์ปรียาซ่อนแผนวางยานอนหลับวิมาลาด้วย แล้วเอาเอกสารไปให้ออร์ปรียา และจัดฉากให้วิมาลาโดนเปลือยกายกับกัณฑ์ถ่ายรูปเก็บไว้ และทำให้วิมาลาต้องสูญเสียความบริสุทธิ์ให้กัณฑ์ด้วย เมื่อวิมาลาารู้สึกตัวก็ไม่พบเอกสาร เธอไม่มีเวลาคิดสิ่งใด ต้องรีบหนีก่อนที่กัณฑ์จะตื่นขึ้นมา เมื่อเธอกลับมาบ้านที่กรุงเทพฯ เมื่อไม่มีเอกสารกลับมา ออร์ปรียาจึงไม่ยอมจ่ายค่าจ้างที่เหลือให้วิมาลาต้องออกหางานทำใหม่ จนสามเดือนผ่านไปวิมาลาจึงรู้ว่าตั้งครรรค์ เธอคิดจะไปทำแท้ง แต่นิตยาห้ามไว้ โดยหาทางออกให้วิมาลาไปทำที่ต่างจังหวัดคลอดลูกแล้วจึงกลับมาบ้าน เรื่องนี้จะรู้กันแค่สองคนน้ำหลาน ปรินทร์พี่ชายต่างมารดาของวิมาลาเสนองานให้ไปทำงานที่โรงแรมของเขาที่กระบี่ วิมาลาจำใจต้องไปเพราะเธอต้องมีรายได้เลี้ยงครอบครัว เมื่ออายุครรรค์มากขึ้นท้องใหญ่จนเห็นชัดเจน ทุกคนจึงรู้ว่าเธอตั้งครรรค์ ปรินทร์เป็นห่วงมากแต่วิมาลาก็ไม่ยอมบอกว่าเป็นพ่อเด็กในท้อง ปรินทร์ไปกินข้าวกับกัณฑ์ซึ่งเป็นเพื่อนสนิท ได้ปรับทุกข์เรื่องวิมาลา และเป็นชื่อเดียวกับคนที่ก่อเรื่องวุ่นวายให้กับกัณฑ์ด้วย กัณฑ์จึงให้ลูกน้องคนสนิทมาสืบดูจึงรู้เป็นวิมาลาคนเดียวกัน กัณฑ์จึงพาตัววิมาลาไปอยู่กับเขา และบังคับให้วิมาลาบอกทุกคนว่าแฟนมาขอคืนดีและพาไปอยู่ด้วย ด้วยเรื่องที่วิมาลาเคยทำไว้ ทำให้กัณฑ์โกรธจึงไม่ยอมรับจริงๆว่าเขารักเธอ เมื่อได้อยู่ใกล้ชิดทั้งคู่ก็เปิดใจคุยต่างก็เข้าใจกัน กัณฑ์รู้ว่าวิมาลาโดนหลอกมา วิมาลาที่รู้ว่าออร์ปรียาป่วยเป็นโรคจิตเพศที่ชอบความรุนแรง ซึ่งกัณฑ์รับไม่ได้ ทำให้ออร์ปรียาแอมมีซู้และลักลอบโอนเงินของริสอร์ท ทำให้ประสบปัญหาขาดสภาพคล่องจนต้องหาผู้ร่วมทุน กัณฑ์รักวิมาลาแต่ไม่เคยพูดคำว่ารัก

ทำให้วิมาลาไม่มั่นใจ เพราะกัณฑ์ขอเธอแต่งงานและจดทะเบียนสมรส โดยมีเงื่อนไขเอกสารสัญญา วิมาลาปฏิเสธทั้ง ๆ ที่ครรภ์เธอมีอายุครรภ์หกเดือนแล้ว เพราะคิดว่าการแต่งงานตามหน้าที่ เพื่อ ทรัพย์สินเงินทองนั้นไม่มีความสำคัญ เธอได้เห็นตัวอย่างจากพ่อแม่มาแล้ว วันหนึ่งผู้รักของอร ปรียาซึ่งเป็นอาชญากรข้ามประเทศ กลับมาตลบหลังขโมยเอกสารหลักฐานความผิดของอรปรียาที่ ขโมยมาจากกัณฑ์เพื่อแลกกับเงินก้อนใหญ่ ขณะเดียวกันนิภา โคนกัณฑ์ได้เฝ้าออกเพราะจับได้ว่าเธอ เป็นสายให้อรปรียา นิภาจึงเอาเอกสารที่สามีเธอทำสำเนาไว้จู่เอาเงินจากอรปรียาเช่นกัน อรปรียา จ้างคนมาฆ่า นิภาเสียชีวิตทันที สามีเสียชีวิตที่โรงพยาบาล ผู้รักของอรปรียาจับวิมาลาเป็นตัว ประกันให้กัณฑ์นำเงินสดมาแลกกับตัววิมาลา ในสถานการณ์คับขันนั้นเองที่วิมาลาได้ยื่นคำขอกรัก จากกัณฑ์ และเขาก็ช่วยวิมาลาและลูกในครรภ์ได้อย่างปลอดภัย ผู้รักของอรปรียาโดนตำรวจจับ อร ปรียาถูกชดทอดข้อหา จากเอกสารที่ยืนยันการลอบลอบโกงเงินของเธอ หลังจากเรื่องทุกอย่าง เรียบร้อยวิมาลาจึงยอมตกลงแต่งงานกับกัณฑ์ เมื่ออายุครรภ์ของเธอเข้าเดือนที่เจ็ด

แปลเล่ห์ลับสองรัก

ร้อยตำรวจโทหญิงยามิการองสารวัตรกองกำกับการสืบสวน ได้รับมอบหมายให้ทำคดีของนายวิเชียรที่เสียชีวิตในสภาพเปลือยมีเชือกรัดคอและข้อมือ เบื้องต้นแพทย์ชันนิษฐานว่าอาจเป็นการพยายามสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองโดยวิธีทำให้ตนเองขาดอากาศหายใจ ยามิกาได้สอบปากคำอริวัฒน์เพื่อนชายในวัยเด็กที่เธอแอบชอบ เขาเป็นหลานของนายวิเชียรผู้ตาย และกรวีร์รุ่นพี่โรงเรียนมัธยม เขาเป็นหนึ่งในผู้ต้องสงสัยเพราะเป็นคนสุดท้ายที่พบนายวิเชียรก่อนตาย ยามิกาคิดใจมากที่ได้รู้ว่าอริวัฒน์ยังไม่มีแฟน และได้นัดพบกันอีกครั้งต่อไป ทำให้เธอมีความหวังมากขึ้น วันหนึ่งกรวีร์ได้ช่วยปู่ของยามิกาซึ่งเป็นลมไปส่งโรงพยาบาล ทำให้ปู่ของเธอสนิทกับปู่และครอบครัวของกรวีร์ เพราะชื่นชอบสโมสรฟุตบอลทีมเดียวกัน ทั้งสองครอบครัววางแผนจับคู่กรวีร์และยามิกาให้เป็นแฟนกัน พลอยพิมานแฟนเก่าของกรวีร์ เธอทิ้งเขาไปมีแฟนใหม่เป็นสุดต่านเมื่อเลิกรักกัน พลอยพิมานจึงหวนกลับมาหากรวีร์ เพราะปัจจุบันกรวีร์มีฐานะร่ำรวยจากการทำธุรกิจเสื้อผ้าส่งออก เขาจึงได้ติดต่อค้าขายกับนายวิเชียรเจ้าของโรงงานเสื้อผ้าส่งออกผู้ตายในคดีของยามิกานั่นเอง พลอยพิมานตามตีอกรวีร์ เธอบอกกับทุกคนที่กำลังจะแต่งงานกัน และตาม รังควาญผู้หญิงทุกคนที่มาใกล้ชิดกรวีร์ จนกรวีร์ก็ไม่รู้จะแก้ไขอย่างไร วันหนึ่งยามิกาก็ตกกระไดพลอยโจนไปกับกรวีร์ เพื่อหลบพลอยพิมาน กรวีร์จึงจ้างยามิกาให้ปลอมเป็นแฟน โดยมีเงื่อนไขว่าถ้ายามิกาช่วยให้พลอยพิมานเลิกตามรังควาญได้ เธอจะไ้รถยนต์และนาฬิกาเรือนตามที่ต้องการเป็นค่าจ้าง ยามิกาจึงตอบตกลง ยามิกาสอบสวนคดีของนายวิเชียรและรู้ว่าเป็นการฆาตกรรมอำพราง กรวีร์ก็ช่วยสืบหาข้อมูลด้วย เพื่อเขาจะได้หลุดจากข้อกล่าวหา จนสืบรู้่นายวิเชียรมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศเป็นเกย์ รอยมาเพียค้ายาเสพติดข้ามชาติมาหลอกและลักลอบเป็นซู้กับชุดนิมาภรรยานายวิเชียร ชุดนิมาหวังว่าเมื่อนายวิเชียรตายจะได้แต่งงานกัน รอยจึงวางแผนฆ่านายวิเชียร เพราะนายวิเชียรรู้เรื่องการลักลอบค้ายาเสพติดของรอย แต่นักฆ่าทำงานไม่แนบเนียน เป็นเหตุให้ยามิกาสืบสาวเรื่องราวทั้งหมดได้ ในขณะที่เดียวกันยามิกาก็บุกไปบ้านพลอยพิมาน ได้พบกับชูชัยพ่อผู้มีอิทธิพลของพลอยพิมานและบอกกล่าวเรื่องที่พลอยพิมานไปสาदन้ากรด และปาระเบิดใส่บ้าน ยามิกาจะดำเนินคดีพลอยพิมานให้ถึงที่สุด พลอยพิมานกลัวความผิดจึงหลบไปต่างประเทศ และเมื่อรอยถูกจับตัว ยามิกาสามารถปิดคดีได้ อริวัฒน์อยู่ขบวนการของศาล ชุดนิมาถูกชดทอดอาหารร่วมมือฆ่าและถูกจับตัวดำเนินคดี กรวีร์ได้แต่งงานกับยามิกา เพราะตลอดเวลาที่ร่วมกันสืบหาตัวคนร้ายเขาก็ได้เห็นความสวยในแบบยามิกาและรักเธอ

ภาคผนวก ข
ประวัติ และผลงานของ ณาธา

ประวัติ และผลงานของ ณาธา

นามปากกา ณาธา มีชื่อจริงว่า ฉิชา (ศุภมั่งมี) ดันติเฉลิมสิน เกิดที่อำเภอฝาง จังหวัด เชียงใหม่ หลังสำเร็จการศึกษา ก็กลับมาทำงานที่บริษัทการเงินแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ จนกระทั่งเกิด ภาวะฟองสบู่แตกจึงออกจากงานมาเป็นแม่บ้าน พร้อมกับช่วยสามีทำงานที่บริษัท ในตำแหน่ง ผู้จัดการฝ่ายบุคคล ปัจจุบันพำนักอยู่ที่ประเทศแคนาดา ทำงานเป็นนักเขียนเต็มเวลา

ฉิชา ดันติเฉลิมสิน เป็นนักอ่านมาตั้งแต่เด็ก พื้นฐานครอบครัว คุณพ่อและคุณแม่ต่าง เป็นนักอ่าน เมื่อครอบครัวเริ่มมีฐานะ คุณพ่อจะซื้อนวนิยายกำลังภายในจีน เช่น กุทธมีดสั้น มังกร หยก เพชรพระอุมา เป็นต้น คุณแม่ก็เริ่มซื้อนวนิยายของทมยันตี โสภาค สุวรรณ เป็นต้น คุณพ่อ คุณแม่จะหยิบหนังสือคนละเล่มมานอนอ่านเป็นประจำ เป็นภาพชินตาที่เห็นทุกวัน ภาพเหล่านี้จึง เป็นการปลูกฝังให้รักการอ่าน ขณะที่ศึกษาอยู่มัธยมศึกษาตอนต้น ฉิชาได้คิดพล็อตเรื่องนวนิยาย ขึ้นมาเรื่องหนึ่ง และเล่าให้น้องสาวฟัง น้องสาวก็สนับสนุนให้ส่งเรื่องไปยังสำนักพิมพ์ แต่ฉิชาคิดว่า การเป็นนักเขียนสมัยก่อนนั้นยาก มีนักเขียนที่มีชื่อเสียงอยู่เพียงไม่กี่ท่าน และเป็นเด็กต่างจังหวัด ก็ยิ่งยากมาก จึงไม่ได้ส่งไป

การศึกษา

ปริญญาตรี สาขาการเงินการธนาคาร มหาวิทยาลัยพายัพ

ปริญญาโท สาขาการเงิน มหาวิทยาลัยเซเวียร์ รัฐโอไฮโอ ประเทศสหรัฐอเมริกา

ฉิชา ดันติเฉลิมสิน เริ่มต้นการแปลนิยายภาษาอังกฤษให้กับสำนักพิมพ์แก้วกานต์ ของ คุณกัณหา แก้วไทย โดยที่ไม่มีความรู้เรื่องการเขียนนวนิยาย เป็นการแปลแบบถอดความ ไม่มี วรรณรสของการเป็นนวนิยาย เพราะเรียนจบมาทางด้านบริหารธุรกิจ คุณกัณหา แก้วไทย ได้ให้ ความกรุณาเอามาเรียบเรียงใหม่เป็นภาษาวรรณกรรม และนำที่แก้ไขมาให้ได้อ่านว่าการเขียน นวนิยายต้องเขียนอย่างไร ใช้ภาษาอย่างไร เมื่อแปลนิยายภาษาอังกฤษได้สักกระยะหนึ่ง ฉิชา ดันติเฉลิมสิน จึงตัดสินใจลองเขียนนวนิยาย และด้วยความชอบนวนิยายโรมานซ์ของต่างชาติ เมื่อ เขียนนวนิยายของตนเอง จึงเลือกเขียนนวนิยายในแบบที่ชอบ เรื่องแรกที่เขียนคือ ปฏิบัติการล่าตาม หาหัวใจ ใน พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นเรื่องเกี่ยวกับปฏิบัติการของหน่วยราชการลับของอเมริกาในประเทศไทย โดยใช้นามปากกาว่า ณาธา มีที่มาจากตัว ณ มาจากชื่อจริง และต้องการตั้งชื่อให้จำง่าย ๆ เวลา คนอ่านหาชื่อก็จะเรียกหากันง่าย เน้นจำง่าย และเก๋ไก๋

ฉิชา ดันติเฉลิมสิน ปัจจุบันเป็นนักเขียนอาชีพผลิตผลงานออกมาทุกปี โดยกำหนดไว้ว่า ปีหนึ่งจะต้องมีผลงานปีละ ๔ เรื่อง ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๘ – ปัจจุบัน (๒๕๕๘) มีนวนิยายในนามของ

ณารา ทั้งหมด ๔๒ เรื่อง ผลงานของณาราได้รับความนิยมอย่างมาก ถูกนำไปดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์จำนวน ๑๑ เรื่อง

ผลงาน

๑. ปฏิบัติการล่า ตามหาหัวใจ
๒. การกักขัง กักขังใจ
๓. กลรักหลงใจ
๔. เกมพิฆาตใจ
๕. รักสุดใจผู้ชายของฉัน Sexy Guy, My Sex Love
๖. รักร้าย
๗. ไฟฝันวันรัก
๘. มือปราบหัวใจ My Beloved Cop
๙. คุณเจ้าอินเตอร์
๑๐. นักรบแห่งมาซิดอน
๑๑. สัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว
๑๒. ขุมทรัพย์แห่งมาซิดอน
๑๓. เพลงรักเพลิงมลายา
๑๔. ทายาทแห่งมาซิดอน
๑๕. ปลาไหลป้ายแดง
๑๖. ซ่อนรักไว้ในลมหนาว
๑๗. ฤๅสวรรค์ลวง
๑๘. นวนิยายชุด Rising Sun เรื่องรอยรัก หักเหลี่ยมตะวัน
๑๙. นวนิยายชุดบ้านไร่ปลายฝัน เรื่อง ธาราหิมาลัย
๒๐. ไฟรักเกมร้อน
๒๑. นวนิยายชุด Rising Sun รอยฝัน ตะวันเดือด
๒๒. นวนิยายชุด Rising Sun สายเลือดแดนตะวัน
๒๓. ทราบสิ้นสินเฝ้า
๒๔. นวนิยายชุด The Sixth Sense สื่อรักสัมผัสหัวใจ เรื่อง ญาณสื่อรัก
๒๕. ทะเลไฟ
๒๖. ซ่อนรักไว้ในลมหนาว
๒๗. ยุทธการล่า จารกรรมรัก

๒๘. นวนิยายชุดสุภาพบุรุษจุฑาเทพ เรื่อง คุณชายธราธร
๒๙. เจ้านาง
๓๐. โഴ้เวรี
๓๑. แสงตะวันพระจันทร์แรม เขียนร่วมกับ ช่อนกลิ่น
๓๒. บ่วงวิมาลา
๓๓. นวนิยายชุด ดวงดอกไม้ เรื่อง ธาดากุสุมา
๓๔. มาเฟียข้างหัวใจ MAFIA NEXT DOOR
๓๕. นวนิยายชุด the Cupids บริษัทรักอุตลุด เรื่อง กามเทพปราบมาร
๓๖. เงามวง
๓๗. เล่ห์รักบุษบา
๓๘. 9เล่ห์รักร้าย
๓๙. นวนิยายชุด เลือดทรนง เรื่อง เพ็ลิ่งพยัคฆ์
๔๐. แผลเล่ห์ลับสองรัก
๔๑. นวนิยายชุด เลือดทรนง เรื่อง ไฟรัก..มังกร
๔๒. ต่างหัวใจเดียว เขียนร่วมกับ ช่อนกลิ่น
- ผลงานที่ถูกลำดับไปดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์
๑. นวนิยายชุดบ้านไร่ปลายฝัน เรื่อง ธราหิมาลัย
๒. สัมหวานน้ำตาลเปรี้ยว
๓. ปลาไหลป้ายแดง
๔. กลรักลวงใจ
๕. นวนิยายชุด The Sixth Sense สี่รักสัมผัสหัวใจ เรื่อง ญาณสี่รัก
๖. นวนิยายชุดสุภาพบุรุษจุฑาเทพ เรื่อง คุณชายธราธร
๗. นวนิยายชุด Rising Sun รอยรัก หักเหลี่ยมตะวัน
๘. นวนิยายชุด Rising Sun รอยฝัน ตะวันเดือด
๙. ไฟรักเกมร้อน
๑๐. ทะเลไฟ
๑๑. นวนิยายชุด the Cupids บริษัทรักอุตลุด เรื่อง กามเทพปราบมาร